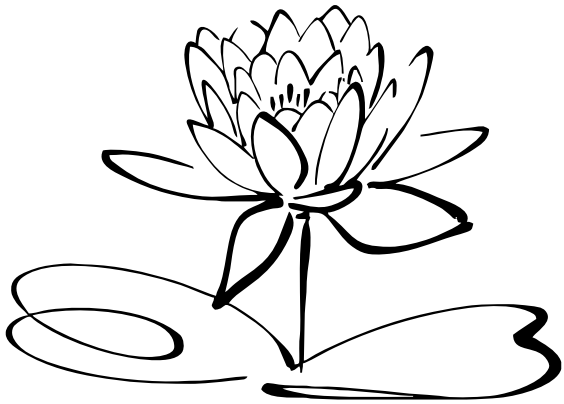

SUVE
PROMĚNA

MĚNÍM SEBE - MĚNÍM SVĚT

© Suve 2015

Veškerá práva vyhrazena. Bez předchozího písemného souhlasu vydavatele nesmí být žádná část této knihy dále šířena nebo reprodukována v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, fyzicky či elektronicky, včetně fotografického kopírování nebo pomocí jakéhokoliv systému záznamu a zobrazení dat.

Vydalo vydavatelství Trinity Production, s.r.o., Slovenská republika
www.suvereno.sk

Překlad z originálu: Klára Kholová

Jazyková korekce: Tereza Cviklová

Za terminologickou a stylistickou úpravu zodpovídá autor

Tiskárna: Těšínská tiskárna a.s.

Design obálky: Peter Kanda

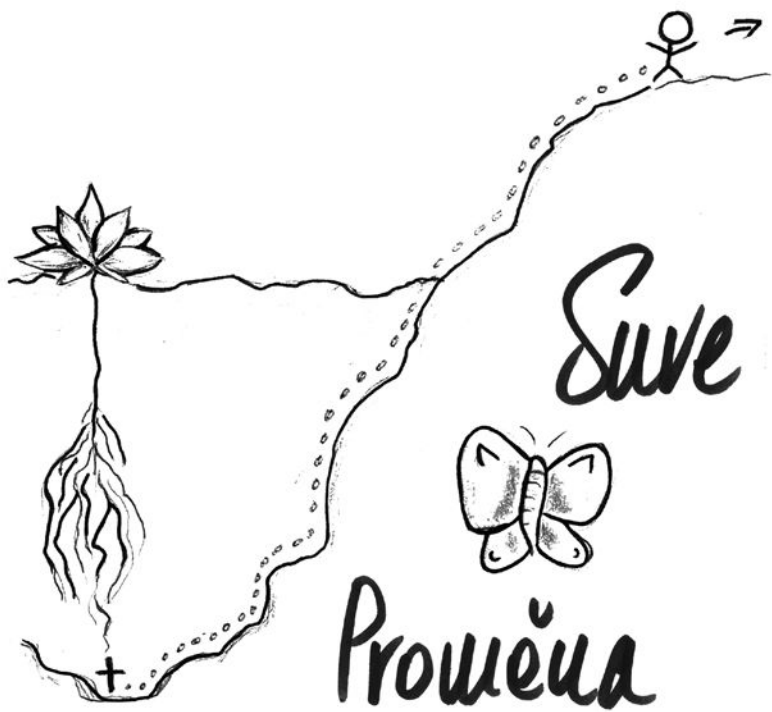
Photo: Migo Cash

Ilustrace: Jana Truhlářová (str. 3, 13)

Vnitřní úprava a sazba: Graphicsoul s.r.o.

ISBN 978-80-972267-0-1

EAN 8588003869166

VĚNOVÁNÍ ❁ DĚKOVÁNÍ

Kniha, kterou držíte v ruce, je ze srdce věnovaná Vám, právě Vám samotným.

Není náhoda, že si našla cestu právě do Vašeho života a „podala“ Vám ruku právě v tento čas, na tomto místě.

Vše je totiž dokonale načasované a zesynchronizované.

Děkuji za to, že jste a že jste - jací jste.

Otevřeným způsobem tak společně umožňujeme tu věčnou proměnu, která se skrže nás děje...

*Náš život je záhadou, myseľ je záhradou
my sme záhradníkmi, myšlienky sú semená
či vyrastú kvety, či burina - nie je náhodou
iba od nás samých závisí táto Premena...*

OBSAH

PROLOG.....	7
-------------	---

ČÁST PRVNÍ CHRONOLOGICKÁ

Proměna v čase.....	12
---------------------	----

KAPITOLA I.

Mise: zapomenutí a rozpomenutí si.....	13
--	----

KAPITOLA II.

Období poslušnosti.....	21
-------------------------	----

KAPITOLA III.

Období vzdoru.....	29
--------------------	----

KAPITOLA IV.

Co mě naučila samostatnost.....	38
---------------------------------	----

KAPITOLA V.

Temná noc duše.....	47
---------------------	----

KAPITOLA VI.

Kolaps, zlom a procitnutí.....	54
--------------------------------	----

KAPITOLA VII.

Nový začátek.....	66
-------------------	----

Nový začátek část 2.....	79
--------------------------	----

ČÁST DRUHÁ TEMATICKÁ

Proměna ve struktuře.....	94
---------------------------	----

KAPITOLA VIII.

Svoboda nadevše.....	95
----------------------	----

KAPITOLA IX.

Zakázané dějiny.....	114
----------------------	-----

KAPITOLA X.

Finanční (ne)gramotnost.....	128
------------------------------	-----

KAPITOLA XI.

Ve zdravém těle – zdravý duch.....	139
------------------------------------	-----

KAPITOLA XII.	
Vztahy jako zrcadlo.....	151
KAPITOLA XIII.	
Lidské tvory tvoří schopnost tvořit.....	159
KAPITOLA XIV.	
Spiritualita – věda – náboženství.....	168
ČÁST TŘETÍ TRANSCENDENTÁLNÍ	
Proměna nad časoprostorem.....	177
KAPITOLA XV.	
Zážitky mezi nebem a zemí (které mi změnily život).....	178
KAPITOLA XVI.	
Principy Univerza a cesta hrdinů.....	200
KAPITOLA XVII.	
Po stopách dávných kultur.....	213
KAPITOLA XVIII.	
Společenská dekadence versus spirituální renesance.....	238
KAPITOLA XIX.	
V harmonii s přírodou.....	253
KAPITOLA XX.	
Nový začátek světa - spolutvůrci budoucnosti.....	266
KAPITOLA XXI.	
Láska jako stav bytí.....	280
BONUS	
Praktické shrnutí.....	286
EPILOG	
Pozvánka k dialogu.....	297

PROLOG

Kniha, kterou držíte v ruce, je výsledkem klíčové proměny, která se odehrála v jednom obyčejném a přitom tak nevšedním lidském příběhu. Příběhu, který napsal sám život. Avšak ona samotná přeměna je pouze součástí jedné krátké, zdánlivě bezvýznamné etapy uprostřed celé věčnosti změn. Jde pouze o jakýsi zlomový výsek v rozmezí jediného lidského života z celkové nekonečné proměny Bytí. Takže ona vlastně nikdy ani nezačala a nikdy neskončí. Proměna je totiž jedinou neměnnou věcí, která existuje. Je to neměnná konstanta a je nekonečná. My jsme akorát svědky jejich různých fází od období zdánlivě statických, přes období turbulentní, až po zásadní kvantové skoky ve vývoji. Ty se obvykle dějí v návalech, výtryscích, nárazově jakoby z ničeho nic. Prostě se to spustí... Spustí se lavina nekontrolovaných okolností, které člověka vcucnou do jakéhosi víru událostí, po kterém již není jako předtím. Smete ho ze světa, svlékne do naha. On se do světa vrátí, ale již to není on. A zejména o této fázi pojednává kniha. Respektive je jejím nosným základem, od kterého se ostatní linie proměn bude odvíjet.

Výrazným spouštěčem tohoto procesu, byla existenciální a duchovní krize, kterou jsem procházel v období extrémních změn v průběhu poslední dekády svého života. Podnětů k napsání tohoto fascinujícího dobrodružství bylo několik. Asi nejčastější otázka, která se mi poslední dobou dostávala do uší byla: „Suve, co se vlastně stalo, že si se změnil?“ A právě tato přirozená lidská zvědavost mě přiměla se hluboce zamyslet nad její odpovědí a po pečlivém přezkoumání tak zaznamenat a popsat celé pozadí, které se nachází za tím, co vidíte v souvislosti s mou proměnou navenek. Ten vnější obraz je zřejmý a tak se vám chystám odkrýt svůj obraz vnitřní.

Mnozí z vás mě znají skrze hudební tvorbu, která tvoří gro mého uměleckého vyjádření. Rozhodně v ní budu pokračovat i nadále. Hudba je totiž terapie, je to univerzální řeč, které každý rozumí. Dokáže být balzámem na duši a umožňuje nám alespoň na okamžik osvobodit našeho Ducha z pozemských pout. Dává nám pomyslná křídla, bytostně nás povznáší. Hudba je pro mě emoce (e-motion, energie v pohybu), jakési plátno či podklad – ženský princip, do kterého vnáším slova, odkaz, záměr – mužský princip. Právě prostřednictvím tohoto harmonického splynutí tak může vzniknout úžasná celistvá synergie, soulad dvou protikladů. Jsem zastáncem konceptu: emoce (hudba) plus slovní odkaz (text), protože je to pro mě dokonalá kombinace jak vyjádřit své nitro.

Hip hopová tvorba je specifická právě texty. Za své působení jsem vytvořil více než 140 skladeb a jsem stále plný nových nápadů, textů a nezhmotných myšlenek. Jsem vděčný, že to skrze mě stále proudí a já to pouze zaznamenávám, jako médium. Stát se prázdnou nádobou, kterou tvořivé síly naplní významem, naplňuje i mne samotného. Tuto kreativní činnost nadevše miluji. Rozhodl jsem se proto tuto čest, kterou jsem poctěný, posunout zase o kus dále. Jelikož se do hudebních písni nevejde tolik obsáhlých informací jako do knihy, rád bych vám sdělil své nabyté životní poznání tentokrát po novém, literární formou.

Ono poznání, které odhalím, souvisí s pochopením světa. Ale jak jsem již velmi dávno zjistil, pochopení světa je možné pouze do té míry, do jaké pochopíme sami sebe. Proto základem k pochopení úplně všeho, je sebezpoznání. Tam to celé začíná. Uvědomil jsem si, že na to, abych dokázal s něčím pohnout – cokoliv změnit, musím v první řadě poznat, kdo jsem! A tak jsem se musel naučit, jak sebe poznávat. Musel jsem se postavit z očí do očí svým vlastním strachům a začít jim čelit. Nebát se je přijmout jako součást sebe sama a využít je ve svůj prospěch jako užitečné palivo. Spálit strach v energii, která mě požene vpřed a umožní mi povyrůst. Musel jsem se naučit být k sobě upřímný, protože nulová tolerance lži a sebeklamů je důležitým kritériem ke skutečné proměně. Musel jsem se smířit se vším starým – odešlým ve svém životě a nechat ho napospas. Musel jsem se rozloučit se vším, co mě svazovalo a to bylo obtížné, protože bylo potřebné kriticky pochopit a odlišit, co je pro můj vývoj prospěšné a co už není. Chce to odvalu a kuráž, vzdát se starého – poznaného a postavit se celým svým bytím za to nové, ještě „nenarozené“. To, co se teprve skrze proměnu dere na povrch. Postavit se za to, čemu věřím, i když je to zatím pouze v zárodku a vypadá to křehce a nejisté – je vždy nejtěžší! Obzvlášť pokud se jedná o váš holý život. Započal jsem tak vědomou duchovní cestu, kdy je cílem a cestou zároveň poznávání sebe sama. Avšak musel jsem porozumět tomu, že tento proces za mě nikdo jiný nevykoná. Musím to dělat s veškerou svou odvahou úplně sám. Žádná zkratka neexistuje. Mohou nám k tomu dopomoci různé techniky, učení či osobnosti, pokud jsme takovému přístupu otevřeni. Ale jinak jsme každý na své individuální cestě plné úspěchů a pádů, radostí i zklamání, hlubokého utrpení i vrcholné blaženosti – úplně sami. Pouze my a naše Cesta.

Tato kniha vám k tomu může napomoci a být vám oporou, pokud jste již na takovou cestu vykročili nebo pokud se teprve chystáte učinit první krok. Paradoxem zůstává, že se v podstatě nedozvíte nic nového. Vaše duše totiž

hluboko uvnitř vše důvěrné zná. Avšak díky jistému venkovnímu přičinění, které postupně rozklíčuji, jsme na toto poznání jaksi pozapomněli. Proto vám kniha poslouží minimálně k rozpomenutí si na vaši podstatu, k odhypnotizování vaší mysli a k přivození vlastní přirozenosti, se kterou se každá lidská bytost rodí. Vlivem všech možných institucí však tuto naši přirozenost bohužel vytlačuje známá naučená společenská konformita. Nám pak ironicky zůstává pouze možnost se po zbytek života odučovat tomu, čemu jsme se v dětství „naučili“. Nechť je vám tato kniha majákem, který vás správně nasměruje a popostrčí na vaší vlastní odvážné plavbě po rozbouraném moři venkovního světa. Nechť je vám pomocným nástrojem na vědomou kultivaci osobnosti, osvobození mysli a povznesení potenciálu lidského ducha až za hranice rozumu. V samotné podstatě totiž kniha slouží jako rozpomenutí si na to, kým ve skutečnosti jsme...

Je rozdělená na tři části, na tři úrovně vědomí, ve kterých se budete postupně nacházet při jejich čtení. Každá část má svůj přívlastek, avšak dalo by se je nazvat také jako: kořeny – kmen – plody, nebo i příčina – následek – řešení. Každopádně celkově je to osobní příběh protkaný nevšedními až mystickými životními zkušenostmi a též mými úvahami, které hraničí s filozofickým pohledem na ně samotné.

Poznej sám sebe, všechno ostatní je druhořadé! To je ono osobní heslo, které bude postupně prostupovat celý příběh. Proměna individuální se bude protínat s proměnou kolektivní, ke které se dostaneme v závěrečné třetí části. Postupování od sebe směrem ke světu je zákonité a nedá se přeskočit. Není možné měnit venkovní svět, pokud nezměníme ten vnitřní. Pouze naší osobní transformací můžeme skutečně napomoci k transformaci planetární.

Knihy Proměna je z pohledu levé hemisféry osobní výzkum (analýza), z pohledu pravé hemisféry holistické spojení (syntéza) vědomostí na základě empirizmu – vlastních prožitků. Ty nakonec v životní praxi ožívají skrze srdce a v něm si pouze ověřují svou správnost, protože srdce vždy pozná pravdu. Srdce totiž ví víc, než si myslíme.

A právě proto to z duchovního pohledu není nic jiného, než rozpomenutí si na to, co už dávno víme. Víme, pouze jsme podlehli zapomenutí nebo ho spíše dobrovolně podstoupili. K tomu se postupně dostaneme.

Poslední dobou mi lidé často říkají: „Suve, ty jsi takový vyrovnaný člověk.“ Já odpovídám: „Pouze jsem se naučil, jak správně vyrovnávat křídla při překážkách během letu.“ To znamená, že se i mně objevují momenty, kdy mě něco

z mé osy rozhodí, ale přesně jsem se naučil, jak se účinně vrátit zpět do rovnováhy, do svého středu. Permanentního, nepřetržitě vyrovnaného stavu jsem zatím ještě nedosáhl a ani nevím, zda je to vůbec v dnešním turbulentním světě možné...

Pokud ano – jsme osvícení. A jinak jediné, co nám zůstává, je přiučit se jak co nejrychleji a správným způsobem vyrovnat naše plavidlo během výkyvů do přímé stabilní linie, aby putovalo po naší Cestě nadále přímočaře, kam jen si zámame. Jak udržet ten životně důležitý balanc, rovnováhu živlů – to je důležité mistrovství a zároveň dobrodružství, kterému jsme se přišli přiučit sem na Zem.

Právě dvěma základními živly – ohněm a vodou, společně iniciačně přemostíme tento vstupní úvod a vydáme se po něm až na hluboký ponor do svého nitra.

Slova v této knize jsou též jako oheň. Vy, vaše vědomí, které je čte – jste vodou. Při kontaktu s ohněm měníte skupenství, kvalitu svého vědomí. Jak budete přecházet z jedné části do druhé, budete pozorovat změnu ve svém vnímání. Led se začne pomalu rozpouštět na vodu, až se voda napojí na potřebný Proud řeky života, o kterém se budu většinu času zmiňovat. Jsem přesvědčený o tom, že ve svém vnímání postřehnete zásadní změnu mezi první chronologickou a druhou tematickou částí. Až nakonec ve třetí transcendentální části, bude tato změna ze všech nejvýraznější. Vaše „tekuté vědomí“ se postupně začne měnit na samotnou páru – bude stoupat směrem vzhůru za ohraničení tohoto světa. Voda totiž v tuhém či tekutém stavu podléhá zemské přitažlivosti, oheň však ne. Jeho plamen vždy směřuje vzhůru. A tak voda v konečné třetí fázi, za přítomnosti ohně, přemění své skupenství na páru a stoupá do nebeských výšin, stejně jako samotný oheň. Opouští hranice fyzické spoutanosti a osvobozuje se. Přechází ze spoutání do stoupání.

Takový je cíl i postup v proměnném procesu led – voda – pára, za pomoci živle ohně. Na tomto principu postupnosti vznikala celá kniha. Jsem si tak vědomý této změny, kterou to ve vašem vnímání způsobí, protože jsem sám takovou proměnou procházel!

Nechť je tato kniha tím pomocným plamenem, který ve vás rozhoří poznání, vnitřní sílu, moudrost, humor i lásku. Ze srdce si přeji, aby vás podnítila k vlastnímu poznání, k pátrání po své božské podstatě a odkryla vaši přirozenou moc. Moc čarovat, moc tvořit, moc věci měnit ve svůj vytoužený obraz.

Přeji si, aby vás inspirovala na vaší vlastní Cestě k osobní svobodě a k trvalému stavu štěstí. Aby změnila vaše vnímání, rozšířila ho, vyjasnila i sjednotila v celkovou mozaiku vámi prožité pravdy. Protože pokud změníme způsob, jakým nahlížíme na věci a vnímáme je, potom se věci samotné začnou měnit! To je pointa.

Takovou sílu má proměna vnímání, a proto jsem se rozhodl vám o ní napsat. V neposlední řadě si přeji, aby její oheň roztál ledovce lidských srdcí a otevřel je dokořán celému širému světu. Aby také otevřel mysl, necht' v ní vznítí upřímnou touhu po poznání, aby se stala nápomocná a sloužící tomu nad ní, tedy vám – vašemu Vědomí. Ne naopak. Ono totiž Vědomí je klíčem k nikdy nekončící proměně, klíčem k nekonečnu, klíčem ke všemu... Ale to už trochu předbívám. Vše má svůj čas a postupnost.

Přeji vám nerušený a obohacující ponor do čtení mého prvního knižního díla. Věřte, že jsem do něho dal celou svou bytost, své všechno. Necht' je vám k užítku. Namaste

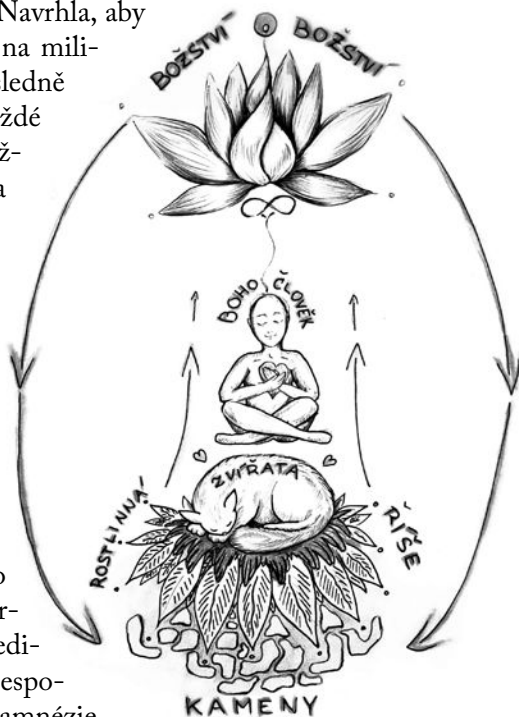
ČÁST PRVNÍ
CHRONOLOGICKÁ
PROMĚNA V ČASE

KAPITOLA I.

MISE: ZAPOMENUTÍ A ROZPOMENUTÍ SI

Na počátku bylo Jedno. JednoDucho Božstvo, Zdroj a původ všeho. Neexistovalo kromě toho vůbec nic, a tak Jedno Jediné začalo pociťovat nekonečnou nudu. Vyšilovalo z takové míry nudy až z toho ukrutně zívalo. Při tomto výdechu pozorovalo, že z něj samého část odchází. Vnímání částí sama sebe s odstupem, si tak začalo uvědomovat, že prostě Je a že tvořením dokáže samo sebe vyjádřit, což ho velice naplňovalo a účinně zahánělo bezbřehé nudění. Zároveň tím dokázalo vnímat a definovat i samotnou Nudu jako nicotu a uvědomilo si, že je to vlastně temné plátno, na kterém může realizovat své tvořivé záměry. Jelikož Temnota byla spouštěčem tvořivého procesu Jediného Zdroje, které mělo ze všeho obrovskou radost, chtělo se jí odvděčit. Temnota si tak přála, aby na jejím základě byl stvořen celý vesmír se vším, co k němu patří. Od hvězd, galaxií, přes planety a oceány, pevninu, až po živé organismy. Tak se i stalo, ale stále v tom Celku chyběla šťáva, jakási zába-va, a tak navrhla vytvořit Hru. Navrhla, aby

Jedno „vydechlo“ sebe samého na miliardy rozdělených kousků a následně vdechlo svůj fragment do každé živé bytosti. Ve chvíli, kdy každá živá bytost tedy obsahovala duši – individuální částici Jediného Zdroje, tyto bytosti zahalila Temnota do svého pláště – sebe samé, aby Duše zapoměla na svou podstatu – na svůj božský původ. Pro Jedno tím začala nekonečná Hra, ve které je cílem v těchto bytostech si vzpomenout na to, kým skutečně Je, a vrátit se k sobě samému do prvotního Zdroje. Jeden cyklus této vesmírné hry sestává z VÝDECHU Jediného Zdroje – rozdělení se na nespočet částí, samotné zapomenutí – amnézie

Duše, až po rozpomenutí si na svou přirozenou podstatu a návrat JednoDuchu Božstva k sobě samému. Toť jest jeden božský NÁDECH. Takový je tedy věčný cyklus duší a jejich Božského Zdroje. Nádech – výdech.

Touto symbolickou legendou, přetvořenou z více příběhů, tradicí a nauk v mojí vlastní verzi do slov a obrazů takových, které mi vyhovují, jsem si dovolil velmi zjednodušeně, pro mě popisně, ilustrovat jak vnímám já, na základě zkušeností, které jsou předmětem této knihy, cyklus tvoření v časoprostoru, který nazýváme Vesmír.

Počátečním motivem ke Stvoření bylo to, co moudré kultury nazývají „Bůh neviděl Boha – tvář chtěla vidět tvář“. A tak vznikla kosmická Hra, kterou nazývají „lila“ – zapomenutí.

Individualita je iluze a byla navržena tak, aby Stvořitel mohl vnímat sám sebe. Bez svobodné vůle a zjevné individuality bychom neměli možnost zapomenout, kdo skutečně jsme. Hra by přestala fungovat. Pokud bychom měli automatický přístup k universálnímu vědomí, život by byl rázem nudný a šedivý. Naše anamnéza nám nabízí možnost vydat se na dobrodružství – na výpravu za poznáním.

V duchu tohoto věčného příběhu se zabudovaným principem zapomenutí a následným rozpomenutím se se ponese i děj, do kterého se právě noříte čtením.

BŮH SE KDYSI CELÝ ROZDAL... JE NA ČASE SE MU VRÁTIT

Jeden z takových příběhů rozpomenutí si a návrat jedné duše, bude součástí této knihy a povine se jako červená nit celým procesem od narození a zákonitého zapomenutí, skrze rozpomenutí se, až po současnost a s ní spojené záměry do budoucnosti. Minulost – přítomnost – budoucnost jednoho lidského životního cyklu „nádech – výdech“.

Začátek této mé dobrodružné vesmírné hry se začíná odeHRÁvat 15. 11. 1984.

Je to můj numerický vstupní kód do této 3D reality. Duše si přesný čas, místo, prostředí, okolnosti volí sama z jistých, přesně daných důvodů, které si na základě zkušeností dovolím blíže rozvinout v pozdější části knihy.

Každopádně čísla sehrávají ve vesmírném tvoření zásadní roli. Fibonacciho posloupnost, zlatý řez, posvátná geometrie, kód tvoření, poměry, rozměry, proporce a tak dále, a tak dále...

Proto se osobně přikláním k té možnosti, že na nás planety a hvězdy působí.

Jestliže celý náš svět, fungování přírody a chování lidí ovlivňuje malinké vesmírné těleso, jakým je Měsíc, logicky předpokládám, že v rámci naší soustavy budou hrát důležitou úlohu vlivu i o mnoho větší tělesa jako je Jupiter, Saturn apod.

Jak tedy ovlivňují naši mysl? Lidskou mysl bych, kromě všech možných vlastností, které jí můžeme připsat, též přirovnal k magnetickému záznamníku nebo fotografické komoře. V okamžiku narození, kdy člověk poprvé spatří světlo světa, se do jeho mysli vpečetí přesná poloha těles. Tento prvotní otisk si potom v sobě neseme po celý život a má na nás po celý čas prokazatelný vliv. Mysl jako dokonalý biopočítač zaznamenává v okamžiku narození přesné souřadnice a na základě prastarého zlatého principu „jak nahoře – tak i dole“ nebo „jak v Nebi – tak i na Zemi“ vtiskne makrokosmos do svého GPS záznamníku a vznikne „mikrokosmos“. Podstatné je naučit se pracovat „s otcem“, jak řekl Ježíš, to znamená sladit se s kosmickými cykly. Berme tuto terminologii prosím obrazně, na dokreslení – jen kvůli popisu pojmů. Ještě jedna malá metaforická vsuvka k vlivu vesmírných těles: čím víc člověk zvyšuje úroveň svého vědomí, tím ho hvězdy a planety méně ovlivňují, až nakonec rozvíjením sebe-mistrovství, se může dopracovat k osvětlení, až se nakonec stává sám takovou malou „hvězdou“. Sám sobě Světlem, jak by řekl Siddhartha Gautama Buddha.

Vrátím se zpět ke své vstupence do tohoto světa s číslem 15111984. Rozebírat detailní charakteristické poznávací znaky svého data narození nebudu. K tomu by bylo potřeba samostatné vydání, ale zkrátka podle staroegyptských astrologicko-numerologických principů a tarotu, které jsou dle mých osvědčených zkušeností nejpřesnější, si duše při výběru těchto čísel v tomto případě zvolila velmi náročnou zkoušku, ne však nezdolatelnou. To mohu po prvních 30 letech směle potvrdit. Tím chci jasně naznačit, že přicházíme na tento svět s jistou predispozicí a životním plánem, který se máme na základě scénáře zkušeností naučit. Doslova učební osnova, stejně jako ve škole. V tomto případě má škola název Život.

Položím tedy první filozofickou otázku. Rodíme se jako Tabula Rasa – čistá, nepopsaná deska? Je to výraz, který světu poprvé představil britský filozof John Locke. Podle mého názoru ano i ne. Přicházíme sice s čistým štítem, který „deska“ začíná počínaje narozením vyplňovat, ale zároveň již v sobě obsahuje určitá data, která jsme si přinesli z minulých životů a která ovlivňují

a formují naše počínání na Univerzitě života. Jisté předurčení, které navíc prokazuje i genetika. Existuje její vědecká odnož, která nese název epigenetika a dokazuje, že lidská zkušenost se kóduje do genetické informace v kódu DNA (dědičnost). Z čehož vychází, že sem přicházíme bohatší o zkušenosti předků. Osud je to, co můžeme a měli bychom utvářet dle naší svobodné volby. Předurčení je tím pádem předpoklad anebo predispozice, ve které oblasti a s jakým vybavením budeme v následujícím životě svůj osud vlastním přičiněním určovat. Čistou nepopsanou desku jsem si tedy přejmenoval na něco jako Motherboard (Tabula Rasa). Počítačovou analogii budu používat častěji, protože nám v dnešní technologické době dokáže daleko přesněji a pochopitelněji ilustrovat pojmy. Matiční nepopsaná deska je vybavená vstupními daty v kódu DNA – potřebnými informacemi, které bude v našem životě řešit. Vstupuje však do reality neposkvřněná. Od první vteřiny zplodění na ní začíná interaktivně působit okolní prostředí, formovat ji a ona následně znamená a vyhodnocuje.

Existují však ještě důležitější existencionální otázky, které ve mně začaly před několika lety vyvstávat. Po jistých dramatických zkušenostech, ke kterým se dostaneme později, ve mně začala růst zvědavost a touha po odpovědích na ty nejzákladnější lidské otázky:

**KDO JSEM? KDE JSEM? A PROČ JE SVĚT TAKOVÝ, JAKÝ JE?
CO JSEM SEM PŘIŠEL ŘEŠIT? JAK MOHU VĚCI ZMĚNIT?**

Možná se o ně někdo z vás již dávno zajímá, možná jste na ně již dokonce našli odpovědi, ale dle osobních rozhovorů, které vedu celé roky s nespočtelným množstvím lidí na toto nejelementárnější téma, tak smutně zjišťuji, že tyto důležité otázky se v bludišti zvaném lidský život často nekladou. A pokud k nim někteří dospěli, tak je to jen mizivý zlomek lidstva. Samotnému mi bylo svého času zvláště při zjištění, že nad takovým základem přemýšlí tak žalostně málo lidí. Ono, stejně jako vše okolo nás, i tyto projevy mají svou zřejmou příčinu, kvůli které se drtivá většina z nás nedokáže za celou svou existenci dostat alespoň na chvíli nad rámec „běžného“ uvažování a začít se ptát. Ptát se na cokoliv je projevem inteligence. Tím spíš, pokud nám odpoví na tyto formulky, mohou zásadně změnit naše každodenní vnímání a posunout nás vpřed.

Kdo jsem? Kde jsem? Proč je svět takový, jaký je? Jaký smysl tu má můj pobyt? Co jsem sem přišel řešit? Jak mohu věci tvořit a měnit?

To jsou tedy základní bytostní otázky, které jsou jakýmsi leitmotivem celého obsahu knihy a které hrají klíčovou roli při postupném odkrývání jednotli-

vých střepů mozaiky zvané život – jeho neustálé proměny při dosahování cíle. Cíle, který je zároveň cestou... a tím cílem není nic jiného než TRVALÉ ŠTĚSTÍ.

Ale též i cíle, který paradoxně cestou není, k němu se musím dopracovat. A sice cíl zvaný OSOBNÍ SVOBODA. A přesně k ní jsem se kdysi dávno rozhodl dopracovat já a inspirovat na cestě i druhé.

„Nikdo není svobodný, pokud není svým pánem.“ řekl řecký filozof Epiktetos. Jednoznačně souhlasím. Ovládnout sebe sama, stát se pánem svého osudu a seabemistrem života je sice nelehká úloha, ale musíme se o to alespoň pokusit. Je to totiž naše jediná úloha. Stát se svým vlastním pánem a osvobodit tak svou duši, to je výsledný certifikát, který si s sebou vezmeme do hrobu ve chvíli, kdy skončí další vyučovací lekce v délce trvání jednoho života.

Poprvé jsem se nadechnul v Bratislavě, přesně v polovině listopadu roku, který je zároveň názvem světově známého románu Georga Orwella – 1984. V něm autor futuristickým, vědecko-fantastickým způsobem poukazuje na nesvobodu v našem současném vězeňském světě (mříže jsou hlavně v naší mysli a nejvyšší forma mentálního otroctví je, když si otroci neuvědomují svůj stav – nebourí se, že jsou otroci, když si myslí, že otroky nejsou). Mimochodem je to pro mě trefná symbolika toho, na co román poukazuje, cítím, že to jsem sem přišel řešit jako své poslání, ale k tomu se dostaneme... Mise může začít. Úvod života, jak to bývá zvykem, provází pláč nového člověka a naopak radost lidí, kteří ho vnímají. Je to pro mě zvláštní ironie, protože při odchodu z této reality je to přesně naopak. Člověk, který odešel, s největší pravděpodobností necítí žádnou bolest ani utrpení. Já předpokládám, že se raduje. A na druhé straně ho lidé oplakávají. Dovolím si troufale sarkasticky dedukovat, že je tomu tak, že při vstupu do reality plné omezení nová duše cítí, co jí čeká a okolí se raduje, jelikož přibyl nový vězeň do party a jejich utrpení se tím sníží. A když duše odchází pryč, všichni jsou smutní, protože najednou pociťují v cele jakousi prázdnotu a oni v ní musí nadále trčet... To je samozřejmě jen moje nadsázka, která platí čistě pro západní kulturu. V hindu-národech a nejstarších východních tradicích světa naopak smrt oslavují. Kdoví proč, milý čtenáři?

KDO VLASTNĚ JSEM?

Jedna bezvýznamná buňka mezi 7 miliardami dalších buněk v miliardách dalších galaxií, zároveň jsem i nekonečné jednotné VĚDOMÍ, které si uvědomuje samo sebe. Postupně se dočtete, jak jsem se k tomu dopracoval.

Možná se ptáte, zda to není jakási dichotomie, která si navzájem odporuje? Ne, naopak. Jedna polovina výroku tvoří s tou druhou harmonický soulad a navzájem se doplňují. Ta první část eliminuje lidskou pýchu a přehnanou důležitost, aby se podkladem pro pochopení stala pokora. A druhá polovina vyjadřuje náš božský potenciál a propojenost s Celkem. Každá buňka je miniaturním terminálem, který je propojený s kosmickým počítačem. Jsme vnímači, jsme uvědoměni. Nejsme objekty, nejsme pevná tělesa. Nemáme žádné omezení. Jenže my, nebo spíše náš rozum, na to zapomíná, a proto zadržujeme totalitu nás samotných v začarovaném kruhu, ze kterého v průběhu života unikneme pouze zřídka. Je klíčové pochopit, že naše duše si na sebe bere svou tělesnou schránku, abychom mohli prožívat tento svět. Trik, ve kterém jsme se vyskytli, spočívá v tom, že se identifikujeme s tělem, s vozítkem. My ale nejsme ten kočár, jsme kočí! Naše mysl jsou opratě a koně, které nás pohánějí a symbolizují naše emoce a pudy.

Ptáte se, jak jsem dospěl k tomuto poznání a jak s tím můžete naložit v praxi? Pojdme tedy pěkně popořádku...

Na svět přicházíme všichni osvícení a prvních 7 let života je toho důkazem. Děti jsou, dle mého názoru, učitelé a měli bychom jim naslouchat, dokud jsou stále v kontaktu s „oním“ světem, odkud čerpají univerzální moudrost a prostou dětskou duchaplností ji aplikují v našem světě.

Časem se však jejich spojení s touto nekonečnou studnicí poznání začne vytrácet. To pouto jim přestřiháváme my. Nastupuje totiž „výchova“.

Počínaje školním věkem a počátkem učení se, přichází paradoxně období učení se zlovykům, respektive programování jedince ze strany společnosti prostřednictvím různých institucí, které nás dokáží během několika let tak zmanipulovat ve svůj prospěch (v prospěch udržení si statusu quo), že nám poté po zbytek života zbývá se „pouze“ odnaučit to, co jsme se doposud „naučili“. Stručný životní koncept se skládá ze tří základních životních sekvencí:

1. Příchod na svět jako dokonalé přirozené bytosti.
/metaforicky vyjádřené: OCEÁN/
2. Přizpůsobování se společnosti formou naučených programů, které pouze posilňují status quo systému, což je vlastně jejich účel, ale nás samotné to odpoutává od naší přirozené podstaty a ocitáme se tak v pavučině plné omezení, ze které profituje systém a my jsme jeho obě-

ti. Jsme odříznutí od našeho přirozeného multisenzorového Já. V této fázi nežijeme život, ale život žije nás.

/metaforicky vyjádřené: LEDOVÁ KRA/

3. Vědomá cesta k ZNOVUOSVÍCENÍ pomocí jednoduchých principů odnaučení se toho, co jsme se „naučili“ a rozpomenutí si na naši přirozenost. To je návrat k podstatě nevinnosti obohacené o empirické poznání (prožitě zkušenosti).

/metaforicky vyjádřené: ROZPOUŠTĚNÍ SE V OCEÁNU/

K tomuto trojfázovému konceptu, který se vyskytuje téměř ve všem, se v poslední části knihy vrátíme a detailně ho popíšeme. Je totiž klíčem k pochopení spirálovitého cyklu vývoje. Cyklu, ve kterém božský Zdroj vydechnutím projeví sebe samého v nás a následným nádechem se po spirále skrze nás navrací k sobě samému, aby tímto Božstvo definovalo samo sebe. A když jsme u té spirály...

ROZTOČIL JSEM TO!

Když jsem byl malé dítě, točil jsem se velice rád okolo své vlastní osy. Mnoho z vás určitě velice dobře pozná tu úžasnou dětskou radost, která doprovází tak obyčejnou a přitom tak jedinečnou a častou aktivitu dětí, a to je točení se s rozpaženými rukama okolo sebe samého. Trávil jsem celé hodiny touto jednoDuchou zábavou i přesto, že mě dospělí neustále upozorňovali, abych s tím přestal, protože bych mohl spadnout a ublížit si. Toto jejich neustálé napomínání se ukázalo jako neopodstatněné. I když jsem často padal, nikdy mi ten pád nějak výrazně neuškodil. Lákalo mě něco mnohem vzrušujícího než jen vzdorovitě neposlechnout. I přes množství pádů byla pro mě odměna neodolatelná. Miloval jsem tuto aktivitu, protože při ní docházelo k nevšednímu, až spirituálnímu zážitku. Pomocí spirály, kterou jsem roztočil okolo své osy, jsem totiž dokázal opustit své tělo a začít ho s odstupem prostoru pozorovat. Přestal jsem se ztotožňovat s tělem. Tento jedinečný rozměr byl dostatečným magnetem k tomu, abych i přes varování dospělých, pokračoval v této neodolatelné zkušenosti. Dostat se kousek nad své tělo, odosobnit se od něho a pozorovat ho z vyšší perspektivy, bylo něco, co mě poprvé v životě spojilo s duchovní sférou a nastartovalo mou skrytou vnitřní touhu po zážitcích tohoto typu.

Později, po dlouhých letech, když jsem si již jako dospělý občas na louce

připomenul tuto vzpomínku z dětství, i když již nefungovala jako tenkrát, začal jsem postupně chápat, k čemu tehdy vlastně docházelo. Při roztočení těla se po pár minutách oddělilo vnímání těla od čehosi vyššího. A najednou jsem věděl, že tím vyšším, co se na chvíli oddělilo od těla, bylo vědomí, vyšší Já, Duch. Pochopil jsem, že ve chvíli, kdy byla v pohybu jen forma, tedy tělo, lidská podstata (vyšší Já – Duch) zůstala nehybná. Aspekt pozorovatele poprvé aktivovaný! Zůstalo to ve mně tak silně zakotvené, že se to stalo pevným stavebním kamenem mých celoživotních spirituálních zkušeností a že i na základě této vzpomínky jsem v budoucnu vyhledával příležitosti, které by mi umožnily katapultovat se do tohoto rozměru vnímání. Vnímání toho, že nejsme lidské bytosti prožívající duchovní zkušenost, ale že jsme duchovní bytosti prožívající svou lidskou zkušenost.

Toto byly tedy úlomky nejkrásnějších zážitků odehrávajících se v mém životě v období zlatého dětského věku – prvních 7 let před nástupem do instituce zvané školní systém.

Na závěr první kapitoly na zkoušku správnosti shrnu její obsah do klíčového prohlášení.

Já nejsem Suve. Suve je pouze jméno pro mou současnou zkušenost, kterou v tomto životě prožívám. Já jsem individualizované Vědomí, stejně jako každý člověk na světě.

„Lidská bytost je část celku námi nazvaného vesmír, část omezená v čase a prostoru a prožívá své myšlenky a pocity jako něco odděleného od zbytku – jakýsi optický klam.“ **ALBERT EINSTEIN**

„Všecka hmota je pouze energie zabuštěná do pomalé vibrace. Všichni jsme jedno vědomí, individuálně prožívající samo sebe. Neexistují věci jako smrt, život je pouze sen a my jsme představou sebe samých.“ **BILL HICKS**

„Realita je pouze iluze, ale trvalá.“ **ALBERT EINSTEIN**

KAPITOLA II.

OBDOBÍ POSLUŠNOSTI

Prvních sedm let se tedy neslo ve znamení nespoutanosti, božské živelnosti až rebelie a plně prožívání mé nevinné přirozenosti. Jako malý chlapec jsem se projevoval velmi nekonformně, svěbytně a naplno jsem si užíval poznávání mé pravé podstaty v tomto „cizím“ světě. Vzhledem k tomu, že jsem ještě nenavštěvoval žádné školní zařízení, jedinou překážkou mých přirozených, v té době ještě naturálních božských projevů, tedy byla instituce, se kterou přicházíme do kontaktu jako první. A sice RODIČOVSTVÍ. Je třeba zdůraznit, že pod tímto pojmem nemám na mysli konkrétně mé rodiče, které mimochodem nadevše miluji a vážím si jich za jejich maximální snahu o správnou výchovu. Nemírím tím osobně na žádné konkrétní rodiče jako takové, ani vychovatele, nýbrž na SYSTÉM PŘESVĚDČENÍ – klasický mentální konstrukt, na základě kterého automaticky přistupujeme k výchově dětí zde, v naší „civilizované“ společnosti. Také sem patří mateřská škola a podobné předškolní zařízení, které fungují na konvenčních způsobech výchovy nejmenších. Mám na mysli veškeré klasické způsoby vychovávání nejmenších, které každý z nás velice dobře zná. Nebudu toto komandérství jmenovat, stačí si vzpomenout na všechny možné neopodstatněné zákazy, příkazy, tresty rodičů vyjma těch život chránících, kterých je však minimum. A k tomuto softwaru, k těmto mentálním programům, jsme přišli každý velice rychle a snadno, jednoduchým vtisknutím do naší mysli. Zděděná reaktivní automatizace. Přenáší se hlavně z pokolení na pokolení, stejně jako pozorovacím procesem od druhých i nepsaným všeobecným souhlasem, že takto to prostě v tomto světě funguje a basta! A my potom při nejbližší výchovné příležitosti pouze automaticky, roboticky reagujeme na situaci způsobem, který je v nás zapsaný jako program, bez toho, aniž bychom se bděle zamysleli a pouvažovali nad vlastním vědomým řešením výchovné situace.

Období poslušnosti, začalo v necelých sedmi letech mého života, nástupem na základní školu. Školní vzdělávací systém je jedna z nejsilnějších, možná vůbec nejsilnější a nejmocnější institucí, která nás dokáže formovat a tím zásadně ovlivňovat náš osud.

Svou Cestu jsem, dalo by se říci, začal pro někoho ukázkově vzorně. Vše nasvědčovalo tomu, že se ze mě vymodeluje jedinec, na kterého instituce jako škola, církve, zaměstnavatel a celkově systém jako takový bude právem pyšný

na svého poslušného „makačenka“, který drží přesnou linii v dodržování jimi nastavených pravidel a norem. Pravidla hry jsou nám všem dopředu velice dobře známa: „**Rámec (myšleno ohrádka) je jasně daný chlapče, a ty můžeš dělat, co jen chceš z toho, co ti povíme my.**“

Vydal jsem se tedy na jeviště tohoto světa tak jako většina z nás „posilněný a vyzbrojený“ standardními normami a zaběhnutými mentálními programy nastavenými tak, abych dodržel celoživotní linii poslušného žáka, zaměstnance či občana. Něco jako vzorný, z davu nevyčuhující, otrok sloužící od kolébky po hrob pro tento obludný systém. Sloužící pracovník natolik rozumný, aby dokázal vykonávat úlohy, ale ne natolik inteligentní, aby kriticky myslel, vyjadřoval nesouhlas a bouřil se proti systému. Z vyšší perspektivy jsem se tedy vydal do světa naučit se něco, co je odsouzené k tomu, aby se to člověk jednou odnaučil...

Hned v prvních ročnících jsem se zapsal do povědomí školy jako vzorný žák, za co jsem byl mnohokrát vyznamenán. Šlo to zkrátka samo. Bavilo mě učit se, bavilo mě v tom vynikat. Každý předmět jsem hravě a na výbornou zvládl, což byl první projev mého zájmu o komplexnost vzdělávání a jeho provázanost s více předměty učení navzájem. Nebyl jsem jakkoliv motivovaný zvenku. Všechn zájem o učení pocházel upřímně ze mě samého. Byl to zárodek celoživotní lásky k moudrosti. Vzplanul jsem k ní a byl jsem na to hrdý. Často jsem kladl všelijaké otázky o všem možném i nemožném, protože mě poháněla obrovská neuhasitelná zvědavost. A dnes, s odstupem času, po mnoha letech sebevzdělávání, můžu vřele potvrdit, že lidská ZVĚDAVOST je tím nejlepším učitelem.

Vzbudit v dětech přirozenou zvědavost a podporovat ji, je podle mě nejspolehlivější způsob jak účinně vzdělávat.

Svůj zodpovědný přístup jsem projevil i ve fotbale. Málokdo o mně ví, že fotbal byla má vášeň zhruba 15 let. Již v šesti jsem nastoupil do přípravky ŠK Slovan Bratislava, kde jsem hrdě působil až do své puberty. Musím přiznat, že jsem nebyl nějak geniálně talentovaný jako například můj starší bratr, nicméně jsem to značně kompenzoval svou neobvyklou ctizádností a vytrvalostí. Vzpomínám si, jak jsem po tréninku zůstával na hřišti déle sám a pokračoval ve snaze zlepšit své fotbalové schopnosti. Mezi dvěma letními sezónami jsem si téměř nedopřál odpočinku. Hned po skončení sezóny jsem vyběhl na školní dvůr a driloval a dribloval, dribloval a driloval – dokola až do setmění...

Práce na zdokonalování mého fotbalového umění se poté projevila v praxi, což mě velmi těšilo a pohánělo vpřed za mým snem – stát se úspěšným profesionálním fotbalistou v zahraničních ligách a hrdým slovenským reprezentantem. Dětské iluze se však postupně začaly rozplývat a přišla zklamání. Jednak v podobě fyzických zranění, ale též psychická zranění v podobě zklamání ze stavu, ve kterém se tehdejší slovenský fotbal nacházel. Obě dvě zklamání, fyzické i psychické, spolu úzce souvisí. Podmínky pro fotbal v našich zeměpisných šířkách byly (alespoň tenkrát) žalostné. Nevím, jak je tomu dnes, snad se to za tu dobu napravilo, ale tehdy to bylo opravdu bídné. Ze všeho si vzpomenu například na trénink na škvárovém hřišti namísto na umělé trávě, kterou jsme jako nejúspěšnější klub ve slovenské historii nedisponovali. Škvára je dost tvrdý povrch. Je to černý materiál něco jako antuka. Právě na něm vznikalo velké množství zranění, v mých případech kloubů, ale objevil se i případ vážné kožní infekce, při které se tato látka dostala hráči při uklouznutí pod kůži. Často jsme si na to se spoluhráči stěžovali, ale zkrátka nebyly nebo nechtěly být vytvořeny kvalitnější tréninkové podmínky pro mládežnický fotbal. To se projevovalo i v zákulisí, z čehož pramenila opět psychická zranění – zklamání. Přihlížel jsem uplácení trenérů rodiči, alkoholismu trenérů, ale i manipulaci s výsledky zápasů. Asi si dokážete představit, jak velké zklamání zažívá dítě, když vloží do své jediné vášně své celé já. Trénuje i nad rámec – navíc, aby se vypracovalo. Aby nakonec přišlo na zápas, kde mělo hrát v základní sestavě, ale trenér upřednostní evidentně slabšího spoluhráče pouze proto, že mu jeho otec před zápasem podstrčil obálku. Na dětské duši toto všechno vytvoří silnou jizvu a pomalu, ale jistě se začíná vytrácet vašeň a jakýkoliv zájem o samotnou hru. S příchodem puberty jsem tedy na sobě a svých vrstevnících pozoroval postupnou demotivaci, která se projevovala ve ztrátě disciplíny, nezájmem o fotbal a chození „za stadion“. Pochopitelně nás tím pádem zlákaly mnohem více vzrušující věci než jen dřít na neatraktivních hřištích s ošuntělými míči a poté pouze sedět na lavičce přihlížejíc, jak nemotorný hráč kazí zápas, protože jeho rodič mu to jednou transakcí u trenéra zařídil. Trenéři a funkcionáři vždy sporadicky mávli rukou nad důsledky tohoto běžného dění a už vůbec se nenašel někdo, kdo by řešil i samotnou příčinu selhání ve fotbalové mládeži. Selhání kompetentních – funkcionářů a trenérů. Jako výsledek tohoto smutného stavu ve slovenském sportu zmíním jeden neoddiskutovatelný důkaz. Z mé tehdejší generace plné velkých talentů, mládežnických reprezentantů a budoucích nadějí pro náš fotbal, hraje z celé plejády v současnosti pouze jediný! Smutná, ale zákonitá

pravda. Co odevzdáme ven – to se nám vrátí. Co jsme zaseli pro mládež – to dnes sklídíme u dospělých. Ze všech ostatních jsou dnes pro změnu právníci, moderátoři, sportovní redaktoři, manažeři, Majk Spiritové, doktoři, podnikatelé a alespoň někdo zůstal u fotbalu a z těch jsou trenéři. Ne proto, že by neměli talent nebo snahu vytrvat, ale proto, že místo podpory na cestě po fotbalovém trávníku, jim přicházely pod nohy zbytečné překážky podsouvané lhostejností vedení. Jejich nadějný sportovní růst se tak postupně měnil na nezájem a jejich cesta životem nabrala zákonitě jiný směr.

Abych však vyzdvihl i pozitiva a zdůraznil, co mi fotbalový život přinesl, nesmím opomenout v prvé řadě na týmového ducha. Naučil jsem se vycházet v kolektivu a spolupracovat při dosahování společného cíle. Naučil jsem se zatnout zuby a zamakat na svých cílech a zároveň tím zatahat za jeden konec provazu celého mužstva. V neposlední řadě též fyzická kondice, které jsem za ta léta intenzivních dvoufázových tréninků a zápasů nabyl. Stala se pro mě výraznou zásobárnou síly, ze které čerpám ještě dnes – 11 let po skončení kariéry.

Samozřejmě mi to nedá a musím se podělit o vtipné momenty z mých mládežnických fotbalových časů, kterých bylo opravdu nepočítaně, a vydalo by to na minimálně jednu samostatnou kapitolu.

Napadá mě jedna úsměvná příhoda ze zápasu. Během finále Mistrovství Slovenska starších žáků, náš trenér z plných plic křičí na rozcvičujícího se spoluhráče – náhradníka za brankou: „Mišóóó, pojd' sem!“ A Mišo se celý natěšený začne křížovat, podává nám ruce, abychom mu drželi palce a s obrovskou hrdostí cupitá ke střídačce předpokládajíc, že naskočí na hřiště a bude se moci předvést ve velkém finále. Po hrdém běhu přes půlku stadionu až k lavičce mu však trenér najednou nekompromisně podává dvě prázdné dvoulitrové lahve a vzkazuje: „Mišo, skoč nabrat vodu!“

Anebo při jednom běžném tréninku během nekonečných kondičních běhů namísto tréninku s míčem nám to již nedá a zoufale se ptáme trenéra s naléhavou otázkou: „... a kdy už budeme trénovat techniku?!“ trenér chladnokrevně odpovídá: „Techniku?! Na co budete trénovat techniku, když žádnou nemáte!“

Či jeden z dalších: Před zápasem nás trenér burcuje v šatně: „Chlapci, vše hraje s námi: trávník, rozloha hřiště, výška tyčí, poloha slunce, dokonce i rozhodčí je v tom s námi, Rozumíte?“

A spiklenecky při tom mrkl na jednoho z nás. Po nečekaně prohraném zápase však v šatně náhle změnil rétoriku a zoufale huláká: „Je toto možnééé?! Všechno hrálo proti nám!!!“

Musím potvrdit, že každý z trenérů mi dal něco do života, i kdyby pouze malinkou indicíi, která mi v budoucnu pomohla na cestě růstu. S postupem času přesně vím, co jsem si tenkrát odnesl z nekonečných rad, taktik a vtípků ze strany autorit zvaných fotbaloví trenéři.

Je to pro mě tedy krásné období mezi lety 7–14, které jsem si pojmenoval obdobím poslušnosti a na které i přesto vzpomínám v dobrém. Základní škola a první zkušenosti se školním systémem, fotbalový sen – cesta ctizálosti a též základy křesťanské víry, které mi byly v dobrém vštěpovány a které jsem tenkrát vůbec nechápal, jsem i přesto jako dítě slepě přijal. Škola, fotbal a víra spolu dohromady nejvíc formovaly mou osobnost v době před pubertou. I přes bezbřehou oddanost vůči každému tomuto pilíři jsem někde v koutku duše pochyboval. Pochyboval o přístupu dospělých v těchto jednotlivých oblastech života, ale vzhledem k tomu, že dospělí jsou pro dítě doslova jako bohové, věřil jsem jim a nechal se jimi vést i přes počínající pochybnosti. Rozvíjeli totiž ve mně důležitý mravní rys osobnosti, kterým je disciplína...

DVOJAKÁ DISCIPLÍNA

Disciplína – jedna z klíčových kvalit při osobnostním rozvoji člověka. Mám potřebu hned od začátku odlišit disciplínu vnější a vnitřní! Tou vnější mám na mysli pravidla, příkazy, podněty získané a osvojené na základě uposlechnutí a řízení se impulzy dalších osob. Všichni to velice důvěrně poznáme. „Vpravo v bok, nesmiš, musíš, zhubni!, zákaz vjezdu, uklid si“ a tak dále... Na samotném účelu a smyslu těchto činností není vůbec nic zlého, právě naopak, potřeba a nutnost je vykonat, je mnohdy životně důležitá. V tomto bodě však nastává ten miniaturní a přeci tak gigantický rozdíl. Když disciplinovaně konáme, na základě příkazu „musím“ nebo rady z vnějšího zdroje, nerozhodujeme se o tom na základě hloubky svého vnitřního přesvědčení, ale pouze roboticky „věříme“ tomu zdroji tam venku. Může nás to sice posunout tím správným směrem, ale otisk návyku zakotveného v nás samotných však není trvalý! Jak říká motivátor Ivo Toman: „Je to jako smrad – jen se vyvětrá.“

Nefixuje ho totiž důležité vlákno našeho přesvědčení a víry získané na základě naší vlastní prožitě zkušenosti. Co to vlastně znamená v praxi? Pokud nám někdo neustále něco nařizuje či připomíná čistotu a pořádek ve věcech, my to poté vykonáme pouze na základě tohoto externího podnětu – přání, tak se to nedotýká naší vnitřní podstaty. Je to pouze dočasně naučený návyk či cizí rituál... Časem, když venkovní spouštěč zmizí z našeho dosahu, dříve či později se stejně vrátíme k našemu vnitřnímu přesvědčení – zlovyku, který jsme získali na základě vlastních zkušeností. Pracovat na své vnitřní disciplíně tedy znamená pracovat na trvalém systému pozitivních návyků. Opustit tento systém bez naší vůle není možné, stejně jako se to stává při disciplíně vnější. **Tím trvalým hnacím motorem je osobní vnitřní motivace.** A ta v první řadě vychází z určení si priorit a stanovení životních hodnot. Již dávno jsem si vytyčil, seřadil a pevně si ve svém srdci ukotvil vlastní žebříček hodnot. Rozhodování se a přesvědčení, zda si ráno zacvičím, je proto velmi jednoduché. Vychází z mé vlastní disciplíny, z osobní vnitřní motivace. Není důvod neposlechnout sám sebe. Pouze, pokud by byl...

INSPIRATIVNÍ OSVOBOZENÍ

Dětství tedy proběhlo velmi hladce, zdánlivě nijak extra nevyčnívalo z „normálu“, alespoň dle toho, co tato společnost považuje za normální. Přes to všechno se však v mém niterním světě udály neobyčejné příběhy, které mohou někomu přijít velmi nudné, ale ve mně z jistých příčin zanechaly nerasmazatelnou stopu. Začal jsem totiž postupně na věci nahlížet jinak... Probouzel se ve mně malý filozof.

Vzpomínám si, jak mi jednou skrze otevřené okno vletěl do pokoje ptáček (vrabec). Hned potom, co přiletěl, z ničeho nic spadl za skříň a pár hodin se odtamtud nemohl vůbec dostat... Bylo mi ho velmi líto, jelikož celou dobu bezmocně mával křídly, aby se z té nečekané pasti vymotal, a já jsem mu přitom nedokázal pomoci. Byl jsem totiž sám doma a vzhledem k mému věku nebylo tehdy v mých silách odtáhnout tu skříň a vysvobodit ho. Tak jsem tam v pokoji několik hodin zkroušeně seděl a modlil se za jeho osvobození. Ten jeho beznadějný, o pomoc volající zvuk mi čím dál tím více trhal uši... Nežbylo mi nic jiného, než jen trpělivě vyčkávat na jeho potencionální záchranu a mezitím rozjímat nad jeho osudem. Kladl jsem si na svůj věk velmi vyzrálé otázky, na které jsem však tenkrát nenacházel odpovědi. Vrtalo mi hlavou, jaká síla přitahovala malého ptáčka, aby opustil ten nekonečně svobodný venkovní rozlet a vstoupil do omezeného prostoru čtyř stěn? Snad zvědavost?

Jaká nešťastná okolnost ho přiměla k tomu, aby tak nepravděpodobně spadl do úzké, pár centimetrů široké škvíry. Jaký smysl měla vlastně jeho existence. Naplnil se tím jeho účel na tomto světě? A jakou stopu zanechal? Po mém několikahodinovém dětském filozofování, zatímco ptáček bojoval o svůj život, se nakonec svou vytrvalou třepotavou bojovností milimetr po milimetru dopracoval až k samotnému okraji obrovské skříně, odkud poté již velmi lehce postupoval přes boční stěnu směrem k parapetu okna, ze kterého následně šťastně a vítězně odletěl nazpět do svého milovaného svobodného světa. Tato jednoduchá příhoda o ptáčkovi a jeho sebeosvobození mi, nevím z jakého důvodu, silně utkvěla v paměti. Až s odstupem času mi, vždy když jsem si na ni vzpomněl, začala mi přicházet na mysl symbolika této bizarní situace ve spojitosti s člověkem a jeho životním osudem... Člověk přichází na tento svět a my nevíme odkud, stejně jako ptáček tajemně vletěl k mému údivu do pokoje. Nějaký čas v pokoji pobyl a poté najednou odletěl, neznámo kam, tak jako člověk po jistém čase opustí tuto realitu a odebere se na onen svět. Jediné, co poznáme, je jeho pobyt uvnitř. Odkud přišel a kam směřuje pro nás zůstává záhadou. A přesně takový je celý život – pouze krátká tajemná epizoda mezi narozením – vlétnutím, a smrtí – odletem. Tato jednoDuchá životní analogie se časem po jistých životních zkušenostech mezi nebem a zemí, ke kterým se dostaneme ve třetí části této knihy, ještě rozvinula o další rozměr. Přišlo mi, že smyslem existence a stejně tak hlavním tématem této knihy, je OSVOBOZENÍ. Lidská bytost vstoupí z nekonečného prostoru (kterým pro ptáčka obloha jistě je) do tohoto omezeného troj-čtyř rozměrného světa plného mantinelů a jeho vstupem automaticky ztrácí a zapomíná schopnost „létat“. Na počátku cesty může život nabrat dojmu, že se jedná o utrpení, jak to popisují východní filozofie. Na jistý čas rezignuje, podlehne amnézii paměti o svém skutečném původu. Jenže v jistém bodě se v něm začíná probouzet nepřemožitelná touha po svobodě a létání, kterou jakoby vzbouzela nějaká záhadná vyšší síla. V této analogii ji může symbolizovat například má snaha pomoci ptáčkovi, přestože po pádu za skříň ptáček z počátku pouze nehybně ležel na dně škvíry a vydával jen nepatrné štěbotání. Tím, jak jsem se snažil skříň rozhýbat a domlouval jsem mu, začala se v něm sbírat první snaha o své osvobození. Stejně tak duše člověka najednou uprostřed života zčistajasna začíná nevyzpytatelně prahnout po něčem, co ještě nedokáže blíž specifikovat. Nejdříve dokáže pocitově popsat tuto přitažlivou sílu touhy po svobodě. Začíná vyvíjet nezlomnou snahu o své znovu osvobození. Vytrvalou bojovností neztrácí naději, až se v jednom okamžiku ocitá za hranicí bariér tohoto trpi-

telského světa, opouští ho a vlétá do nekonečného svobodného prostoru „tam venku“. Pointou toho příběhu je, že tento krok – tento vzlet, může lidská duše učinit ještě před smrtí. Nejenom to, že každá jedna Duše má na to všechny předpoklady. Je to dokonce smyslem jejího bytí! A přesně o to mi zde jde.

Není proud jako Proud!

Protože v celé knize používám dost často výraz „Proud – Flow“, zdůrazním v tomto bodě, pouze pro ujasnění pojmů, ten zásadní rozdíl oproti proudu, který se „běžně používá“. Mainstreamový – hlavní společenský proud s malým „p“, považuji za proud reverzní – fantomový. Odpojuje nás totiž od opravdového Proudů života. Takže „jít s tímto proudem“ neznamena jít se skutečným Proudem s velkým „P“. Je to past. Když se řekne: „s proudem plují mrtvé ryby“ – tak myslím na tento! A naopak „jít proti proudu“ toho „falešného“, to ve skutečnosti znamená plout po Proudů řeky života. I o tom budou následující pasáže...

KAPITOLA III.

OBDOBÍ VZDORU

PROTEST PROTI VŠEMU VYÚSTIL V PRVNÍ PROJEVY UMĚLECKÉHO SEBEVYJÁDRĚNÍ

Počínaje nástupem na střední školu se u mě začaly výrazně projevovat první náznaky protestu, vzdoru a nespokojenosti. Projevy hormonální proměny při přechodu z adolescentního do pubertálního věku bývají značně turbulentní. Ani já jsem nebyl výjimkou a skočil jsem do puberty vskutku víc než na maximum. Asi stejně tak, jako říkával jeden můj trenér před zápasem: „Začneme na sto procent a postupně přidáváme!“

První ročník jsem navštěvoval sportovní gymnázium a na podněty mé fotbalové demotivace, které jsem popsál v předešlé kapitole, jsem si najednou zamíloval žít život po svém, po novém. Postupně, jinak než tomu bylo doposud, jej odlišit od zaběhnutých stereotypů. S partou jsem našel vzrušující zálibu v pouličním umění – graffiti. To mi dodávalo adrenalin, pro mě nový hormon, který jsem dosud neevidoval. Jako srdeční fanoušek sportu jsem si svůj volný čas zpestřoval návštěvou stadionů, hlavně fotbalových a hokejových zápasů. Vyhledával jsem masovou euforii, randál, přítomnost hooligans (chuligánů) a nebezpečí s tím spojené.

Díkybohu to nezůstalo jen při činnostech tohoto typu. Naštěstí se v té době konečně na obzoru objevila první známka umělecké kreativity. Jelikož jsem od úmrtí legendy Tupaca Amaru Shakura, od svých jedenácti let, poslouchal hip hop, začal jsem se s nástupem na střední školu věnovat právě tvorbě tohoto žánru. Byl pro mě zejména nástrojem k **sebevyjádření** a v neposlední řadě v té době i životním stylem. Začal jsem psát své první texty v češtině, ve kterých jsem vyjadřoval své emoce, názory, postoje i vztah ke své nové lásce – k hudbě. Vymyslel jsem si pseudonym MCL a nebyl jsem v tom celém sám. Můj fotbalový spoluhráč Dilema (dnes Majk Spirit) a další spoluhráč, tenkrát také můj spolužák, Cigo započali svou hudební cestu také. Spolu s Dilematem vznikla historicky první skladba obou interpretů, legendární Poézia ulice, která měla v té době v úzké hip hopové komunitě značný úspěch. Společně s Cigem jsem během školní výuky pokračoval v psaní prvních textů, a to vyústilo k založení první kapely. Jmenovala se 2H Pozitiv. Živě si pamatuji její genezi. Cestou na trénink v přeplněné tramvaji se svěřuji Cigovi: „Našel jsem

se v hip hopu, zbláznil jsem se do něj. Normálně bych si to dal vytetovat. Vymyslel jsem i zkratku od slova hip hop. 2H (čti dvě-há).“ Cigo říká: „A co kdybychom založili skupinu?!“ Říkám: „To zní super! Mohlo by to být něco se symbolem 2H. To mi foneticky připomíná krevní faktor rH, což by mohlo značit, že máme hip hop silně zarytý v naší krvi, chápeš?!“ Nastala chvilka přemýšlení a po pár sekundách se najednou zjevil mezi námi ten typický úsměv značící vzájemně propojenou telepatii. Cigo okamžitě doplňuje: „Pozitiv! 2H POZITIV!“ Psal se rok 2001.

Po založení skupiny k nám přibyl Vladis a Cigův sídlištní parťák DJ Wugy. Začali jsme pracovat na prvním demu ve Slovenském rozhlase. Tak se datují zárodky a první krůčky hudebních kariér tehdejších fotbalistů. Nečekané a překvapivé. Fotbal se tak dostal v našem žebříčku priorit z první pozice na nižší příčky a jeho místo nahradil hip hop. Bylo to pro nás nové, neprobádané území s příznačnou vůní svobody. A právě volností projevu si nás tento žánr okamžitě získal! Cesta po něm mě přímo magneticky přitahovala a nacházel jsem čím dál více důvodů, proč se věnovat právě jemu a naplno. Po mém přestupu ze sportovního na klasické gymnázium se skupina mírně přeformovala. Cigo se přeskupil do kapely H16, kterou založil Dilema. A já spolu s Vladisem a DJ Wugym jsme pokračovali dál v hájení vlajky 2H+.

Při změně školy jsem se musel vyrovnat s dalšími nástrahami, které jsem si slepě a nevyzrálé zcela zbytečně házel pod vlastní kolena. Přišlo na mě období silné potřeby práce na své muskulatuře a začal jsem to fanaticky přehánět. Zakoupil jsem si steroidy pro velice rychlý nárůst svalové hmoty a extrémně jsem si tím zatížil své játra i celé tělo. Větší hloupost jsem tehdy ani nemohl udělat. Eliminace následků tohoto zkratu trvala několik let, možná trvá až dodnes. Počínaje tím obdobím se mě začala zmocňovat přehnaná touha po vnější kráse, materiálním zabezpečení a zalíbení se druhým, hlavně opačného pohlaví. Máma mi říkávala: „Tobě se až moc líbí parádit se.“ No já jsem vždy oponoval, že to mají rádi všichni v mém věku. Pravda byla někde uprostřed ...

Jelikož jsem nevyrůstal ve vyložené zámožných podmínkách, ale spíše v těch skromnějších, při škole jsem pokukoval po různých zdrojích příjmu, ze kterých bych si mohl dopřát alespoň jakž takž vysněný standard, který jsem tiše záviděl svým bohatším vrstevníkům. A tak jsem střídal všemožné brigády, od práce na stavbách a polích, přes sklady v hypermarketech, až po slitinové

chemické dílny a podobně. Zakusil jsem, co znamená poctivá práce. No více než o tom, zda je poctivá, jsem uvažoval a trápil se nad tím, jak moc je otroká. Když jsem se dozvěděl, jaká část z výplaty jde brigádníkům a jaká zůstává pracovní agentuře, okamžitě jsem s tím praštil. Abych si po celodenní fušce na nohou odnesl třetinu příjmu, ze kterého jsem si nakoupil jen minimum, tak jsem si prostě řekl: „A dost! Takto se sdírat nenechám. Najdu si jiné chodníčky, jak se dostat k penězům.“ Začal jsem si přivydělávat kšeftováním se zakázanými látkami, jak jsem je nazval ve skladbě Příběh lotosového kvetu. Byla to hlavně tráva, ale i sportovní doping. Nic hrozného, ale byl to přeci jen zakázaný byznys. Pohyboval jsem se za hranou zákona, což bylo místy dost nebezpečné. Od zkušenějších kolegů z tohoto pouličního hastlování jsem si vzal k srdci základní principy ochrany a bezpečnosti, abych minimalizoval hrozící riziko při chycení. Vše se odehrávalo velmi opatrně se sofistikovaným způsobem předávání zásilek. Přineslo mi to pravidelný obnos peněz, který mi na ten věk připadal „Wau!“ Poslední dva ročníky gymnázia jsem byl tedy konečně materiálně zabezpečený vlastnoručně vykšeftovaným kapesným. Šťastným mě to samozřejmě neudělalo. Pouze spokojeným, což považuji za výraz pro chvilkové prchavé štěstíčko. Vyváděl jsem i nadále... Navštívil jsem například porno-casting (bylo mi čerstvých 18). Čistě ze zvědavosti a za slušnou finanční hodnotu jsem se přišel ukázat do renomované agentury erotického průmyslu. Jakmile peníze skončily v mé kapse, rezignoval jsem již na další kola konkurzu a raději v něm nepokračoval. Kdo ví, jak by to skončilo. Snad jediná věc, které jsem v tom věku nepropadl, byla závislost na počítačových hrách. Kromě her Mafia a Counter Strike mě to absolutně nebralo. Možná proto, že jsem sám v sobě hrál jednu velmi vzrušující počítačovou hru. Samostatný level této interaktivní simulace tvořily alkoholové excesy a flámové opojení. Asi víte, co si pod tím vším lze představit. I v této oblasti jsem byl nesmírně houževnatý a ctízádnostivý. Chodíval jsem domů opilý na mol. Stávalo se, že mě takto „pod obraz boží“ přinesli kamarádi a vložili mě mezi dveřmi do rukou znepokojeným rodičům. Jednou to byla dokonce přítelkyně. Delirium, mnohdy i nezvěstnost a pátrání vystrašených rodičů ukončila až nepříjemná kocovina a mé vykoupení v podobě návratu do tepla domova, kde mě čekal slepičí vývar, soda bikarbona a domácí vězení. Řeknete si alkohol u mladistvých, nic mimořádného. No probouzet se v tak křehkém věku na druhé ráno za bílého dne na lavičce ve městě? „Tak to jsem tedy své dávné ambice v té době moc daleko nedotáhl. Hm?“ zamyslím se dnes těmito úvahami nad nevyzrálým počínáním svého starého Já. Chtěl bych ho potkat,

podívat se mu do očí a být mu oporou. Povzbudit jej, motivovat, čímsi inspirovat a nasměrovat ho na správné chodníčky. Uvědomuji si však, že je to jeho nevyhnutelná fáze vývoje, získávání cenných zkušeností na celoživotní Cestě. Nebojím se o něj, on to zvládne... **Vesmír nám nikdy nepošle zkoušky, které bychom nedokázali překonat.**

Je potřeba si je na vlastní kůži, do morku kostí prožít a poučit se z nich. Jsou našim pevným stavebním materiálem, na kterém budujeme stabilní pyramidy našich osobností.

Zvláštní je, že podobných příběhů jsem se naposlouchal již nespočet. Není to nic neobvyklého. Tento fakt pro mě začíná být alarmující, a proto se často ptám: „Když se alkoholové excesy stávají pomalu pravidlem u dospívajících, co je primární příčinou toho, že vůbec vznikly? Proč tolik mladých jedinců utápí své problémy v alkoholu a v drogách? Mají dospívající jinou možnost jak se dopracovat k řešení svých potíží? Kdo nebo co je podněcuje k tomu, aby sáhli právě po lahvi či droze?“

Otázek se mi vynořuje skutečně mnoho. A když se poohlédnu za výchovou mých rodičů, musím zdůraznit, že v rámci svých možností to zvládli na maximum. Máma se o mě s láskou starala nejlépe, jak mohla, až jsem býval místy jako malý benjamínek, jak to bývá zvykem, upřednostňován, před starším bratrem. Otec nám šel příkladem a provázel nás světem turistiky, sportu i ekologie. Od malička se dokonce intenzivně zajímal o naše fotbalové počínání a povzbuzoval nás při trénincích a při všech zápasech. Oba rodiče si zkrátka našli čas a námahu, aby z nás vyrostlo něco, na co mohou být právem hrdí.

Jednou větou poctivá a slušná rodina. Přesto to ale nestačilo... Světlo pozornosti bych tedy dál namířil na společnost, ve které žijeme, a na systém. Co se týče mladistvých, konkrétně na školní systém. V jeho chapadlech totiž tráví většinu svého času.

PRUSKÝ ŠKOLNÍ SYSTÉM

Puberta začíná tehdy, když se nerespektuje muž či žena, kteří vznikli z chlapce a dívky.

Přirozenou reakcí je jejich rebelie – rebelie vůči autoritám. Ta se však pojí ještě s jedním charakteristickým rysem pubertálního období a tím je nespokojenost se sebou samým. Mladý člověk nedokáže definovat svou pravou tvář, zařadit kamsi svou identitu a tak neustále hledá sama sebe. Jelikož není tak snadno a brzy jednoduché najít sám sebe, z tohoto zmatku mladých pramení velká nespokojenost. **Celý tento evoluční proces je bohužel voda na mlýn nástrahám silně materialistické kultury, ve které jsme se jako lidstvo ocitli.** Vnitřně ztracení mladí lidé hledají útočiště tam venku a častokrát naivně skočí na lep pokušením a lákadlům, která jim společnost, enormně prosáklá povrchní zábavou, ráda slizce nabízí.

Jako drtivá většina mladých lidí v tomto věku – i já jsem se stal obětí narůstající konzumní vlny novodobé sociální kultury a podlehl jsem tak mnohým pokušením, která tato past přináší.

Začala se ve mně více a více probouzet podrážděnost vůči materiálnímu nedostatku a touha po finančním zajištění, protože v pubertálním věku vnímá lidská mysl tyto rozdíly mezi vrstevníky obzvláště citlivě.

Chtěl jsem se zalíbit, nechal jsem se strhnout zvráceným okolním konzumem a přitom jsem ztratil svou duši!

Začal jsem už tehdy na podvědomé úrovni pociťovat, že s naším školním systémem není něco v pořádku. A jak jsem vnímal, co se vlastně kolem mě ve škole děje, zjistil jsem, že vzdělávací systém, pod rouškou znalostí, učí děti a mladé ve skutečnosti následující velmi mocné až magické mentální programy:

- pravdu má vždy autorita,
- inteligence prý znamená schopnost pamatovat si a opakovat,
- přesná paměť a zopakování jsou pak odměňovány,
- nedodržování je trestané,
- neučí nás projevit se, učí nás přizpůsobit se: intelektuálně a společensky.

Je proto matoucí zeptat se: „Proč student ve škole selže?“ Otázku je třeba začít klást jiným způsobem. Existují totiž přesvědčivé důkazy, že neselhává student, ale špatně navržený systém výuky. V první řadě je výuka statická. Nemá v sobě žádný pohyb, používá pouze slova. Dále je pětáctýřiceti minutová vyučovací

hodina čistá hloupost, která když se ještě k tomu zbytečně trestuhodně oddělí od jednotlivých předmětů, které na sebe navazují, tak vznikne hotová katastrofa nudy. Je to nastaveno na sekvence, které spolu nesouvisejí, a nastává tak zmatek školáků.

A pak prý děti trpí poruchami. „Zodpovědné“ úřední instituce je označují za pacienty a tlačí do nich psychofarmaka.

Prý Hyperkinetická porucha – porucha pozornosti ...

Prosím?! Na to mám hned jeden návod. Dejte dětem něco zajímavého k práci! Nebo je nechejte projevít jejich jedinečnost!

„Musíte se to naučit, protože to tak je!“

„Jste jen děti, buďte ticho a dělejte, co vám řeknu.“

„Paní učitelko, k čemu nám to bude?“ ptá se žák a učitelka odpovídá: „Možná se vám to jednou bude hodit! Chcete být celý život průměrní?“

To jsou jen některé výkřiky do tmy zastaralého vzdělávacího aparátu, který byl záměrně vytvořen v 18. století v Prusku a rozšířen do celého světa, až se z něj stal mezinárodní model. Cílem tohoto vzdělávacího modelu bylo a je generovat užitečné pracovníky, vojáky a poslušné občany. Více se o původu této obludy rozepteší v druhé části knihy, v kapitole o dějinách. Ať už vznikl jakkoliv, podstatné je, že je zastaralý a nestihá, nebo spíše není navržen tak, aby průběžně aktualizoval poznání doby. Vždyť poznávání se neustále mění. Tento vzdělávací systém se však nezměnil stejně rychle jako zbytek společnosti. V tom je jádro problému. Když si vezmeme samotné hodnocení, čili známkování, je celé postavené na srovnávání. Porovnáváme jednotlivce a jeho učební proces se standardizovanou stupnicí, která měří ... ale co vlastně měří? Každý člověk je jedinečný a žádní dva lidé nejsou stejní. Ale při známkování se hledá číslo, které určí, či dokonce definuje, jakým jste člověkem. To směřuje k velmi závažnému vytváření konfliktů na kognitivní úrovni. Učitelé vyzývají žáky k rychlosti, k tomu, kdo to udělá první. V důsledku jsou někteří vítězové a jiní poražení. A každý poražený se samozřejmě cítí špatně. Jde o záměrné podněcování konkurence, soutěživosti, rychlosti, ale to nejdůležitější, co nás dělá lidmi, a sice SPOLUPRÁCE, se vytrácí. Všichni mluví o míru, ale zdá se, že o něm nikdo neučí! Lidé se totiž vzdělávají, aby obstáli v soutěži, a soutěž je první krok k válce. Všechny vzdělávací zákony hovoří o hlubokých cílech lidského rozvoje, lidských hodnotách, spolupráci, společenství, solidaritě, svobodě, míru, štěstí a používají přitom mnoho třpytivých slov. Ale skutečností je, že základní struktura tohoto systému podporuje přesný opak

jako je soutěživost, individualismus, diskriminaci, podmiňování si, emoční násilí a materialismus. Velmi nebezpečné nástroje, které již v nejranějším věku na školách zasévají v lidech to, co pak v dospělosti jako jednotlivci či společnost sklídíme!

Umíte si asi představit, jaký to má na nás všechny zásadní dopad. Dopus-tili jsme, aby se naše děti modelovali podle systému pásové výroby, který je čistě mechanický jako práce na montážních linkách. Ba co víc, přiznejme si upřímně, škola dokonce ani není ideálním prostorem na něco tak vznešeného a ušlechtilého, jako je moudrost. Dnešní veřejné školy připomínají kasárny, místy až továrny či věznice s přísnými pravidly, sociální kontrolou a vyžado-vanou neoprávněnou poslušností vůči autoritám.

Vzpomínám si na hodiny tělesné výchovy: „Seřadit na čáru podle velikosti!“ Prosím? To vám musí hrabat! Co jsme, vězni nebo vojáci?! Ano, přesně na to nás systém potichoučku připravuje. Motto zní: Zarovnat a zařadit se do davu! „Teď buďte zticha, teď si otevřete sešity a teď pište, co vám diktuju!“ Ptám se nahlas: „Co je to, výcvik psů?!“

Pokud to má být příprava na diktaturu, tak to dává smysl. „Zvoní na hodinu, na místa!“ Jsme v kasárně nebo v továrně?! Aha ano, zapomněl jsem...

Jen si to shrňme: standardizované testy, rozdělení podle věku, povinné vyučování, učební osnovy odtržené od reality, systém kvalifikací plodící konfliktní konkurenční prostředí, tlak na učitele a děti, systém odměňování a trestů, přísné časové tabulky, uzavření a oddělení jedinců od společnosti, vertikální struktura (hierarchické dělení) = to jsou školy 21. století?!

KONTROLA VNÍMÁNÍ REALITY, ŠKOLA = PŘEDPŘÍPRAVA

Jedna univerzitní studie ve Virginii, při níž studovali změny osobnosti, když lidé procházeli školou, zjistila následující.

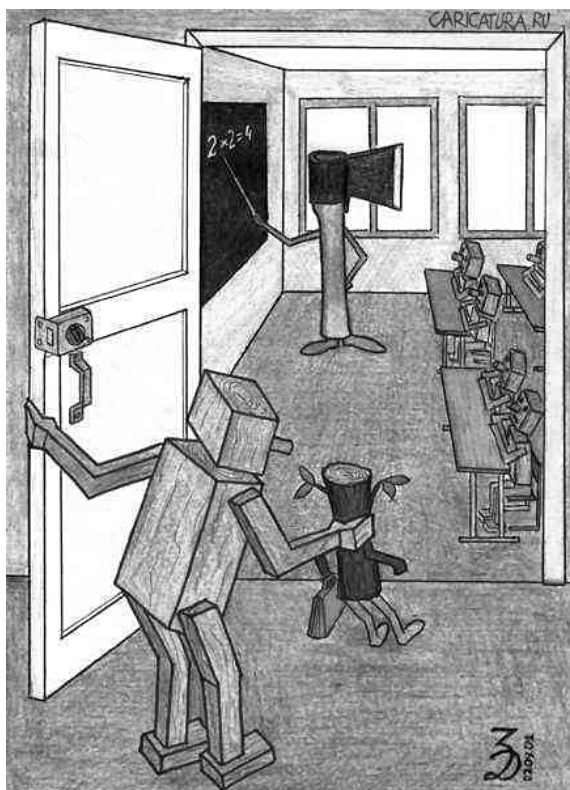
Masivní pokles kreativity, protože děti se staly méně citově expresivní, děti jsou méně energické, méně hovorné a verbálně zdatné, méně vtipné, mají menší představivost, jsou méně nekonvenční, méně živé a vášnivé, méně vnímavé, méně schopné spojovat zdánlivě nerelevantní věci – související body, méně syntetizující a méně schopné vidět věci z jiného úhlu. Vrcholem manipulace je, že systém si začíná nárokovat ještě i platbu za tyto „služby“ a někdo se zadlužuje kvůli tomu, aby si mohl zaplatit vysokou školu ... což je úplný nonsens! Systém si připravuje a odchovává celoživotní dlužníky již během vysokoškolského věku. Rozumíte?!

„Toto dítě příliš mluví – mělo by se ztišit.“
„Toto dítě málo mluví – mělo by být výřečnější.“
„Toto dítě si málo hraje – mělo by si hrát více.“
„Toto dítě je příliš aktivní – mělo by být klidnější.“

Cokoliv, co dítě dělá, se zdá být pokaždé špatné a nakonec skončí jako standardní dítě, které dělá všechno na polovinu. Tato homogenizace studentů má svá logická opodstatnění. Cílem je zarovnat jedince „ze shora i zespodu“. **Znamená to vyprodukovat lidi, kteří budou rozumní pouze tak, aby dokázali plnit příkazy – obsluhovat stroje, ale ne natolik moudří, aby sami za sebe kriticky uvažovali, vyjadřovali nesouhlas a bouřili se proti systému.** Takové zarovnání a následné zařazení do jedné obrovské masy je pro řídicí systém velmi účinné, protože se tím pádem snadno ovládá. Děje se to samozřejmě záměrně. Někdo chytrý u koryta totiž kdysi dávno rozumně uvážil, že když bude působit na obyvatelstvo již od útlého věku a formovat ho ve svůj prospěch, bude mít později velmi výhodnou pozici při tahání za nitky. Zajišťuje si tím to, aby obyvatelstvo bylo uniformní, což vytváří lepší dostupnost při jeho manipulaci.

Model zní: „rozděluj a panuj“ – „jak pískají, tak tančí“.

Toto není hra na oběť. Toto je přesné pojmenování příčin selhání studentů, za nimiž stojí zastaralý ohavný školní systém z dob vojenského autoritářského režimu Pruska. Podstata samotného systému vzešla z despotismu, který hledal způsoby jak zachovat elitářské modely a rozdělení tříd. V této kapitole označuji a pojmenovávám jeden z kořenů problémů současné kultury a v dalších částech knihy se budu věnovat jeho řešení.

„Chci vytvořit školní systém, který bude určovat způsob, jakým Francouzi uvažují.“
NAPOLEON BONAPARTE

„Cílem veřejného vzdělávání není šířit osvětu. Jde o to zredukovat tolik jedinců, kolik je jen možné na stejnou bezpečnou úroveň, odchovat standardní občany – potlačit nesouhlas a originalitu.“
H. L. MENCKEN

„Učení má být takové, aby to, co se jim předkládá, chápali jako cenný dar a ne jako cosi povinného, což jim zkaží dobrou náladu.“
ALBERT EINSTEIN

KAPITOLA IV.

CO MĚ NAUČILA SAMOSTATNOST

V roce 2004, po bouřlivém středoškolském období plném vzdoru u pubertálního harašení, jsem nakonec úspěšně odmaturoval na Gymnáziu Alberta Einsteina v Bratislavě. V posledním maturitním ročníku vše nasvědčovalo tomu, že to tak dobře nedopadne. Na půl roku jsem pro flákání dokonce propadl z literatury, přitom tento předmět jsem měl náramně v oblibě. To bylo výsledkem vrcholné lhostejnosti vůči mému prospěchu. Absolutně vůbec mě to nevzrušovalo. A jelikož jsem chtěl a na konci roku jsem se vyhecoval, tak jsem právě z tohoto předmětu na maturitě zazářil a obdržel jsem zaslouženou 1. Dojatá paní profesorka češtiny před komisí s hrdostí poznamenala: „Luky, já jsem ti celou dobu věřila! I když jsem tě jako darebáka nechala na půl roku propadnout, vždycky jsem věděla, že na to máš a když opravdu chceš, tak to dokážeš. Excelentní rozbor revoluční básně Mor ho! Bravo! Vyrůstá z tebe mladý revolucionář.“ Věděl jsem tehdy přesně, co stálo za tím, že jsem dokázal celou maturitní zkoušku po proflákaných 4 letech zmáknout na známky 2-1-2-1. Hned v úvodu akademického týdne jsem se totiž zavřel do dětského pokoje, zhluboka se nadechl a rázem se ponořil do haldy knih a školních sešitů. Bifloval jsem se s výjimkou spánku a chození na záchod nepřetržitě celý týden a nějaké drobné. Vyplatilo se. Složil jsem „zkoušku paměti“. Živijóóó!

Po gymnáziu jsem začal navštěvovat dálkové studium Fakulty Masmediální komunikace v Trnavě a přitom jsem hrával v Rakousku za 4. ligu, klub FC Schwadorf. To mi přinášelo solidní příjem, jistý rozhled a procvičování si cizího jazyka v novém zahraničním prostředí. No tato radost netrvala dlouho. Po necelém roce nás, Slováky hrající za tento rakouský klub, vykopli jako psy a náhle jsme se ocitli bez angažmá. Znamenalo to pro nás počkat půl roku na další přestupový termín do Rakouska a do té doby samostatně trénovat. Jenže pravidelný příjem chyběl jako sůl, a tak jsem si vedle vysokoškolské studia nutně hledal zaměstnání. Mimochodem v období, kdy jsem navštěvoval masmediálku, se začal měnit systém podmínek ve zpoplatnění dálkového studia. Bylo to v roce 2005 a tato náhlá a nechtěná novinka většinu studentů zaskočila. Bylo to poprvé, co měli dálkaři za studium platit. Fakulta se ocitla na pomezí, kde polovina studentů dobrovolně přispívala a druhá polovina zůstávala zatím bez poplatku. Nám to však dali krásně pocítit. Z tohoto dů-

vodu jsem při diskusi v aule, vystoupil s faktickou námitkou a směřoval jsem ji vůči samotnému děkanovi fakulty, jako jeden z mála oponentů nově vzniklých pravidel zpoplatnění dálkařů vysokých škol. Apeloval jsem na ústavní právo na bezplatné vzdělávání a horlivě jsem nesouhlasil s faktem, že studenti – dobrovolní plátcí, jsou zvýhodňováni v učebních podmínkách (časem se ukázalo, že je zvýhodňovali i ve známkování) a studenti – neplatiči zase odstrkováni do diskriminační nevýhodné roviny. Sám děkan tehdy prezentoval tento precedens jako nezbytné a efektivní řešení nové situace. Zpoplatnění dálkového studia tedy nemělo být povinné, ale začalo být zpočátku vedením takřikajíc nevinně preferované, až se postupně stalo bohužel skrytě žádané. Ocitli jsme se tak mezi dvěma mlýnskými kameny, kde byl na vině stát a zákonodárci a my studenti, včetně vedení školy, jsme na tyto nejednotná pravidla doplatili. Nejvíce neférové však bylo, že celý rozkol vyústil v to, že si profesori oponenty zafixovali na černou listinu „těch, co neplatí“ a při zkouškách nám to dali patřičně pocítit. Tam jsem pochopil, že řeči o pouze jemném zvýhodňování byly ve skutečnosti výhrůžkou studentům, kteří si externí studium z principu nebo z důvodů insolventnosti odmítali hradit. Po sérii několika konfrontací s profesory jsem se nakonec s nechutí rozhodl v druhém ročníku nepokračovat. Adios fakulto!

Šel jsem zkoušet štěstí jinam a zapsal jsem se na Management UK v Bratislavě. Abych se však vrátil k tomu důležitějšímu, a sice mému tehdejšímu životy, musím zmínit významnou etapu mého života. Zaměstnal jsem se nečekaně v gastronomii. Kamarád mi básnil o lukrativním místě v centru města v jedné z nejlepších restaurací a cocktail baru v Československu, Papparazzi. Při nástupu na první směnu na baru mi to však příliš lukrativní nepřipadalo. Postavili mě na 15 hodin do páry mezi myčky nádobí. To byla nejotřesnější pracovní směna v mém životě! Dokonce jsem si i poplakal. Takové ty hořké slzy přes smích. Měl jsem už připravenou zástěru, abych ji po fušce demonstrativně odevzdal zpět, se slovy: „děkuji, neprosím“. Ale můj nadřízený a příští sensei Stanley mému záměru charismaticky zabránil a vymluvil mi to. Ještě předtím mi však vyrazil dech. Během druhé noci, když jsem již byl na definitivním odchodu, ukázal na kontejner plný odpadků a rozkázal mi je odnést, vysypat a k tomu umýt a vysmejit podlahu. Málem mi vybouchla hlava! Po celém dni, krví vypoceného otročení na nohou, kdy jsem se viděl už v posteli, to byla poslední kapka. Napadlo mě, že mu ty odpadky mrsknu na hlavu, ale najednou se ve mně něco pohnulo. Pomyslel jsem si: „Mám nějaké zvláštní tušení,

že tam, kde je největší odpor – tudy vede cesta. Dám tomu ještě šanci...“ A vyplatilo se. Po pár dalších směnách mytí sklenic, si mě vždy přísný sensei zavolal na kobereček a oznámil mi, že se uvolnilo místo na pozici barmana. Pokud řeknu ano, budou mě měsíc školit a mohu nastoupit do týmu nejlepšího cocktail baru v Československu. „Z bar-beka (myč sklenic) na barmana za pár dní!“ ptám se ho překvapeně, „To obvykle trvá celé měsíce. Takovou příležitost nemohu nevyužít. Okej, jdu do toho!“

Barová mixologie si mě tehdy natolik získala, že jsem se za míčem na trávník už nevrátil a pověsil jsem kopačky na hřebík. Co se týče školy, druhý pokus na vysokou také nevyšel, ale tentokrát z jiného důvodu. Management vůbec nebyl můj šálek kávy, tak jsem to raději nelámal přes koleno a ukončil studium již v prvním ročníku. Zatím jsem vyhlídku na třetí pokus na vysokou školu odsunul na neurčito, po odložené škole a ukončeném fotbale mi tak zůstaly jen dva hnací motivy. Práce a hudba. Naplno jsem se mohl věnovat oběma, ale práce v té době převažovala. Byl jsem totiž v tréninkovém režimu na barmana v top cocktail baru a to mi zabíralo hodně času. Investice se však vyplatila. Můj první zaměstnanecký příjem byl na ten věk značný balík. Bylo mi 20 a vydělával jsem měsíčně více, než oba mí rodiče dohromady a to podstatně více, než byl tehdy průměrný slovenský plat. Z ničeho nic jsem se ocitl pro mě ve vyšších poměrech. Punc nadstandardu tomu dodávalo i pracovní prostředí. Luxusní restauraci a bar navštěvovali prominenti, bankéři, zahraniční byznysmeni, manažeři, ambasadoři, zkrátka smetánka. Ačkoliv to byla jen malinká ochutnávka z opačné strany barového pultu, přičichl jsem světu peněz a bohatých. Užíval jsem si to plnými doušky. Spokojenost neměla konce. Objevovaly se tedy nové výzvy. Nastal čas osvobodit se...

Ve 20 letech svého života jsem tak opustil „mamahotel“ a odstěhoval se s kolegy z práce na svůj první vysněný pronájem. Myslím, že to bylo hned v den mé první tučné velkolepé výplaty. Zkuste hádat, za kolik dní z ní nic nezbylo? Dva, maximálně tři. Oslava nového života jaksepatří. Také jsem nechápavě kroutil hlavou, kam to celé tak rychle zmizelo. Škulbl jsem rameny a zamumlal si pod nos: „První řádnou výplatu musím přece patřičně roztočit. Od druhé už budu šetřit a budu rozumně hospodařit! Slibuji si...“ Jasně, máš ho vidět! Festival plný pitek, marnotratných nákupů, drahých večerí, tour de baru a bohémských radovánek pokračoval. Zpočátku jsem to připisoval obyčejnému hladu po konzumu, který se ve mně roky sbíral, náhle vyrojil a kterého jsem se

chtěl jen dosyta nabažit a hotovo. Toto nenasytné koryto však nemělo žádné dno. Postupně jsem totiž začal zjišťovat, že za tím stojí něco jiného. **Finanční nevzdělanost a slabý emoční kvocient.** Nejenže jsem nedokázal chytrě hospodařit se svým prvním poctivým cashflow a nechával se zlákat emotivní touhou po okamžitém smyslovém uspokojení, ale dal jsem se přemluvit i na různé finanční tahy, či spíše podvody. S vidinou velkého zisku jsem vstoupil do jednoho podivného MLM (multi-level marketingu) se vkladem téměř 100 000 korun a nyní se podržte, vzal jsem si na to dokonce spotřební úvěr! Živě si pamatuji zimmnici, kterou jsem chytil ihned po schválení úvěru. Ve 40 stupňové horečce jsem se drkotal v posteli a nechápal, co se děje. Vždyť jsem se měl z té zprávy těšit, ne?! Tělo mi však dávalo najevo hlasitý, jasný signál. Na podvědomé úrovni jsem totiž věděl, že dělám hloupost. Bohužel, v té době jsem ještě nedokázal vnímat a interpretovat symboliku, kterou nám život posílá do cesty.

Přemostím se nyní k hudbě. Ten samý rok, rok plný velkých změn v mém životě, rok 2005 jsem korunoval dalším osobním úspěchem i zadostiučněním a sice vydáním historicky prvního hudebního nosiče skupiny 2H+. S partáky Vladisem a DJ Skeptikem jsme společně vypustili do světa naše první CD. Album neslo název *Taktomalobyťatakobude*. Za tímto příznačným názvem se skrývá dlouholetá pouť nabírání cenných základních zkušeností na poli hudby. Jelikož se jednalo o náš první počín a na Slovensku obecně vyšel první oficiální nosič do distribuční sítě až v roce 2003, jednalo se tím pádem o neprobádanou cestu. Tvorba a nahrávání se protáhlo asi na dva roky a za tu dobu jsme se museli vypořádat s dosud neznámými poznatky. Vydat hip hopové CD pod vydavatelstvím bylo v té době skoro nereálné, tak jsme se museli naučit, jak si svépomocí pořídit vše potřebné. Zvolili jsme si možnost postavit si vlastní amatérské garážové studio. Pamatuji si, jak jsme tramvajemi vláčeli různé studiové materiály a fungovali jsme naprosto neefektivním způsobem, ale tehdy nás hnala vášně k hudbě a silný záměr vydat své vlastní CD. Vzpomínka na urputné nošení vaječných obalů (sloužily na akustiku studia) ve veřejném MHD mi dnes, s odstupem času, vykouzlí na tváři úsměv a připomene mi základy, kterými jsme si prošli na cestě za hudebním snem. Hodně času, energie a peněz jsme vložili do toho, o čem jsme celou dobu snili. Žít se hudbou.

Okej, abych svému starému Já v těch financích tolik nekřivdil, tak značná část tehdejších výdělků z gastronomie putovala na výrobu tohoto CD. Ovšem nebyla to jen umělecká činnost při tvorbě skladeb, kde jsem se mohl při sebevyjádření dostatečně realizovat. Svým kreativním rozměrem ve mně podnítila tvůrčího ducha i barová mixologie.

Paparazzi byl opravdu špičkový cocktail bar s kvalitou drinků, jejichž příprava i servise byla na světové úrovni. Mixologie maestro a bar manažer Stanley Vadrna přinesl z osobních návštěv světových prvotřídních cocktail barů vzácné know-how, profi znalosti a bizarní ingredience či receptury, čímž povýšil charakter celého prostředí do mezinárodního povědomí. Dostal jsem tak od podlahy cenné zaškolení na práci za barem, která kromě odborného míchání koktejlů spočívala také ve věcech jako dress code, etiketa, zbožiznalství, výroba macerátů, důstojné vystupování vůči hostům, techniky sugestivního prodeje, barová psychologie a podobně. To vše zejména v angličtině, protože hosté byli převážně zahraniční.

Byly to pro mě opravdu užitečné rady, z nichž čerpám dodnes. Jsem rád za tuto životní příležitost naučit se něco i z této oblasti. Častokrát jsem se zamýšlel nad hlubším významem celé barové etapy v mém životě. K čemu mě to mělo nasměrovat?

... A po dlouhých myšlenkových úvahách jsem objevil styčný bod.

PŘEDZVĚST ALCHYMISTY

Vypracoval jsem se na barmana – mixologa, který kombinoval všemožné ingredience, aby vznikl celistvý, chutný a oku lahodící koktejl. Byl to doslova gastronomicko-umělecký rituál. Naučil jsem se spojovat chutě a vůně přiměřenou mírou a připravovat i podávat je s esencí lásky a radosti, která se absorbovala do samotného nápoje. Po několika letech zdokonalování a učení se stávajících drinků, jsem se dostal do bodu, kdy jsem vytvářel své vlastní nápoje, pojmenovával a zařazoval je do koktejlových lístků, které si objednávala různá barová a restaurační zařízení. Největší odměnou mi bylo, když za mnou do baru přicházeli štamgasti a lidé na základě doporučení, aby si přišli objednat koktejl, který pocházel právě z mé dílny. To byl opravdu skvělý pocit, dopřát lidem tímto způsobem originální zážitek a příjemné chvíle. Mnoho z hostů to považovalo za osobní ceremoniální obřad. Vyzrat si do svého baru, za svým bartendrem, dát si svůj vlastní koktejl, který jim odborník vymyslel a trávit hodiny v působivé atmosféře při vedení dialogu s barmanem, který musel být zároveň psychologem. To mělo na mnoho hostů terapeutické

účinky. Pouze zdůrazním, že se jednalo o nadstandardní prvotřídní gastronomické zařízení, kterých je u nás stále velmi málo. Úroveň i jejich počet se však postupně zvedá a dnes je už dokonce lepší cenová dostupnost a možnost dopřát si jednou za čas takový jedinečný umělecký zážitek v podobě okouzujícího drinku či kvalitního jídla.

Tato dlouholetá zkušenost a praxe v mixování drahých nápojů mě na symbolické rovině naučila v přiměřeném množství kombinovat a kultivovat různé lidské kvality či ctnosti. Vytřídila můj cit, senzitivitu a empatii, pomocí kterých jsem dokázal správnou mírou procedit přísady žádaných osobnostních kvalit a vlastností do podoby vlastního bytí, aby mohl vzniknout **koktejl mého života**.

Zde je jeho složení a postup.

Pohár: mé tělo

Metoda: zlatá střední cesta – harmonie protikladů

Ingredience:

Báze: síla, moudrost, humor, láska

Modifikátory: vděčnost, důvěra v proces, pokora

Ozdoba: šarm a pozitivní naladění

Cena: k nezaplacení

V roce 2006, po jistém bolestném rozchodu, jsem se jednoho dne rozhodl opustit bratislavské centrum a zaměnit jej za Londýn. Plný očekávání a s vyhlídkou dlouhodobé práce v top barech v luxusních čtvrtích jsem se odebral za dobrodružstvím. Dlouho jsem však neobstál. Měsíc mi stačil na to, abych zjistil, že toto velkoměsto pro mě není vhodným místem pro život. Vím, že kdybych setrval, všechno by se výrazně změnilo a možná bych dnes tyto řádky nepsal. Něco mě táhlo nazpět. Toto instinktivní rozhodnutí vrátit se zpět se hned po příchodu ukázalo jako správné.

Přišla první nabídka na hudební kontrakt, sice z malého vydavatelství, ale sami od sebe nás oslovili s vydáním dalšího CD skupiny 2H+. V té době jsme byli paradoxně všichni tři zaměstnaní za barem, z čehož vzešla originální myšlenka – spojit barovou kulturu s hudbou a vyjádřit tak skrze hip hop atmosféru zpoza obou stran barového pultu. Po příjemném a lehkém procesu výroby alba, kdy jsme měli uhrazené a domluvené vše ze strany vydavatelství,

jsme koncem roku 2006 vydali náš druhý počín. EPčko s názvem Bar Element. K němu jsme natočili historicky první oficiální videoklip ke skladbě Barová. Na tu dobu to byl rozhodně luxusní snímek, což tehdy ocenila i širší veřejnost. Vyšlo nás to však horentní sumu. Vydavatel přispěl na klip jen menší částkou, a jelikož se avizovaný sponzoring nakonec nekonal, museli jsme se složit na přemrštěnou částku videoklipu. Byli jsme v tomto směru ještě nezkušení a tak jsme si vyjednali velmi nevýhodný deal. Za onu částku by se dnes dalo natočit 6–7 kvalitních videoklipů. Drahá zkušenost. Výsledný efekt byl ale na daný rok vysoce kvalitní. Přišly první známky úspěchu a lákaivé opojení na sebe nenechalo dlouho čekat...

Spolu s prvními hip hopovými úspěchy a přitažlivým barovým prostředím se na obzoru objevila nová pokušení. Víkendové drogy, nevázaný sex a bohémství. Všechno to šlo spolu ruku v ruce. Vrcholné extáze a pudové orgasmy střídaly depresivní kocoviny a abstinenční úzkosti. Jednu noc pohádková iluze, na druhý den tvrdá realita. Působením zákona přitažlivosti stejnorodého, nebo pokud chcete přísloví „vrána k vráně sedá“, jsem se začal ocítat v dost pofidérní společnosti s úzkým napojením na podsvětí. Byla s nimi sranda, byla s nimi zábava až do chvíle, kdy mě vystavovali tlaku a musel jsem jim dát rázem najevo, že jsem buď s nimi, nebo proti nim. Tím mysleli se vším. Fyzicky, finančně, ideologicky i politicky. Zpočátku jsem mnohokrát zbaběle couvl, abych hochy nenaštval. Končilo to většinou několikadenním kokainovým maratonem bez spánku ve společnosti lehkých žen. Z tohoto euforického kolotoče mi doslova „sněžilo v hlavě“, jak jsem to popsal ve své skladbě. Falešný pocit drogového opojení mi umožnil mystifikovat stavy, že jsem se místy cítil jako Johnny Depp ve filmu Blow. Ocítal jsem se střídavě v hernách, v bordelech, v klubech, ve vilách či na střelnicích. Na začátku jsem byl jejich ctěným hostem, ale po čase jsem musel přispívat na „zátahy“ i já. Zdánlivě rovnocenné skládačky pro mě byly značným nepoměrem oproti jejich solventnosti, a tak mi dobráci začali kamarádský půjčovat. Samozřejmě s úrokem a striktním dedlajnem. To se rázem nahromadilo a vyústilo v nepříjemné tahanice. Dostával jsem tedy návrhy na různé odpracování formou kdejaké trestné činnosti, ale v této fázi jsem to už zastavil a v případě nutnosti jsem si raději půjčil z jiného zdroje. Mé dluhy se tak zbytečně prohlubovaly. Avšak jsem poznal triky, jak je z části vykrýt. Konfrontace s podivnými individui ale nepřestávaly. Jednoho dne mě v baru, kde jsem pracoval, navštívilo bezkrké monstrum z řad společenství, ve kterých jsem se pohyboval, a velmi

sofistikovaně požadovalo výpalné. Přistoupilo ke mně poblíž a kruto-přísně prohlásilo: „Poslouchej mě panáčku, zeptej se pěkně majitelů, zda budou rádi, když jim na bar položíme kasičku se sbírkou na dětskou onkologii. Dobře ty?!“ Celkem milá diplomacie, co myslíte?

V dalších kapitolách se dočtete, k čemu to celé směřovalo. Kam až jsem dokázal práh mého pudu sebezáchovy posunout. Proč mi v této fázi životní cesty neustále cosi říkalo, ať se celému procesu nebráním, že se nacházím v nevyhnutelné součásti svého přerodu. Ať si to pěkně procítím na vlastní kůži a možná z toho budu jednou v budoucnu čerpat.

Po střední škole, s nástupem oficiálního věku „dospělosti“, jsem po vylétnutí z rodičovského hnízda započal náročnou cestu za osamostatněním a postavením se na vlastní nohy. Jak to bývá i v přírodě zvykem, fáze po bezprostředním vzletu z mateřského domova bývá zpočátku velmi nejistá, zmatená a nějaký čas vždy trvá, než ptáci chytí potřebný balanc a vzlétnou s odvahou výše po své vytyčené ose. Byl to pro mě obrovský skok do neznáma. Byl turbulentní a divoký. Během letu jsem se snažil úrutně zachytávat všeho kolem mne, co mi nevyzpytatelný let v té chvíli nabízel. Ať už to dobré nebo špatné. Jakoby jsem nechtěl odmítnout a zanechat napospas nic, co se mi zčista jasně naskýtá. Snad jsem chtěl pouze nespoutaně ochutnávat každíčkou možnou kombinaci esencí, které mi život najednou lákavě maloval před očima. Ochutnávat vše bez podmínek, s neškodným úmyslem: **naucit se vlastnímu vědomí odlišovat.**

Uvědomuji si, že člověk musí být nejprve jistým způsobem závislý (např. na rodičích), aby se mohl později osamostatnit a dokázal vnímat ten rozdíl. Možná si pak vzápětí pro změnu sám vytvoří jinou další závislost, aby se posunul zase o něco výše v rozlišování a vnímání skutečné povahy reality. Tím vyšším levellem je například vděčnost a vážení si, či hlídání si své drahocenně nabyté nezávislosti. Je to jako koncept videohry. Musíme zvládnout její nižší úroveň, abychom byli vpuštěni do úrovně vyšší.

Avšak nad všemi společnými jmenovateli těchto atributů nezávislosti vyčnívá jedna jediná ctnost, bez níž nelze být svobodný a která se vždy zákonitě váže k něčemu tak vznešenému a krásnému – ke svobodě. Je to její věčné dvojče. **ZODPOVĚDNOST.**

Tak jako den nemůže existovat bez noci či světlo bez tmy, tak **SVOBODA nemůže existovat bez ZODPOVĚDNOSTI.** Je to přímá úměra. Čím větší máme svobodu, tím více zodpovědnosti z toho vyvstává. A naopak. Čím

méně svobody a zodpovědnosti máme, tím roste naše jistota. Všimli jste si, že největší jistotu a tím pádem nejmenší zodpovědnost mají vězni? To proto, že jim chybí svoboda.

Celé toto divoké období proto nazývám postupným učením se vlastní zodpovědnosti a samostatnosti s jediným cílem. Cílem, který jsem si vtisknul do svého uměleckého jména. Jména, které se začalo postupně drát na svůj povrch...

*„Zisti, čo chceš robiť zo všetkého najviac
A rob to, nech už je to čokoľvek
A získaš tak záruku, že život stojí za viac
No prijmi zodpovednosť, keď chceš žiť slobodne...“
(skladba LIFE, album Alchymista)*

KAPITOLA V.

TEMNÁ NOC DUŠE

Práh svého pudu sebezáchovy a osobní limity v sebepoškozování jsem nadále úspěšně posouval do neprozkoumaných sfér. Jako štir – jedno z nejméně sexuálních znamení zodiaku, jsem si radostně užíval nově se nabízející smyslné rozkoše. Oddával jsem se postelovému experimentování bez zábran vždy, když se mi naskytla vábivá příležitost. Přišlo i na pikantní bizarnosti. Například swingers. Při jedné spontánní privátní party jsem se vydal na několikahodinové dobrodružství objevování tajných komnat a zákoutí čtyř, pro mě známých i neznámých žen. Podpoření povzbuzujícími účinky omamných látek jsme upadli do závoje nekonečna a nechali se unášet lechtivými vlnami transu za pomoci tělesných akrobacií a smyslového dráždění. Hotová nirvána! Dotek extatického rozměru bytí byl pro mě největším magnetem na cestě poznávání tohoto typu v čase minulém. Zkrátka to bylo jediné pozitivum, co mě na mém tehdejší životním stylu nejvíce hřálo u srdce. Tehdy jsem však ještě netušil, že je možné se k takovým prožitkům dopracovat i zdravějšími a střízlivějšími způsoby. Za nevědomost se platí a mně se to začalo všechno pěkně sčítat.

PRVNÍ KONTAKT S PODNIKATELSKÝM SVĚTEM

V roce 2007 jsem se poprvé odhodlal vykročit na dráhu podnikání. Dostaly se ke mně knihy z kategorie „ekonomická motivační literatura“ z dílny autorů Roberta Kiyosakiho, Donalda Trumpa či Jima Collinse, a tak jsem zkusil zapracovávat tyto pro mě nové principy do praxe reality. Věděl jsem už tehdy, že být OSVČ (osoba samostatně výdělečně činná) znamená mít větší odpovědnost na cestě za osamostatněním se od zaměstnaneckého poměru a při každodenním plnění svých povinností, cílů bez kontroly šéfa nade mnou. Podnikl jsem nezbytné a zodpovědné kroky při realizování mého nového zájmu. Založil jsem si první živnost a spojil se s kolegou, abychom vytvořili společnou agenturu s názvem Bar Element Agency. Naše portfolio sestávalo z nabídky eventových gastronomických, zejména však barových, služeb a nabídky na organizaci kulturních akcí. V této chvíli mě napadá výraz, který použil P. Coelho v knize Alchymista, který zněl „štěstí začátečníka“. Tím nás chce Existence povzbudit a motivuje nás mírným poodhalením vzdálené budoucnosti. Jako by říkala: „Toto je předzvěst! Pokud vytrváš při trpělivém

zdlouvání překážek, čeká tě taková odměna.“

No a nám se první měsíce činnosti skutečně usmívalo štěstí do tváře. Získali jsme výnosné zakázky, které nám umožnily vygenerovat základní kapitál. Ten jsme mohli následně reinvestovat do dalších potřebných vstupních nákladů. Tento potěšující cashflow nám v plusových hodnotách vydržel jen pár měsíců. Časově, energeticky a finančně jsem měl totiž větší investiční vklad na úplně jiném poli. Podstatně více jsem toho vkládal do mé lásky – do hudby.

ZLATÁ ÉRA 2H+

S kapelou 2H+ jsme připravovali velkolepé nové album posílené o známá jména, kvalitnější hudbu. Avšak největším závazkem pro nás bylo mít profesionální sound. Tuto negativní konstruktivní kritiku na předešlé dva nosiče jsme poslouchali velmi často a dost nás to mrzelo, protože jsme to chtěli změnit, jen jsme se nesetkali doposud s žádným vhodným adeptem. Neustále jsme pátrali po dostupném zvukovém odborníkovi, který by nám pomohl napravit reputaci v oblasti akustiky. Do našeho zorného pole nám tehdy, pánbůh zaplať za něj, vstoupil zvukový mág a Master of sound engineering, Marek Šurin. Rozdíl byl enormní. Naš nový zvuk mnozí právem označovali za křišťálový. Nebylo snadné ho tehdy zaplatit, ale k vydání našeho alba se opět zavázalo vydavatelství, které vyrábělo i předešlé EP. A tak prostředky na investici našťestí zatím byly. Nastaly také větší poziční změny. Mě a Vladise doplňoval předešlé roky DJ Skeptik, ale ten se rozhodl, že zůstane věrný barmanskému řemeslu, a tak jako úspěšný mixolog dnes putuje světem po prvotřídních barech. Dobře udělal... Jeho místo nahradil mladý talentovaný hudební génius, Deryck. Když jsem poprvé slyšel jeho výtvoř, nemohl jsem tomu uvěřit a skoro jsem ho obvinil z krádeže hudby, kterou prezentuje pod svým jménem. Deryck mi však ihned prozradil, že vystudoval konzervatoř a od malička na klavír aktivně produkuje. Bomba! Měli jsme nového člena, který svou top hudbou pokryl dvě třetiny alba, měli jsme zvukového inženýra na finální mixmaster, měli jsme připraveno množství úderných textů a množství dohodnutých výjimečných hostů. Věřili jsme tomu materiálu a cítili jsme, že to má konečně tu pravou sílu. Měli jsme našlápnuto na náš vrchol! Naš životní sen žít se hudbou měl všechny předpoklady k tomu, aby se po vydání konečně zrealizoval...

Někdy máme pocit, že teď je ten správný čas, teď už to musí vyjít! Někdy je ten pocit ale mylný. Asi ještě nedozrál ten optimální okamžik, aby se sen stal

skutečností. Půda ještě není pořádně pohnojena, aby v ní vzniklo dostatek živin na vyrašení semínek úspěchu. Ne nadarmo se říká, trpělivost růže přináší. Vytrvalost a klidná trpělivost jsou správným podkladem pro růst. Ten první výhonek, který vykoukne ze země, přichází zpravidla nečekaně spolu s totálním smířením se s tím, co právě je.

S absolutním přijetím toho, co se děje. Přijetí přítomnosti. Složené ze slov při – tom.

Stát pevně při tom a neuhýbat nejnnutnějšimu. Možná je to jen „dobrý přítel“, který vzal na sebe šaty nepřítel, aby nás podrobil zkoušce. Zkoušce, která nás posílí.

Zkouška přijetí nelehké přítomnosti čekala na kapelu 2H+ a její členy před vydáním alba hned za rohem. A jak už to bývá zvykem, většinou přichází v tu nejnevhodnější dobu. Nevhodnou pouze z našeho úhlu pohledu a našeho rozpoložení ve vzniklé situaci. Čas totiž ukáže, že to mělo svůj hlubší význam...

Při finalizaci posledních úprav alba a před samotným vyplacením většiny výrobních nákladů nám zavolal vydavatel se smutnou zprávou. Oznámil nám, že měl autohavárii s nemalými škodami a že nám nemůže v tuto chvíli naše CD vydat. Byla to silná rána pod pás pro naše naděje a po tom všem, když se nám začalo dařit, to bolelo o to víc. Ocitli jsme se v patové situaci. Hrozil nám odklon vydání alba o další půlrok až rok, protože bylo právě září a my jsme mířili s tímto albem na vánoční trh. Další možnost byla oslovit jiné vydavatelství a „přestoupit do jejich stáje“. Nějaký ten týden jsme dali šanci i této variantě, ale ukázalo se, že bezúspěšně. Nastával čas se rozhodnout a co nejrychleji jednat. Po nekonečných debatách strávených s partáky, jsem toto břemeno vzal nakonec na svá vlastní ramena já. Zatížil jsem se dalším úvěrem. Ani nevím, co přesně se tehdy ve mně odehrávalo, ale je mi jasné, že jednání vycházelo totálně ze srdce. Rozumem jsem sice zvážil všechna rizika jako potřebnou zkoušku správnosti, ale rozum tuto volbu pokaždé rezolutně odmítal. Touha vydat nadupané album byla však jednoznačně silnější. Srdce zvítězilo. Navzdory úskalím jsem zařídil vše nezbytné. Sáhl po nutném úvěru, vyplatil nemalé výdaje spojené s celým výrobním procesem, založil vydavatelskou činnost, čárové kódy, obvolal zkušenější z této oblasti kvůli užitečným radám, zajistil distribuci přes Sony a vymyslel bizarní propagační kampaň. Ještě jedna maličkost hrála v tom celém roli. Změna jména.

ZROD NOVÉHO PSEUDONYMU

Během intenzivního psaní textů a skládání hudby na nové album, jsem si neustále pohrával s myšlenkou změny svého pseudonymu. S uměleckým jménem MCL jsem se již nějakou dobu cítil odcizen. Uvažoval jsem, že by tam písmeno L vycházející z mého rodného jména zůstalo a k němu jsem toužil přidat nějaké slovo vyjadřující volnost, samostatnost či nezávislost. Jak už jsem psal v předešlé kapitole, tato nejvzácnější životní hodnota již delší dobu definovala můj osobní příběh, a tak jsem se rozhodl ji zakomponovat i do svého jména. Nejprve jsem zkoušel zapojit slovo *liberté* a různé jiné cizí výrazy pro svobodu. V jednom bodě jsem si uvědomil, že si tím až příliš zatěžuji hlavu. „Budu se raději soustředit na nové texty, a pokud to má přijít, tak to prostě samo naskočí,“ pomyslel jsem si. A skutečně naskočilo. Jednoho rána po probuzení ze mě vyšlo spojení *El Suvereno*. „Mmm, foneticky to zní poutavě,“ měl jsem radost, „vyzkouším, jak to působí graficky“ a napsal jsem nový pseudonym na papír. Ihned jsem si vzpomněl na jednu britskou rapperku. Jmenovala se *Lady Sovereign*. „Možná s ní udělám featuring.“ pousmál jsem se. Slovíčko *suverenita* jsme hodně krát opakovali ve škole v dějepise i ve slovenštině a mně tehdy jaksi utkvělo v paměti, tedy hlavně jeho význam. Okamžitě jsem se s ním sžil a ztotožnil. Byl jsem hrdý na své nové samozvané umělecké jméno, což bylo v té době cítit i ze skladeb. Darma, rapové ega se nezapřou.

S novým pseudonymem, který ještě více podtrhoval pozadí vydání CD, s novým vydavatelským labelem nesoucím název *Gold Dust*, s novým producentem a s novým zvukmistrem, bylo vše připraveno na to, aby nové album po všemožných peripetiích konečně spatřilo světlo světa.

Na podzim roku 2007 vyšel třetí nosič skupiny 2H+ s názvem *Premium*. Jelikož předešlé CD bylo EP, první počín nevyšel do distribuční sítě a dali jsme mu přívlastek nultý, považovali jsme za debutové první album právě toto. Hostovali na něm také známé tváře československého hip hopu a přineslo na scénu novou svěží vlnu. Nám členům zase přineslo požadované pozitivní ohlasy, novou sérii koncertů a příležitostí, přes které jsme se zapsali do hip hopového povědomí u nás. Fanoušci mu dávali často přívlastek „nedocenené“, což pramenilo z dodnes nepochopitelné ignorace ze strany „odborné“ veřejnosti. S odstupem času nám album patřičně ocenili, ale v té době se mu z jistých důvodů bránili. Dnes již neexistující a tehdy snad jediné přijímané hip hopové médium *hip-hop.sk* pravděpodobně sázelo raději na své

koně a nás jako konkurenční interprety ze začátku podceňovalo a odsouvalo na vedlejší kolej. To se projevilo i v číslech. CD si dodnes na sebe nevydělovalo, vzhledem k obrovským nákladům, které se navýšily kvůli naší nezkušenosti, ale také o úroky úvěru, který jsem vzal kvůli jeho vydání. Nedosáhlo tak důležitého breaku, což znamená vyrovnání příjmů na hodnotu nákladů. Čehož důsledkem jsme pokračovali v zaběhnutých pracovních kolejích.

Má cateringová živnost pokulhávala pro nedostatek mého časově-energeticko-finančního vkladu, a tak jsem byl nucen střídavě vstupovat do různých zaměstnaneckých poměrů, kde jsem působil externě a služby jim fakturoval. Nebylo to ale tolik, kolik jsem si představoval.

Vzpomněl jsem si proto na mou středoškolskou „brigádu“ a znovu jsem se dostal do světa černého obchodu. Tentokrát jsem na žebříčku škodlivosti zakázaných látek mírně přitvrdil, ale z důvodu postupného příchodního self-awareness (sebeuvědomění) jsem to za krátký čas definitivně se šťastným koncem uzavřel. Finito Escobaro...

Bohémské radovánky ale zas tak zdaleka ještě neskončily. Při častých návštěvách Prahy jsem objevil známý noční klub nebo spíše klub denní. Otevírá své brány kolem půlnoci, o páté nad ránem se začínou „vlci“ pomalu sbíhat a v deset ráno nebo až kolem jedné na oběd se rázem žije na plné obrátky. Hádejte proč? Také jsem tomu nejprve nerozuměl, dokud jsem nepostřehl sklápěcí zrcátka na záchodech, na kterých se „čarovalo“.

KALICH HOŘKOSTI AŽ DO DNA

Neustálé alkoholově-drogové zátahy se stupňovaly, což vyústilo v další hloupé nezodpovědné zkratky. Sedl jsem si za volant opilý, dokonce s posádkou, která byla samozřejmě ve stejném stavu, možná ještě v horším, a přesouvali jsme se od jedné párty k druhé. Díkybohu, že se tehdy nikomu nic nestalo. Poznamenalo by to životy mnoha z nás a možná i druhých, nic netušících členů provozu. To byly tedy řádně idiotské nápady. Při jednom z nich, který se tvářil zcela nevinně, se mi to spočítalo. Během jedné zasněžené noci jsem se vracel sám z klubu domů a jako dopravní prostředek jsem použil své auto. Bílá zimní pokrývka ve mně evokovala příznivou atmosféru, tak jsem si řekl, že to zkusím i přesto, že jsem pil. Měl jsem však porouchané stěrače a tak jsem kvůli sněžení musel mít vystrčenou hlavu ven z auta, abych viděl na cestu. Pokud si pamatujete komedii Ace Ventura, tak to vypadalo asi podobně, jako když Jim Carrey trčí během jízdy hlavou z auta ven, aby viděl přes roz-

bité sklo. Mně to ale jako z komedie v tu noc vůbec nepřipadlo. Spíše jako tragikomedie. Inu, prazvláštní nápady dokáže vygenerovat opilá hlava. Zákon schválnosti na sebe nenechal dlouho čekat a policejní hlídka mě zastavila. Prikázali mi udělat „vlaštovku“. Raději jsem odmítl. Nadýchal jsem přes 2 promile. Řidičák zabaven. V té době jsem naštěstí odešel jen s přestupkem. Dnes by to bylo trestné, a to právem.

Směle jsem si však jezdil dál a těsně před vypršením lhůty zabavení řidičáku zákon schválnosti opět nezklamal. Za bílého dne mě odvedli v poutech na policejní stanici a posadili na celý den do CPZky. Maření výkonu trestu. Takový název nesl trestný čin, kterého jsem se dopustil. Neměl jsem ani tušení, že je to až tak vážné. Dobře mi tak. Měl jsem štěstí, že mě nestopli bez řidičáku a s alkoholem. To bych si poseděl déle. Tak dlouho, že možná i spadlého mýdla ve sprše bych se začal bát. Den v cele mi na inventuru hlavy bohatě stačil. Dost jsem se lekl a tehdy se to sepnulo. Honily se mi hlavou tisíce myšlenek. Jedna z nich se mě silně zmocnila a při ní jsem procítil to, co musí někteří odsouzení prožívat. Uvědomil jsem si:

„Nejhorší je, že člověk vůbec neví, jak dlouho tady pobude.

Ta nejistota v čase je šírající. To je ten samotný trest.“

Řekl jsem si, že tohle už nepotřebuji a ani nechci nikdy zažít.

A na vině jsem byl jen já a moje nezodpovědnost.

Kromě této nepříjemnosti se na mě valily další. Stále větší dluhy, exekutorská řízení, dohadování se s pofidérními osobami, klubové potyčky, hrozba nechtěného otěhotnění ženy, se kterou jsem měl poměr, neustálé stěhování se z pronájmu do pronájmu, místy přespávání ve velmi nedůstojných podmínkách, podlomené zdraví, depresivní stavy, nechut žít a myšlenky na odchod...

Vedl jsem v sobě prapodivné vnitřní dialogy:

„Buď odejdu fyzicky – odstěhuju se do ciziny, pryč od všech problémů nebo... nebo odejdu existenčně – a skončuji s tím... nebo mohu odejít klidně pouze psychicky – šňupnu si řádnou čáááru a uletím mi dekl... hehe, zblázním se a bude mi fáájň...“

Až tak daleko to muselo celé zajít? Potřebovala si duše tímto způsobem projít extrémními krajnostmi, aby dokázala najít a dosadit do nové etapy svého vývoje nezbytnou rovnováhu? Potřebovala jen zjistit, co přesně k životu nepotřebuje?

Jaký význam má vydat se cestou tmy, když v koutku duše člověk i tak tuší, že nekráčí správným směrem? Proč takové riziko podstupuje?

Kritické okamžiky životních příběhů se nazývají i „temná noc duše“. Hlavní hrdina (každý ve svém vlastním příběhu) se musí vypořádat s překážkami a protivníky, které si do života přitáhl z podvědomé úrovně. Tyto překážky, protivníci, úskalí či vnitřní démoni, jimž musí čelit, reprezentují temnou stránku jeho povahy, jeho stinné Já. Ovládnutím svých negativních aspektů získává zpět svou moc a takto posílen o novou zkušenost se vydává dál po životní cestě.

V kritických momentech, kdy se zdá, že je vše ztraceno, na nás dýchá „závan smrti“, aby nám připomněl pomijivost i samotnou hodnotu bytí. Na samém dně máme pocit, že pokračovat v cestě již není možné. Domníváme se, že je to naše definitivní porážka. Nedosažitelnost zdolání osudové životní lekce je v tu chvíli pouze zdánlivá. Slouží k tomu, aby se člověk smířil s nevyhnutelným přítomným okamžikem a naplno se odevzdal vyšší moci – **hlasu své duše**. Ta je totiž napojena na univerzální Inteligenci, kterou je samotný Život. Proto zdánlivá porážka symbolizuje v tu chvíli jen smrt našeho ega, aby se duše mohla vzkřísit a opět dostat ke slovu. Její touhou je totiž jediné, aby byla vyslyšena. Naslouchání hlasu naší duše v kritických momentech je záchranným lanem, které nás dokáže vytáhnout z bahnitého dna a nasměrovat k novým krásnějším začátkům...

„Člověk se může dostat do vyššího světa, pouze pokud si prožil ten nižší. Můžete dosáhnout vyššího světa, pouze pokud jste prošli celou agónií i extází toho nižšího. Než se lotos stane lotosem, musí se prodrat bahnem a to bahno je náš svět.“

OSHO

„Pokud zdoláme protivníka ve svém nitru, ten venku nám už neublíží.“

AFRICKÉ PŘÍSLOVÍ

KAPITOLA VI.

KOLAPS, ZLOM A PROCITNUTÍ

PŘELOMOVÉ ROKY 2008–2009

Závěr roku a oslavy Silvestra 2007 byly signifikantním spouštěčem největších proměn v mém životě. Nacházel jsem se na horské chatě a plnými doušky si užíval příchod nového roku. Oslava sestávala z pro mě tehdy typických prvků trávení noční zábavy, které nesměly chybět při něčem tak výjimečném jako byla silvestrovská noc. Během bujarých radovánek jsem se najednou s otupenými smysly přistihl, jak na mně „jezdí“ jedna ženská. Uprostřed vrcholného vzrušení do mě začala z ničeho nic prudit. Vyčítala mi, že se k ní nebudu druhý den hlásit. Že ji jen takto, pro mé chvilkové uvolnění, využiji a už si ji přestanu všimat. Že ona by ráda jak na Nový rok, tak po celý rok. To znamenalo, že zkrátka aspirovala na dlouhodobější vztah. Na tom by nebylo nic neobvyklého, kdyby se to nedělo přímo uprostřed vzrušujícího aktu během nezávazné silvestrovské noci a nepodávala to způsobem, jako bychom byli pomalu manželé. Svůj verbální projev uprostřed „cvalu“ doplňovala o různé hmatové úderky. Facky, pěsti, škrábance i vulgárnosti. Našel jsem si v tom však určitý rozměr rozkoše, a tak jsem jí to pochopitelně gentlemany umožňoval dál. Ale aby bizarní představení vygradovalo do nevšedního maxima, tak během sexploze orgasmu náhle seskočila „z koníčka“ a z ničeho nic odešla...

Ležím nahý na posteli, nechápavě kroutíc hlavou z onoho náhlého ženského zkratu. Naslouchám zvuku ohňostroje, zábavní pyrotechniky, slavnostních výkřiků a pomalu klidně usínám s jedinou lehounce poletující myšlenkou, která se vznášela v mém mentálním „kouřovém vakuu“:

„...možná jen pospíchala na novoroční přípitek za ostatními a nechtěla mě rušit ... hmm ... co už, ale jinak zlaté děvče...“

Druhý den ráno jsem zjistil, že to byla moje bývalá milenka. Příliš mnoho hulení mi v tu noc zkreslilo receptory a já jsem ji tím pádem nedokázal zařadit, čímž jsem jí nedal najevo alespoň jakousi patřičnou úctu a důstojnost. A to se projevilo v jejím chování. Co jsem si však začal poprvé v životě uvědomovat, byla symbolika, která provází každý jeden životní příběh a trpělivě čeká, dokud si ji nezačneme všimat. Mívám takovou vlastní verzi jednoho známého pořekadla, je to spíše re-verze: „jak na Silvestra – tak tomu bylo po celý rok“. Menší zkouška správnosti s ohlédnutím se do starého roku.

Jelikož mi tento můj osobní feedback odjakživa fungoval, pozoroval jsem, že to sedí i tentokrát. Dnes s odstupem času vím, co mi tento závěr roku přesně symbolizoval a vyjadřoval ve vztahu k blížícímu se osobnostnímu přerodu.

PŘECHOD NA SÓLOVOU DRÁHU

Změny na poli hudby se začaly dít ihned po dokončení posledního alba 2H+ Premium. Po výměně svého osobního pseudonymu a z důvodu mé hudební reorientace více na svou osobu jsem se postupně profiloval jako sólo interpret. Podnítila mě k tomu hlavně tíha na srdci, že se mi navzdory kreativní převaze v rámci naší společné tvorby nedostávala navenek patřičná zpětná vazba a uznání. Například co se týče refrénů – nejdůležitějších částí každé skladby, drtivá většina na všech třech CD pocházela právě z mého pera. Nemluvě o „beatmakingu“ – produkci hudby (na 1. CD jsem vytvořil například veškerou hudbu), také každý název alba a v neposlední řadě jsem stál na samém počátku vzniku 2H+ a jeho jména. Přes to všechno jsem dlouhá léta pociťoval nedocenení, což vyústilo až k našim sólo drahám. Vzhledem k mé introvertní povaze jsem to v té době nedokázal vyjádřit a to mě ještě víc trápilo.

(„Co se nevyřkne, tím se musí onemocnět“ – pozor na to!) Možná mi něco z mé hloubky naznačovalo, ať se raději zaměřím na samostatné fungování. Mám to ostatně v uměleckém jménu. Teprve dnes, v těchto rádcích, se s tím oficiálně poprvé svěřuji. Asi Taktomalobyťataktobude...

Hned v samém úvodu mého sólo počínání jsem popustil uzdu fantazii a nechal řádně projevit toho sarkastu a cynika ve svém nitru. Výsledkem byl kontroverzní dvojklip *Moje meno / Grillz*, ve kterém jsem si vzal na paškál slovenské celebrity i přehnanou amerikanizaci slovenského hip hopu. Video jsem zakončil během po náměstí za bílého dne, samozřejmě nahý a ohlašoval jsem tím příchod svého prvního sólového debutu. Zprávy o tomto výstřelku se objevily i v některých mainstreamových médiích. Dokonce slečnu moderátorku Durianovou, do které jsem si v songu rýpnul, jsem potkal shodou okolností pár dní na to v baru a společně jsme se tomuto fóru zasmáli. Říká mi mile: „Příště mi to pro jistotu oznam dopředu. Ne že zas dostanu šok!“ Skladba se dostala do širšího povědomí a měl jsem tak slibně našlápnuto prorazit se svým debutem. Ale něco ve mně změnilo tyto plány.

SÓLO DEBUT

Práce na prvním sólo albu nabíraly na obrátkách. Celý proces byl pro mě nový a vzrušující. Snadno jsem se sžil s tím, že většina potřebných kroků přechází pod mou taktovku. Jak jsem již zmiňoval, byl jsem na to už nějakou dobu zvyklý. Bavilo mě pracovat na novém CD a přitom ho brát doslova jako projekt. Měl jsem popsaný celý jeden sešit nejen s texty, ale také s marketingovým plánem a přesným výrobním postupem, termíny a detailními podrobnostmi z pozadí. Zárodky projektového self-managementu. Chystal jsem se totiž být věrný svému jménu a pokračovat ve vydání CD po své vlastní ose. Měl jsem předešlé zkušenosti s vydavatelským postupem a tak jsem je mohl znovu využít.

Pravidelné střídání nočních bohémských zátažů a na druhý den práce ve studiu vneslo do nových songů specifickou atmosféru. V tomto období vznikaly známé skladby jako Palcuj řít, Diskogule, Gigolo, Hennessy, Hit factory či Lolitky (tato věc bohudík zůstala v šuplíku).

Je z nich zkratka cítit, že jsem vždy žil to, co jsem hlásal!

Považoval jsem to pokaždé za nezbytný osobní průzkum vydat se na noční ponor do hlubin říše tmy a podsvětí, abych mohl načerpané pokusitelské poznání implementovat do hudby a svými ódami na hédonismus ten životní styl zaslouženě glorifikovat.

Hovorově řečeno – vydal jsem se na pofidérní parties, kde jsem si zapisoval, co jsem tam viděl i slyšel, do podoby ulítlých rýmů, abych celý okouzlen tímto edenem následně druhý den ve studiu zaznamenal toto své nadšení do podoby oslavných hymnů.

Na tomto principu vznikaly téměř všechny crazy skladby z tohoto období. Mimochodem původní pracovní názvy nového sóla alba, mezi kterými jsem se rozhodoval, byly: Fenomén, Funky fresh či To som já. Nakonec celé ubírání tohoto díla změnila jedna nezvykle zvláštní událost...

KONTAKT SE SMRTÍ – ČLOVĚK TISÍCE STŘEPŮ – PRASTARÝ SYMBOL

Jednoho večera jsem se pěšky vydal do studia. Bydlel jsem tehdy v Petržalce a k Igorovi Kmeťovi do Gitano Records, kde jsem nahrával první sólo, to bylo ode mě kousek. Cestou jsem si pouštěl nahraná dema a zapisoval do telefonu jejich korektury. Po pár minutách chůze jsem začal pociťovat nepříjemnou bolest v oblasti hrudníku. Připisoval jsem to zbytkovému fyziologickému

projevu z předešlé divoké kokainové noci. Tyto stavy jsem už znal a tak mě to příliš nevzrušovalo. Ale v jednom momentě začala být bolest nesnesitelná a mě pohltila hrozivá tíseň. Vyschlo mi v krku a rozbušilo se mi srdce asi na tři sta úderů za minutu. Bang! Bum! Bang! Musel jsem zalehnout na zem. Nacházel jsem se v parku za sídlištěm, byl večer a kolem mě nikde nikdo. Žádná pomoc na blízku a mě se zmocnil panický strach o život. Myslel jsem si, že to už nerozdýchám. Ležel jsem v trávě s rozpaženýma rukama a to pnutí, které se ve mně, řekl bych ne několik minut, ale několik měsíců sbíralo, najednou explodovalo a rozbilo mě na tisíce stěpů. Zamlžilo se mi před očima a doslova se kolem mě zatočily všechny hvězdy. Bušení srdce, zvýšený tlak, ucpané nozdry, „tlučící kladivo“ v hlavě a ostatní projevy těla najednou utichly. Přestal jsem vnímat, že jsem ve svém těle. Vědomí mimo tělesnou schránku, ale za to však maximálně bdělé. Nevím, jak dlouho jsem v tomto stavu setrval, ale zdálo se mi to jako věčnost. Nastalo rozplynutí ve vesmíru... Okamžikem zjevení se jednoho obrazce se mi začalo navracet spojení s tělem. Byla to zářivá mandala. Krásný harmonický obrazec, který mě do sebe vtahoval. Tento poutavý symbol mi byl jakýsi povědomý. Neměl jsem tehdy tušení, odkud pochází a co značí, ale vracelo mě to zpátky do vnímání reality. Postupně mi přicházel cit do končetin a začal jsem registrovat vše okolo. Výrazný tlukot srdce sice neustal, ale už se pomalu upravoval do normálu. „Uff, jak mocný flashback ze včerejška!“ Pomyslel jsem si. Byl jsem rád, že pomínil, ale jaksi jsem se nedokázal vzchopit a vstát. Trvalo asi půl hodiny, než jsem znovu nabral potřebnou sílu. Mezitím jsem si vsedě srdceryvně poplakal a retrospektivně promítal své poslední prožité roky, které tomuto předcházely. Začal jsem si pomalu, ale jistě uvědomovat, že se tím ve mně něco zlomilo. Ne jen tak leccos, ale obrovský klíčový průlom. Mělo to totiž nevídanou sílu. V dobrém i ve zlém. „Ouu shit, už jsem měl být dávno ve studiu.“ Blesklo mi hlavou. Konečně jsem se zvedl a postavil se na vlastní. Vykročil jsem znovu na cestu. Po pár krocích jsem však opět zastavil. Tentokrát mě stopl nějaký zvláštní vnitřní blok. Nedokázal jsem totiž v tomto rozpoložení nahrávat. Vytáčím proto číslo na mého dvorního zvukaře Marka Šurina a přitom zvažuji, na kdy přeložíme dnešní plánované studio. Nenacházel jsem však náhle v sobě na tuto otázku odpověď, z čehož vznikla následující zpráva do telefonu: „Bratu, přihodily se mi nepříjemné věci. Řekl bych, že situace je vážná. Nemohu dnes dorazit do studia a popravdě nevím, kdy v nejbližší době budu moci ... mmm ... chci říct, že prostě nevím, jestli dokážu pokračovat v nahrávání tohoto alba. Dostal jsem blok a neumím s tím pohnout,“ hlas se

mi chvěl a z očí mi stékaly slzy. „Rozumíš mi aspoň trochu?“ Znejistěl jsem. Ve znamení raka narozený Marek projevil svému štířímu kolegovi okamžitou empatii a duchaplnost typickou pro znamení vody. „Úplně ti rozumím bráško. Prostě si vyhořel. Je to v pořádku, věř mi. Možná si jen extrémně prohajpoval radostný přístup ke svému albu a teď tě zkrátka popadla druhá polarita maniodepresivního stavu. Dopřej si času, kolik potřebuješ. Ozvi se klidně, až to v sobě vyřešíš.“

Trvalo téměř půl roku, než jsem mu o sobě dal vědět. Práce na albu byla po celou dobu pozastavena, protože jsem před sebou měl důležitější úkol: Poskládat tisíce střepů sebe sama dohromady, v novou lepší verzi svého Já ...

*„pamätám si chvíle, keď som nosom čuchal zem
A modlil som sa k Bohu, aby navždy pominul ten tieň
Ktorý priniesol mi pád na dno, nech zmizne zlo
Čo mi dopomohlo, naraziť na zem kolmo.“
(skladba **Dokážeš to**, album **JednoDucho** (2014))*

*„vela zarobil - aj vela utratil,
v noci extáza - ráno na dne,
rýchlo pochopil, ako vlastne žil,
vo chvíli, keď zčistajasna jeho telo na zem padne..!!“
(skladba **Lotosový kvet**, album **Alchymista** (2012))*

PROCITNUTÍ

„Nový začátek slíbil sám sobě, měl pocit, že někdo jiný býval v jeho těle...“
Tímto veršem začíná třetí sloka skladby a videoklipu Lotosový květ, která výstižně předěljuje dvě protichůdné etapy jednoho lidského příběhu, který napsal sám život.

I když se možná zdá, že vše směřovalo k jednomu jedinému bodu, bodu zlomu, ve kterém mystický meč z onoho světa protne události jedné životní Cesty na rozmezí dvou protikladných vesmírů, pravdou je, že celkový proces není ve skutečnosti tak náhlý, ale bývá výsledkem mnohem postupnějšího působení. Okamžité a náhlé přeseknutí v jednom nejvyhranějším bodě je totiž proti přírodě. Každý vrchol má své průběžné stoupání a následný plynulý sestup. Jakýkoliv klíčový osudový point, který nazýváme „ránou osudu nebo naopak darem z nebes“, se neděje ve zlomku sekundy. Může se to sice zdát z našeho aktuálního pohledu, který je v té chvíli naplno ponořen do dění,

ale z vyšší perspektivy věci vznikají a zanikají velmi plynule. Den se rovněž nezhoupne z maximální viditelnosti do hluboké temné noci okamžitě. Proto používáme výrazy jako soumrak či setmění nebo naopak rozbřesk a svítání. Probouzení lidského ducha se také děje postupně, průběžnými kmitočty na ose času jako sluneční úsvit na zemském obzoru.

Onen osudový okamžik kolapsu mi symbolizuje pouze samotný vrchol celého dlouhodobého procesu sebeproměny a probouzení ospalého vědomí. Tento proces se dá vskutku natáhnout do časového horizontu až několika let. Nejtemnější noc bývá právě před svítáním. Před samotným úsvitem obvykle přichází ta nejtemnější hodina – KATARZE, a proto se události popsané v předchozích částech knihy jeví jako ty nejdramatičtější a nejbolestivější. Na lidských životních cestách se tyto úseky, plné osobních porážek a pádů na bahnité dno, s odstupem času stávají naší nejvyšší spásou. Vzkříšení lidského ducha, rozšíření vědomí a jeho vzestup po spirále vývoje jsou právě tím, proč se v temné noci duše ocitáme. Zbývá nám už jen důvěřovat v proces a s dlouhodobějším odstupem si začneme uvědomovat, že to bylo pro náš vývoj to nejlepší, co se nám mohlo přihodit. Znáte to, že?

Snad nejčastější otázkou, kterou mi lidé už dlouhá léta kladou je: „Co se to vlastně událo? Proč ses tak změnil?“

Odpověď na ni není stručná, je předmětem celé této knihy a právě její podnět mě přiměl zrozespat se o té vzrušující životní Proměně. Překvapivým a příjemným zjištěním pro mě bylo, že odpovědi na tuto otázku se při psaní postupně vynořovaly z hlubin studnice postupného sebepoznávání a zároveň se začaly větvit zajímavým mnohovrstevným směrem. Zjednodušeně řečeno dvěma slovy. Procitl jsem...

Schválně jsem nepoužil výraz „osvícení“, protože ten značí víceméně nepřetržitý stav Ducha. Tento svůj stav bych proto spíše skromně definoval jako probuzení.

Každopádně ve východních spirituálních tradicích se probuzení nebo procitnutí nazývá „satori“ či „bódhi“. Gautama Siddhartha Buddha dosáhl pod „stromem bódhi“ svého osvícení. Prastarý příběh praví, že se mu to na své vědomé duchovní cestě po několikaleté snaze o osvícení pod oním, dnes už posvátným stromem, spontánním způsobem podařilo. Předcházelo tomu však vzdání se světských požitků – asketický život, kvůli čemu zhubl až na kost a kůži. Vzdal se totiž královského bohatství a stal se doslova žebrákem, aby

sám na sobě prožil, co znamená lidské utrpení. Přešel z jednoho extrému do druhého, aby dosáhl čehosi nepoznaného – probuzení. Když byla jeho tělesná váha již znepokojivě nízká, ustala z jeho strany jakákoliv snaha a odevzdal se samotné přítomnosti. Najednou náhle přišlo k osvícení. Jak tak odevzdaně seděl pod stromem při své rutinní meditaci, zaslechl čísi rozhovor. Na plující loďce u nedaleké řeky učitel vysvětloval svému žákovi základní principy hry na mandolínu. Říká mu: „Když strunu příliš povolíš – nezahraješ na ni a když strunu příliš natáhneš – praskne!“

To byl onen transcendentální moment, kdy prý Buddha dosáhl osvícení. V tom okamžiku pochopil, že z předešlého světského královského bohatství sklouzl do druhého extrému, do chudoby a asketismu. Uvědomil si, že ani jedna krajnost není přirozená, ani zdravá. Klíčem k životu je rovnováha. Zlatá střední cesta.

Uvědomění je rodištěm možností. V něm začíná vše, co chceme dělat, čím chceme být, protože nám otevírá bránu do nekonečného pole neomezeného potenciálu. V každém momentě před námi leží mnoho cest. Uvědomění nám napoví, kterou z nich se vydat. Pozor, uvědomění nebo vědomí není totéž, co myšlení. Domníváme se, že rozum a myšlení používáme pokaždé, ale vzhledem k nespočtu potenciálních variant volby je nemožné použít k jejímu učinění pouze racio. Rozhodujeme se intuitivně nebo jak se říká srdcem a následně si to logickým rozumem zdůvodňujeme a racionalizujeme si tak naše rozhodnutí. Neznamená to, že logika není cenná. Znamená to, že vědomí používáme podstatně více, než si myslíme.

V praxi souvislé a tím více opakované uvědomění, které proudí nad myšlením, vede nakonec k probuzení nebo procitnutí. Pojmenoval jsem to „imploze Vědomí do vědomí – do sebe samého“ na základě mých zážitků se změněnými stavy vědomí, o kterých se dočtete ve třetí části knihy. Vytrvalé uvědomování totiž „tlačí na poklop“, který po čase povolí a Jednotné Božské Vědomí exploduje do sebe, do probuzené lidské bytosti. Uvědomí si samo sebe a propojí se v Jednotu. O tom ale více později...

Z perspektivy vyššího Já si duše záměrně vybrala prožít nejdříve zkušenosti, na základě kterých mohla pochopit, co k životu nepotřebuje, aby mohla odlišením definovat, co je v životě skutečně důležité a po čem touží. Přes onu absenci uvědomění se tak postupně dopracuje k probuzení samotného Vědomí. Bez černé člověk nevnímá a nepochopí bílou a naopak. Proto se fyzická duální rovina bytí nazývá také kontrastní prostředí. Je to zkonstruováno pro-

to, abychom pochopili, co v životě nechceme a na základě toho pak zjistíme, co prožívat chceme. Je to jakýsi bipolární barometr.

A tak komplexnost a rozsáhlá prostorovost hlubinného pátrání po příčinách samotného prožití mě pomalíčku popostrkovala do velkého neznáma, kam mě tajuplný tok postupně unášel, aby mě vyplavil na březích říše a království zvaného Synchronicita.

SYNCHRONICITA – INTELIGENTNÍ VYŠŠÍ SÍLA V POHYBU

Spustilo se vzrušující dobrodružství, vodopád zdánlivě náhodných a nesouvisících událostí, který mě však svým plynulým proudem unášel do kontinuitního a smysluplného Celku. Celku, který se nám po čase zjeví před očima, a my udiveně pozorujeme, že jeho jednotlivé fragmenty nám dávají s odstupem času velký smysl. Za tím vším stojí inteligentní Síla v pohybu, propojený flow života – proud zvaný Synchronicita. Tento výraz použil poprvé švýcarský psycholog dr Carl Gustav Jung. Popsal ho jako smysluplnou koincidenci mezi psychickými a fyzickými událostmi nebo mezi sny se stejným obsahem, které nemají příčinnou souvislost. Označil to za jev zdánlivě náhodných, nesouvisících událostí a přesvědčení, že jejich význam přesahuje pouhou shodu okolností. A tyto záhadné a významné shody jakoby se vymykaly času a prostoru. Podle něj nás synchronicita posouvá od egocentrického myšlení tam, kde vnímáme sami sebe jako součást jednoho propojeného celku.

Sled bizarních, vzrušujících, dodnes nekončících osobních zážitků s touto inteligentní Silou se začal odvíjet počínaje přelomovým rokem 2008. Spustila se hotová lavina neobvyklých znamení a symbolů:

- **Velmi častá numerická synchronicita** – vzorce symetrických číselných kombinací na digitálních hodinách: 11:11, 13:13, 21:21, 3:33, 0:00, 19:19 a podobně. V minulosti jsem se s touto zdánlivou shodou okolností vůbec nesetkal. Najednou se mi tato harmonická kombinace čísel začala zjevovat až několikrát za den, všude tam, kam jsem se náhle podíval. Vyšší síla mě tímto symbolickým znamením ujišťovala, že jsem na správné cestě.
- **Zvířecí symboly** – asi nejčastějším zvířecím znamením onoho období pro mě bylo přelétávání ptáků před čelním sklem automobilu. Dělo se mi to během prvního a druhého roku, kdy mi během jízdy neustále těsně nad sklem přelétávala hejna ptáků. I přes nebezpečí nárazu jsem neměl strach, spíše naopak, měl jsem z toho dobrý pocit. Považoval jsem to za další osudovou signalizaci, která ilustrovala můj osobnostní vzlet.

- **Nečekaný přístup k novým informacím** – do rukou mi začaly doslova přicházet nové podnětné knihy, inspirativní dokumenty, filmy, články, přednášky, kurzy a podobně... Kniha duchovního buditele Osha a můj první kontakt s ní byl velmi nevšední. Doslova mi spadla přímo do rukou a strana, na níž jsem ji otevřel, mi dala okamžitou odpověď na otázku, kterou jsem tehdy řešil. Úžasné dokumenty, které mi otevíraly oči, se mi v nejbizarnějších momentech dokonce jakoby samovolně spouštěly na obrazovce počítače. „Náhodně“ jsem utřhl leták na přednášku ženy, která mi po čase vstoupila do života jako partnerka a stala se velkým katalyzátorem mých budoucích změn.
- **Prorocké sny** – odjakživa mě fascinoval svět snů, ale tentokrát se mi začaly snít sny, které se následně i vyplnily, respektive mě varovaly před nástrahami, kterým jsem se tak včas mohl vyhnout.
- **Telepatické propojení** – znáte to, když na někoho intenzivně myslíte a on se najednou zjeví přímo před vašimi očima na ulici. Tak tento fenomén mě začal bavit ze všech nejvíc a funguje mi neustále, až dodnes. Někdy si děláme s přáteli srandu, že si ani nemusíme telefonovat, stačí na sebe navzájem pomyslet...
- **Nabídky, které se neodmítají** – samostatnou kapitolu projevů synchronicity tvoří mnohé nečekané, až osudové příležitosti, které se mi najednou začaly naskýtat. Děly se ve všech aspektech života, jmenovat je by bylo na dlouho. Ale samotné způsoby, jakým se ke mně dostaly, hraničily až se sekundovou přesností. Pokud bych přišel na některé setkání jen o pár okamžiků dříve nebo později, bylo by vše jinak.
- **„Andělská pohlazení“** – tak jsem nazval sérii neobvyklých fyzických projevů během přelomového období. Na samém temeni hlavy jsem velmi často pociťoval příjemné mravenčení, jakoby mě hladil jakýsi neviditelný „závoj“. Přicházelo to zejména v klidných okamžicích rozjímání, ve chvílích klidu, harmonie a pohody.

To je jen pár příkladů neobyčejných znamení, které se mi začaly zjevovat při přechodu na mé nové lepší začátky. Dalo by se dedukovat a zacházet až do nejmenších detailů při rozboru jednotlivých událostí, ale podstatné je, že všechny měly něco společného. Měl jsem při nich mimořádně dobrý pocit a ne jen to. Mnohokrát jakoby se zastavil čas a já jsem mohl na okamžik nahlédnout do sféry nekonečné extáze a blaženosti s příslibem pokračování

na dalších úsecích mého životního směřování. Neviditelná síla synchronicity mě těmito znameními jakoby uklidňovala a zároveň mě jemným hláskem ujišťovala, že jsem na správné cestě.

Její působení by se dalo vyjádřit slovy: „Pšššt, klid chlapče, jsi v dobrých rukou. Důvěřuj procesu a následuj má znamení. Zavedou tě tam, kam si tvá duše vytyčila. Nech se už jen unášet mým jemňoulinkým proudem...“

ZA HRANICEMI LOGIKY

Skeptici samozřejmě odmítnou jakoukoli existenci synchronních jevů a označí je za pouhé náhody. Ano, i já bývám skeptický. Jsem skeptický vůči skepticizmu, který hraničí s fanatismem, stejně jako jsem skeptický vůči laciné naivitě. Ani jedno, ani druhé mi nedává smysl, pravda je totiž uprostřed. Kde končí zdravý vědecký skepticizmus a začíná ten fanatický, to je na posouzení milých čtenářů. Skeptici rádi zesměšňují nebo někdy až hněvivě protestují, čímž jen potvrzují tři stadia pravdy – zesměšnění, popírání, přijetí. Synchronicitou se zabývali velké vědecké kapacity jako Carl Gustav Jung, Albert Einstein, Wolfgang Pauli či další a dokázali exaktně poukázat na její působení a na znatelné projevy tohoto fenoménu. Ale už jsem dávno pochopil, že na všechno, ale myslím tím úplně na všechno, vždy existuje nějaký protiargument. I to je jeden ze znaků duality. Není důvod se proto nad skeptiky vzrušovat. Pochybnosti jsou projevem inteligence. To rozhodně. Ale sklouznout z naivity do opačného extrému a a priori vše, na co omezená mysl nenachází odpovědi, popírat a negovat – to vytváří jen zbytečnou uzavřenost pozorovatele a uniformní ohraničenost. Kde končí věda, začíná synchronicita. Protože tam, kde končí logika, končí i věda, ale nikoliv příroda. Ta prosperuje i na půdě dosud neudupané teoriemi. Francouzský biolog Alexis Carrel svého času navštívil Lurdy a když po návratu do své domoviny popsal zázraky, které tam viděl a zažil svým skeptickým kolegům, musel se odstěhovat do Ameriky. Milé zjištění...

POSTUPNÝ PŘEROD

Začal jsem si uvědomovat, že mě na cestě duchovního růstu vede neviditelná ruka a nepředstavitelná moudrost boží neskonale přesnější, než by mě kdy mohla vést sama vědomá lidská vůle. Odevzdal jsem se této síle, jako když se žíznivý cestovatel ztracený v poušti spolehne na velblouda, aby našel vodu.

Postupně nastal takzvaný princip obratu směrem dovnitř. Switch anebo reverz. Pomalu mi docházelo, že člověk by se neměl omezovat na uspokojování

svých hmotných potřeb, máme totiž vyšší poslání. Cíl, který ho přesahuje a vytváří smysl. Člověk není jen náhodná částice poletující nekonečným vesmírem, která nemá smysl. To přece nedává žádný smysl. „Poznej sebe sama,“ řekl Sokrates. Poznávání sama sebe je cílem i cestou zároveň.

S procitnutím do tohoto bodu začalo mé probouzení a samotná proměna.

Nastala postupná a kompletní metamorfóza trojčlenky tělo – mysl – duch.

Původní introvertní uzavřenost uvolnila místo srdečnímu extrovertní zájmu o svět. A naopak původní negativní rozevlátý aspekt extroverta zase uvolnil prostor pro introspektivní hlubinné sebezpoznání.

Z utrpení, které mě dostalo do kontaktu se smrtí, z mimotělních zážitků a z množství otresení egocentrickým myšlením, jsem vzešel posílen a probuzen. Extrémní zkušenost aktivovala spojení s božským nekonečnem, oživila životní energii a ukázala mi transcendentní smysl lidské zkušenosti, která nemíří ke smrti, ale ke znovuzrození. „Závan smrti“ a destrukce ega nám dokáže uvolnit přístup k nekonečnu a k věčnosti.

Kdesi jsem slyšel výrok: „Když si na dně, nejprve zahod' lopatu!“ S ní se totiž člověk prokopává ještě hlouběji a tou lopatou nejsou nic jiného než výmluvy, stěžování a fňukání nad „nespravedlivým osudem“.

Proto mi dovoďte, abych představil klíčový první krok na Cestě přeměny k vrcholu štěstí a osobní svobody – **kompletní převzetí zodpovědnosti za svůj život!**

Alfa a omega pevného uchopení života do svých rukou.

Znamená to nestěžovat si na nikoho a na nic se nevymlouvat. A upomínat sám sebe tím, že za všechno, co se mi doposud událo, nesu plnou odpovědnost. Pouze já stojím za tím, že jsem si do svého života přitáhl všechno, co jsem musel prožít. To je kompletní převzetí odpovědnosti, které má obrovskou transformační sílu.

Kdyby jedno procento lidí převzalo odpovědnost za svůj život, výrazně by se změnila celá společnost.

Musel jsem se proto rozhodnout, kterým směrem se na křižovatce života chci ubírat.

Cesta bezmoci nebo cesta moci.

Buď řeknu: „Mně se něco v životě děje.“, nebo naopak „**Já tvořím svůj život!**“

Narodili jsme se jako svobodné bytosti, ale většina žije „v konceptu vězně“.

Jsou jako žehlička – někdo jiný je používá a tvoří jejich život!

Je proto důležité si vybrat – buď růst, nebo úpadek.

Neexistuje stagnace. Život je neustálá proměna buď směrem vývoje – růstu, nebo směrem opačným – úpadku a zániku.
Já jsem si zvolil růst a tvořit!

„Když se člověk rozhodne najít o něčem pravdu, musí se vyzbrojit velkou odvahou, protože možná nezjistí to, co zjistit chce.“

JIDDU KRISHNAMURTI

„Tvůj pohled se vyjasní jedině tehdy, když se budeš umět podívat do svého srdce. Kdo se dívá směrem ven, sní. Kdo se dívá dovnitř, probouzí se.“

CARL GUSTAV JUNG

„Není přímé cesty od země k nebeským výšinám, ani od hmoty k duchovnu. Spíše je to chození v kruhu s postupným přibližováním se ke středu. Neosvobodíme se tím, že potlačíme část skutečnosti, ale tím, že úkol, který máme coby lidské bytosti před sebou, splníme se všemi jeho protiklady.“

CARL GUSTAV JUNG

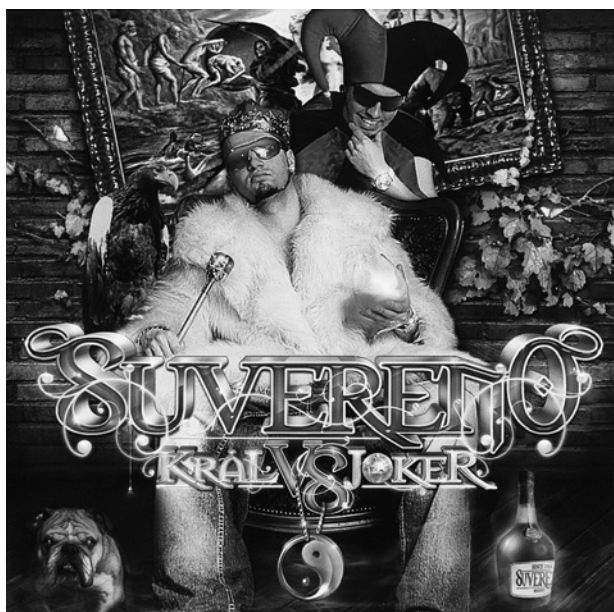
KAPITOLA VII. NOVÝ ZAČÁTEK

SOUBOJ DVOU ENTIT V JEDNOM ČLOVĚKU

Jak jsem zmínil v předešlé kapitole, úsvit nepřichází jen tak mávnutím proutku, ale postupným přechodem z temné noci až do samotného svítání. Rovněž životní proměna se děje průběžně a navíc během ní dochází ještě k něčemu, co bych nazval „vzájemné prolínání dvou světů“ podle principu Jin a Jang. Zárodky „nového“ projevující se ještě dávno před bodem zlomu a naopak pozůstatky „starého“ působící do ztracena již v období po přelomu. Zkrátka přemostění.

Z tohoto důvodu u mě nastalo něco jako dočasné rozdvojení osobnosti. Sváděl jsem v sobě totiž těžký souboj dvou entit, dvou krajních polarit (touto cestou děkuji každému, kdo to v té době dokázal pochopit a s láskou zohledňovat).

Podívejte se nakonec sami na obal alba z onoho období, který krásně ilustruje, co se se mnou v onom čase dělo. Význam této analogie jsem samozřejmě pochopil až po několika letech.

Vlivem působení synchronicity mě začaly magneticky přitahovat nové, inspirativní, do té doby pro mě nepoznané směry. Navštěvoval jsem přesně to, na co jsem v onom období spontánně narazil. Začal jsem spojovat jednotlivé, zdánlivě nesouvisející body, které jako vodítka postupně směřovaly k něčemu většímu, co dávalo smysl až postupem času. Jistě znáte typ dětské omalovánky, ve které musíte postupně propojovat jednotlivé body podle číselného pořadí, až nakonec vznikne výsledný „big picture“. Takto nějak nás dokáže vést na našich cestách synchronicita, síla, kterou jsem již popsal. Ocital jsem se najednou na různých inspirativních přednáškách, kurzech, hromadných meditacích či cvičeních jógy. Doma v soukromí jsem pro změnu lustroval všemožné materiály v knihách a proseděl stovky hodin při alternativních videodokumentech, které vám komerční televize samozřejmě neukáže. Mnoho z těchto filmů bylo natolik silných, že se mi při nich doslova zlepšil zrak. Nedokážu to logicky vysvětlit, ale po shlédnutí některých z nich, se mi o něco vylepšila moje dioptrická krátkozrakost a začal jsem se na svět dívat jinak. Vnímal jsem najednou postupně souvislosti, které mi předtím po celý život jaksi unikaly. To se následně projevilo i v mé tvorbě. Při práci na debutovém albu najednou nastal nečekaný zvrat a moje hudba získávala nový rozměr.

PRVNÍ SEMÍNKÁ UVĚDOMĚLÉ TVORBY

Výsledkem této hudební proměny byly skladby s novým probuzenějším náhledem na život a na svět. Jako první song tohoto typu vznikla velmi nadčasová věc a dnes již legendární revoluční hymnus s názvem Propaganda. Přiznám se, že sám nedokážu přesně popsat, co se ve mně tehdy odehrávalo, když jsem ji psal. Pravdou je, že jsem se jednu noc zvedl z postele, sedl si za počítač, pustil si onen Deryckův jedinečný podmaz a nechal jsem jen psát své pero. Šlo to prostě samo od sebe a světlo světa najednou spatřila skladba, která má za celé mé působení snad nejvíce pozitivních ohlasů. Mám dojem, že jsem se s negativními názory na ni ani nesešel. Vzpomínám si, jak mi na mé mentální plátno vedle psaní textu začaly běhat různé revoluční obrazy. Viděl jsem se na náměstí, jak tuto věc podávám velkému davu živě během nějakých revolučních demonstrací. Tato vidina se nakonec vyplnila. O tři roky později jsem s ní vystoupil živě při Gorila protestech v Bratislavě. Na náměstí SNP bylo tehdy asi 10–15 tisíc lidí a já měl na zádech husí kůži. Na konci skladby totiž celá masa skandovala spolu se mnou závěrečnou mantru „viva la Revolución“. Okamžitě mi naskočil mráz po zádech a padla i slza. Přesně tohle jsem tehdy cítil při jejím textování a nahrávání. Dokonalé Déjà vu!

S novou uvědomělou vlnou v mé tvorbě přišly svého času i další songy, které stojí za zmínku. Spolu se songem Propaganda se na album dostali tracky jako Zlatá klietka, Dekameron, Srdce na dlani, Slobodné kráľovstvo či Tu a Teraz. Najednou se na desce poměr černé a bílé vyrovnal. Debutové sólo tak chytlo zvláštní, zajímavý obrat a bylo už jen na mně, abych celé dílo ukotvil v nějakém srozumitelném a celistvém konceptu.

NA PRKNECH, KTERÁ ZNAMENAJÍ SVĚT

Přicházelo čím dál více nových, nevšedních příležitostí. Při jedné z nich šlo doslova o sekundového načasování. Během jednoho víkendového večera, kdy jsem se už chystal netradičně večer do postele z důvodu přechodu na abstinenční režim, mě náhle, znenadání podnětným způsobem pošouchla má nová kámoška – synchronicita. Něco mě zkrátka přinutilo vstát, obléknout se a vyrazit do klubu, ve kterém se onu noc konal rapový Freestyle Battle 2008. Přišel jsem se tam sice sám, ale už u vchodu mě zdravilo množství lidí. Neměl jsem však ten večer chuť na zábavu a tak mnou cloumaly pochybnosti. „Proboha, co tu zase dělám?! Zase kvantum opilých lidí. Měl jsem raději zůstat doma v posteli.“ Při vedení svého vyčítavého vnitřního dialogu jsem sám sebe najednou zaregistroval u baru. Naproti mně stál rovněž osamocený Opak z kapely A.M.O. a následně ke mně promlouval. „Kámo, pojď dáme spolu panáka. Už jsem byl sice na odchodu, ale alespoň si společně připijeme.“ Říkám: „Okej ... co máš jinak nového?“ zeptal jsem se ho. „Rozjíždím nové zajímavé projekty. Jedním z nich je hip hopový muzikál. Mám v něm na starosti hudební produkci.“ Jak jsme si tak přitukli dvěma hruškovicemi, z ničeho nic se v jeho očích blýskl spontánní nápad: „Vidíš, teď mě napadlóóó! Nechceš přijít na casting do muzikálu? Bude příští týden a obsazujeme v něm ještě pozice raperů...“ I když jsem nevěděl, do čeho přesně jdu, celkem potěšen jsem s návrhem na možnou spolupráci souhlasil. „Yaman, maestro. Uvidíme se na castingu!“ Podali jsme si ruce a každý jsme odešli po svém. O půlroku později jsem se nečekaně premiérově zjevil na divadelních prknech a stal se součástí velkého dlouhodobého projektu a nejúspěšnějšího muzikálu na Slovensku – PŘÍBĚH ULICE. Celkově jsme odehráli přes sto repríz, z nichž většina byla vyprodána. Absolvovali jsme turné po Slovensku a zavítali jsme na množství představení i do prestižní Prahy. Díky tomuto projektu jsem se seznámil se spoustou zajímavých inspirativních lidí a propojil jsem tím své aktivity s dalšími různými projekty. Měl jsem tu čest stát na jednom jevišti s divadelními a filmovými osobnostmi, jakými jsou například Karel Roden,

Majo Labuda ml., Táňa Pauhofová, Marek Ťapák, Zuzka Šebová, Marek Majeský a další skvělí herci. Načerpal jsem kvantum zkušeností na poli uměleckém i osobnostním.

Kdybych v onu noc zůstal doma nebo bych přišel o pár minut dříve či později, s největší jistotou by mě tato příležitost minula. Naslouchal jsem ale „správným uchem“ svému vnuknutí, které mi podstrčila záhadná síla a navzdory svým protestům jsem se tak přinutil dostavit se tam. Výsledkem byl výjimečný kontrakt a nové zajímavé možnosti na obzoru. Takovou moc má působení synchronicity v praxi.

CO MI TENTO JEVIŠTNÍ PÁD ASI TAK NAZNAČOVAL?

V rámci slovenského turné jsme jeden večer účinkovali ve sportovní hale v Martině. Při zvukové zkoušce před představením, kde naštěstí nebyli přítomni diváci, jsem náhle šlápl do prázdna. Scéna sestávala z třípatrového lešení, pod kterým byl ještě podstavec, který tvořil samotné pódium. Při ladění zvuku během zkoušky jedné skladby jsem hleděl na kolegu Vladise a nevšiml jsem si začínajícího okraje konce lešení. Krok do prázdna a následný pád z prvního patra až pod úroveň podstavce. Letěl jsem asi 3,5 až 4 metry a dopadl jsem na hrudník, ruce a hlavu. Zamlžilo se mi před očima. Probral jsem se však po pár vteřinách a kolem stál okruh kolegů. Naštěstí to nebylo nic vážného. Převezli mě sanitkou do nemocnice, kde mi oznámili pouze slabý otřes mozku, naražené žebra a zápěstí. Na druhé dějství jsem se vrátil do haly a podíval se na muzikál z pozice diváka. Do činoherních pasáží místo mě nastoupil režisér Nikita Slovák a do hudebních rapových vstupů naskočil Supa z kapely Moja Reč, který se „shodou okolností“ nacházel jako divák na představení. A protože byl autorem některých skladeb k muzikálu, mohl mě zastoupit. Vše nakonec dobře dopadlo a cestou domů v tourbusu, při typické herecké náladě jsem pouze u okna v koutě, pohroužen ve víru myšlenek, uvažoval nad náhlým šokem, který se mi v tento den udál. Byl jsem značně otřesen a tušil jsem, že to má jistou souvislost s celkovými událostmi v mé životní proměně. Dnes s odstupem času, při pracích na této knize jsem si během listování starými diáři a zápisníky všiml sledu za sebou velmi těsně následujících klíčových okamžiků, které se mi v onom období udály v horizontu několika týdnů. Tento symbolický pád a s ním spojené otřesení předcházelo dalším významným pilířům mého probouzení. Synchronicita tímto zážitkem jemně přitvrdila, aby ještě naléhavěji a intenzivněji poukázala na dosavadní ospalost mého vědomí. Ještě pořád jsem se totiž občas projevoval „po starém“,

jako bych chtěl místy „spát“, nadále s úmyslem zaklapnout její signální budíčky. Ale svou vytrvalou naléhavostí mi čím dál jasněji ohlašovala: „Vstávat mladý muži, už je čas! A ne, že ne... Nechci slyšet žádné výmluvy!“

OSOBNOSTI, KTERÉ MI POMÁHALY

Musím nahlas zdůraznit jednu zásadní skutečnost. Nacházení sebe sama a následné probouzení našeho vědomí za nás nikdo jiný neprovede. Musíme to udělat sami, žádná zkratka neexistuje. Lidé nám k tomu mohou dopomoci, pokud jste otevření k takovému přístupu, ale pokud se sami neotevřeme této možnosti, nic podstatného při přeměně k lepšímu člověčenstvu se nám nestane. Já jsem svou mysl poprvé pootevřel během těch turbulentních let, a tak ke mně začaly přicházet osobnosti, od kterých jsem se mohl učit, ať už v podobě knižní nebo fyzické. Následovala souvislá řada výjimečných knih, publikací či duchovních autorů, z nichž jsem mohl tak naplno čerpat.

Sri Chinmoy a jeho Moudrost, Eckhart Tolle a jeho Power of now, Bhagavadgíta – jeden z nejstarších duchovních pramenů na Zemi, Lao-c' a jeho Tao-te-ťing, Drunvalo Melchizedek a jeho Květy života, Zecharia Sitchin a jeho díla o původu lidstva, Carl Gustav Jung a jeho poznatky o synchronicitě a archetypech člověka, Rudiger Dahlke a jeho Nemoc jako řeč duše, Don Miguel Ruiz a jeho Čtyři toltécké dohody, Nikola Tesla a jeho celoživotní dílo založené na vědeckém humanismu, Neale Donald Walsch a jeho Rozhovory s Bohem, Kahlil Gibran a jeho Prorok, Richard Bach a jeho Iluze, Deepak Chopra a množství jeho knih, Kay Pollak a jeho Žádné setkání není náhodné... A mnoho dalších autorů, u kterých mé setkání s jejich díly nebylo náhodné. Nesmím zapomenout ani na nejznámějšího „duchovně nevhodného mystika“ Osha, jehož kniha mi padla v knihkupectví do rukou. Měla název Tvořivost, otevřel jsem ji „náhodně“ uprostřed a ihned trefila hřebík na hlavičku. Za ní následovala řada dalších knih z jeho úst. A z jeho úst jsem napsal schválně, protože on nenapsal ani jednu. Všechno jsou to přepisy záznamů z jeho celoživotních promluv k lidem. Paradoxem je, že když jsem ho poprvé zaregistroval v knihkupectví, tak v té době bylo v nabídce jen pár těchto knih. Ale do dnešního dne jejich počet značně vzrostl spolu s narůstajícím zájmem o duchovní a motivační literaturu, jako jeden z důsledků globálního probouzení a vzestupu úrovně vědomí celého lidstva.

Abych z různých osobností zmínil i jednu ženu, která mi výrazně dopomohla na mé cestě sebeproměny, tak vám v souvislosti s tím znovu popíšu jednu z „náhodných shod okolností“, co za ní stála.

Jednoho sychravého večera jsem stál osamocený na zastávce MHD. V době, kdy jsem zrovna autem nedisponoval, vzhledem k tomu, že mi zabavili řidičák a auto jsem následně prodal, abych zaplatil právníka u soudu. Jak tak na zastávce postávám a prohlížím si plakáty, najednou mě jeden velmi zaujal. Ten leták měl název Pyramida osobnosti a obsahoval přesně to, o co jsem se právě zajímal. Odtrhl jsem ústřížek a vložil ho do kapsy. Na několik týdnů jsem na to pozapomněl, ale najednou jsem si ho znovu všiml při praní. Opět jsem si nahlas přečetl název. Něco mě k němu magicky přitahovalo a tak jsem se vydal navštívit veřejnou přednášku. Ihned po vstupu, při pohledu do očí paní přednášející, se zastavil čas. Na moment jsem přestal vnímat okolí a hleděl pouze na něco v jejich očích, z čehož jsem měl pocit, že je znám už celé eony věků. Byl to jakýsi okamžik pradávného znovuspojení dvou blízkých duší. Usadil jsem se tedy, otevřel si zápisník a naslouchal jsem novým poznatkům. Od této chvíle jsem začal postupně navštěvovat téměř všechny možnosti veřejných přednášek této záhadné dámy, až jsem se po čase přihlásil do prvního ročníku její školy seberozvoje. Nové začátky na mé Cestě tak nabraly další rozměr a věci se daly do většího pohybu.

PROSTŘEDÍ FORMUJE ČLOVĚKA

Dalším zásadním následkem sebeproměny člověka je změna prostředí, ve kterém žije a tráví nejvíce času. V mém případě byla tato změna enormní. Pobýval jsem tenkrát v pronájmu uprostřed velikého sídliště Petržalka, v jednopokojovém bytě ve 12patrovém paneláku. Nerad bych se někoho dotkl, ale pro mě osobně to ztělesňovalo absolutně nedůstojné vězeňské prostředí uprostřed lidských králíkáren v betonové džungli plné zvláštních individuí. Byl jsem tam v pronájmu pouze druhý rok, ale stačilo mi. Potřeboval jsem nutně opustit toto, pro mě ubíjející, místo a změnit ho za místo důstojnější, kde bych se cítil o něco svobodnější. Mou akutní tendenci vyslyšeli i holubi a dopomohli mi k tomu. Usídlili se najednou v hojném počtu na mém balkoně a ovládli ho. Byl to nesnesitelný bordel, hluk a smrad. Budili mě každé ráno za svítání svým hromadným vrkáním a třepetáním křídel. Ano, zdá se to směšné, teď se nad tím pouze pousmívám, ale v té době jsem intenzivně sháněl vzduchovku nebo jinou zbraň, kterou bych zahnízdění létajících potkanů ze svého teritoria vyhnal! „Nebo co kdybych ustoupil a odešel raději já? Vždyť toto místo mi již pořádně leze krkem. Asi mi ti okřídleni svou nepoddajností něco naznačují...“ uvažoval jsem nad náhlou expanzí svého území cizím parazitem. Řešení na sebe nenechalo dlouho čekat. Po pár měsících

mých strastiplných soubojů s holuby se mi naskytla velká příležitost na změnu. Po jednom koncertě, když jsme se s DJ Grimasem v noci vraceli domů do Petržalky, se mě úplně spontánně při loučení před domem Grim najednou zeptá: „... jinak nechceš jít na prohlídku jednoho domu k pronájmu? Dušovo rodiče pronajímají menší dům v Hamuliakově a zatím jsem v tom sám. Šel bys do toho se mnou?“

Přesně jsem věděl, že to je opět „synchronní“ znamení a zároveň vykoupení z mé nešťastné bytové situace. Ihned jsem reagoval: „Tomu věř brácho!! Na sto procent jdu do toho, jen mi to prosím tě podrž. Nerad bych o tuto příležitost přišel!“

Pár týdnů od tohoto rozhovoru jsem se už stěhoval do nového úžasného harmonického bydlení v tichém přírodním prostředí rodinných domů obce Hamuliakovo, obklopené lužními lesy a širokým korytem řeky Dunaj. Do mého života tak vstoupila klíčová proměna. Poprvé za svých x let jsem si jasně uvědomil, jaký vliv má na naše fungování právě prostředí, ve kterém žijeme. Je doslova alfou-omegou, našim zrcadlem, našim útočištěm nebo přístavem, do kterého se vracíme načerpat potřebnou energii a klid. Je také našim ostrovem svobody – jedním z mála míst, kde máme doslova autonomní moc o něm rozhodovat. Vycházet proto z harmonického prostředí do světa plného disharmonie je velkým předpokladem k tomu, abychom si náš vnitřní klid dokázali v tom světě také udržet.

Změna bydlení proto měla na můj život zásadní dopad. To, že jsem se přestěhoval ze železobetonové džungle právě do oázy klidu, kterou jsem i vlastním přičiněním následně dotvořil. Zpočátku jsme v domě bydleli dva, spolu se mnou DJ Grimaso a od vedle nás začal pravidelně navštěvovat Majk Spirit, jehož rodiče nám dům pronajímali. Prostor se okamžitě proměnil na plnohodnotné útočiště umělců a filozofů, v dobrém slova smyslu. Trávili jsme kvantum času nad nerušenou tvorbou, dalekosáhlým debatováním až filozofováním nad vším pozemským a nadpozemským kolem nás. Naše hudební zázemí jsme si postupně zvelebovali a po příchodu dalšího člena do party, Billyho Hollywooda, jsme si vytvořili provizorní studio, ze kterého vzešly dohromady asi 3 mixtapové nosiče a množství featů a různých spoluprací či producentského beatmakingu. Z tohoto místa vycházela úžasná energie, což potvrdilo i mnoho návštěv, které k nám za celou dobu zavítaly, když se najednou ocitly v oáze klidu, kde čas nehrál žádnou roli. V mém případě se to výrazně projevilo při dokončování debutového sóla, jehož výroba se z důvodů popsanych v předchozí kapitole natáhla až na horizont téměř dvou let.

Nastal tedy přelom i v této oblasti a z mého pera najednou vzešly skladby zcela odlišného typu: Tu a Teraz, Dekameron, Srdce na dlani a další. Nelze se tedy divit těm, kteří mě v té době znali, když porovnali mou petržalskou pracovnu s pracovním hamuliakovskou. Takovou moc má prostředí, které nás obklopuje...

NOVÉ SPOJENCTVÍ

Díky novému bydlení tak užší kontakt s chlapci ze sesterského uskupení H16, s Grimasem, Spiritem, Cigem či Oteckem vyústil v množství vzájemných spoluprací ať už na mých sólech, nebo jejich mixtapech. Společně s Majkem jsme vydali dnes už „ledžendery track“ s názvem REBEL, který vzbudil značný rozruch na Slovensku i v Čechách, jako vlajková loď příchozí vlny uvědomělého obrození. Jelikož jsme spolu tenkrát trávili hodně času, naše spolupráce začala přesahovat až do většího společného rozsahu. Založili jsme projekt ESO (Spirit, Suvereno, Grimaso) a začali pracovat na společném originálním EP s názvem 7. Bližší detaily originality tohoto konceptu neprozradím, i když se CD nakonec nenahrálo. Stále však může přijít správná doba, kdy se k tomuto nápadu opět vrátíme. Společné koncerty, společné skladby a spoustu času stráveného v tomto zajímavém novém spojení, byla čerstvá voda na mlýn k dokončení dlouho očekávaného debutového sóla.

ROZDVOJENÉ ALBUM

Na přelomu let 2009 a 2010 tak nastal ten největší zvrát během dokončování sólo alba. Ocitl jsem se v meziprostoru dvou zdánlivě protichůdných nespojitelných vesmírů, kde každý tahal za opačný tematický konec. Potřeboval jsem v nich najít vzájemný průnik, který je sloučí dohromady do kompaktního celku. Něco jako Jin-Jang, prastarý koncept černé a bílé. Při své důkladné analýze ještě nedokončeného alba jsem v něm našel dvě propojené specifické linie – linii srdce a linii rozumu. Protože jsem se v každém období života zabýval odlišnou etapou historie, tenkrát to byl zrovna středověk, aplikoval jsem tento princip rozkolu mezi srdcem a rozumem právě na Krále a jeho Rádce – dvorního šaška. Z historie je známo, že navenek sice před lidem tyto dvě osoby vystupovaly ve vzájemné konfrontaci a v převaze královské autority, ale za oponou se král většinou obměkčil a naslouchal radám svého rádce. V mém případě to navenek ilustrovalo roztržštěnost dvou soupeřících entit, ale uvnitř docházelo k postupné harmonické syntéze, čili uzavření mírumilovné dohody

mezi rozumem a srdcem. Pro ty, kteří rozumějí čakrovému systému životních cyklů nejvíce napoví, když řeknu, že jsem vystoupil z třetí racionální čakry (s touhou prosadit se) do čtvrté – srdeční, která disponuje kvalitami jako spoluúčast, nesobeckost, odevzdanost a podobně. Tento rys jsem zpozoroval až o pár let později a doprovázející husí kůže na těle mi dokonale rezonovala s tím, co se ve mně tehdy dělo. Výsledkem celého složitého dlouhodobého procesu je debutové sólo album s názvem KRÁL VS. JOKER, které definitivně spatřilo světlo světa na jaře roku 2010.

TURBULENCE V NOVÉM VZTAHU

Před novým nastávajícím vztahem jsem byl skoro tři roky singl a až nadmíru jsem si užíval všech slastí, které mi tento status přinášel. Vystřídal jsem za toto období enormní množství nezávazných postelových intimností, během nichž jsem se častokrát nezachoval k ženám zcela korektně a gentlemany. Ne, že bych jim nevyjadřoval úctu a lásku, právě naopak, ale oplýval jsem při nich amorfní nepřímocností a tendencí nedat jasně najevo své city a záměry, čímž jsem některým z nich způsoboval zbytečné zmatky a ulpívání na nadějích, které se jim nikdy nevyplnily. Jak to bývá zvykem, boží mlýny melou pomalu a jistě, karma se sbírá a jednou nám to spočítá. Mně se chystala předat drahý šek jako neodkladnou splátku za mé činy. Nebudu to tady natahovat do podrobných detailů, které si i tak dokážete domyslet. Řeknu jen tolik, že v novém vztahu, který trval pouze několik měsíců, jsem se neustále zmítal v nešťastných stavech z nekonečných rozchodů z její strany a následným usmiřováním, které jsem si dříve vynucoval já, protože jsem byl příliš zamilovaný a při neopětované lásce jsem stále doufal, že jednou z ní ty city „vypácím“. Zní to sice úsměvně, ale tehdy to bylo značně bolestivé a trpitelské. Dnes už vím, že tento typ manipulativní „jakoželásky“ nemá dlouhou budoucnost. Smutnou pravdou je, že ji nacházím v mnoha vztazích mezi lidmi „tam venku“. U mě osobně tato zkušenost vyvrcholila krutým poznáním na vlastní kůži, co vlastně ve skutečnosti znamená slovo deprese. Do té doby jsem slovo depka používal tak jako každý člověk velmi pejorativně a nepřikládal jsem mu nějakou strašidelnou váhu. Najednou jsem pochopil, jak se člověk s depresí opravdu cítí. V jednom vrcholném okamžiku jsem už dokonce stál před psychoambulancí a šel si zažádat o psychofarmaka na tlášení bolesti duše. Jak jsem se však natáhl s pěstí připravenou zaklepat na dveře čekárny, náhle jsem se zastavil, zhluboka se nadechl a odvážně sám před sebou prohlá-

sil, že to zvládnou sám pomocí své velké bojovné vnitřní síly. Věděl jsem totiž, jak zničující dopad mají antidepresiva na lidskou bytost. Věděl jsem, že utiší bolest, ale příčina deprese v nás zůstává. Odstrihnou plevel na povrchu, ale jeho kořeny dále hníjí v zemi. Člověk se tak stane snadno závislý na chemii, která slouží pouze k povrchovému „pofoukání bolístky“. Dnes jsem na sebe velmi hrdý, že jsem to v oné kritické chvíli dokázal náhle zvrátit! Nevím, nebo si raději ani nechci představit, co by se dělo, kdybych na ty dveře zaklepal a svěřil se tak do rukou mocnému čaroději, který se namísto černého, převléká „do bílého pláště“ reprezentujícího vlajky farmaceutických lobby. Díkybohu, díky synchronicitě, vytrvale působící v zájmu dobra.

Stavy hluboké deprese byly mimořádně kruté a měl jsem pocit, že letím temnou propastí, která nemá konec. Zázrakem, nebo spíše intenzivní vědomou prací na své rozbouřené psychice, jsem je však po neuvěřitelných dvou týdnech dokázal šťastně zvrátit. Trpká, ale bohatá zkušenost. Dnes díky ní dokážu pomoci lidem ve svém okolí a co je důležitější, co nás dělá lidmi, naučil jsem se rozumět, jak se dotyčný vlastně cítí.

Bolest ze vztahu, který deprese způsobil, tak postupně pominula.

Jak říká jedna africká moudrost: „**Když porazíte protivníka ve svém nitru, ten venku vám už neublíží.**“ Znovu jsem převzal kontrolu nad svým řízením a stal jsem se opět pilotem svého života.

CELIBÁT

Další cenná zkušenost na cestě sebepoznávání mě ještě více nastartovala do práce na sobě samém. Jako student Pyramidy osobnosti – soukromé školy seberozvoje, jsem postupně aplikoval nabyté poznatky v praxi. Upravil jsem si svůj jídelníček do výživnější verze, začal jsem ještě pravidelněji cvičit jógu a praktikovat meditace, na což jsem měl nakonec optimální podmínky v novém bydlení vtěsnaném do přírodní scenérie. Kvůli tomu, nebo spíše díky tomu, jsem se úplně odstříhl od pití alkoholu a kouření. Nebylo to nucené, ale zkrátka to pouze přirozeně odpadlo z mého zorného úhlu. Už po pár týdnech jsem počítal obrovské změny na svém fyzickém i psychickém zdraví, převážně v rovině myšlení. Bylo to jako odlehčení od věžeňské koule, která ke mně byla roky připoutána. Vznášel jsem se světem téměř bez zátěže. Píšu téměř, protože tam stále šramotilo ještě něco a vy už z nadpisu tušíte, co to bylo... Ach ty ženy. Mám na ně zkrátka věčnou slabost. Tak jsem se v onom období rozhodl, nebo mi spíše bylo doporučeno, dočasně zkrotit svůj sexuální

apetit a patřičně se pročistit také v této rovině bytí. Byl to rozhodně účinný tah, protože mi po letech působení autopilota umožnil se ještě více koncentrovat na svůj rozvoj při přebírání kormidla svého života. Celibát efektivně očistil mou mysl a přiměl mě více se soustředit na další etapu na mé Cestě.

OSUDOVÁ PARTNERKA

Díky uklizení a pročištění starého jsem uvolnil prostor pro nové. Takový je zákon chaosu a reorganizace na vyšší úrovni. Motýlí efekt v rámci teorie chaosu způsobuje, že se částice zpočátku jeví jako zdánlivě neuspořádané, ale na vyšší úrovni se seskupují podle přesného systematického řádu. Počáteční chaos doprovázen roztržitostí se najednou před našima očima mění na PORÁDEK a uspořádanost s vyšším významem.

A tak nabraly události hlubší rozměr. Z katarze, která se jevila téměř jako rozsudek smrti, se vyklubalo vykoupení života. Dostavilo se konečně štěstí. Ne však jen jako chvilková spokojenost, nýbrž intenzivní dlouhodobá radost obohacená o vnitřní klid. Zákon přitažlivosti proto mohl naplno zasáhnout. Slovo dalo slovo a já jsem se najednou ocitl ruku v ruce se svou dlouholecnou duchovní učitelkou, jejíž školu jsem navštěvoval. Moje osudová Michelle. Náhle se stala partnerkou, po které jsem toužil. Dokonalé propojení na všech třech úrovních. Duchovní, emoční i fyzické. Schválně jsem je napsal v opačném pořadí shora dolů, protože naše silné pouto jsme postavili na pevných základech ducha. Trávili jsme nejprve hodiny a hodiny vzájemným sdělováním všeho možného, co vesmír dokáže obsáhnout, zejména jsme však debatovali o tématech spirituálních, čímž jsme se následně sladili i na úrovni emocí, a až nakonec v rovině fyzické. Byl to pro mě dar z nebe, jakoby odměna Vesmíru za náročný pokrok, který jsem učinil. A nejen to, ale i pramen moudrosti, z něhož jsem měl dovoleno se napít. V procesu neustálého učení a práce na sobě jsem tak mohl čerpat z její bohaté studnice poznání. Zasvětila mě do tajemství prastaré Tantry – nadsmyslového prožívání sexuality. Stala se mi múzou mé nové tvorby, což se projevilo i ve skladbách, které jsem jí věnoval jako Bohyni, která mě pozvedla výš na cestě do božských sfér. I takovou sladkou příchuť dokáže mít koktejl života, který nám Prozřetelnost za naši vděčnost naservíruje.

Právě Michelle stála za mou klíčovou osobnostní transformací a také za dalšími zásadními pozitivními změnami, které se chystaly vyjít mi naproti...

ZLATÁ STŘEDNÍ CESTA

Po prvním debutovém sólu, které mi přineslo množství pozitivních referencí pro jeho komplexnost, propracovanost a originalitu, ale které nemělo širší komerční záběr pro jeho protahující se termíny vydání a s tím i citelnou nekonzistentnost v pozadí, jsem začal pracovat na svém druhém CD. Rozhodl jsem se tentokrát pro jiný formát, pro mixtape. V hip hopové komunitě se tím označuje neoficiální CD, ve kterém je použita cizí hudba jako vzdání pocty těmto produkcím a zveřejňuje se volně bez komerčního prodeje, obvykle jako předpříprava na plnohodnotné album rapera. A tak jsem vytvořil svůj internetový koncept *Suve Sundays*, prostřednictvím kterého jsem každou neděli zveřejnil na svých stránkách jednu novou exkluzivní skladbu. Tento způsob měl značný úspěch a mixtape nakonec vyšel 1. 7. 2011 na CD jako druhá část *Trilogie* s názvem *ZLATÁ STŘEDNÍ CESTA*. Tímto počinem jsem konečně symbolicky sjednotil dva protiklady v sobě samém a poukázal na jeden z nejzákladnějších klíčů k životu, kterým je rovnováha.

SPLNĚNÝ VELKÝ ŽIVOTNÍ SEN

Během nahrávání tohoto mixtapu jsem stále střídavě navštěvoval zaměstnání v oblasti gastronomie a mrzelo mě, že se mi nepodařilo na dva předchozí pokusy opustit zaměstnanecký poměr a začít se živit tím, co mě nejvíc baví – hudbou. Pokaždé to selhalo během přechodné fáze, která bývá nejtěžší a je třeba při ní trpělivě vydržet. Při obou pokusech o proplování na svůj „ostrov svobody“ jsem totiž uvízl na rozbouřeném moři, které mě stáhlo proudem nazpět. Zásadní je připravit si dostatečnou zásobu financí při přechodu do samostatnosti, aby jsme z dočasné insolventnosti, dokud nevygenerujeme první dostatečné příjmy, dokázali přežít z těchto zásob na otevřeném „širém moři“. Dvakrát jsem to tedy otočil a vrátil se zpět k jistotě zaměstnání. Po dalších osobních úspěších na poli hudby přicházel nejvyšší čas to zkusit znovu. Do třetice všeho dobrého.

Psal se rok 2011 a pracoval jsem v jednom koktejl baru v centru města. Už několik měsíců jsem se odhodlával k finálnímu přechodu, ale pořád jsem neuměl posbírat dostatek odvahy po dvou nezdařených pokusech. Morální vzpruhou mi byla přítelkyně Michelle, která mě v tom nejvíce podporovala. Posledním podnětem ke skoku byla tedy jedna nevinná denní směna za barem. Toho dne jí předcházelo mé civilní trávení dopoledního času v okolí baru s cílem různých důležitých setkání ohledně hudby. Když jsem se převlékl do barmanské uniformy, majitel mi nařídil, abych vyběhl pro dovážené zboží s nákupním

košíkem po promenádě směrem k parkovišti u americké ambasády. Myslel jsem si, že mě porazí. Cítil jsem se totiž potupeně, když jsem musel se zástěrou a nákupním košíkem procházet přes den podél teras barů a restaurací, kde seděli zásadní lidé, se kterými jsem měl před pár hodinami jednání ohledně hudebních projektů. Tím pádem to vrhalo na mé hudební působení dost amatérský dojem. Přesně to mě mrzelo již x let a nyní to vyvrcholilo. Myslel jsem, že mi vybuchne hlava hanbou. Byly to totiž důležité meetingy, při kterých jsem jednal jako profesionální umělec, což jsem krátce na to znegoval pochodem v uniformě s uválenou zástěrou s kolečkovým nákupním košíkem plným zboží. A dost! Řekl jsem si, že to byla poslední kapka. Nebyla... Zazdíl to jeden ještě zákazník ten večer na baru. Objednal si drink, já mu ho namíchal a on ke mně promluvil: „Suve, já jsem tvůj dlouholetý fanoušek. Máš úžasnou tvorbu, wauu... Ale hmm, jinak proč děláš za barem? Už jsi skončil s hudbou nebo co?“ Tak to byl ironický kalich hořkosti až do dna. V tu ránu jsem věděl, že končím. To už opravdu stačilo. V noci po práci jsem oznámil vedení, že jsem tam byl naposledy.

Sebral jsem si věci a vydal jsem se autem domů. U své vesnice jsem po cestě zastavil u břehu Dunaje. Položil jsem komplet uniformu na zem a zapálil ji. Věděl jsem už, že oheň má velkou transformační sílu, očistný energetický charakter a v tomto případě i symbolický význam. Provedl jsem svůj vlastní magický rituál. Nechal jsem spálit starou éru, aby z jejího popela vzešla nová budoucnost, v níž se budu živit tím, co miluji, co mě naplňuje a nejvíc baví – uměním a hudbou. Přitom jsem si i poplakal, ale věděl jsem, že jsem konečně o něco svobodnější – nespoutaný. Svobodný umělec. Byla hluboká noc, jel jsem se pocitově lehký jako pírkó, s obrovským vnitřním klidem domů vyspat. Ráno jsem se probudil a začal nanovo. Sám sobě pánem. Hlavní pracovní náplň – má hudba. Hurá! Přechodná fáze prvních tří měsíců, dokud jsem neroztočil své kolo pravidelných příjmů, byla i potřetí velmi, velmi náročná, hlavně na psychiku a disciplínu. Podporou mi však byla partnerka a také zmiňovaná parta hudebních kolegů, se kterými jsem žil. A vyplatilo se! Podařilo se mi splnit svůj velký sen, který jsem od dětství snil – živit se naplno hudbou. Jsem šťastný a dojatý. Mockrát ze srdce děkuji!

NOVÝ ZAČÁTEK část 2

OBJÍMAČ STROMŮ

(první konfrontace mé Proměny se scénou)

28. říjen 2011, konec 13. baktunu Mayského kalendáře, ukončení jednoho velkého Galaktického cyklu a začátek nového. S přítelkyní jsme navštívili jedno blízké magické místo, abychom si posvátným rituálním obřadem připomněli tento významný okamžik v záznamech mayské kultury a oslavili tak symbolickým způsobem příchod nové éry, do které se jako lidstvo postupně přesouváme. Žádné zásadní okamžité změny či výjevy jsme nečekali. Jak jsem již zmínil, proměna se děje postupně a z pohledu vyšší planetární perspektivy se jedná o horizont až několika desetiletí. Každopádně se spustily obrovské globální změny a nepopíratelným faktem zůstává, že my jako lidstvo jsme jejich nedílnou součástí, ba co víc, dokonce jeho hybnou silou, což způsobuje až doslova kvantový skok v našem evolučním procesu. Příliš se teď k tomuto tématu nebudu rozepisovat, ale je třeba zdůraznit, že samotný příchod nové éry nás nezmění. Náš život se nebude odvíjet jinak jen proto, že se začíná nová etapa lidstva. Máme jedinou možnost jak přispět a dopomoci tomu, aby se posun udál správným pozitivním směrem. Musíme být ochotni obrátit se směrem do svého nitra a sami uskutečnit všechny změny nejprve v sobě. První krok je začít s tím člověkem v zrcadle, následkem čehož začneme měnit i naše okolí a přispějeme tak k šíření jisté zprávy, která může změnit celý svět!

S příslibem nové vlny vzestupného vědomí ve společnosti jsem pokračoval ve své rozjeté oduševnělé tvorbě. K probouzejícímu se obrození jsem přispěl i já alespoň malinkou mírou. Po silně rezonující skladbě Rebel, ve spolupráci s Majkem Spiritem, jsem začal pracovat na svém novém albu, které mělo vyjít jako třetí část sólové trilogie. Jako první vyšel videoklip Oslobod' myseľ. Na svou dobu měl velkou sledovanost, což mě těšilo, ale bylo to i z důvodu rozruchu a rozčarovnosti hip hopové scény nad jednou nevinnou scénou. Objetí stromu. Celý klip se odehrával v zasněženém prostředí Západních Tater, abych na bílém podkladu vyjádřil jasnost a zřetelnost mého přícházejícího poselství. V textu songu a jeho klipu poukazují na manipulaci s lidským vědomím prostřednictvím televize a médií. Dal jsem si velkou námahu i se samotným natáčením. Točilo se v nadmořské výšce téměř 2000 metrů, při teplotách až -20 stupňů a já jsem na sobě měl místy pouze tílko. Šlo mi

o mnoho věcí, na které jsem chtěl poukázat a kterými bylo možné se zabývat, ale přes to všechno se začalo řešit jen mé objetí stromu, které trvalo pár vteřin! „Hele, tak něco se nám vyplavilo z kolektivního nevědomí a otevřelo to bránu ke strachu z neznámého, který tišili atakem a zesměšňováním.“ náhle jsem si uvědomil. Stejně tak je štvál i Rebel, ale tam si zatím nenašli žádnou záminku, které by se chytli. V klipu Oslobod' mysl' však vypíchlí něco pro mě tak běžné a normální, jako je získávání energie prostřednictvím kontaktu se stromem a vyjádření úcty k přírodě. „Počkat, ale pro ně to běžné už vůbec není! V životě se s tím nemuseli setkat a tak se pouze bránili při náhlém mentálním návalu strachu z neznámého...“ docházelo mi postupně. Jeden záběr tedy vyvolal značné bouřlivé diskuse, ale v konečném důsledku to bylo vlastně dobře, v rámci většího zásahu šíření těchto myšlenek. Pochopil jsem však, že tato jediná sekvence stačila jako podnět k veřejné konfrontaci a zároveň mi došlo, že jsem možná trochu více poodhalil to, jak žiji a čím se zabývám. Má odlišná minulost tomu rovněž moc nepomohla. Jen dodám, že při natáčení a střihání klipu nás absolutně nenapadlo, že by to mohl někdo řešit. Celému týmu to přišlo tak normální, jako dýchat vzduch. Zjistil jsem, že s příchodem nové etapy lidstva při vzestupu vědomí, to nebude tak jednoDuché. Říkali mi, že jsem totiž některé příliš vystrašil. Po této zkušenosti jsem se rozhodl jemně povolit. Celé se to uzavřelo mým sdílením aktuálního obrázku z Amazonského pralesa, kde jsem přizvukoval tomu, že na druhém konci světa pomalu a jistě přicházíme o plíce Země právě kvůli ignoraci a neúctě lidí vůči přírodě, zatímco u nás řešíme, proč někdo objal strom a vyjádřil tak úctu k něčemu, bez čeho bychom nemohli žít. Stejně jako tenkrát i dnes nahlas prohlašuji, že jsem objímač stromů. Jsem milovník přírody a nadšený objímač stromů! A dokud nebude existovat územní plán, aby byl za každý čtvereční metr zastavěné plochy vysazen metr čtvereční nového lesa, do té doby jím budu. A určitě i potom. Je to totiž můj celkový postoj k přírodě, kterou navždy miluji.

ALCHYMISTA

Počínaje vydáním mixtapu Zlatá střední cesta jsem cítil, že se blíží něco velkého. S tím, jak jsem vnitřně rostl, rostla i moje hudba. Připravoval jsem si tak půdu, na níž se chystal vyrůst zhudebněný koncept lotosového květu – jako symbol kompletní sebeproměny a její zvukově-obrazový manifest. Při psaní textů v roce 2012 se mi výrazně zlepšilo spojení s onou nekonečnou sférou bytí a kreativity, odkud mi bylo dovoleno čerpat, respektive stát se pouze

médiem, které informace „shora“ může zaznamenat. Vzpomínám si, jak jsem často nechápavě koukal na papír, na kterém, jakoby automatickým písmem, najednou vznikaly celé texty. Tyto coby „zázračné“ momenty byly příjemným zpestřením hladkého průběhu výroby CD. Vždy to „tam nahoře“ v hlavě pouze zazvonilo a bez ohledu na to, kde jsem se zrovna nacházel, jsem okamžitě zaznamenával. Dělo se to na cestách, ve vlaku, ve sprše, v kině, při koncertech či dokonce během spánku, ze kterého jsem se následně budil. Mimochodem, na celém albu se už neobjevila ani jedna nadávka. S procesem sebeproměny ze mě zkrátka přirozeně opadly jako listí ze stromu na podzim. A protože hlásám to, co žiji, tak se přestaly vyskytovat i v mých textech. Díky uvědomění, že hudba a slova v ní mají enormní vliv na lidi, jsem zjistil, že slovo je energie a má obrovskou moc. V dobrém i ve zlém. Tvořit i ničit. To uvědomění mě přimělo k zodpovědnosti za svá slova, která odevzdávám, z mého slovníku se postupně vytratily vulgarismy a hrubé výrazy. Nikdo nikde mi to nedoporučil ani neporadil. Vzešlo to z osobního pozorování a rozhodně to souvisí s celkovou kultivací člověka, kterou vídám i ve svém okolí.

Zásadním elementem při celém procesu alba byla samozřejmě produkce hudby. Ta se doslova dotkla mého srdce a šlo to samo. Více než polovinu tohoto alba hudebně odprodukoval mladý talentovaný hudebník Oliver Fillner. Nejprve mě zkontaktoval neznámý Oliver prostřednictvím mailu a poslal mi ukázky své tvorby. Jelikož bývám zahlcený muzikou neznámých beatmakerů a při jejím velkém objemu není v časoprostorových silách ji všchnu poslechnout, delší dobu jsem tak na jeho zprávy nereagoval. Jednoho dne jsem opět vyslyšel svou intuici, stáhl si jeho snippety a postupně jsem si je pustil. Okamžitě mě to zvedlo z křesla a začal jsem si doma rapovat, tančit, zpívat a hned zapisovat nové nápady. Přesně takhle jsem si představoval, aby album znělo. Měl jsem najednou hudbu od člověka, který diktoval rukopis výsledného soundu. V jisté chvíli jsem tomu až nemohl uvěřit, že to znělo tak snadno a kvalitně. Zavola jsem tedy Oliverovi, že se s ním potřebuji setkat a naživo si ověřit, zda jsou to skutečně jeho díla, nebo zda je náhodou nevykradl ze zahraničí. Mladický hudebník přijel vlakem, přinesl si s sebou počítač a otevřel mi v něm svou produkci přes hudební software. Jasně jsem tedy mohl vidět, že jednotlivé stopy nástrojů vzešly od něho, některé přede mnou dokonce ještě dohrál. Podali jsme si ruce a 11 jeho skladeb se nakonec dostalo na finální CD. Empatia, Nech sa darí, Výzva, Motto, Nekonečný příběh, Svetlo a další skladby jsem s největší chutí a lehkostí do jeho výjimečné hudby otextoval. Šlo to prostě samo. Vycítil jsem v nich nutný hit faktor, který druzí interpreti

přehlédli a nevybrali si jeho muziku. Také jsem v nich pozoroval jistou emoční hloubku, se kterou se dotknou člověka. To vše v doprovodu chytlavých melodií a moderního zvuku.

V listopadu 2012, těsně po mých 28. narozeninách (završil se sedmiletý cyklus srdeční čakry = 7 x 4), vyšlo pod mým vlastním vydavatelstvím dlouho očekávané album s poselstvím pozitivní změny, **ALCHYMISTA**. Tímto momentem nastoupila značná vlna pozitivních ohlasů, rozšíření fanouškovské základny, zvýšení počtu prodaných CD a také počet zhlédnutí na mých kanálech. Dalo by se říci, že úspěch. Na to, že jsem si to opět vydával sám, bez podpory velkého vydavatelství a mediálního zázemí, to byl výjimečný osobní progres. Ten byl nakonec korunovaný zlatou deskou za počet prodaných nosičů, což ve skromných slovenských podmínkách není vůbec špatné. Následovalo klubové turné po Československu, s 25 zastávkami, které bylo z větší části zaplněné. Společně s albem Majka Spirita, *Nový člověk*, které vyšlo rok přede mnou, to předznamenávalo novou vlnu uvědomělé hip hopové tvorby u nás. Vlna měla skutečně silný zásah a přesně rezonovala s globálním probouzením lidí. Svítalo na nové hudební obrození sestávající z kultivovanějších textů na uvědomělá, dosud nepoznaná témata. Sociální, spirituální, motivační, politická, inspirativní, revoluční, láskyplná, také podněcující ke kritickému myšlení. To vše obsahuje jeden speciální žánr, který postupně vznikl již 70. letech za velkou louží jako důležitý hudební element při vzdělávání a informování především mladých lidí.

CONSCIOUS HIP HOP.

„Hip hop dosáhl celosvětového úspěchu a přitom se nám vymkl z rukou. Já doufám, že si lidé uvědomí, co je nyní potřeba a to je zaměřit se na mládež a na děti, protože ty musíme vzdělávat a mluvit s nimi, pokud chceme, abychom v budoucnu dosáhli nějaké změny.“ **DJ KOOL HERC**, otec hip hopu (narozen r. 1955)

Některým interpretům ze scény to však může překážet, jelikož se při tomto žánru jejich tvorba najednou ocitá v dosti odlišném světle a nepřímou tak poukazuje na jejich stíny, kterými jsou povrchnost, nemorálnost či doslova oblbování mládeže.

KAUZA ČARODĚJ

Po úspěchu alb Alchymista a Spiritově Novém člověku vznikla na hip hopové scéně mírně dusná atmosféra. Namísto jednoty a spolupráce typické pro kořeny hip hopu se tak z říše stínů a nevědomí začaly dostávat na povrch projevy typické pro pozdější etapy hip hopové kultury – rivalita, osočování, slovní útoky a výhrůžky. Hip hop je totiž horká pec, ve které se taví ega všemožného druhu. V Americe se to zvrhlo v 90. letech a vyústilo to až ve vražedné ataky na konkurenční interprety. U nás to také nebylo odjakživa. Komunita byla zvyklá držet zpočátku pospolu a navzájem se podporovala. Spustilo se to teprve před několika lety jako důsledek přílišného odkoukávání ze zahraničí a přebírání mentálních vzorců chování podle svých amerických „vzorů“. Postupně to začalo být běžné a „normální“ i u nás. Jen zdůrazním pro neznalce historie tohoto žánru, že kořeny samotné hip hopové kultury ze 70. let byly vystavěny na základech jednoty, spolupráce, vzdělávání, lásky a šíření pozitivních viber. Kdo o tom neví, ať si to dostuduje. Vše ostatní, co přišlo potom, bylo pouze klubko akcí a reakcí, které přerostlo až v jakýsi „gangsta hybrid“ let devadesátých. Konflikty a potyčky dorazily i k nám jako následek této „inspirace“. Sám jsem to také hrotil v pár tracích ve své nešťastné staré tvorbě. Po mnoha letech to na mě přišlo z opačné strany, v období, kdy jsem nepředpokládal, že by někdo tuto mírumilovnou vlnu mohl vůbec napadnout. V roce 2013 tak učinil nepsaný král naší scény Patrik Rytmus Vrbovský. Na konci jedné ze svých skladeb mi zčistajasna věnoval několik řádků slovních narážek jako demonstraci své moci na scéně a podnět k upoutání pozornosti na svou osobu. Jeho poslední album totiž nedosáhlo takového úspěchu jako Spiritův Nový člověk, což ho jako lídra všech žebříčků prodeje, začalo citelně sžírat. Namířil si to tedy na mou osobu, která tehdy reprezentovala v podstatě stejné názory jako Majk, jenže ten již značně komerčně i fanklubově narostl, a tak si Patrik vybral za terč právě Suverena. Moje základna totiž nebyla natolik velká, aby ho mohla ohrozit následná potenciální reakce, ale navázat se do Spiritu by bylo už dosti riskantní. Posloužil jsem jako terč celé nově vznikající platformy conscious hip hop, terč natolik známý, aby vyslovil mé jméno, ale ne natolik známý, abych ho mohl ohrozit v případné odvetě. O těchto jeho tehdejších myšlenkových pochodech jsem nejenže přesvědčen, ony se jasně vynořují v samotném slovním odkazu Patrika. V jeho první polovině sice míří na mě, ale od druhé poloviny zřetelně mění rétoriku na množné číslo, čímž evidentně směřuje svá slova i na ostatní lidi kolem mě. Tečka. Reagoval jsem na to textovým vyjádřením na svých stránkách, které lidem

postačilo na pochopení celého monosouboje. Hlavnímu aktérovi však ne. Pokračovalo to dále z jeho strany v podobě okrajových narážek jemu typických – v rozhovorech, pozvánkách atd. Už se skoro zdálo, že to v něm samo vybublá a vypaří se to, přesně tak, jak to přišlo. Najednou však nečekaně zareagoval i Rakby, jehož jméno zmínil při jedné ze svých narážek, a náhle bylo všechno jinak. Rakby trefil hřebík na hlavičku a navíc k tomu zaznamenal silný viral. To Patrika podnítilo k tomu, aby si k sobě povolal další dva rytíře rapu, a společně nás jakože „pohřbili na hřbitově“. Tou dobou jsem byl zrovna na Srí Lance a bylo mi hned jasné, že to už překročilo veškeré meze a přišel čas na sebeobranu. Do té doby jsem ho nechával, ať se vysoptí, ale když se do mě znovu zákeřně třefoval, aniž bych mu dal podnět, pohár přetekl. V letadle jsem napsal svou plnohodnotnou výpověď, kde jsem zaujal kompletní stanovisko k jeho osobě. Ostatní jsem z toho schválně vynechal. Soustředil jsem se výhradně na jeho počínání, protože bylo samotnou příčinou tohoto úmyslně vyvolaného konfliktu. Po přiletu domů jsem to šel nahrát. Doprovázely mě zvláštní stavy, jakoby to bylo nějaké temné voodoo. Byl jsem spokojený s celým textem i podáním, ale vyvstávaly ve mně jisté pochybnosti: „Nevyvolá to ještě více zla a negativní energie kolem nás všech? Budu to znovu hrotit a žít tím konflikt i nadále? Nebyla by nakonec nejlepší úplná ignorace?“ Řešil jsem v sobě hromadu otázek a cítil jsem se nepříjemně, i přestože jsem byl s nahranou věcí nadmíru spokojen. Vyjádřil jsem v ní totiž například fakta, která měla odeznít a snažil jsem se to podat s nadhledem, s rozumem, bez nadávek i s bojovným srdcem lva. Možná mě popadl pouze pochopitelný strach. Paťo byl pro mě kdysi dávno vzorem, od kterého jsem se učil beatbox ještě v dobách kolem roku 2003. Ale věci se změnilly a já jsem najednou čelil zákeřným slovním útokům od člověka, který mě v minulosti podnítil k tvorbě. To nikdo nečeká, jako když učitel zaútočí na žáka. Bez ohledu na minulost jsem se nakonec rozhodl hájit svou čest a očistit tak své jméno, což se ukázalo jako oprávněné. Tato životní zkušenost mě naučila sebeúctě a důležitosti použití sebeobrany ve stavech ohrožení své osobní integrity. Pochopil jsem, že jsem možná létal až příliš v oblacích a mělo mě to stáhnout opět na zem, abych dosáhl tak nutné celistvosti a rovnováhy. Hlavou v oblacích a nohama pevně na zemi je jedna z lekcí, které nás učí symbol pentagramu – prastarý znak mágů, čarodějů a alchymistů. Pozapomněl jsem však na něj, a tak se „černý čaroděj“ srdečně rozzlobil a rozhodl se probudit toho „bílého čaroděje“ ve mně. Nic více, nic méně. Dávny přítel se převlékl za nepřítele, aby mě přiučil cenné životní lekci. Za to jsem mu ze srdce vděčný a mám ho rád

jako bratra. Pseudonym, který si on zvolil za svůj, krásně definuje fakt, že sem přišel proto, aby lidi ladil v každém období na určitou rytmickou úroveň podle jeho aktuální osobní zralosti a zodpovědnosti. Dnes vnímám, že se magie, kterou bezesporu disponuje, postupně metamorfuje do magie bílé. A i když si to nerad přiznává, protože rapové ega se nezapřou, vím o tom své, tak svou Moc pomalu ale jistě ladí na Nekonečný a pro všechny lidi jediný skutečný Rytmus Lásky.

JEDNODUCHO

V návaznosti na rok 2013 – rok plný dissů, který mladé lidi bažící po senzacích značně bavil, jsem v roce 2014 pokračoval s načatým tématem. Na základě toho podnětu přišla z mé strany striktní skladba spolu s výpovědním videoklipem s názvem Osprostená mládež. Vydával jsem ji jako upřímnou zpověď dnešní doby s důrazem na přímé poukázání problému s možným východiskem a řešením. Leželo mi to na srdci již delší dobu, a tak jsem se tím, jak to bývá v hudbě zvykem, terapeuticky vyléčil a ventiloval tak své emoce. Tuto novinku jsem záměrně premiérově sdílel již o sedmé ráno, protože mnoho lidí si cestou do školy a práce prohlíží aktuality. Po zveřejnění jsem pokračoval ve spánku, když jsem se na oběd probral k životu a zapnul se do online režimu, byl jsem mile překvapen obrovskou vlnou, kterou tato věc způsobila. Byl to asi největší zásah do černého jedním singlem během mé kariéry. Spustila se bouřlivá diskuse. Reportáž na toto téma spolu s rozhovorem a úryvkem songu se dokonce objevila i v hlavních zprávách v mainstreamovém médiu. Zde je mé tehdejší vyjádření v rozhovoru pro česká média:

„Proč ses rozhodl věnovat nový singl mladým?“

„Protože jsem jim chtěl touto formou nastavit zrcadlo a otevřít oči, abych mnohé z nich vystavil konfrontaci s jejich každodenní realitou a zároveň je varoval před nástrahami a manipulacemi dnešního mediálně-virtuálního světa. Chci je upozornit hlavně na to, že nic z toho „divadelního představení“ se neděje náhodou, ale že jsou to ZÁMĚRNĚ tahy lidí, kterým vyhovuje tento (bez) myšlenkový proud mládeže a v podstatě celého lidstva. Tím zároveň vyzývám kompetentní, kteří mají moc ovlivňovat veřejné mínění, aby se postavili ke svému privilegiu zodpovědně a nesli si tak následky za svůj veřejný vliv. Uvedu příklad, který je běžný spíše v US, ale pomalu se to děje už i u nás: Mladý člověk ohroží své spolužáky smrtelnou střelbou. Za viníka se

považuje samozřejmě on, protože je psychicky narušený, jeho rodiče, protože neuhlídali svého syna a v neposlední řadě také majitel zbraně za to, že ji neměl pod svou kontrolou. Ale ten hlavní motiv: následování mentálních vzorců a programů, které pocházejí z mediálních zdrojů, filmů a videoher plných násilí, se v těchto případech záměrně opomíjí. Pravděpodobně proto, že je to výnosný obchod a někdo nechce, aby lidé vnímali tento „BIG PICTURE“, a tak odpoutává jejich pozornost od podstatných souvislostí. A příkladů bych mohl jmenovat stovky, také v menším rozsahu napáchané újmy a škody. Schválně jsem použil extrémní případ, abych jasně poukázal na vliv prostředí na psychiku člověka. Vždyť všichni přece vzájemně reagujeme s prostředím a se vším, co se v něm děje. A pod jakými vlivy prostředí vyrůstá dítě, se zákonitě projeví i v jeho realitě. Tam je třeba hledat příčinu, abychom mohli odstranit následek.“

„Je z toho cesta ven?“

„Ano, proto jsem zvolil delší mluvený epilog skladby, ve kterém vyzdvihuji světlé výjimky mladých lidí, kterých je čím dál větší množství a kteří ukazují svému okolí jasné východisko – svým vlastním životem. A ten je postaven na zdravých lidských hodnotách, vnímání krásy a kvality – namísto nafouknutých uměločin, bublinových senzací a pozlacenému kýči. Dokážou ocenit to dobré a přirozené, ale zároveň dokážou říci i rázné NĚ: tomu mělkému, rychlokvašenému, sobě a okolí škodlivému. Neboť vědí, že co dneska zasejí, to zítra sklídí...“

Dal jsem si na tomto pilotním singlu k novému albu fakt záležet, ale zároveň jeho celý postup tvoření probíhal s naprostou lehkostí. Dokonce, když jsem při natáčení nahlas vyslovil štábu, že by byl do další scény, kterou plánujeme za pár hodin točit, vhodný déšť, tak skutečně přesně v momentě klapky začalo pršet. Hned bylo všem jasné, že čaroděj – dobroděj je naplno v akci. Šlo to zkrátka jako po másle a to bylo správné znamení, že zůstávám věrný názvu tohoto nového alba. JEDNODUCHO vyšlo koncem června 2014 jako čtvrtý sólový počín a sedmé CD celkově. Spolu s DJem Tagerem a Oliverem Finnerem jsme odehráli klubové turné, s 27 zastávkami, a na koncertech v Čechách nám ještě hostoval talentovaný bubeník kapely Pipes and Pints Lukáš Vincour.

Během práce na této desce jsem se naučil provádět věci efektivně, zjedno-

dušovat a více splynout s „proudem“. Pozice před ní byla značně ztížena po potyčkách na hip hopové scéně, jelikož se masa mladých, tehdy vlivem šíření strachu, raději přiklonila k živočišným archetypům, kteří se prezentují fyzickou silou, agresivitou a hrubostí. Mnozí z mladých tak vyměnili novou vlnu uvědomělého hip hopu raději za pocit bezpečí, který jim dodávaly právě jejich „silácké vzory“. Pracoval jsem každopádně na maximum s tím, čím jsem v daném čase disponoval a vzniklo tak pozitivní album s několika známými rádiovými hity a opět s náběhem na zlatou desku.

SLEPÁ ULÍČKA A OSOBNÍ KRIZE

Bez ohledu na to, jak je člověk daleko či vysoko na své životní Cestě nebo ve vědomém duchovním procesu, neustále musí překonávat nové a těžší překážky a poprat se s dalšími náročnými výzvami. Stává se, že nás postihne krize ještě větší nebo zkrátka jiného charakteru. Každá krize je ale zároveň velkou příležitostí k růstu!

V mém příběhu jsem měl proto možnost růst v jiných aspektech života, než tomu bylo před několika lety během samotného probouzení. Tentokrát jsem se musel poprat s nástrahami svého ega, zpracovat ho a obnovit tak kontakt s duší, dále znovunalézt ztracenou rovnováhu. Řešil jsem hlavně dosažení celistvosti (nebeské dokázat spojit s pozemským), musel jsem čelit různým vrstvám strachu, které se náhle vynořily, ale také jsem objevil své nové skryté síly, proměnit je do praxe každodenního života, upřesnit si životní hodnoty a priority a jasněji nasměrovat záměry a celkové poslání.

V některých místech jsem smutně, ale upřímně pochopil a přiznal, že nebyly vystaveny na pevných základech a tak jsem se do toho musel směle pustit skoro od začátku. Dovolte, abych vám v tomto bodě předložil jeden krásný a trefný zenový příběh, který mi v onom období dopomohl k uvědomění.

Kdysi dávno žil ve staré Číně stavitel, který pracoval výhradně pro krále. Za několik desetiletí navrhl a postavil mnoho domů a staveb pro krále a aristokracii a nyní se chystal odejít na odpočinek.

Jednoho dne ho král povolal na královský dvůr. „Chápu, že budeš brzy po tolika letech tvrdé práce vychutnávat zasloužený odpočinek,“ řekl mu, „mám pro tebe už jen jeden poslední úkol. Chtěl bych, abys navrhl ten nejlepší dům a vzal si na starost celý projekt od začátku do konce. Už jsem na něj vybral ideální místo. Tobě stačí pouze sehnat nejlepší materiál, najmout nejzkušenější tesaře, abys ho postavil. Na výdajích nešetři.“

Stavitel v tom viděl velkou příležitost. Protože měl na celý projekt dohlížet pouze on, nikdo by se nedozvěděl, kdyby si tu a tam na jeho úkor přilepšil. Nyní, když se má stáhnout do pozadí, je to jeho poslední příležitost, jak pro sebe získat nějaké peníze navíc. Požádal o velkorysý rozpočet z královské pokladny, ale utratil z něj pouze část na materiál nižší kvality. Hodně peněz ušetřil i na práci, protože najal nejlevnější dostupné dělníky, které popoháněl, aby byla stavba co nejdříve hotová. Nakonec králi oznámil, že svou poslední práci dokončil.

„To je vynikající,“ potěšil se král, „nuže, pojďme se podívat.“ Když přišli na staveniště, překvapený stavitel tam uviděl všechny ministry ze dvora, jak obdivují a posuzují jeho práci. Nezlobil se, neboť využil všechny triky svého řemesla, aby dům vypadal dobře. Věděl, že nebudou moci říci, že dům je postaven z podřadného materiálu.

Král sbromáždil všechny kolem sebe a odkašlal si. „Jak všichni víte, stavitel pro nás za ta léta udělal obrovskou práci a nyní je připraven odejít na odpočinek. Tento dům, jeho poslední projekt, bude i jeho posledním mistrovským dílem.“

Podal staviteli klíč a oznámil: „Nejlepší způsob, jak mu poděkovat za dlouhá léta oddané služby, je ... odevzdat mu toto mistrovské dílo jako velkolepý dar u příležitosti odchodu do výslužby!“ Když propukl obecný potlesk, stavitel tam zůstal nevěřičně stát.

Stavitel vlastně okradl sám sebe tím, že šetřil na vnitřku domu, který nebylo vidět, ovšem navenek vytvořil nablýskanou reprezentativní fasádu. Jenže po celou dobu, kdy si myslel, že pracuje pro jiné, ve skutečnosti pracoval pro sebe samého! Tolik to prozrazuje o nás samých v momentě, kdy děláme něco, co je vidět, a něco jiného, když nás nikdo nevidí...

Tento příběh mnou tenkrát mocně zarezonoval a otevřel mi cestu k okamžitému uvědomění. Dnes, při prohlížení svých zápisků z onoho období jsem zjistil, že:

- Období úspěchu během Alchymisty byla první zkouška odolnosti po několika ročním kontaktu se světem „světla a pravdy“.
- Dostal jsem se do víru koncertů, úspěchů a hektických momentů a pozapomněl jsem na svou Cestu.
- Porouchané nové auto symbolizovalo neúspěšné uchopení nové životní příležitosti.
- Sešel jsem do slepé uličky na necelý rok a nastalo období vzdoru a trucování, způsobené mou dočasnou rezignací na Cestu Proměny z důvo-

du zklamání, urážek a útoků na mou osobu i celé toto povědomí, které po „avizovaném roce 2012“ obdrželo spoušť výsměchu, v jistých kritických chvílích jsem si říkal: „Tak já už se na to můžu vysrat!“

- Nadměrným vlivům vystavený přexponovaný tvrdý mužský princip mě tehdy dostal do nerovnováhy a namísto potřebného přijímání, přizpůsobování se novému, všímavosti či empatie, jsem vešel do módu lhostejnosti, nezájmu a oponování.
- Nedostatečná práce na sobě, málo meditace, málo čtení knih, málo přednášek, cvičení, tvorby ale i přírody, odpočinku a snahy o nalezení vnitřního klidu a středu.
- Své velení převzala ego-mysl a srdce zůstalo v pozadí čím dál tím víc a víc.
- Přišel sice velmi slušný finanční úspěch a zadostiučnění, ale vzápětí i jeho náhlý odliv.
- Často jsem přicházel do konfrontace s oponenty, kteří sloužili jako tester a zároveň zrcadlo toho, jestli jsem s tím, s čím vystupuji na veřejnosti, i vnitřně ztotožněn a v souladu.
- Jejich akce a podněty nahlodávali „mou stavbu“ a začal jsem zjišťovat, že není vystavěna na pevných základech.
- Vesmír mi přes ně trefil do mých slabin, aby mě podrobil první velké zkoušce.

Bylo jsem dost ponořený v mužském logickém raciu a chybělo mi více tance, radosti, přírody, spontánnosti, iracionality a zkrátka vnímání srdcem. Přestal jsem poslouchat vnitřní hlas své duše a podřídil jsem se konceptu „mysl – logika – ego“, toto velení se začalo bránit a s procesem bojovat namísto potřebného přijetí a splynutí s Celkem (ženský princip vody, Tao).

Cesta rozumu = znalosti, informace / cesta srdce = prožité poznání.

Humorně a z Vyšší perspektivy se to dá popsat tak, že jsem si zkrátka po první větší zkušenosti s duchovnem řekl, že jdu zkusit odbočit do slepé uličky odporu a falešného iluzorního vedení, kterému chyběl tak potřebný hlas duše. Jednoho dne jsem se vydal pěšky domů a věděl jsem, že nejjednodušší cesta bude ta osvědčená – přímočará. Vedení se však změnilo, když jsem se nechal zlákat na „pokušení“ zkratky a odbočil jsem z cesty, abych si ji zkrátil a zažil něco nového. V konečném důsledku jsem se jen ztratil, protože jsem se zamotal ve slepých uličkách (symbolizovaly mentální pavučiny) a přišel jsem tak

do cíle mnohem později, navíc zpocený a vyčerpaný. Jaká krásná symbolika! Jsem vděčný, že jsem si to tehdy dokázal ihned uvědomit a poučit se z toho ve velkém.

Všechno to jsem po celou dobu „slepého roku“ v hloubi srdce cítil a měl jsem dokonce zájem s tím něco udělat a pokusit se o nápravu. Jenže jsem nevěděl, jak to celé uchopit!

Nevěděl jsem, kde mám začít s návratem na původní Cestu srdce vytyčenou před několika lety, ze které jsem po úspěších i únavných kauzách náhle sjel. Musel jsem v první řadě „vylézt na strom v džungli“ a zjistit, kterým směrem se správně prosekávat. Před znovu vydáním se na Cestu však bylo nutné ještě „nabrousit dýku“, to znamená zkoncentrovat mysl do stavu klidu a vyrovnanosti. Tehdy má tu správnou ostrost a je pak naším dobrým sluhou.

V momentech absolutního klidu jsem se tak opět ponořil do svého srdce, začal jsem se ladit na tiché volání mé duše a znovu si všímat znamení synchronicity. Připomněl jsem si, že vycházet ze svého středu, který je součástí nekonečné univerzální inteligence ticha, je alfou-omegou velké Cesty. Začal jsem zpracovávat tyto „špatné“ zkušenosti a alchymicky je přeměňovat na opětovně pevné základy, na kterých mohu začít znovu stavět to, co jsem si před lety vytyčil. Zpracování zkušeností a jejich přeměna na základy vyžadovala, abych se soustředil na **6 ctností srdce: vděčnost, soucit, odpuštění, pokoru, pochopení a srdnatost**. To znamenalo žít a neustále si připomínat tyto jednoduché principy Bytí – otevřít své srdce dokořán! A to není jen tak ledajaký okrasný esoterický pojem. To je vědecky podložený elektromagnetický jev, který nám nedovolí přijímat z Proudů (Flow) života. Jsme odštířeni od této „řeky hojnosti“ a pouze přežíváme. Cítíme se najednou oddělení a začneme proti sobě samému hřešit. Hříchem je obviňování sebe sama, posuzování se a zavírání srdce. Naopak slovo MILOVAT pochází původně z aramejštiny a znamenalo „BÝT VE SPOLEČNÉM RYTMU“. Ať už se životem nebo s partnerem. Opravdu nádherný význam slova. A tak jsem přesně s tím začal, opět nanovo.

EXPANZE VĚDOMÍ

Pochopil jsem tehdy další klíčový zákon života, že člověk se musí nejprve vypořádat s nižší úrovní v malém, aby mohl postoupit na vyšší level. Něco jako koncept videohry. Musíme hrát hru dobře na dané úrovni, abychom byli vpuštěni do vyšší úrovně a mohli začít hrát hru ve velkém. V praxi, až když se naučíme excelentně hospodařit s menším obnosem peněz, až pak nám bude zpřístupněn vyšší level v podobě vyšších financí. Rovněž při cvičení si člověk naloží víc, až když zvládne nejprve slabší váhu. Přesně takhle to funguje i v „life gymu“, v „posilovně života“. Nejprve trénink v malém, pak soutěž ve velkém. Expanzi vědomí většinou předchází hluboká krize. Vzpomínáte si na mou pasáž o temné noci duše? Tak toto bylo něco velmi podobného, cyklicky se opakující, i když o jednu oktávu výš.

Po zvládnutí osobní krize a zpracování nižšího levelu, jsem byl tedy „vpuštěn“, na poli osobního rozvoje, k opětovnému procesu intenzivní práce na sobě samém. Navštívil jsem množství nových inspirativních přednášek, kurzů a osobně jsem najednou poznal velké osobnosti z oblasti spirituality, seberozvoje a motivace. Jaroslav Dušek, Teal Scott, Jiří Vokáč Čmolík, Adela Banášová, Mark Dzirasa, Tomáš Klus a další spolutvůrci nového, vědomějšího pojetí světa. Absolvoval jsem zásadní zkušenosti se změněnými stavy vědomí (ZSV). Například Terapie tmou – 7denní pobyt v absolutní tmě je stará léčivá buddhistická metoda, firewalking – chůze po žhavém uhlí o teplotě až 600°C, na cestách po Peru to byly zase šamanské rituální obřady prostřednictvím posvátných rostlin ayahuascy a kaktusu San Pedro, také nové druhy meditace nebo i potní indiánská sauna a podobně... O všech těchto úžasných a zajímavých zážitcích, kdy mnohé z nich mě doslova katapultovali do sféry mezi nebem a zemí, se podrobně rozepíšu ve třetí části. Bude to stát za to. Najel jsem v tomto období na svou novou linii práce na rozvoji a kultivaci svého člověčenství, čehož následkem byla expanze vědomí. I díky těmto zkušenostem dnes vzniká tato kniha, protože nesmírně silné zážitky mají velký vliv na mou tvorbu a také jsem jejich prostřednictvím porozuměl dalším souvislostem, které jsem pro vás mohl zaznamenat. **Důvěra v proces pokračuje a já si uvědomuji, že všechno, co potřebuji vědět, je mi vždy ve správný čas odhaleno...**

SHRNUTÍ

PODVOVNÍK ANEBŮ TRANSFORMÁTOR OSOBNOSTI?

Myslím, že obojí. Podvedl jsem své staré Já a nechal ho napospas minulosti, pro jeho Starý svět a okolí, ve kterém se pohyboval jednoznačně podvodník a zrádce. Ale zároveň ten, který převzal zodpovědnost za svůj život a začal ho postupně proměňovat a zušlechťovat do jemnějšího obrazu kultivace lidského ducha. Z osobního „Mariánského příkopu“ se vydrápal na hladinu moře a zahájil tak cestu na svůj pomyslný osobní Mount Everest – k vrcholu štěstí a svobody. Schválně pojmenovanou jako „cestu k vrcholu...“ Cestu, která nekončí na vrcholu, ale je samotným cílem bez ohledu na to, kde se člověk právě nachází. Jako se lotos prodral bahnem nižšího světa, prokoukl jeho úskalí a temné vody a rozhodl se růst za sluncem, čili nad hladinou kvést do krásy jako rostliny, které podléhají přirozenému zákonu evoluce a heliotropizmu. Nad hladinou je jeho jediným záměrem šířit svou „vůni“ do bezprostředního okolí a inspirovat jí srdce kolemjdoucích. Užívat si „proud“ tohoto procesu tvoření je tím nejvyšším posláním na cestě jedné duše – cestě srdce.

Jak se napojit na tento nekonečný proud a čerpat z něj? Co nás z něj odpojuje? Velmi dobrá otázka, protože jsme přišli na tento svět již „zapojeni“, pouze nás veškeré vlivy okolí a společnosti z tohoto nekonečného a nevyčerpatelného proudu neustále odpojují...

Být napojen totiž znamená být v harmonii se Životem.

Být odpojen přináší naopak disharmonii, nemoci a chaos na naší Cestě.

Jak přijít na zdánlivě zázračný, ale přitom božsky jednoduchý „algoritmus“?

Jaké nástroje, prostředky a metody nám slouží a pomáhají k napojení se na tento „FLOW“?

S touto předzvěstí uzavírám PRVNÍ CHRONOLOGICKOU ČÁST a srdečně vás zvu do části druhé, ve které vám podle jednotlivých aspektů života představím nástroje a principy, které fungovaly a fungují mně osobně, na základě právě vámi dočtených prožitých životních zkušeností.

S jedním svým osobním mottem: „Staré časy jsou sice pěkná věc, ale nové ještě krásnější...“ mi dovoluňte, abych otočil list do další sféry mé osobní PROMĚNY a poodhalil vám její proces v jednotlivých oblastech života.

*„Práca šľachtí, preto pracujem na sebe,
nech prebudím toho génia, čo vo mne drieme
nikdy som netúžil byť iba priemer
a tak dennodenne prekračujem svoje tieň...“*

(skladba Práca – oddych – oslava, album JEDNODUCHO 2014)

Zkouška správnosti: „Pokud si myslíte, že jste osvícení ... jděte a prožijte týden se svými rodiči!“ **NEZNÁMÝ AUTOR**

„Kdyby se staral každý sám o sebe, bylo by postaráno o všechny. Ti, kteří studují ostatní, jsou moudří. Ale ti, kteří studují sebe sama, jsou osvícení.“ **NEZNÁMÝ AUTOR**

„I tisícimílová cesta musí začít jednoduchým krokem.“ **LAO-C'**

ČÁST DRUHÁ
TEMATICKÁ
PROMĚNA VE STRUKTUŘE

KAPITOLA VIII.

SVOBODA NADEVŠE

„Nikdo není tak beznadějně zotročený, než ti, kteří falešně věří, že jsou svobodní.“
J.W.GOETHE

Vítám vás na stránkách druhé části Proměny. Servus!

Tento pozdrav nyní nepoužívám čistou náhodou nebo jen tak, jak to bývá rutinně zvykem. Slovo jsem zvolil v této chvíli záměrně. V latině totiž znamená otrok nebo i sluha. A přesně tím jsme my! Už tisíce let sloužíme, v tom směru se nic nezměnilo. Změnily se pouze poměry. Už nás neposílají na galeje, ani neupalují na hranici. Dávné praktiky vystřídalaly nové pojmy a nástroje, které nás táhnou od naší podstaty směrem k navoněné iluzi volby a pseudoprostoty. Výsledkem je zmatek, vnitřní prázdnota, obrovská společenská úzkost a oddělenost i přes technologické „připojení“.

Na naší velké cestě k osobní svobodě je proto na samém začátku to nejdůležitější pochopit a upřímně si připustit náš současný stav, do kterého jsme byli vtaženi. Jsme otroky systému. Náš momentální společenský systém neslouží nám – my sloužíme systému. To je jasná, přímá diagnóza – status quo naší reality. Problém spočívá v tom, že jsme otroci, kteří sami sobě lžou, že jsou svobodní, protože se bojíme a nechceme čelit vážnosti skutečné situace.

Právě proto je popsání problému a jeho samotné autentické přijetí, přiznání ve vědomí, prvním zásadním krokem v procesu osvobození. Především osvobození z vězení naší mysli, ale i dalších druhů omezení, pastí a spiknutí, v nichž se lidské bytosti začarovaným způsobem ocitly a které si blíže popíšeme v následujících pasážích. Cílové je samotné pochopení, protože nás odděluje, odosobňuje od problému a umožňuje nám nahlédnout na celou situaci s dostatečným odstupem z pozice pozorovatele. Z této nezávislé perspektivy je pak možné vidět problém v jeho skutečných rysech a bez zbytečných emocí. Pouze s čirým uvědoměním se postupně začíná, jako fata morgana, před naším vnitřním zrakem rozpouštět. Jak jsem nastínil, právě vědomí je klíčem k oné zlaté bráně nekonečného svobodného království. Ale pojďme pěkně popořádku k samotným příčinám našeho současného zotročení a cílené manipulaci s lidským vědomím.

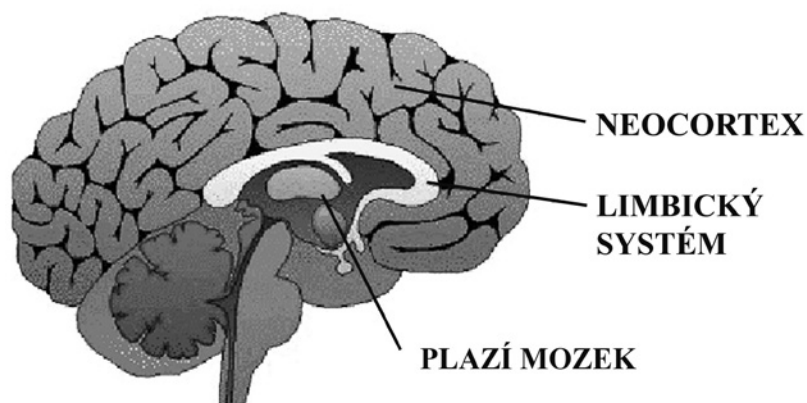
LIDSKÝ MOZEK

Důležité je na začátku si nejprve alespoň stručně připomenout, jak se náš mozek člení. Toto poznání totiž zásadně přispívá k pochopení našeho současného stavu. S ohlednutím se za událostmi z minulosti rovněž přispívá také k hledání východisek z této zapeklité situace pro jasnější směřování do budoucna. Někoho to může odradit, ale shrnul jsem to velmi stručně, proto to nepřeskočte, jelikož vám to za chvíli dá hlubší smysl. Nejsem neurolog, ani jiný odborník, pouze připomínám základní členění, které patří k elementárním poznatkům o anatomii lidského těla.

Existuje množství dělení mozku na malé sekce a k nim různé latinské výrazy, ale zjednodušeně existují tři základní části:

PLAZÍ MOZEK, LIMBICKÝ SYSTÉM A NEOCORTEX

(šedá kůra mozková)

Plazí mozek je vývojově nejstarší, vznikl nám jako první, leží vespod jako první „vrstva“ mozku a nachází se také u všech druhů zvířat. Plní základní funkce každého organismu, které souvisejí s přežitím. Pud sebezáchovy, sebeobrana, ale také vitální funkce jako dýchání, teplota těla, rovnováha a podobně. Speciální trojčlenkou jeho rysů jsou takzvané 3F. Fight, flight, freeze neboli BOJ, ÚTĚK A PARALÝZA. Dobře si tuto jeho trojvlátnost zapamatujme, mnoho věcí nám díky ní začne dávat souvislost. Pokud to stručně shrnu, plazí mozek je tedy nutkavý, místy strnulý, ale i reakční. V tíšňových

situacích dokáže být osvědčený pomocník a zachránit nám život. Tehdy „nepřemýšlí“, pouze reaguje v zájmu zachování života. Je skvělý na přežití v džungli, problém nastává, když převzme vládu v běžném životě. Je to tedy dobrý ochránce, ale zlý pán.

Limbecký systém je náš emoční mozek, který je o něco mladší než plazí. Mají ho všichni savci. Má na starosti emoce, na základě kterých řídí chování, sexualitu, ale i vegetativní a somatické procesy, které slouží k zachování jedince či rodu. Přispívá k citové a náladové složce osobnosti nebo paměti. Produkuje emoce jako strach, hněv nebo radost a další. Analyzuje emoce v paměti, čili ty, které vznikly v minulosti, a na základě nich vyhodnocuje současnost. Posuzuje a hodnotí často nevědomě a má tak zásadní vliv na naše chování. Takže snad nejdůležitější dodatek k limbickému mozku, který pro nás hraje klíčovou roli k pochopení je, že pracuje zejména s minulostí. A co je zásadní, nemá rád změny!

Neocortex – šedá kůra mozková je vývojově nejmladší, ale právě ten dělá lidi lidmi. Díky němu máme schopnost přemýšlet, učit se novému, logicky uvažovat, filozofovat, a také produkuje vyšší emoce jako empatie, vděčnost, důvěra a láska, čímž zásadně přispívá k vývoji lidskosti a „ušlechtilých hodnot“. Neocortex umožnil a pozvedl lidstvo na vyšší úroveň kultury. Je svým způsobem vizionář, který se nebojí nového. Vývojově je sice nejmladší částí centrální nervové soustavy, ale proporčně největší a je tedy ještě stále ve velké míře neprobádaná. Víme však, že sestává ze dvou mozkových hemisfér, které se vyznačují funkční asymetrií, což znamená, že každá z nich pracuje s odlišnými funkcemi mozku.

Levá hemisféra – pracuje sériově, zpracovává informace odděleně – digitálně, je nositelem myšlení lineárního, vázaného na verbální pojmy, zobecňuje, dedukuje, analyzuje, provádí numerické operace. Říká se jí mužská hemisféra.

Pravá hemisféra – pracuje paralelně, analogově, celistvě, intuitivně, zpracovává představy neverbální – prostorové, vizuální, je schopna postihnout komplexnost jevu, syntetizuje, je nositelem tvořivosti, emotivity. Říká se jí ženská hemisféra.

K pochopení nám nejlépe poslouží obrázek:

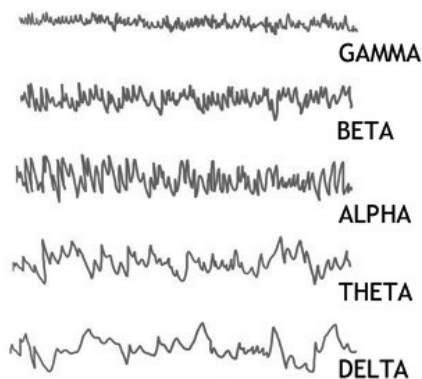

Dvě hemisféry, pravou a levou neboli mužskou a ženskou, uprostřed spojuje tkáň, která se nazývá Corpus callosum. Je to klíčový most mezi dvěma světy a navzájem je propojuje. Je známo, že ženy mají tuto tkáň pevnější a dokáží tak snadněji „přepínat“ mezi oběma hemisférami. Proto si určitě dokážete vybavit ženu, která hravě stáhá deset věcí najednou a zároveň muže, který se urputně soustředí na jedinou činnost. Za to může právě toto pojivo. Tento poznatek rozhodně stojí za zapamatování si. Brzy to začne dávat větší smysl. Slibuji...

Knih Proměna je tedy z pohledu levé hemisféry – osobní průzkum (analýza), z pohledu pravé hemisféry – holistické spojování poznatků (syntéza), ale když to mám shrnout do jedné jediné činnosti, tak je to rozpomínání se. Rozpomínání se na všechno, co je v nás, jen je to jaksi hrubě překryté hlučným kakofonickým orchestrem dnešního moderního světa. A v tom sehrává roli naše naladění – naladění se na určité vlny, kde nás každá „unáší“ do zcela odlišných sfér vnímání.

MOZKOVÉ VLNY:

Činnost mozku probíhá na principu výměny elektrických signálů. Všechny mozkové buňky spolu komunikují pomocí elektrických výbojů, které mozkiem neustále proudí. Vzniká tak celková elektrická aktivita, která se dá zaznamenat pomocí elektroencefalografu. Rychlost této elektrické aktivity se nazývá frekvence a dělíme ji pro zjednodušení do 4 hladin vědomí. Jednotlivé hladiny mají tedy různou frekvenci a každá odpovídá jinému duševnímu i tělesnému stavu.

BETA hladina (14–30 Hz) je bdělý stav vědomí. Pozornost směřuje ven a k problémům spojeným s okolím. Soustředíme se na vnější svět, jsme akce schopni a připraveni reagovat. Tato logicko-analytická fáze se může projevat i neklidem, stresem, zlostí či strachem, což může vést k ještě vyšším frekvencím gama vln (31–100 Hz) a nastává silné napětí a stresový režim.

ALFA hladina (8–13 Hz) je uvolněný a současně bdělý stav. Nastává klid a vnitřní mír bez pocitu ospalosti. Je to hladina představivosti, vytváření nápadů a kreativního řešení problémů. Mozek pracuje harmonicky a je ve stavu uvolnění. Tento bdělý odpočinek posiluje a regeneruje všechny životní funkce a dopomáhá nám až k meditativním stavům.

THETA hladina (4–7 Hz) je postupný přechod mezi uvolněným bdělým stavem a spánkem. Vyznačuje se představivostí, hlubokými náhledy, rozvojem intuice a vizí a pomalu začíná snová fáze, během níž můžeme s utlumeným vědomím tvořit (lucidní snění).

DELTA hladina (0–3 Hz) jsou frekvence hlubokého spánku a stavu hlubokého uvolnění. Tyto vlny napomáhají procesu tělesné regenerace a nastává útlum mozkových funkcí. Hladina hlubokého spánku je doprovázena čerpáním a zásobováním energetických rezerv těla a probíhá beze snů.

Proč jsem zmínil právě tohle? Pokud jste si pozorně přečetli členění moz-

ku, hemisfér i mozkových vln, tak jste jistě postřehli, že většina lidstva se vlivem řídicího systému a různých „okolností“ ocitá v permanentním stavu stresu, strachu, souboje, útěku nebo paralýzy. Myslíte si, že se to děje náhodou jako nevinný následek našeho životního stylu? Nahlédněme na celkový obraz přes filtr kritického myšlení a povšimněme si, jak je pro někoho výhodné, aby udržoval lidstvo v omezeném stavu. Zarážející zjištění je, že většina lidí zůstane zachycena v plazím nebo limbickém mozku a k neocortexu nemá téměř žádný nebo správný přístup. A pokud ho využívá, většinou pak v nerovnováze obou hemisfér. Žijeme totiž v nevyváženém světě dominantní levé mužské hemisféry, výsledkem čehož je silně patriarchální technokratická společnost s velkým důrazem na logiku, analýzu, lineární čas a čísla. Co se týče mozkových vln, v našich životech převažuje stresová hladina beta a vlivem hektického životního stylu se nám stav uvolnění hladiny alfa stále více vyhýbá. Přitom zvířata v přírodě se ve stavu beta vyskytují pouze v případě ohrožení, když je antilopa například přinucena bojovat o svůj život a běžet, aby se zachránila. Jakmile však nebezpečí pomine, okamžitě se pak navrátí do uvolněného pokojného stavu a harmonie s přírodou. Lidé však setrvávají v těchto hladinách přesně naopak. Drtivou většinu času ve vypjatém stavu beta a ojedinele sklouzneme načerpat síly během bdění i do klidného stavu alfa. Právě vnitřní zklidnění nám umožňuje napojit se na nevyčerpatelný zdroj energie, tvořivosti, vizí či nápadů – napojit se na „flow života“. Místo toho žijeme v permanentním stresu, který se stal velkou civilizační chorobou této doby.

Proti sobě tedy stojí „růst organismu versus obrana organismu“. Nemohou probíhat současně. Buď se vyvíjíme, rosteme, nebo „bojujeme o život“. To je podstatný fakt, který si je třeba uvědomit. My jsme však neustále obklopeni strachem, stresem, napětím, válkami a v tom šíleném závodě bojujeme o své životy. Je tam však prostor pro růst, kultivaci, povznesení ducha a vývoj inteligence? Je, ale velmi skromný. A právě jeho minimalizace a znemožnění vývoje lidí je účelovým záměrem pro jisté mocipány, kteří stojí na vrcholu této systémové patriarchální struktury nejen dneška, ale v celé historii lidstva. Rozhodli se pokračovat v zotročení lidí ve svůj vlastní prospěch. Existuje však východisko, jak se dostat z jejich obludného kola ven. Pojdme pěkně popořadě.

INFOVĚK

Od momentu, kdy nastal informační boom, který zahájil dobu informační, už nějaký čas uběhl a pomalu se nám to opět koriguje a formuje v něco nového a neprobádaného.

Pomalu, ale jistě přichází něco jako doba koncepční, protože za krátký čas nastal díky internetu enormní přetlak znalostí a my jsme doslova zahlceni informacemi všeho druhu. Proto je pro nás důležité se v této nové éře s vědomostmi naučit správně a efektivně zacházet a hlavně dokázat je aplikovat v praxi. Něco si nastudovat a v terénu to vzápětí umět zužitkovat. Rozptýl informací je tedy třeba uvést do určitých rámců, konceptů, proto jsou v dnešní době úspěšní ti, kteří dokáží přefiltrovat haldu informací do podoby jednoduchých a srozumitelných konceptů, kterým lidé snadno porozumí a dokáží se s nimi ztotožnit.

Díky zázraku internetu a například Googlu nastal exponenciální nárůst příslunu informací a poznatků všemožného druhu. Je třeba si uvědomit jeden zásadní fakt.

To, co se někdo učil po celý svůj život, například na počátku 20. století, dokáže člověk v současnosti obsáhnout a zvládnout za jeden jediný rok! A to vše díky dostupnosti informací a poznatků. Možná nám to dnes nepříjde jako něco zvláštního, ale v minulosti musel člověk kvůli poznání zvednout zadek, jít například kilometry pěšky či na koňském povozu do nejbližší knihovny či školy a pracně si mezi množstvím regálů knihu vyhledat a potřebnou informaci nalistovat. Teď si porovnejme celý tento proces s jedním kliknutím do internetového vyhledávače. Wau! S příchodem internetu se nám najednou otevřeli obrovské možnosti, že?

V minulosti jsme mohli najít znalosti pouze v knihovnách nebo na univerzitách, přístup k nim byl zásadní pro učení. Svobodný přístup k informacím, virtuální knihovny, kolektivní strukturování znalostí dnes dávají každému možnost nejen získat znalosti otevřeně a ve velkém množství, ale mít je také neustále aktualizované.

Co se dnes ve školách můžeme naučit za 4–5 let, bude ne možná, ale určitě po absolvování této školy již zastaralé.

Internet je pro nás vzácným pokladem i díky relativní svobodě informací. Zatím totiž na internetu neprobíhá, alespoň v našich končinách, cenzura jako v médiích. Je to nástroj, který můžeme prospěšně využít, ale zároveň i zákeřně zneužít k nesmyslům.

Dalším rizikem je také informační kocovina. Jsme zahlceni enormním množstvím informací a sklouzli jsme do nového kvantitativního extrému. Řeše-

ním u každého jednotlivce může být nastavení informační diety, to znamená věnovat se v jednom čase pouze jedné rozečtené knize, případně jednomu prameni poznání či směru nebo nauce a pořádně je vstřebat. Až následně postupovat dál.

„Člověk, který se přestane učit jen proto, že ukončil školu, je navěky a beznadějně odsouzen na průměrnost a je úplně jedno, jaké má povolání.“

NAPOLEON HILL

Z první chronologické části jste se mohli dozvědět, že jsem navzdory nedokončeným vysokým školám pokračoval v intenzivním procesu SEBEVZDĚLÁVÁNÍ (pozn. *Existují novodobé vzdělávací systémy známé jako „unschooling“, kdy student studuje podle vlastního uvážení kdykoliv, kdekoliv a cokoliv na základě své vlastní zvědavosti, protože ta je nejlepším učitelem – můžete vygooglit*). Pohání mě přirozená lidská zvědavost a celoživotní láska k moudrosti. Jsem jakýsi partyzánský ušlechtilý barbarský samouk, jehož akademická „šlechta“ zavrhlá. Razím si svou vlastní vzdělávací linii a jsem na to hrdý. Dává mi totiž hodně svobody, ale i zodpovědnosti. Jak řekl Jiddu Krishnamurti: „Když se člověk rozhodne najít o něčem pravdu, musí se vyzbrojit velkou odvahou, protože možná nezjistí to, co zjistit chce.“ Musí se proto mít na pozoru a být otevřený všem možnostem, což znamená, zároveň dbát o to dogmaticky se neuzavřít v jednom ohraničeném rámci. Podstatné je pro mě empirické prožité poznání na vlastní kůži a využití poznatků v praxi každodenního života. Neuvíznout v knihách během obsírných teorií, ale pozorovat a aplikovat informace ve vnějším světě.

Prozradím vám jedno zlaté poznání, u kterého vše začíná i končí:

Vědění = svoboda a moc, čili kontrola nad svým životem!

„Neexistuje poznání, které nemá moc.“ R.W. EMERSON

HRA O NAŠÍ DUŠI A PARAZIT V LIDSKÉ MYSLI

Víte co je to nejcennější, čím lidská bytost disponuje? Co je tím záračným laserovým paprskem, který když začneme koncentrovaně a hlavně vědomě používat, nastanou velké změny k lepšímu v našich životech? Je to naše pozornost.

Pozornost je totiž vskutku to nejvzácnější, čím disponujeme, a co můžeme naplno používat. Je to energie vědomí, životní síla projevující se skrze naši

mysl. A vůbec tím naším nejdůležitějším úkolem po celou dobu od kolébky do hrobu je zodpovědný výběr, kam tuto energii nasměrujeme... Musím to ještě více zdůraznit. **Kam nasměrujeme pozornost – tam to roste. Na co se soustředíme – tam putuje naše energie!**

To je první základní poznatek, který si je třeba uvědomit a neustále připomínat. Druhým nutným krokem je uvědomění, že mezi námi existuje jistá hra o pozornost, ve které jsou mnozí horcí zájemci o naši vzácnou energii. Snaží se nám dostat do hlavy, protože v současnosti se již nebojuje takovou měrou fyzicky jako v historii. Dnes se aréna přestěhovala na mnohem menší prostor, kterým je šachovnice světa, a sice naše mysl. Tam se odehrává celý souboj proti člověku, proti lidstvu. Protivník je však velmi snadno přehlédnutelný a to mu napomáhá k ovládnutí naší mysli. Je to největší, ne-li jediná hrozba, již člověk jako individualita i lidstvo jako celek musíme čelit.

Je to PARAZIT, parazit v naší mysli. Když se podíváme na definici parazita, dozvíme se, že jde o živou bytost, která žije na úkor jiných bytostí, čerpá z nich energii, ale sama ničím nepřispívá a tak kousek po kousku ničí svého hostitele. Pro parazita v naší mysli jsou potravou emoce strachu, prahne po dramatu a utrpení. Potřebuje nepřetržitý tok živin, aby přežil, proto uvolňuje chemikálie, které způsobují, že hostitel touží po živinách, které parazit potřebuje pro své přežití. Pokud si toho hostitel není vědom, bude živit parazita dál a sám bude hladovět. Pro přežití tohoto psychického parazita je nezbytné, aby nás zásoboval chemikáliemi, které způsobí, že na něm zůstaneme závislí. Živinami je tedy energie našeho vědomí, naše pozornost. A za živění parazita nás chemikálie strachu na oplátku nutí, abychom toužili po obraně a ochraně, ať už jako jednotlivci nebo jako národy. A jak jsem již zmiňoval, existují dva základní biologické procesy: růst, nebo obrana. Nemůžeme být ve stavu růstu a obrany současně. Takže když je organismus permanentně vystavován strachu a je tak v neustálém režimu obrany, nemůže růst, musí se bránit. Stresový hormon slouží na obranu, nikoliv na růst. Začíná to dávat smysl? A pokud parazit dokáže ovládat podstatu našeho strachu, může vytvořit strach, před kterým nás může ochránit pouze on.

A teď si všimněme, kdo vládne lidskému pokolení už pořádně dlouhou dobu? Jsou to silné mužské živočišné archetypy vládců, protože je přitahujeme na kolektivní úrovni, aby nás chránily. Ve stavech ohrožení totiž nehledáme matku, ale otce, aby nás ochraňoval. Všechny ty diktátory, patriarchální vůdce, monarchy či politické lídry, kteří nám prý tak velmi způsobovali a způsobují utrpení, jsme si sami na nevědomé úrovni jako lidstvo přitáhli a dosadili

na trůn, protože ... řeknu to jasně a nahlas: nejsme schopni být skutečně svobodní!

A hlavní příčinou je právě onen parazit v naší mysli, který nás neustále zásobuje strachem, dramatem a utrpením. Operuje na velmi rafinované nenápadné úrovni tak, že ho pomalu ani nedokážeme postřehnout, natož dokázat si připustit tuto entitu v nás. Hostitel, nevědomý si svého smrtícího parazita, udělá cokoliv, aby si nemusel uvědomit svou vlastní neschopnost být svobodný.

„Lidé udělají cokoliv bez ohledu na to, jak je to absurdní, jen aby se nemuseli podívat své duši do tváře.“ **CARL GUSTAV JUNG**

Lidstvo je sužováno neschopností být svobodné. Znamená to, že lidem chybí schopnost, aby řídili sami sebe na duchovní úrovni nejprve v malém, což se projevuje ve velkém jako vláda vůdců, špičky a elity jak na poli politickém, ekonomickém, tak i náboženském. Touto neschopností jsme uvolnili náš individuální i národní trůn pro kohokoliv a cokoliv. Zásadní nemoc v lidské psychice, tento nedostatek zodpovědnosti a opomenutí svobody vytvořil cestu pro každého tyрана, který kdy vládl lidem na naší planetě. Oni jsou vnějším fyzickým příznakem naší vlastní vnitřní nemoci. Potřebují naši vědomou účast, naši vědomou energii, aby přežili. Bez naší spolupráce, bez dodávání výživy budou totiž hladovět!

A ne náhodou jsem začal tuto kapitolu s výzvou k uvědomění a připuštění si stavu naší reality, že jsme nesvobodní otroci, otroci systému, protože právě ono uvědomění je prvním krokem na cestě k osobní i kolektivní svobodě. Pokud chceme být svobodní, musíme si uvědomit, že svobodní bohužel nejsme. Pokud chceme vyřešit problém, musíme nejprve zjistit, v čem problém spočívá. Jenže typickým symptomem choroby lidstva je v současnosti naše neustálé popírání této choroby. Represe čili potlačování je skutečným psychickým příznakem, který provází naši nemoc... Kdesi jsem slyšel přirovnání lidstva k manželovi, který ví o tom, že mu je manželka nevěrná, ale zoufale se neustále snaží sám sebe přesvědčovat, že to není pravda. Manžel pravdu zná, ale zoufale doufá, že vysvětlení jeho ženy bude znít natolik přesvědčivě, aby mohl sám sobě dále namlouvat, že je vše v pořádku. Raději by slyšel dobrou lež než nepřijemnou pravdu.

Musíme tedy nejprve zjistit, v čem spočívá problém a proč naše potlačování zjevné skutečnosti neustále přetrvává.

SYSTÉMOVÁ MANIPULACE LIDSKÉHO VĚDOMÍ

Nejmocnějším nástrojem na ovlivňování veřejného mínění a s ním spojená manipulace lidí jsou samozřejmě média. Tento komunikační aparát má obrovskou moc, která se však nezodpovědností a záměrným odkloněním vlivnými svrhla a už dávno neslouží lidem k informovanosti, ale k prezentování své verze „pravdy“, kterou si její předplatitelé čili praví majitelé médií objednávají. Nebudu zde rozepisovat něco, co je díkybohu pro čím dál více lidí tak okaté a zjevné a to, že hlavním médiím přestávají důvěřovat. Je zbytečné se dlouho věnovat tomu, jak se oblbují masy, stačilo by mi, kdybych tu vypsal jen stručný výtah z programové struktury velkých televizí. Od Farmářů, Vyměněných manželek a mělkých telenovel, přes akční filmy, stupidní reality show a smetánky „rádoby celebrit“, až po: „Dobrý večer. Je 19 hodin. A je tu dnešní souhrn toho, co chceme, abyste si mysleli...“ Ten se na konci zpráv uzavře roztomilými koťaty.

Škoda řeči, škoda papíru. Podstatné je však pochopit, že celý tento cirkus javového konzumního zábavního průmyslu slouží k odpoutání naší pozornosti od skutečné pravdy, od skutečné povahy prohnílého systému. K tomu si připočteme vábné reklamy plné iluzí blahobytu, kterého běžný člověk nemůže nikdy dosáhnout, povrchnost a sexismus vnější krásy, alkohol, drogy, násilí, retardace mládeže, rychlá nezdravá strava, rychlý životní styl „pracuj – nakupuj – konzumuj – zemři“ a někdo tak záměrně vytvořil dokonalou mašinérii, která nás odpoutává od pravdivého vnímání reality. Stejně jako vězeň v temné uzavřené cele, nejsme schopni vidět zdi našeho vězení.

Lidská mysl totiž musí být permanentně vychylována pozorností jinam, aby si ji bylo možné podmanit! Nám nezbyvá nic jiného, než se probudit z tohoto obludného snu a prokouknout fakt, že ti, kteří stojí na vrcholu řídicího systému, ovládají naše životy a my o tom ani nevíme nebo raději nechceme vědět. Dokonalá iluze, dokonalý Matrix. Ten funguje tehdy, když lidé uvěří, že v Matrixu nežijí. Máme na výběr dvě pilulky: sladkou nevědomost nebo trpké, ale osvobozující poznání. A hádejte, kterou pilulku nám slizce podsuávají?! Tou poslední věcí, kterou si tito lidé za oponou přejí, je uvědomělá informovaná společnost, schopná kritického myšlení. Proto nás drží v neustále zmateném a naivním stavu, v jakési iluzorní bublině. Někomu stav oblbování společnosti a zejména mládeže, jejíž vzdělávání pokračuje v rapidním úpadku, zjevně hraje do karet. Jinak by se vzdělávací systém již dávno změnil. Jenže elita netouží po skutečně vzdělané mládeži. Oni nechtějí, abychom příliš přemýšleli a už vůbec ne kriticky. Cílem je účelně udržovat společnost, která pak působí jako továrna nebo generátor nízkovibrační energie strachu, nenávisti

a zloby. Protože v tomto stavu jsou lidé snadno ovladatelní a zmanipulovatelní. A ten někdo, ten parazit se doslova živí touto energií a my jako hostitelé, otroci systému s našimi negativními emocemi jsme potravou pro tyto zrůdy a ani o tom mnozí nevíme! Systém neslouží nám – my sloužíme jemu. Jsme otroci, kteří sami sobě lžou, že jsou svobodní, protože se bojíme a nechceme čelit vážnosti skutečné situace.

A tato kontrola myslí totiž zašla tak daleko, že lidstvo trpí masovou hypnózou. Největším hypnotizérem na planetě Zemi je ta obdélníková či hranatá bedna uprostřed obýváku. Ta nám neustále podstrkuje, čemu máme věřit, že je skutečné (proto nemám TV již několik let, rozbil jsem ji kladivem).

To je jejich nejúčinnější nástroj, ve kterém vzniká obrovská propast mezi tím, co je řečeno, že se děje, a tím, co se VE SKUTEČNOSTI OPRAVDU DĚJE.

Dámy a pánové, ať se nám to líbí nebo ne, jsme ve válce. Ve válce vůči lidské bytosti, její důstojnosti a skutečným přirozeným hodnotám! Žijeme tak ve světě, který je řízen neuvěřitelně nemocnými lidmi, sociopaty závislími na něčem, co bylo vědci dokázáno jako ta nejnávykovější droga, a sice touha po moci nad druhými. Kdo jsou však ti záhadní protivníci? Cesta za odpovědí nás zavede do velmi hluboké králičí nory a my se najednou ocitáme v takovém kolektivním snu planety, v zemi triků, podvodů a zázraků (odvozené od spojení „za-zrakem“). Naší nejlepší pomůckou při zjišťování skutečnosti je klasická stará římská otázka: „Cui bono?“ Komu to prospívá? Kdo z toho má prospěch? Komu vyhovuje to, co nám bylo řečeno nebo ukázáno. Tato zkouška správnosti je důležitým odrazovým můstkem k dalším otázkám. Podstatné je ptát se neustále. Neexistují hloupé otázky, jsou jen hloupé odpovědi...

Pochybnosti jsou projevem inteligence a svítící kontrolka našeho kritického myšlení, o které má někdo zájem účelně nám je potlačit.

Na cestě za odpovědí KDO? nám nejprve může pomoci posvícení si na jejich zbraně a strategie, které dennodenně skrze média používají.

ZPŮSOBY MANIPULACE VEŘEJNOSTI

Noam Chomsky, americký profesor lingvistiky, slavný filozof a nebojácny kritik bohaté elity, sestavil seznam deseti nejběžnějších strategií využívaných médií k tomu, jak manipulovat s lidmi.

Strategie odvádění pozornosti

Základním elementem sociální kontroly je strategie rozptylování veřejné pozornosti od důležitých otázek a změn řízených našimi politickými a ekonomickými elitami za použití technik zaplavujících veřejnost nepřetržitým odváděním pozornosti a bezvýznamnými informacemi.

Strategie rozptylování pozornosti je také podstatná pro odstranění veřejného zájmu o základní znalosti vědy, ekonomie, psychologie, neurobiologie a kybernetiky, ale také Ufologie. Tato technika také přeměrovává pozornost veřejnosti od našich skutečných sociálních problémů s důrazem na záležitosti, které nemají žádnou reálnou důležitost. Touto ideou je udržovat veřejnost stále zaměstnanou a neposkytnout žádný čas přemýšlet o nejdůležitějších principech a o jádru faktu skrývajícím se za našimi sociálními problémy.

Vytvoření problému následované nabídkou na řešení

Tato metoda v podstatě zdůrazňuje symptomy, zatímco skrývá zásadní kauzy. Poukazuje například na násilí ve městech nebo na podrobnosti krvavých útoků, aniž vyšetřuje příčiny těchto problémů. Vytváří a manipuluje i s krizemi, které se týkají ekonomiky nebo násilí, aby povzbudila veřejnost přijmout nezbytné zlo v podobě omezení občanských práv nebo postupného snižování veřejných služeb.

Postupná strategie

To v podstatě znamená postupně zavádět destruktivní sociální politiku, která by byla nepřijatelná, kdyby byla na veřejnost uvalena náhle. To je to, co bylo během 80. a 90. let zavedené v rámci nových sociálně-ekonomických podmínek v radikální pravici. Patří mezi ně privatizace, nejistota, flexibilita, masivní nezaměstnanost, snížení kupní síly mezd a záruk na obстойný příjem. Všechny tyto změny by vyvolaly všeobecnou vzpouru, kdyby byly použity najednou.

Strategie podřizování

Další způsob, jak získat souhlas veřejnosti s nepopulárními opatřeními, je představit je jako „bolestné, ale nezbytné“ s cílem získat veřejné pochopení pro jejich budoucí uplatnění. Je to podobné jako postupná strategie. Je snazší přijmout budoucí oběti namísto okamžité porážky na prvním místě, protože účinek není hned citelný.

Později se veřejnosti doporučí uvěřit, že „všechno bude lepší zítra“. To veřejnosti poskytne více času na to si zvyknout na myšlenku nevýhodných změn a na jejich přijetí s rezignací až přijde čas. Tato strategie byla velmi oblíbená v Sovětském svazu, například v jejich pětiletkách.

Zacházení s veřejností jako s dítětem

Mnoho reklam a propagandy využívá dětské řeči a intonace dětí, jakoby byl divák nebo posluchač malé dítě nebo mentálně zaostalý. Pravidlo je takové, že pokud s lidmi zacházíte jako by byly 12leté nebo ještě mladší děti, mají sklon reagovat bez kritiky, tak jak to dělají děti.

Povzbuzení emocionálních reakcí místo těch reflexivních

Toto je klasická technika pro obejití racionální analýzy a kritické úvahy. Také to otevírá dveře nevědomí, kam se implantují plány, přání, strachy, úzkosti, nutkání a požadované iracionální chování.

Bombardování veřejnosti maličkostmi k udržení jejich ignorace

Je důležité přimět lidi k neschopnosti rozumět technologiím a metodám používaných na jejich zotročení. Kvalita vzdělání poskytovaná nižším sociálním vrstvám je úmyslně udržována poměrně nízko a mizerně jak to jen jde, aby mohly být manipulované jako ovce.

Podpora veřejnosti – být šťastný s průměrností

Zahrnuje to podporu veřejnosti tak, aby uvěřila tomu, že je v módě být hloupý, vulgární a nevzdělaný, když je každý nabádán k tomu, aby uvěřil, že právě toto jsou charakteristiky podstatné pro moudrost dosahovanou věkem.

Podpora viny a vlastní viny

Jedná se o mimořádně zvrácenou strategii. Týká se to neustálého nadávání lidem za jejich vlastní neštěstí, kvůli selhání jejich inteligence, jejich schopností nebo jejich snah tak, aby nezkoumali strukturální vady sociálního a ekonomického systému, který je zotročuje.

Jeden z nejzvrácenějších kontrolujících mýtů americké společnosti je, že když budeš nepřetržitě a dost dlouho pracovat, pak budeš úspěšný a zbohatneš. To se občas některým lidem skutečně stane a jejich úspěch je médií široce sdělován veřejnosti. Párkrát se to stane, všem z nás je pak neustavičně připomínáno, že když tamti lidé to dokázali, pak ty můžeš také.

Když však budeš pilně pracovat a nezbohatneš, pak je problém v tom, že jsi nepracoval dostatečně tvrdě nebo si nebyl dostatečně chytrý a skončil si jako břídil. Takže nezáleží na tom, co tě potká, mýtus zůstává nedotčen a Amerika zůstane krajinou příležitostí a největší zemí na světě.

Poznat individuální lidi lépe, než znají sami sebe

Za posledních 50 let vědecký pokrok vygeneroval rostoucí propast mezi tím, co veřejnost ví, a mezi vědomostmi dominantních elit. Díky biologii, neurobiologii a aplikované psychologii „systém“ získal vyspělé znalosti fyzické

a psychologické povahy lidí. Tyto znalosti se cynicky využívají k manipulaci s veřejností, jako kdybychom byli stádo ovcí.

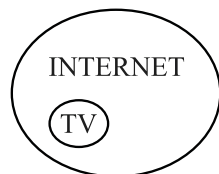
Noam Chomsky zdůrazňuje, že manipulace nevzniká při tajných dohodách na tajuplných místech, ale prostě vyplývá z faktu, že ti, co nezávisle na sobě ovlivňují veřejnost, vycházejí ze stejného světonázoru, ze stejných hodnot a sledují stejný cíl – získat zisk pro vlastní mateřské korporace. Přesně takto je to nastaveno. Smyslem médií je hlídat systém tak, aby lidé sledovali sitcomy, telenovely, stupidní reality show, aby se zajímali o matku, která porodila dítě se šesti hlavami, nebo cokoliv jiného ... Nedej bože, aby lidé nadbytečně přemýšleli a ještě k tomu kriticky. Odpoutáváním pozornosti média zajišťují bezmyšlenkovitou poslušnost a disciplínu, aby lidi ani ve snu nenapadlo, že systém je postaven na hlavu a oni se celý život za něčím pachtí, aby pak díky jejich práci zbohatla hrstka vyvolených.

Čeho se tito vyvolení a jejich dceřiná média nejvíce bojí je alternativa, která je totiž nebezpečná pro jakýkoliv režim. Proto vznikly komické pojmy „konspirace“ a „teoretik“, aby zesměšnily vše, co se nehodí oficiální propagandě a presstituci financované zájmovými skupinami. Kdo s jejich „oficiální“ teorií, která je ve skutečnosti na míle vzdálená realitě, nesouhlasí, tomu dají nálepku a dokola jí trapně omílají jako další nástroj manipulace, který dokonce používali již nacisté. Opakovat lež tak dlouho, dokud ji veřejnost nepřijme jako pravdu. Už z psychologie vyplývá, že když je váš vlastní názor v rozporu s domnělým nebo skutečným názorem většiny, raději ho zamlčíte. A přitom nám historie jasně dokazuje, že většinu dějin se většina většinou mýlila. Stádo je nebezpečné pro svou snadnou ovladatelnost, ignoraci až slepotu, přes kterou nedokáže vidět, že „pastevecký pes“ a „pastýř“ hrají stejnou hru s cílem zahnat je do ohrádky přesně tam, kam vůdci potřebují. Vznikl tak pojem **funkční analfabeti**. To jsou lidé, kteří sice umějí číst a psát, ale nedokážou bohužel správně pochopit většinu informací nebo i dezinformací, které se k nim dostanou.

Člověk nemusí mít všechny kousky puzzle, aby dokázal identifikovat výsledný obrázek. I určitá část kousků skládačky je dost na to, abychom věděli, že verze nadvlády médií je nepravdivá, zavádějící a iluzorní. Pokud například z několika částic puzzle jasně vidím, že se mi před očima zjevuje lední medvěd a zasněžené hory, nemohu věřit tomu, kdo mi tvrdí, že je na výsledném obrázku havajská pláž s tropickým palmami. Nebo pokud spojujeme body hlavolamu, a i když nemáme spojené všechny, tak vidíme, že to celé začíná vy-

padat jako obraz slona. Řeči o tom, že je na něm dům se zahradou, jsou směšné. Pokud zapneme kritický filtr myšlení, dokážeme včas rozklíčovat „vo-co-gou“, pojmenovat problém a zařídit se podle toho v našich každodenních životech a vylepšit tak jejich kvalitu.

Ukážu vám dvě jednoduché množiny, kde jedna je podmnožinou té druhé větší. Internet a televize. Kde je větší pravděpodobnost dobrat se pravdy, pokud vše, co je v TV, je zároveň i na internetu, plus je k tomu navíc mnohem větší rozsah informací? Ale v televizi naopak není tak obrovské spektrum poznatků? Kde je vyšší šance ke vnímání pravdivé skutečnosti? Neznamena to, že na internetu nejsou hlouposti, je jich tam kvantum a mohou být a jsou nebezpečné. V TV jsou oproti tomu většinou pouze hlouposti. Kde mám blíž k pravdě, pokud filtruji informace zdravým rozumem a kritickým myšlením? Odpovězte si sami.

Člověk nemusí projít akademickým vzděláním, aby pochopil realitu. Musí najít pouze přístup k tomu, co je všude kolem nás a co obsahuje potřebné znalosti k poznání pravé podstaty skutečnosti. Do tohoto procesu se musí vyzbrojit přísnou selekcí poznatků a hlavně odvážným srdcem, protože může objevit skutečnosti, které si objevit nepřeje. Upřímnost před sebou samým a připuštění možnosti, že jsme se mylili, jsou vzácnými nápomocnými berlemi. Nelpět na dogmatech, ale nechat si za každou cenu pro další možnosti zdravě skepticky pootevřenou mysl a čerpat ze všech dostupných i zdánlivě nedostupných zdrojů, aby vznikla vlastní mozaika pravdy a poznání vycházející z osobních zkušeností. Trojčlenka: **odbornost čestných autorit, vlastní uvažování a vlastní empirická zkušenost.** Takový je můj přístup k poznatkům a informacím. A pokud je náhodou na cestě za pravdou vašim nejhlavnějším kritériem akademičnost, je třeba si najít poznatky od té části akademické inteligence, která myslí nekonvenčně a samostatně sama za sebe, aniž by se zodpovídali zájmovým skupinám, které ji financují nebo se s nimi bratříčkovali a sdíleli stejný systém hodnot a světonázorů jako zmíněná finanční elita. Ve světě existovaly a existují obrovské vědecké či intelektuální kapacity, které si dokázaly zachovat otevřenou mysl. Je jich však výrazně méně oproti akademikům, kteří obhajují zájmy mocných a jejich vlastní, ale myslím tím skutečně vlastní úsudek jde pro „cizí dobro“ stranou. Skutečně čest výjimkám, které máme naštěstí i u nás.

„Spiknutí (konspirace) jako takové existuje a vždy existovat bude. Jakmile máte pohromadě několik lidí, kteří mají společný zájem a chtějí ho prosadit zločinným spiknutím, můžeme hovořit o konspiraci. Tato zločinná spiknutí dělají velké organizace, tajné spolky, nadnárodní organizace či nadnárodní oligarchie – lidé, kteří jsou spojeni nějakým společným zájmem, například obchodním, průmyslovým či zájmem o suroviny, který přesahuje zájmy národních států. To, že si lidé myslí, že žijí v demokracii a že si myslí, že demokracie je to, v čem žijeme, nemusí znamenat, že je to pravda. Svým studentům se snažím prodat, že věci jsou jiné, než se jeví, *ea non sunt quae videntur* a že je nutné o všem pochybovat – ,*de mnibus dubitandum est*“

DANIEL SOLIS, Vysoká škola mezinárodních a veřejných vztahů v Praze

„Rysuje se nám zde světovláda, která nás má totálně zotročit a násilím nás podřídí do jednoho otrockého systému pod jednu moc a ideologii. Světovláda, která je značně labilně přehlížena i přesto, že je bez nadsázky ohavnější než doposud všechny totalitní systémy dohromady. Pouze nevědomost, to jediné totiž brání lidem, aby se vzepřeli těmto ohavným snahám, které nemají obdoby. Lidé musí znát pravdu a ptát se svého svědomí, jestli je to svět, ve kterém chtějí skutečně žít a pokud to jde, protestovat a domáhat se svobody svých práv.“

MARTIN HERZÁN, Komisař pro lidská práva

„Tomu, kdo nevládne sám sobě, musí vládnout někdo jiný. Svobodu, důvěru a demokratická práva si zaslouží jen ten, kdo sám v sobě zápasí o nadosobní pravdy. Buď je budeme hledat, a pak budeme žít v demokracii, nebo demokracie zanikne. Lépe řečeno: fakt, že si nevládneme sami, se stane oficiální. Svobodu a mravní úsilí nelze oddělit. To je duchovní zákon.“

„Odborníci nemají pravdu, ale jen část pravdy. Konečným rozhodčím pravdy není odborník, ale každý člověk sám (a tedy laik). Pravda je celek, který má více rozměrů a odbornost je jen jeden rozměr, ačkoli důležitý, který vchází do konečného rozhodnutí.“

Řadový občan nemusí být odborník na všechno, ale minimálně na základní etiku – jinak mu nepatří důstojnost občana. Občan-laik nemusí umět zodpovědět speciální odborné otázky, ale musí umět posoudit, který odborník je charakterní a který lze. Je to občanská společnost, která nakonec odborníky platí a rozhoduje, kdo dostane důvěru. Neobhajujte odborníky, když vidíte, že podvádějí. A chtějte vědět, jestli podvádějí.“

RNDr. EMIL PÁLEŠ Csc.

„Pravda je dole, na ulici, všude tam, kde nejsou nablýskané výklady, všude tam, kde nejsou peníze a komerční zájmy. Najdete ji v knihách, které nevydávají korporace, nepodporují režimová občanská sdružení, které citují etablovaní intelektuálové. Najdete ji na internetu, na stránkách, na kterých vám nebude vypichovat oči každé dvě minuty reklama. Najdete ji na pochodech za sociální práva, za ochranu životního prostředí, všude tam, kde se tvrdí, že jiný svět je možný. Určitě ji nenajdete v mainstreamových médiích. Očekávat od médií, že vám budou říkat pravdu, je stejná hloupost, jako očekávat od bankovního úředníka, že vám řekne něco objektivně o spravedlivém nastavení daňového systému. Jednoduše je třeba používat zdravý rozum a vždy se ptát: komu tato informace vyhovuje? Pokud dospějete k závěru, že vyhovuje jen těm nejslabším, začněte se jí zabývat. Protože zákonitě tam nepůjde o zájmovou hru. Svobodně myslet je dnes těžší než kdykoli v dějinách. Ale stále to možné je.“

PhDr. LUBOŠ BLAHA, Ústav politických věd Slovenské akademie věd (SAV)

Mnozí z nás jsou přesvědčeni, že aktuálnost hrozivého varování z Orwellova románu 1984 vypršela pádem komunistického režimu a Sovětského svazu. Heslo „ministerstva pravdy“, které je vykreslené v této knize, je však stále v platnosti i dnes: „Válka je mír. Svoboda je otroctví. Nevědomost je síla.“ Pokud se poohlédneme kritickými očima kolem sebe, spatříme tu agendu i v současnosti. Je však stále víc rafinovaná, maskovaná. Ve skladbě „Zlatá klietka“ jsem to vyjádřil verši:

*„Berlínsky múr bola hrana jednej mince.
Zmenila sa hlava – zostal ten istý princíp:
Najprv ťa nakazia, potom ti predajú liek
Vybral si si zlatú celu, za ňu zaplat' šek.“*

Princip „držte hubu a krok“ funguje již od nepaměti. Mění se akorát jeho způsoby a také manévry, kterými řídicí systém potlačuje své oponenty. Skrze média či pyšnou intelektuální šlechtu rozdává jakémukoliv odklonu od „obecných dogmat“ nálepku jako „extremisté“, „konspirátoři“, „teroristé“, „šílenci“ a podobné sebeztrapňující výrazy. Právě těmi extrémními a šílenými praktickými násilně vnucuje veřejnosti „správný“ způsob uvažování a stanoví mantinely povolených pochybností či výhrad. Jejich „užiteční idioti“ by si tak v první řadě měli dostudovat definici konspirace z mezinárodních slovníků, která zní:

„dohoda mezi dvěma nebo více osobami, aby společně provedli protiprávní nebo trestný čin“. Podle tohoto významu jsou pak takzvanými „konspirátory“ ti, které užiteční idioti obhajují! To je paradox doby, ten reverzní fantomový mainstream, ve kterém se nachází společnost a kde je všechno na hlavu. Otočit věci proti nám, tak se dnes hraje ona „první liga“. Ti lidé tahající za nitky nejsou moudří, jsou však chytrí. Nejsou kreativní, jsou přespekulovaní. Lidstvo je tvůrčí, oni ne. Jejich rádoby tvoření, jejich agenda zní „reverzně formátovat, převrátit všechno naruby“. Média neinformují, ale zkreslují. Školy neučí, ale indoktrinují. Farmacie neléčí, ale posiluje nemoci, protože z toho plyne zisk oproti zdraví. Politici neslouží lidem, ale svým mecenášům. A tak bychom mohli pokračovat dlouhým seznamem převráceného systému společnosti a jejích hodnot. Konspirace je celosvětové spiknutí. Aspirace je pak snaha na jeho poukázání. Je potřeba si ujasnit a vnímat ten rozdíl. Co je teorie a co je praxe, pozorujte sami ve vaší každodenní „realitě“. Jsem si jist, že většina z vás, která čte tyto řádky, nepatří mezi masovou populaci, jejíž hlavním úkolem je plnit rozkazy a nemyslet.

Jsem přesvědčen, že jste již překonali všeobecnou lhostejnost, pasivitu a bezmocnost, která se projevuje typickým povzdechem „i tak nic nezmůžu“. Otevřeli jste tak prostor zdravému rozumu, pružnému kritickému myšlení, své lidské důstojnosti i vzácné tvořivosti, kterou každá bytost disponuje. A pokud zvedne hlavu z písku alespoň aktivní menšina, bude to dostatečný zárodek pro pozvednutí i ostatních „náměsíčných spolu-ovčanů“. Proto nedržíme hubu a krok, nemlčíme, i když by nás rádi umlčeli a nekráčíme na povel stanovenou trasou tam, kde by nás chtěli mít. Jsme možná jiní, ale za to sví a důstojně kráčejí vlastní cestou za svobodou a štěstím.

„Skutečnost, že patříš k menšině, byť ty sám tu menšinu představuješ, ještě neznamená, že jsi blázen. Existuje pravda a existuje lež, a i když proti celému světu trváme na pravdě, neznamená to ještě, že jsme šílení.“

GEORGE ORWELL

KAPITOLA IX.

ZAKÁZANÉ DĚJINY

Kapitola o událostech minulých bude stručný koncept připomenutí a podnětů, kterými sleduji tři cíle:

1. Abychom nezapomínali
2. Abychom pochopili
3. Abychom odhalovali

Je to skutečně obsáhlé téma, které by vydalo na několik encyklopedií. Necítím se v něm být kompetentní, což však neznamená, že se o něj nezajímám a nepovažuji ho za velmi důležitou součást poznání. Proto bych rád pouze v krátkosti podnítl vaši zvědavost po událostech minulých, jelikož zásadně souvisí s událostmi současnými a nepřímou tak ovlivňují kvalitu našich životů.

ABYCHOM NEZAPOMÍNALI...

KDO ZAPOMENE HISTORII, JE ODKÁZANÝ NA TO, ABY SI JI ZOPAKOVAL

Historie je důležitá, abychom mohli pochopit současnost a souvislosti v dění kolem nás – musíme nejprve poznat minulost a příčiny, abychom mohli odstranit následky. Je nezpochybnitelný fakt, že dějiny píše vítězové a překrucují tak důležité historické události přesně podle toho, co vyhovuje jim. Dovolte, abych vám předeštel mou mozaiku pravdy. Jakési puzzle, jehož skládání dále probíhá současně s pátráním po pravé podstatě reality. Zdůrazňuji, že se jedná o můj subjektivní pohled, stejně jako dějiny vyučované akademicky představují jakousi verzi reality vytvořenou elitou, čili vítězi dějin. Také se zapisovaly subjektivně na základě osobní optiky pozorujícího.

Uvedu hned první příklad, a sice dobývání latinské Ameriky Španěly. Ve školách se historické události vyučují z pohledu západní civilizace. Pojem conquistadoři je podbarvený jistým nádechem statečnosti, hrdinství a nadřazenosti. Jelikož jsem navštívil tyto země osobně, mohu potvrdit z vlastní zkušenosti, že mince má dvě strany. Domorodci a předkové vnímají vpády evropských kolonizátorů jako masovou genocidu, která přinesla kromě vyvražďování místního obyvatelstva i ničení kulturních tradic, pálení knih a pus-

tošení jakékoliv moudrosti a poznání! Tyto zásadní historické události plně krveprolití nevinných původních obyvatel se podle mě nevyučují s důrazem na mravní a morální stránku věci. Proč? Proč bychom nemohli fakta pojmenovat přesně tím, čím ve skutečnosti jsou? Označení conquistadorů za masové vrahy, tyrany, uzurpátory, srovnatelné s kterýmkoliv ukrutným despotou v dějinách, je skutečně na místě! Označení kolonialismu a násilného vražedného dobývání cizího území za absolutní drzost, aroganci a totální úpadek morálky člověka je také na místě. Alibismus, vlašné pojmenování a ignorace faktů v učebních školních osnovách totiž zajišťují, že současný nekolonialismus je tímto ve společenském povědomí dneška snadněji stravitelný a akceptovatelný. Už ve školách připravujeme mládež na to, že násilně dobývat cizí území a vraždit jejich nevinné obyvatelstvo kvůli nerostnému bohatství je přijatelné a zcela normální. Takto se indoktrinují masy již od mala. Jediná věta paní profesorky, že Hernán Cortés dobyl říši Aztéků a Francisco Pizarro zase říši Inků v tom či onom roce nestačí. Vzhledem k závažným následkům jejich činů by se slušelo alespoň dodat stručný rozsah škod pustošení s přibližným počtem milionů vyhlazení původních obyvatel. Informace tak okamžitě získá jiný nádech a student je obeznámen s hlubším rozměrem dějinného faktu a dokáže tak snadněji pospojovat souvislosti s dneškem. Samotný holý poznatek, že někdo v nějakém roce dobyl nějaké území, zní totiž velmi nezávazně, místy přímo hrdinsky až ctnostně.

Předmět Dějepis bych proto nutně provázal s předmětem Etika a morálka, aby učitelé nediktovali žákům pouze fakta, která někomu vyhovují, ale i morální dopad na společnost samotné události s dalším opomenutím faktů – s miliony vyvražděných obyvatel vypleněných a zbídačených zemí. To, že některé z těchto národů jako Inkové, Mayové nebo indiánské kmeny Severní Ameriky a další byly sami dobytými v rámci svého území není omluvou pro to, aby je Evropané vyhladili! Pokud by chtěl někdo oponovat, takový argument je pro mě čistým alibismem, který zakrývá pravou tvář dobytých povahy s jediným cílem „vyložit - vyhladit - vytežit“.

„Populace severoamerického kontinentu před kontaktem s Evropany byla více než 12 milionů. O 4 století později jejich počet vyvražděním klesl o 95 procent, na 237 000.“ LEAH TRABICH

„Během 15 let byla populace kmene Arawak v počtu 250 000 kompletně vyhlazena.“ HOWARD ZINN

„V letech 1494–1558 více než 3 miliony lidí zahynulo v důsledku války, otroctví a těžby. Kdo z budoucích generací tomu uvěří? Já, sám očité svědek, tomu mohu těžko uvěřit. Mé oči viděly toto chování, tak cizí lidské přirozenosti a celý se třesu, když tohle píšu.“ **BARTOLOME DE LAS CASA**, soudobý španělský historik

Genocida je vyhlazení určité skupiny lidí, např. etnika, národu nebo rasy. Kromě známého vyvražďování způsobené Hitlerem, Stalinem, Pol Potem, Mao'Č Tungem a dalších se stále jaksi opomíná jedna z největších genocid v lidské historii. **Španělé v Jižní Americe a Angličané v Severní vyvraždili od 15. století až do začátku 20. století, podle více publikací, odhadem 100 milionů lidí.** Španělé vyhladili Inky v Jižní Americe a Aztéky v Mexiku, Angličané „se postarali“ o severoamerické indiánské kmeny a ti, kteří jejich běsnění přežili, skončili jako gambleři, alkoholici nebo zoufalci v rezervaci. Kromě toho nebyla v Severní Americe způsobena největší genocida v historii pouze na lidech, ale i na zvířatech. Evropané vyhladili minimálně stejný počet bizonů (zubrů amerických). Zatímco Indiáni využili ze zabitého bizona vše (maso jako potravu, kůže na oblečení či boty, trus na hnojení, rohy a kopyta na zbraně nebo rituální předměty, tuk na topení...) a zabili jen takový počet kusů, jaký byl potřebný, bílý člověk je se svou puškou střílel jen tak pro zábavu. Skuteční původní Američané jsou vymícení nebo dožívají v rezervacích. Mluví se o holocaustu, který připravil o život několik milionů Židů, ale o holocaustu spáchaném na původním obyvatelstvu amerického kontinentu v počtu desítek milionů se záhadně mlčí.

Jedni jsou za genocidu odškodňováni, druzí jsou stále více utlačováni na okraj společnosti do rezervace.

Kdy přijde čas, kdy za to Španělé a Britové konečně převezmou zodpovědnost? Ptám se kdy?

Když řekneme, že za genocidy Rudých Khmerů za vlády šílence Pol Pota v Kambodži vyhladili 2 000 000 vlastních občanů, musíme k tomu říci, že před tím zemi okupovali 100 let Francouzi a také, že USA finančně podporovaly hnutí, které svrhlo prince kambodžské monarchie, čímž si usnadnily cestu k vietnamským komunistům.

Když řekneme, že psychopat Hitler vyhladil 4–6 milionů židů, tak je také nutno dodat, že nově vzniklý Izrael ukradl Palestincům jejich domovinu, systematicky likvidoval palestínské území i obyvatelstvo a zahnal tento národ do rohu své vlastní země.

Když poukazujeme na barbarské tyrany v rozvojových zemích, je důležité zmínit, jaké okolnosti v nich projevily diktátory a despoty, když jejich území dlouhá desetiletí před tím násilně plenili evropští kolonizátoři.

Když mluvíme o čistkách indonéské vlády ve Východním Timoru, mluvmé také o násilné nadvládě Portugalců jako samozvaných majitelů tohoto území. Když chce cizí vojsko svrhnout afrického diktátora, jde mu skutečně o nastolení „demokracie“ v dané zemi, nebo jen prahne po obrovském nerostném bohatství tohoto území? A naopak, do jaké míry je tento vládce násilný diktátor a nakolik jen chrání přírodní zdroje země před okolními „supy“?

Když jsou ruští komunističtí pohlaváři smutní z rozpadu Sovětského svazu, protože jim za hranicemi náhle uvízly miliony ruských občanů, je třeba zdůraznit jejich původní násilné připojení malých nezávislých republik a jejich nevinných občanů do oblundného vězení socialistického svazu.

Když mluvíme o záměrném nacistickém inscenování umělých konfliktů a provokaci protivníka jako alibi pro vstup do války, mluvmé i o americkém neexistujícím incidentu v Tonkinském zálivu (Vietnam), lodi Lousitania (1. svět. v.) a Pearl Harboru (2. svět. v.)

Když upozorňujeme na genocidu Sikhů v Indii, je třeba rovněž zmínit přes století trvající nadvládu britského impéria v této asijské zemi.

Když mluvíme o vraždění obyvatel Kosova Srbskou armádou, zamysleme se, zda následné „humanitární bombardování“ Jugoslávie vojsky NATO nepřineslo více nevinných obětí a škody.

Když vidíme, v minulosti funkční, vojenskou strategii „vytvořit umělý problém – přijít s řešením“, proč by i dnes mocnosti nevyužívaly tytéž taktické manévry, pouze v jiné formě?

Když odsoudíme režim jednoho šíleného diktátora země, podívejme se kriticky na další režim, který tam nastal po jeho odstranění.

Obět nuceného vystěhování po svržení režimu tyрана a nástupu nadvlády korporací v Kambodži:

„Když to vidím, vzpomenu si na Rudé Khmery. Pol Pot lidi vraždil krvavě. Tento režim lidi nezabíjí napřímo. Nezastřelí nás na místě, ale zabíjí nás pomalu. Vyženou nás a nechají nás zbídačit na poli a vyhladovět.“

Podívejme se na Libyi s jejími plusy i mínusy před vládou Kaddáfího a po jeho zavraždění. Kriticky porovnejme.

Vidíme, co způsobuje násilná islamizace a nechceme jaksi vidět, co způsobovalo násilné zavádění křesťanství ve středověku. Že by se to dnes křesťanské civilizaci po několika staletích karmicky vracelo?

(Přestože se nedochovala žádná spolehlivá čísla, je pravděpodobné, že Svatá inkvizice, z důvodu potlačení „kacířství“, v průběhu tří set let svého působení umučila a popravila tři až pět milionů žen!)

Když řekneme A, řekneme i B a spojujme tak důležité souvislosti, které nás vedou k výsledku.

Zkrátka jedno s druhým úzce souvisí a je třeba vnímat „big picture“.

Nejsem specializovaný odborník na dějiny, neznamená to však, že nemohu vnímat fakta, která se záměrně přehlíží nebo která se zamlčují či ignorují, protože jasně souvisí s dneškem a s geopolitickým snažením současných supervelmocí. Někdo tu má totiž značný zájem o kontrolu dějin. Přesně jak napsal George Orwell v románu 1984: „Kdo řídí minulost, řídí i budoucnost. Kdo řídí současnost, řídí minulost.“

Rád bych proto touto kapitolou připomněl důležité události historie, na které se jaksí zapomíná.

Pro ilustraci předkládám slova z jedné historické listiny, která trefně ilustruje počínání evropských kolonizátorů, kvůli jejichž dobovačným krveprolitím zahynuly desítky milionů nativních obyvatel celého amerického kontinentu, od Aljašky na severu až po Patagonii na jihu toho světadílu.

Když v roce 1514 zakotvila na březích Jižní Ameriky jedna z mnoha španělských dobovatelských flotil, jeden z velitelů předstoupil před původní obyvatel a pronesl: „Ujišťuji vás, že s boží pomocí s vámi rozpoutáme válku všude, kde bude potřeba a to jakýmkoliv prostředky. Spoutám vás do řetězů a podrobím církvi a jejím hodnostářům. Vezmu si vaše lidi, vaše ženy, děti a uvrhnu je do otroctví. Vezmu si vaše věci a budu vám ubližovat, protože mohu!“

Celé naše nedávné dějiny jsou hotový chorobopis šílenství. V těchto minulých činech nacházíme různé paralely a podobenství se současností. Historickými fakty se však vrátím k původu našeho současného školského systému, protože ten hraje klíčovou roli při odhalování vzájemných souvislostí.

ABYCHOM POCHOPILI...

V OKAMŽIKU DĚJIN

Současné veřejné a povinné školství vzniklo v určitém okamžiku dějin na počátku 19. století, v tehdejší mocnosti známé jako Prusko. Co se však obecně příliš neví je skutečnost, že do té doby systém školství neexistoval. Například v antickém Řecku, konkrétně v Aténách (ne ve Spartě, tam pěstovali vojáky) nebyly klasické školy, ale Platónovy akademie, jakási místa pro kultivaci myšlenek, konverzaci a svobodné experimentování. Povinná školní docházka byla pouze pro otroky. Před pruskými inovacemi bylo vzdělávání převážně soukromé povahy, nebylo kontrolováno ani řízeno vládou. Bylo neformální, realizované prostřednictvím samostudia, učňovského vyučení, či místními učiteli. Jenže ve válečném Prusku vzešlo ze směru osvíceného despotismu, doslova v okamžiku historie, ustanovení o založení pruské školy, které sestávalo ze silného oddělení tříd a kast. Její struktura, podobně jako ve vojenské Spartě, prosazovala disciplínu, poslušnost a autoritářský režim.

V roce 1806 po prohře s Napoleonem u Jeny Prusové usoudili, že důvodem prohry byl fakt, že prušští vojáci v boji mysleli zejména sami na sebe, místo aby následovali ostatní. Na to reagoval německý filozof Johann Gottlieb Fichte (1774–1814) ve svém Řeči německému národu. Podle něj by mělo vzdělání poskytnout prostředky ke zničení svobodné vůle. Prostřednictvím nuceného vzdělávání by se měl každý naučit, že práce osvobozuje a že práce pro stát je největší svobodou ze všech. Prusové se proto začali věnovat institucím – a to zejména jejich školnímu systému. Chtěli vytvořit školní systém produkující dobře disciplinované studenty, kteří budou schopni následovat ostatní. Jak tvrdí Fichte, pruský systém zřídil povinnou školní docházku, speciální výcvik učitelů, národní zkoušky všech žáků, předepsaný obsah vzdělávání pro každý stupeň a povinný poslední ročník mateřské školy. V pruském systému měl každý jedinec nabyt poslušnosti králi a jeho účelem bylo trénovat mladé muže pro armádu a byrokracii. „Pokud chcete ovlivnit všechny – studenty, musíte s nimi více než jen mluvit, musíte je utvářet, a to takovým způsobem, že prostě nemohou jednat jinak, než si ve skutečnosti přejete vy sami.“ (Fichte, 1808).

Ruská panovnice Kateřina Veliká, která byla v propojení s Pruskem, tomu dopomohla a povolala tehdejší francouzské encyklopedisty a osvícenské myslitele, jako byl Voltaire či Diderot, a začali vytvářet nový účinný absolutistický školní model. Prostřednictvím něho vychovávali poddajné a poslušné

lidi, kteří by mohli být cvičeni pro války. Z Pruska, Ruska a Francie se dostal až do celého světa a časem se z něj stal mezinárodní školní model, který si jednotlivé země osvojily pro jejich veřejné vzdělávání. Podstata samotného systému vzešla před dvěma sty lety z despotismu, který hledal jak zachovat elitářskou strukturu a rozdělení tříd. Napoleon Bonaparte byl sice protivník ve válce s Pruskem a s despotismem, ale po čase se také zapojil k zavedení veřejného školství na své francouzské straně a prohlásil: „Chci vytvořit školní systém, který bude určovat způsob, jakým Francouzi uvažují!“ Ten systém přetrvává až dodnes a je ještě výraznější po celém světě. Pruský systém přesně vymezoval, co se budou žáci učit, jak se to budou učit, jak dlouho o tom mají přemýšlet a kdy mohou myslet na něco jiného. Elitáři vytvořili účinný nástroj na doslova tovární produkci užitečných pracovníků, občanů a vojáků. Ta mašinerie zajišťuje, aby kultura a společnost byla uniformní a repetitivní (cyklická – jako myš v točivém kolečku). Země, které jako první zavedly pruský školní systém, se později staly zdrojem extrémní xenofobie a nacionalismu, například za dob Hitlera v nacistickém Německu.

Tato stručná fakta o vzniku dnešního školství nám stačí k bližšímu pochopení skutečné povahy reality.

Věci začnou dávat mnohem větší smysl a ve světle nových souvislostí se nám před očima najednou zjevuje ohavný přízrak, který jsme dosud neviděli.

„Pokud chcete porazit svého nepřítele, vychovejte jeho děti.“

ORIENTÁLNÍ MOUDROST

ABYCHOM ODHALOVALI...

PŮVOD LIDSTVA

Nejlépe pochopit, co se dnes děje ve světě, znamená cestovat zpět v čase a vykopat starověké tajemství minulosti. Nebylo by to vůbec obtížné, pokud bychom informace o dávné minulosti měli v podobě zachovaného přístupu ke starým, poznání sídlícím materiálům v obrovských knihovnách, jakou byla například Alexandrijská či Ashurbanipalova. Problém je ten, že většina starověké moudrosti a zásadních faktů o původu lidstva byla lidmi na věky ničena a téměř zmizela z povrchu zemského.

Původ a poznání prastarých inteligentních civilizací, které žily dávno předtím, než je schopna konvenční historie připustit, jsou již tisíciletí systematic-

ky potlačována a likvidována. V dějinách existuje enormní množství událostí, během kterých došlo k pálení knih, celých knihoven a k ničení dochované moudrosti ve starých písemnostech a posvátných textech, ze kterých se učili a čerpali i největší myslitelé Antiky. Knihy se stali oběťmi cenzury, změn režimů a nežádoucími prvky při budování nových ideologií a státních či náboženských zřízení. Tento proces se táhne celou historií a pokračuje i nadále. Bibliokaustu se stihlo vyhnout pouze malé procento písemných svazků, posvátných textů a vzácného poznání v podobě skrytých archivů, které se naštěstí časem postupně pronikly k širší veřejnosti. Krátký seznam částečně zachovalých i poničených vzácných artefaktů dávného poznání:

Svitky od Mrtvého moře, čínské knihy filozofů, Kniha Epikurejců, etiopská kniha Kebra Nagast, Proroctví Jeremiášovo, egyptské alchymické texty, apokryfní křesťanské texty, Tomášovo evangelium, Jidášovo evangelium, manuskripty Máří Magdalény, Kniha Enochova, Sanskrtské texty, arabské a hebrejské knihy, Priscillianove písemnosti, Posvátné knihy Mayů, knihy Nestoria, Lutherova Bible, Rukopisy z Nag Hammádí, Etrusca Disciplina, Tyndaleho Nový Zákon, knihy arianismu, Maimonidesova filozofie, texty Katarů, Dům Moudrosti (zničená knihovna v Bagdádu), Servetus a jeho písemnosti (většina upálena spolu s autorem) a mnohé další...

Naskýtá se znovu klasická římská otázka: Cui bono? Who benefits? Kdo z toho má prospěch? Dějinní vítězové.

Kromě náboženských církví a hnutí pálili také nacisté v čele s Hitlerem, Sověti se Stalinem, španělské, britské a další koloniální mocnosti, rovněž vojsko západní aliance na území dnešního Blízkého východu a tak dále.

Aby zabránili šíření nepohodlných informací, písemností a textů, nebylo pro nadvládu elity a vládnoucí pokrevní linie důležité pouze spálit dokumentující fakta, ale vymazat také populaci, která byla potomstvem moudrých starověkých civilizací. V 17. století například existoval „vyhlazovací program“, který dobytelské armádě nařizoval vyhladit místní obyvatele napadených území. Tyto nelidské ohavnosti se děly během celé novodobé historie od dob Krista po celé planetě. Jednalo se o úmyslný záměr pohřbít každý zachovaný pozůstatek STAROVĚKÉHO SVĚTA a naší SKUTEČNÉ HISTORIE!

Jak zpíval Bob Marley: You can fool some people sometimes, but you can not fool all people all time. (Někdy můžeme oklamat některé lidi, ale nemůžete lhát všem a neustále).

Bylo by ale naivní kategoricky vinit každého člověka, který má spojitost s politikou nebo náboženstvím. Je však třeba pochopit, že dnešní veřejně prezentující obraz starověku je velmi, ale velmi zkreslený a záměrně pokřivený.

Skrze „oficiální historii“ máme věřit teorii, že „primitivní rolníci“ vystavěli dokonale propracované stavby s monolity o hmotnosti desítek až stovek tun a pomocí primitivního náčiní doby kamenné a otroků barbarů budovali megalitické stavby, během jejichž výstavby by se „zapotila“ i dnešní vyspělá technologie?!

A přitom se pomocí nejnovějších výzkumů radiokarbonovou metodou věk a období vzniku mnoha těchto staveb datuje o dlouhá tisíciletí dříve oproti dosavadním předpokladům.

Jakoby tu někdo schválně celý středověk mystifikoval čas a původ lidstva, který je ve skutečnosti velmi daleko od stále hláсанé veřejné „pravdy“.

Na jedné straně zde máme nejnovější měření úžasných věků staveb 20 000, 15 000 nebo 10 000 let před n. l. a na rozdíl od toho dosavadní „fakt“, že inteligentní civilizace dávnověku, neuvěřitelně rozvinuté ve znalostech matematiky, geometrie, architektury, astronomie, medicíny, státního zřízení či ekonomiky, se z ničeho nic zjevily uprostřed starověkých dějin kolem roku 4 000 před n. l. . .

Něco tu zkrátka nefunguje správně. Nebudu se zde do detailů rozepisovat o přehršli „univerzálních pravd“, které vůbec nedávají smysl, podotknu pouze, dle mého skromného názoru, dvojitou příčinu dezinformací o skutečné historii lidstva, které dnes stále panují.

Za prvé: „DĚJINY PÍŠÍ VÍTĚZOVÉ“, což je nesporný fakt, z kterého vyplývají zmíněné násilné represe a zatajování pravdivého poznání prostřednictvím „pálení moudrosti a vyvražďování jejího nositele“.

A za druhé, zatajování skutečnosti vítěznou elitou začíná být, v současném INFOVĚKU a věku technologického pokroku v oblasti výzkumu, již neudržitelné a pravda plave pomalu na povrch, avšak kvůli rychlé expanzi poznatků, oficiální historie, prostě nestíhá ověřovat, aktualizovat a tlumočit nové informace dostatečně rychle veřejnosti.

Na základě těchto dvou důvodů se dnes stále ještě otevřeně a veřejně nemluví:

- o velké biblické potopě jako o reálném historickém faktu, při kterém byly zaplaveny světadíly a zanikly nebo upadly dávné civilizace.

- o potopení kontinentů Atlantida a Lemuria, jejichž pozůstatky leží na dně oceánů a máme o nich už desetiletí důkazy z oceánských nálezů, psal o nich dokonce Platón v dílech Timaios nebo Kritias.
- o skutečném věku megalitických staveb, které se měřeními datují do mnohem dřívější doby než prý první kolébky civilizace.
- o vzniku, přepravě a vztyčení monolitů vážících desítky až stovky tun a jakým skutečným způsobem to prošlo rukama tehdejších prehistorických pracovníků.
- o spojitosti prastarých civilizací i domorodých národů s „bytostmi z hvězd“, o nichž se nacházejí záznamy nezávisle na sobě ve všech kulturách po celé planetě.
- o mimořádných astronomických znalostech starověkých kultur a budování megalitických pyramid podle vzoru mapy hvězdné oblohy, konkrétně podle pásu v souhvězdí Orion.

- o nalezených pozůstatcích biblické rasy Nephilim, kteří se „křížili s dcerami lidskými“ a jejichž proporce těla a také pozůstatky jiných ras či kultur jsou mnohem větší, než mají současní lidé.
- o síti dávných pyramid po celé planetě, přičemž mnohé z nich leží na vzájemně propojených přímkách jedné sítě (nejnovější objevy: Bosenské pyramidy, pyramidy na poloostrově Krym, podmořské v Bermudském trojúhelníku a v Japonsku u Yonaguni, v Tibetu, v Číně, v Indii, v Nové Guineji, v Indonésii, v Kambodži a další).

- o petroglyfech starých 10–12 tisíc let vytesaných do kamene na území indiánů Hopi zobrazující mimozemské návštěvy.
- o astronomických poznatcích afrického kmene Dogonů, kteří vykreslovali a uctívali souhvězdí Síría dávno před jeho objevením vědou.
- o skutečném významu slova „bohové“, který se vyskytuje v kvantech náboženských spisů po celé planetě a které se navzájem shodují, přitom od sebe byly vzdáleny tisíce kilometrů přes půlku světa.
- o Darwinově kolegovi Alfredu Russellovi Wallaceovi, který se nepřiklání k jeho „náhodnému výběru“ a rychlému přemostění z hominidů do podoby dnešního člověka náhlou genetickou mutací, ale vývojový mezičlánek připisoval zásahu Vyšší síly, neviditelné inteligence z neznámé „duchovní sféry“.

Rychlé kvantové skoky ve vývoji člověka přirozenou cestou náhodného výběru nedávají vůbec smysl.

Tyto vývojové skoky začnou dávat význam až poté, kdy doplníme do této rovnice s chybějícím evolučním článkem nějaký zásah třetí strany – Bohy, bytosti z hvězd apod. Je jedno, jak je pojmenujeme. Tato hypotéza totiž vysvětluje téměř okamžitý posun v našem vývoji. Důkazy můžeme najít ve výzkumech našeho mozku. „Special event“ – zvláštní událost se podle vědců odehrála 50 000 let dozadu a nazývají ji i Velký třesk v mozku.

Na této planetě neexistuje živý tvor, kterému by se něco takového stalo. Takový enormní „náhodný“ posun touto rychlostí a cestou je až moc nepravděpodobný.

V čem pak tkví ten chybějící článek? Nejde o genetickou mutaci vyvolanou „vyšším“ zásahem? Co myslíte, přirozený výběr, nebo spíše cizí zásah? Pokud provádějí takové genetické mutace naši vědci v současnosti, co nám brání v tom, abychom připustili možný předpoklad toho, že vyspělá civilizace kdysi dávno udělala s naším genomem totéž? Stejně jako dnešní vědci běžně kříží organismy a šlechtí živočišné druhy.

Věda se dovolává hmatatelných důkazů, ale ty se nám přece postupně zjevují před očima, i když si to zkosnatělé struktury – „strážci pravdy“ nepřejí, protože nabourávají jejich cenné a těžko nabyté přesvědčení.

Například archeologické naleziště prehistorických staveb v tureckém Göbekli Tepe má vědecky prokázané datování stáří na 12 000 let! Potvrdilo to již i několik konvenčních archeologů. Už jen tento jeden prokázaný výzkum

z posledních let popírá oficiální historický model! Museli by rozebrat a přepsat „oficiální pravdu“ o původu lidstva, kterou nám po staletí vštěpují do hlav. Nejnovější výzkum Gunung Padang, pyramidy v Indonésii zarostlé porostem, potvrzuje stáří stavby dokonce na 26 000 let. A počet objevů staveb s výrazně starým datováním začíná přibývat. Kromě věku však bývá háček i v postupu výstavby těchto monumentálních staveb. Například pevnost Ollantaytambo v Peru, kterou jsem také osobně navštívil, je vystavěna na dvou absolutně odlišných typech struktury a stáří. První typ tvoří malé jednoduché kameny, které by odpovídaly oficiálnímu stáří 1 440 n. l., když se tam usídlili Inkové. Druhý typ struktury stavby, který je viditelně starší a později sloužil Inkům jako základy, je jakoby z jiného světa a podle místních obyvatel je dílem dávné kultury, která tam žila několik tisíc let před příchodem Inků. Tvoří ho obrovské kamenné bloky o váze 50 až 100 tun! Jsou precizně nařezané, přepravené do horské oblasti a zasazené do sebe dokonalým způsobem, že se mezi ně ani ořezaný vlas nevejde. Jak opracovali, dopravovali a zvedali obrovské žulové bloky o váze 50 až 100 tun?! Podle mainstreamové archeologie byly tyto mamutí kusy žuly řezané a tvarované pomocí kamene a bronzových nástrojů. Zaprvé, dovolte, abych se zasmál. Za druhé, nikdy se tam žádné nenašly! Navrhuji, aby nám to konvenční archeologové pomocí těchto nástrojů předvedli...

Pokud chceme nyní přepravit 50 až 100 tunovou jednotku, je třeba použít ocelové nosníky, hydraulické zvedáky a při přepravě v kopcích – upravit tvar terénu, vybudovat cestu a na přesun použít jeřáb nebo kladkový systém. V té době ale přeci lidé neměli k dispozici nic z toho, sakra! Toto starověké inženýrství bylo výjimečné dokonce tím, že obrovské bloky absorbují energii ze zemětřesení a udrží celou stavbu pohromadě.

Vše nasvědčuje tomu, že v jejich propracovaném stavitelství nebyl žádný pot a dřina, ale vyvinutá technologie. O ní zatím téměř nic nevíme. Zmínky ze starověkých eposů a mýtů hovoří o antigravitačních zařízeních. V nejstarší indické literatuře se píše o létajících „Vimana“. Mohli bychom se domnívat, že jeden epos nebo mýtus z této doby může být pouze výplod fantazie tehdejších lidí, ale záznamy o létání jsou obsaženy ve všech starověkých kulturách od jednoho koutu světa k druhému. A když si zasadíme do skládačky ty obrovské megality, stáří mnohem dřívější než se připouští, dále také záznamy kultur o cizích inteligentních bytostech a náhlý evoluční skok či enormní posun ve vědomí, začíná se pravda o původu lidstva ubírat zcela jiným směrem.

Jeden z problémů bránící všeobecnému poznání je ten, že věda tvrdohlavě odmítá čerpat z teologických a mytologických spisů, které jsou postaveny na pravdivém racionálním jádru, a církvi – náboženství zase odmítaly odtajnit zásadní informace, které drží již staletí ve svých „trezorech“, protože by to kompletně nabouralo jejich systém víry, na základě kterého vznikly. Tento historický konflikt a propast mezi dvěma světy je velkou bariérou k pochopení skutečné minulosti.

Odpovědi najdeme v mytologii, která je, podle názoru několika novodobých alternativních vědců a výzkumníků, postavená na pravdivém racionálním základě. Nezáleží na tom, na kterou starobylou kulturu se podíváme, každá vypráví o stejných znacích nezávisle na sobě. O „bozích“ a jejich darech, které věnovali lidstvu. Řeč, vědomosti, technické znalosti, stavby, nástroje a podobně, to vše prý obdrželi od jistých bytostí shora.

Stále nevyřešená zásadní otázka o původu lidstva tedy zůstává nadále záhadou, prezentovaná vědecká „pravda“ i náboženská „pravda“, obě tyto teorie jsou nedostatečné k vysvětlení rozsáhlých souvislostí dějin. Podle mnoha prastarých kultur a tradic tvoří spojnicí mezi „Bohem“ a člověkem nebo z vědeckého hlediska mezi hominidem a sapiensem návštěvníci z jiných planet nebo „bytosti z vesmíru, které přišly na Zemi“ – jak je po celé planetě nazývali. V konečném důsledku mi to přijde velmi úsměvné, protože se postupně ukazuje, že ve skutečnosti A, B, C i je správné.

Situace win-win-win by mohla znamenat, že věda má pravdu, náboženství má pravdu, i starověké kultury měly pravdu.

Každý přispěl svým kouskem do celkové mozaiky.

Společný rezultát tří odlišných pramenů poznání by tedy mohl znít ve vzájemné spolupráci takto:

Ano, kvantový evoluční skok z hominida nastal. Nastal díky zásahu jistých „inteligentních bytostí shora“, které prastaré národy nazývaly „bohové“ nebo zkráceně Bůh, což by podporovalo také teologickou verzi.

Dost bylo dohadů, bylo by to na celé knihy. Pouze připomenu, že jsem vás chtěl touto kratší kapitolou, která se dotýká dějin, inspirovat a podnítit k tomu, abyste s „citlivým rozumem a logickým srdcem“ upřímně pátrali po skutečné realitě a pravdě, která nás díky poznatkům historie dokáže správně navést na cestu a následně ji osvobodit v současnosti.

Tímto se s vámi v historické části loučím a zvu vás do další komnaty mé rozmanité Proměny.

„Nejsou žádná fakta, jsou jen interpretace.“

FRIEDRICH WILHELM NIETZSCHE

„Lidstvo (původní obyvatelé, Indiáni atd.) se naučilo věřit raději paměti než historii. Paměť tak jako oheň je jasná a nezměnitelná, zatímco historie slouží těm, kteří ji chtějí ovládat, kteří uhasí plamen paměti, aby mohli uhasit nebezpečný oheň pravdy. Dejte pozor na ty muže, neboť jsou nebezpeční a nemoudří. Jejich falešná historie je napsána krví těch, kteří by si mohli pamatovat a těmi, kteří hledají pravdu.“ **INDIÁNI KMENE NAVAHŮ**

„Po většinu historie se většina většinou mylila.“ **AUTOR NEZNÁMÝ**

KAPITOLA X.

FINANČNÍ (NE)GRAMOTNOST

Peníze – krev ekonomiky a životodárná tekutina celého společenské systému, která určuje naše životy a má vliv na naše myšlení, jednání, zdraví, vztahy, vzdělání a celkovou kvalitu života.

Potřebujeme je téměř na všechno. Staly se naším každodenním chlebem a přece o nich víme tak málo. Ve školách se o nich vůbec neučí a minimum, které o nich víme je, že peněžní systém je zkrátka považován za samozřejmost. Zároveň ale zůstává absolutně nepochopen. Vše nasvědčuje skutečnosti, že je to záměr. Ekonomové a bankéři vytvářejí dojem, který má působit složitě, aby si lidé mysleli, že mu nemohou rozumět. Příliš komplikované vyjádření finančních „expertů“ s odbornými přednesy slouží k tomu, abychom nepochopili, jak celá hra funguje. Většina veřejnosti proto nevěnuje pozornost základním otázkám, nad kterými se mnozí lidé v životě ani nezamysleli. Jakým způsobem vznikají peníze? Kdo a jak řídí systém peněz? Málodko si klade tyto otázky. Chybí nám totiž celospolečenská i individuální finanční gramotnost.

Neustále slyšíme, že peníze vládnu světu! Kdo ale vládne penězům? Jaký s nimi má záměr? Rovnice pak vychází tak, že ten, kdo vládne penězům, vládne i světu. Nakonec 1 procento vlastní 43 procent světového bohatství. Přese všechno ale miliony lidí denně umírají v důsledku chudoby, vyléčitelných nemocí a polovina světa žije z méně než dolaru na den. Bohaté země věnují 130 mld. ročně chudým, ty platí 600 mld. ročně jen úroky, ale velké korporace si z těchto zemí na daňových úlevách, podvodech a „prázdninách“ odvedou 900 mld. ročně!

„...krútíme hlavou márne, ak berieme to ľahostajne, niečo tu nefunguje správne, pritom presne vieme, čo je vadné!“ Tak zní kousek z jednoho mého textu a předznamenává, že velmi důležitý díl do CELKOVÉHO OBRAZU vnímání světa tvoří pochopení principu fungování peněz.

Ekonomika se prezentuje schválně přehnaně odborně, zmateně a nudně, aby tím odradila lidi od pochopení principu a následného odhalení, že někdo v té hře jasně podvádí. Domnívám se, že kdo není schopen něco jednoduše a srozumitelně vysvětlit, buď to sám nepochopil, nebo chtěl něco zatajit.

V první řadě „peníze“ a „měna“ je velký rozdíl. Peníze jsou kryté zlatem nebo stříbrem, zatímco měna je v podstatě bezcenný kus papíru s numeric-

kou hodnotou napsanou na jakémisi potvrzení, do kterého vložím „důvěry“ v jeho hodnotu vytváříme hodnotu samotnou! To je první nonsens a podvod, že se účelově upustilo od krytí peněz drahými kovy. Další absurdní podvod je vytváření peněz. Člověk by si myslel, že je tvoří nějaká zodpovědná bankovní instituce a kontrolovanou regulací postupně vkládá do oběhu.

Peníze však vznikají v obchodních bankách v okamžiku, kdy si je někdo půjčí. Vzniknou v momentě, kdy obchodní banka připíše svému klientovi jakoukoliv částku na jeho účet, pokud současně neodepisuje stejnou částku z účtu jiného klienta. Peníze tak vznikají a vcházejí do oběhu už jako DLUH! Půjčené peníze nepocházejí z existujících vkladů v bankách nebo z nějakého jejich majetku, ale banka je jednoduše vytvoří z ničeho, aniž by do toho dala něco své – s výjimkou teoretického závazku.

Každou korunu, dolar, euro v naší peněžence někdo dluží někomu jinému.

Čím vyšší je veřejný dluh, tím více peněz je v oběhu.

Peníze totiž vznikají z úvěrů, z půjček. Pokud by každý, včetně států, vyplatil svůj dluh, neexistovaly by žádné peníze. Finanční systém tedy máme postavený na dluhu.

Úvěry jsou tedy fiktivní peníze, v podstatě nelegální forma protihodnoty našeho závazku k domu nebo bytu a podobně. My ručíme nemovitostí, banky neručí ničím! A když zkrachují, jak se to poslední roky děje, občanům a klientům zůstává v rukou Černý Petr, tím pádem, jak se ukázalo, ani státy nedokáží nic zaručit. Zato my ručit musíme a navíc za něco, co se vytvoří doslova z ničeho. Takto se ocitáme v ekonomickém otroctví, dámy a pánové, jako hlodavci v kolečku utíkáme náš krysí závod, ze kterého má však prospěch finanční bankéřská elita na špičce pyramidy. Doslova všichni pracujeme pro banky, jsme jejich otroky.

Fyzické otroctví kdysi znamenalo, že otrokář musel poddané ubytovat i nakrmit. V ekonomickém otroctví to musíme udělat sami, a když to nezvládáme, přijde exekuce, která nemilosrdně vezme střechu nad hlavou a člověk skončí bez domova! To je krutá realita. Není však náhodná. Je zabudovaná přímo do systému. Tento geniální podvod lidské historie založen na dlužích a úrocích (které mimochodem nelze kompletně splatit, neboť jejich výška převyšuje a vždy bude převyšovat objem peněz), tento fiktivní trik je ve skutečnosti neviditelná válka proti lidem.

DLUH je zbraň na zotročení společnosti. ÚROKY jsou náboje. Ignorance lidstva je hnací silou.

„Existují dvě cesty, jak dobyt a zotročit národ. Jedna je mečem, druhá je dluhem.“
JOHN ADAMS

HRA O NAŠI DUŠI

Zde je další znak neférové hry. Vkladem SVÝCH PENĚZ na účet banky jim půjčují peníze, které může banka následně „otáčet“ – zhodnocovat, oni mi však dají na oplátku zanedbatelný úrok. Když se strany otočí, úrok se enormně navýší, ale ve prospěch banky. Je to velmi špinavý přístup, když si uvědomíme, že například v některých islámských nebo afrických zemích je úrok zakázán a půjčuje se bezúročně, protože je to považováno za lichvu. Žijí z podílu na zisku. Pokud se lidem daří, platí určité procento ze zisku. Pokud se nedaří, platí pouze výši půjčky, ale ani o cent více.

Proto není celý náš peněžní systém spolu se státní exekucí nic jiného než legalizovaná forma krádeže. Když zbankrotuje banka, má od nás ze zákona právo okamžitě požadovat splacení dluhu. Když ho nezaplatíme, berou nám nemovitost. Právnícká osoba tak zkrachovat může, fyzická ani náhodou.

Nicméně to skutečné bohatství, které nám bude chybět, je náš drahocenný čas, který bohužel ztrácíme pro práci kvůli číslům, které někdo vytiskl na kus papíru nebo pouze zadal na obrazovku počítače. My tak všichni bankám splácíme veřejný dluh, který však nelze nikdy splatit, protože, jak jsem zmiňoval, peníze jsou vytvořeny s dluhem. A tak není většina našich daní použita na školy, nemocnice, infrastrukturu a podobně, ale na splacení státního dluhu. Podívejme se na tabulky státních dluhů ve světě a s hrůzou zjistíme, že jsou zadlužené všechny země, protože přesně tak je systém nadizajnovaný! Veřejné dluhy navíc rok od roku narůstají do astronomických výšin. A komu země dluží tyto nesplacitelné částky? Přece bankám. Co to znamená? Podvod, kterým si zotročily svět do jakési pofiderní pyramidové hry. Řekl bych spíše, do mrakodrapové hry, protože pyramida je nejstabilnější útvar, jenže tento systém je nestabilní, neudržitelný a je jen otázkou času, kdy se sám do sebe pod tíhou vlastní váhy zhroutí.

„Jen malá tajemství je potřeba chránit. Ty velké jsou drženy v tajnosti nedůvěřivostí veřejnosti.“ **MARSCHALL MACLUHAN**

Neinformovanost, naivita a lhostejnost lidí této planety jsou živnou půdou, na níž mohl vzniknout jeden z největších podvodů v dějinách lidstva.

„Tímto způsobem může vláda tajně a nepozorovaně zabarvovat veřejný majetek lidí a této krádeže si všimne méně než jeden člověk z milionu.“

ekonom **JOHN MAYNARD KEYNES**

Napadá mě k tomu jedna slovní hříčka: „Nejprve TĚ zabaví – pak TI zabaví.“ Monetární systém je také příčinou umělých boomů a následných krachů moderních ekonomik, a to způsobuje velké rozdíly v bohatství mezi bohatými a pracující třídou, protože nepoužíváme skutečné peníze – kryté drahým kovem, ale používáme pouze jakousi měnu, které jsme se rozhodli důvěřovat, a to ji drží při životě.

Současné peníze nejsou kryty ničím jiným kromě dluhu. Hrajeme zde přátelé velmi podivné voodoo monopoly, které fungují jedině díky tomu, že tomu většina věří. Zhypnotizované lidstvo tak přichází o svou duši. Jako v té pohádce o čertu, kde čert přijde a řekne: „Dám vám všechno hned a vy mi za to po smrti dáte svou duši.“ Člověk si řekne: „Až po smrti, to je v pohodě.“ Podepíše smlouvu a v té chvíli pochopí, že mu svou duši dal už teď! Andreas Claus, známý ekonom, tvrdí, že bankám jde o vaši duši. Jakmile uvěříme, že musíme vydělávat, abychom mohli žít, přicházíme o duši. Spoléhají totiž na to, že veřejnost vůbec nepozná, jak systém funguje. Dařilo se jim to značně dobře, ale díky Infověku svítá lidstvu na lepší časy.

Existuje totiž jedno účinné východisko, které je zároveň velmi slabým místem finanční elity světa. Největší hrozbou pro bankéře a jejich systém je informované, kriticky smýšlející lidstvo, vyjadřující svůj nesouhlas! To neznamená odstoupit od hrací plochy a odstěhovat se do jeskyní nebo na samotu do hor – to by byl útek od problému (plazí mozek = strach = útek, kapitola 1 v druhé části). Dokud se prohnílý starý systém sám do sebe nezhroutí, zahrajme si s nimi hru, nebudme ale zároveň její součástí.

Znamená to neustále si uvědomovat, že to je pouze HRA, a nenechat se strhnout špinavými tahy, strachem z krize, recese a podobnými umělými manévry bankéřů. Nenechat se také stáhnout do žádného ze dvou extrémních mentálních rámců a sice: „že peníze jsou vším = štěstí“ nebo že „peníze jsou kořenem zla“. Oba extrémny jsou toxický virus očkovaný do naší mysli, který k nim vytváří špatný postoj. Peníze jsou tok, stejně jako tok času nebo tok energie. Samotná hojnost (ať už peněz, času nebo energie) nás nekazí, odhaluje pouze vlastnosti, které člověk již má.

Dále se informovat o principu hry, učit se od bohatých, kteří dospěli čestnou cestou k finanční nezávislosti a unikli tak z otrockého krysího závodu a také informovat a podporovat k této svobodě i své okolí.

Mějme tu vůli obejít pravidla, která nejsou fér, nenechat se zlákat jejich pastmi o předčasném naplnění tužeb formou úvěrů, ale trpělivě obcházet ta opojná lákadla a budovat si svou hojnost, bohatství i prosperitu po vlastní linii.

Ta může být dosažena cestou k osobní svobodě, také férovým obchodem, kde jsou obě strany spokojené a podporou hotovosti namísto digitalizace, skutečných drahých kovů namísto fiktivních nekrytých bankovek, výměnou – barterem – spoluprací namísto neurotické rivality. Těch možností, jak se vyhnout špinavé bankéřské hře a zároveň zůstat hráči, je v dnešní době stále více. Chce to nepodlehnout strachu, zodpovědně hospodařit a dopřát si pouze věci, na které máme – nezamotat se tak do pavučiny dluhů a úroků. Vytvářejme funkční alternativy, při kterých se stane současný systém časem zastaralý a nefunkční. Ono se to vlastně již děje, je však třeba být neustále ostražitý, informovaný a trpělivý...

Místo neudržitelné monetární (ne) ekonomiky podporujeme již existující funkční ekonomiky založené na přírodních zdrojích (např. Project Venus). „Resources based economy“ je vlastně vědecká metoda, která podporuje ekologii, mravnost kultury a sociální zdraví.

„Moderní bankovní systém vytváří peníze z ničeho. Tento proces je pravděpodobně nejvíce ohromující šikovný trik, který kdy byl vynalezen. Bankovníctví bylo počato v nespravedlnosti a narodilo se do hříchu. Bankéři vlastní Zemi. Vezměte jim ji, ale pokud jim ponecháte moc vytvářet peníze a kontrolovat kredit, jedním pohybem pera si tak vytvoří dost peněz na to, aby si Zemi koupili zpět. Pokud chcete zůstat otroky bankéřů a platit náklady svého vlastního otroctví, nechte je pokračovat ve vytváření peněz a kontrolovat kredit.“

SIR JOSIAH STAMP, ředitel The Bank of England

„Kdo má pod palcem jídlo, vládne lidu. Kdo má pod palcem energii, může vládnout kontinentu. Kdo má pod palcem peníze, může vládnout světu.“

HENRY KISSINGER

„Bankovní loupež je něco pro diletanty. Skuteční profíci si založí banku.“

BERTOLD BRECHT

CO S TÍM?!

Pozor, předchozí pojmenování problému nesmí sloužit jako výmluva naší insolventnosti. To neznamená oplakávat naši nepotěšující finanční situaci a svalovat vinu na druhé. Pojďme se tedy podívat, co se s tím dá udělat. V první chronologické části jste se mohli dozvědět, jak jsem se stal v minulosti obětí tohoto systému, když jsem v průběhu několika let podlehl úvěrové

pasti. Trvalo dlouhou dobu, než jsem se z té nepříjemné pavučiny vymotal a popravdě jsem v současnosti stále pár posledních krůčků k plusové bilanci. Důvod mého počínání samozřejmě souvisel, jak jsem výše rozebral, s finanční negramotností a neinformovaností o důležitých poznatcích fungování peněz. Věci v mém příběhu se začaly měnit k lepšímu, když jsem se dopracoval k ekonomické motivační literatuře, začal ji studovat a snažit se aplikovat v praxi. Navštěvoval jsem také různé vzdělávací přednášky a zúčastnil se pár MLM systémů, kde jsem pochytil další cenné rady.

Zde je několik mých tipů, na základě kterých jsem zvýšil svou prosperitu, produktivitu i hojnost.

Před samotnými kroky ale ještě muselo přijít to nejdůležitější ze všeho – přijmout zodpovědnost!

Skončit s vyloučováním se na stát, vládu, systém, rodinné zázemí, smůlu a podobně. První krok k finančnímu i celkovému osvobození je přijetí, že si za svůj stav zodpovídám já. Pak mohly následovat postupné kroky:

1.) Od roku 2007 si vedu osobní soukromé účetnictví každý měsíc, svou vlastní **Hospodářskou výsledovku spolu s Bilanční rozvahou**. Zapisuji si všechny výdaje a příjmy, abych měl přesnou kontrolu, kam teče můj cashflow. Umožnilo mi to lépe se orientovat ve svých číslech, efektivněji zacházet s prostředky a uhlídat zbytečné výdaje, které mi předtím ucházely.

Tento první krok zapisování svého finančního toku považuji za velmi zásadní a doporučuji ho každému, kdo si ještě svůj peněžní přehled nevede. Může se to jevit jako pracná činnost, která zabere hodně času, pravdou však je, že tomu věnuji dohromady asi jednu hodinu měsíčně. Postupně jsem svůj systém zefektivnil a začal jsem si položky zapisovat do telefonu a řadit je zjednodušeně do kategorií jako: jídlo, splátky, nájem, energie, palivo, knihy, kultura a tak dále. Při nové transakci jsem v telefonu pokaždé pouze přepsal aktuální číslici a na konci měsíce vložil hodnoty do tabulky. Od té doby jsem měl pěkný přehled o tom, kam se vlastně moje peníze poděly a mohl jsem je pak účinněji korigovat. Bilanční rozvaha na konci mi rovněž jasně ukazovala stručný přehled o pasivech a aktivech. Rozhodnutí vést si osobní finanční přehled svým dílem jednoznačně přispělo ke zlepšení mé finanční situace.

2.) Další osvědčený krok bylo vyčlenění prvních 10-20 procent sám sobě a uložit si ho stranou po každém novém příjmu. Zlaté pravidlo osobního účetnictví „**nejprve zaplat' sobě**“ znamená, že si z každého nového výdělku

v první řadě odložíte peníze pro sebe a až následně pak vyplatíte výdaje ostatním stranám. Dost často se totiž stává, že když vyplatíme všechno možné potřebné i nepotřebné, na konci nám samotným nezbyde už nic a finančně zápasíme.

3.) **Nepůjčovat si**, nepůjčovat si a ještě jednou nepůjčovat si! Dluhy a úroky jsou obrovský balvan, který nám visí nad hlavou. Sám jsem to zažil a mohu potvrdit, že je to ten nejmocnější nástroj k nesvobodě.

Raději se snažit hledat způsoby, jak si postupně vytvářet **pasivní příjem**, aby peníze pracovaly pro nás – ne my pro peníze. To je cesta k finanční i osobní svobodě. Naučit se používat „**pákový efekt**“ – znamená to schopnost dosáhnout více s menšími prostředky.

4.) **Investoval jsem do vzdělání**. Bez ohledu na to, zda člověk má finance nebo ne, vždy můžeme a měli bychom investovat svůj čas a energii do toho nejcennějšího. Nejdůležitější aktivum, které máme, je totiž naše mysl. Neustálé učení se novému, ale také čerpání z našich neúspěchů a pádů je s odstupem času požehnáním. Říká se, že chudí mají televize, bohatí mají knihovny. Skutečně to sedí. Volba je na nás, každý máme možnost investovat do sebe. Naše vědomí je naším nejlepším bankovním účtem. Pokud do něj vložíme hodnotné myšlenky, dostaneme bohaté úroky. Být nevzdělaný v oblasti peněz v dnešním světě je totiž velký hazard!

5.) Pokračoval jsem také ve zjednodušení svého časově-finančně-energetického systému a začal jsem ho přeměňovat v základy takzvaného „personal managementu“. Akronym S.Y.S.T.E.M. lze rozklíčovat jako „**Save Your Self Time Energy Money**“, což znamená, že dobře nastavený systém šetří náš vlastní čas, energii i peníze. Přejít na svůj vlastní systém, který mi vyhovuje a zároveň zlepšuje kvalitu mého života, znamenalo také plánovat si události v diáři a začít dělat také věci, které jsou pro mě skutečně **DŮLEŽITÉ**. Existuje totiž obecná iluze, že většinou provádíme činnosti, které se tváří možná nutně, ale ve skutečnosti pro náš růst nejsou zásadní. Jako například telefonáty, schůzky, maily a jiné nutnosti, které působí naléhavě, ale popravdě nás pouze brzdí. Podle „Paretova pravidla“ 80 procent výsledků pochází z 20 procent činností. Zbývá nám tedy už jen identifikovat, které jsou ty plodné prioritní činnosti, co nám přinášejí většinu.

6.) Naučil jsem se **přeměňovat „špatné zkušenosti“ na dobré příležitosti**. V každém zklamaní totiž leží nedocenitelný drahokam moudrosti. Situace může být naším učitelem, pokud na ni správně hledíme. Zdánlivě špatná zkušenost je ve skutečnosti dobrá příležitost naučit se něco důležitého a osobnostně, finančně či duchovně povyrůst. Například díky „špatné“ nebezpečné investici jsem sice přišel o balík peněz, ale naučil se tak principy, na základě kterých jsem později ušetřil a vydělal mnohem více! Zaměnil jsem také negativní tvrzení „tohle si nemůžu dovolit“ za „co mám udělat pro to, abych si to mohl dovolit?!“

7.) Své plány, cíle a sny jsem začal podporovat také prostřednictvím vizualizace. Vytvořil jsem si vlastní „**visionboard**“, jak to doporučovaly mnohé velké osobnosti, a tam jsem v obrazové podobě umisťoval své sny a záměry. „Nástěnka snů“ se nachází na viditelném místě, které mám neustále na očích a živím tím tyto cíle svou pozorností. Téměř vždy, když si svou nástěnnou plochu jednou ročně aktualizuji, se šťastně usmívám nad tím, že se sny a cíle, které sundávám dolů, skutečně splnily. Dosažení nastalo vždy, když moje mysl, srdce i emoce či myšlení, cítění, chování – byly navzájem v souladu. Pokud tam byl vnitřní rozpor, cíl se nesplnil. Přesně tak to funguje.

8.) A samozřejmě základ všeho, „**praktikování vděčnosti**“. Ocenění si toho, co máme a nemuseli bychom mít, pomáhá vypěstovat potřebnou vděčnost a pokoru. Tyto vlastnosti jsou velkým magnetem při budování mentality hojnosti a přitahování si blahobytu do našich životů. Děkovat a dávat, protože „SUVE, který dává více – bude mít více a SUVE má více – protože dával více“. Tím se umocňuje hojnost a bohatství v našem životě.

Jak řekla Oprah Winfrey: „Pokud se budete dívat na to, co máte, budete mít vždy dost. Pokud se budete dívat na to, co nemáte, nebudete mít nikdy dost.“

To bylo několik osobních zkušeností a štedrých tipů, jak si k sobě přitáhnout hojnost a napojit se na flow, ve kterém k nám peníze neustále proudí. Píšu flow, protože PENÍZE, stejně jako čas nebo energie, jsou nekonečný proud, pozor ne zdroj! Ten klíčový rozdíl v mentalitě nám totiž umožňuje vnímat je jako neomezený tok a tím si náš „mind-set“ ladíme na jejich bezednou vibraci. Zdroj se totiž doluje a na proud se napojuje. Jen připomenou, že celou dobu pod pojmem peníze označuji vše, co reprezentuje výměnu energie

a hodnot (za práci, služby, zboží) v jakékoliv formě ať už hotovost, barter, zlato, koření, digitální peníze, internetové měny a různé alternativní systémy. Pokaždé se jedná o hmotný projev cirkulace energie mezi dvěma subjekty, který slouží k výměně hodnoty. Slouží lidem. Tento proces proto není zdroj, o který je třeba bojovat nebo ho dolovat, ale je to proud, na který se ladíme jako na plamen svíčky. Když si z něj odpálí tisíce, tak plamene neubude. Rovněž elektrická, magnetická energie a jiné jsou všude kolem nás, potřebujeme k nim najít pouze přístup a napojení.

Jak mám ve skladbě Čaroděj:

„Peniaze nie sú mojou motiváciou, čiže nerobím to PRE ne – robím to ZA ne, byť duchovný neznamená byť chudobný, pane... ale vedieť pritiahnúť hojnosť do života a pritom nelipnúť na materiálnych hodnotách.“

Jinými slovy to znamená, že peníze nejsou zdroj, po kterém prahnu, ale proudem, na kterém se nesu.

Umožňuje mi to tvořit a zušlechťovat matérii – hmotu. Ovládat hmotu duchem není nic špatného, špatné je ji ničit. A právě ony dokáží krásně odrazit pravou povahu člověka a ukázat, zda jimi tvoří, nebo ničí.

Peníze totiž nekazí charakter, pouze **odhalují vlastnosti**, které už člověk má. Jak **využíváme svůj čas** je odrazem toho, jak bychom využili peníze. Když proflákáme čas, proflákali bychom i peníze. Z tohoto důvodu je buď máme, nebo nemáme.

Rád bych vám vysvětlil ještě jeden zajímavý poznatek. Při psaní této kapitoly jsem se v první části ocitl vibračně mnohem níže než v části druhé. Při identifikaci a popsání neférových taktik této hry jsem klesl na emoční škále a při druhé výchozí části mi znovu stoupla nálada. Považuji proto za klíčové vědět o nekalé povaze finančního systému, ale příliš se v tom emocemi zainteresovaně nevrtat, protože na této úrovni vědomí nic nezměníme! Tam vládne plazí a emoční mozek, jejich vlastnosti jsem už popsal. Je proto potřeba vystoupat o něco výše do Neocortexu a ladit se na realitu hojnosti a prosperity. Především kvůli sobě, protože když zlepším svou situaci, mohu tak pomoci i rodině, blízkým a okolí. Protože jak se říká: „lepší je být zdravý a bohatý, než chudý a nemocný“. Pomoci druhým můžeme jen tehdy, když budeme sami prosperovat.

Volba je jen na nás, jestli necháme HRU a hráče v jejím pozadí, aby hráli naše životy a aby nás ovládali jako figurky na šachovnici. Nebo se začneme hry plně účastnit, uchopíme ji do vlastních rukou a chytrými, férovými tahy

zvrátíme nežádoucí stav v náš prospěch a staneme se sami sobě pány. To je cesta k finanční a osobní svobodě.

Na ní je důležité, aby pokud možno co nejvíce lidí pochopilo, co jsou peníze, kde se berou a co se s nimi denně děje, neboť předpokladem každé změny a zlepšení je VĚDĚNÍ!

Na závěr jen takový menší fórek. Při zkoumání svých podkladů k této knize jsem narazil na nazlobený, ale přitom úsměvný výňatek z mého deníku (březen 2010):

„Rozbil jsem kasičku, přijdu do banky vložit ty mince na SVŮJ! účet. Chtějí poplatek za vklad jako takový a další poplatek za mince. Do mě okamžitě sto čertů! Nadelám poprask, vykřičím na ně všechna zásadní fakta o jejich podvodném systému, cítil jsem se jako Ježíš, který rozmetal obchodníky s veteší v chrámu božím ... avšak marně. Vyslechli si mě, ale nic nezmohli. Odcházím podveden do lokálních potravin, tetička mi s úsměvem ty drobné vyměňuje a přitom u nich žádný účet otevřený nemám... Ptám se, v jakém systému to žijeme?! V systému, který chrání zločince, co stojí za vytvořením krizí a obyčejní lidé za ně pykají. Já říkám zapálit a zničit je jednou provždy, bandu jednu mizernou zločineckou! A to se právě děje všude ve světě. Nastává začátek konce otrokářské nadvolády chamtivých drzých bankéřů, ač se jedná spíše o kořen všeho zla a chudoby, tohoto překrásného světa, který nám zničili. Viva La Revolución! Samozřejmě tím myslím osobní revoluci v každém z nás, až pak můžeme přistoupit na kanystry s „jejich benzínem“, podpálit jim tento sebezničující Babylon a dokonat tak jejich prohnilé „dílo“. Ok, přiznávám, trochu jsem se teď rozohnil... ale právě oheň hněvu je výborný prostředek, který nám umožňuje spálit to staré a na novém výživném podkladu z popela nechat vzniknout věci nové. Tento systém je zkrátka dlouhodobě nefunkční a je nejvyšší čas ho opustit. Stačilo...“

Ano, mírně jsem se tehdy vyzuřil, jak vidno z mého zápisku. V onom čase totiž všichni oplývali slovem krize a zlobilo mě, že paradoxně nejméně postihuje ty, kteří ji způsobili. A naopak běžní lidé na ni doplácují. Proto emoce hněvu nás může správně nastartovat, abychom začali jednat, pokud ji však dokážeme vědomě kontrolovat. Každopádně nejlepším lékem na všechno je jednoznačně HUMOR. Věci podané s ironií a sarkasmem mají vždy větší váhu, i samotný účinek na lidi.

Na konci této kapitoly, před přechodem na další, mi proto dovoluňte citovat pa-

sáz mého oblíbeného komika George Carlina, který nás sice opustil, ale jeho téměř 50letá stand-up vystoupení jsou plná nepotěšující, ale za to nadčasově pravdy podané s úžasným humorem jemu vlastní.

„Víte, jak bych popsal ekonomické a společenské vrstvy na této Zemi? Vyšší vrstva drží všechny peníze, neplatí žádné daně. Střední vrstva platí všechny daně a dělá veškerou práci. Ti chudí, ti jsou tam jen proto, aby nahnali bobky středním vrstvám! Existuje důvod, proč je vzdělání naprd. Je to důvod, který nebude nikdy, ale vážně nikdy vyřešen. Protože majitelé této Země to nechtějí. Teď mluvím o skutečných majitelích, těch velkých, bohatých, opravdových majitelích, velkých bohatých obchodních zájmech, kteří kontrolují věci a dělají všechna důležitá rozhodnutí. Zapomeňte na politiky – ti jsou zanedbatelní. Politici jsou tam dosazení, abyste měli dojem, že máte svobodu volby... Nemáte! Nemáte na výběr! Máte majitele. Vlastní vás. Vlastní všechno. Vlastní všechna média, takže kontrolují prakticky všechny zprávy a informace, které se k vám dostanou. Drží vás za koule! Každoročně utrácí miliardy lobbováním, aby dostali, co chtějí. A my víme, co chtějí: chtějí více pro sebe a méně pro všechny ostatní!

Ale já vám řeknu, co nechtějí. Nechtějí obyvatelstvo, občany schopné kritického myšlení. Nechtějí dobře informované, dobře vzdělané lidi schopné kritického přemýšlení. To se jim nehodí, to jim nepomáhá. To je proti jejich zájmům. Nechtějí lidi, kteří by byli natolik chytří, že když sedí doma u kuchyňského stolu a přijdou na to, jak nechutně byli napáleni systémem, který je hodil přes palubu před posranými 30 lety. To oni nechtějí. Chtějí poslušné pracovníky – lidi, kteří budou akorát tak chytří, aby obsluhovali stroje a vykonávali kancelářskou práci a akorát tak tupí, aby pasivně přijali ta více a více na hovno zaměstnání s nižšími platy, s delšími pracovními hodinami přesčasů, se sníženými sociálními dávkami a mizíci dýchody, které se vypaří v momentě, kdy je vyzvednete. Chtějí vaše peníze a oni je získají. Chtějí vaši penzi, sociální pojištění a chtějí je zpět, aby je dali svým kriminálním kamarádům na Wall Street... A víte co? Všechny je z vás dostanou, dříve či později, protože vlastní všechno. Je to Velký klub a vy v něm však nejste! Vy a já nejsme členy tohoto Velkého klubu...“

GEORGE CARLIN (1937–2008)

KAPITOLA XI.

VE ZDRAVÉM TĚLE – ZDRAVÝ DUCH

PŮVOD NAŠÍ (P)OTRAVY

Jak jste se mohli dovtípit z první chronologické části Proměny, jídlo jsem nepovažoval v minulosti za něco, čemu je třeba věnovat pozornost z hlediska obsahu. Byl jsem spíš fanouškem chutě než zdraví a preferoval jsem kvantitu před kvalitou. S postupnou sebestroměnou došlo i ke změně jídelníčku. Stalo se to přirozeně, jako když na podzim opadají listy. Strava je totiž velmi důležitá součást určující kvalitu našeho života.

Postupně jsem začal vnímat, že mé stravování a také většina populace je značně nevědomé, automatizované a prováděno bez uvědomování si následků individuálních, natož společenských. Všichni známe nablýskané obaly s pasoucími se vysmátými kravičkami na zelených loukách, zasněžených alpských hor nebo obrazy šťastných družných rodin za jedním stolem plným pestrého výživného organického jídla. Nic však není dál od pravdy než tato idylická marketingová fantazie potravinového průmyslu. Zdání rozmanitosti deseti tisíců produktů v jediném supermarketu v nás vytváří iluzorní dojem pestrosti a variabilní možnosti si vybrat. Další účinná mystifikace pravdivé povahy průmyslu je samotná trpytivá forma potravin, které se nám před očima jeví doslova jako plody rajské zahrady. Ovoce či zelenina přepravovaná v syrovém stavu tisíce kilometrů a následně namáčena do ethylenu je však pouze zbožná idea plodin, které si myslíme, že kupujeme. To je daň za hypermarkety, ve kterých neexistují roční období. Vytratila se z nich sezónnost i lokálnost. Mezi nás a místo odkud pochází naše jídlo padla jakási opona, která nám má zabránit poznání, co ve skutečnosti konzumujeme. Možná bychom to jíst nechtěli, pokud bychom to věděli, a to si průmysl nepřeje. Jedná se hlavně o masný průmysl, ale také rostlinný, plný pesticidů, herbicidů, larvicidů, fungicidů. Pokud pozorně sledujeme vlákno za vláknem z řetězce výrobku, začneme najednou zjišťovat, že realita je úplně jinde, než jsme se slepě domnívali. Už jen ze samotného pojmenování „potravinářský průmysl“ vyplývá, že jsme se přesunuli z farem a polí do továren a k umělému zpracování. Lokální pěstitelé a farmáři jsou na ústupu a nadvládu nad potravinami už dávno získaly korporace a akciové společnosti s jediným cílem – zisk. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby tento cíl nebyl zároveň jejich jediný. Zdravotní, ekologické, sociální dopady jejich podnikání jsou jim zdaleka ukradené.

Kontrolují celý proces od semen přes výrobu až po obchodní řetězce. Kromě toho je pro ně zásadní hlavně kontrola nad vztahem k veřejnosti. Lidé nemají znát původ toho, co si dávají do úst. Úmyslné zamlčování zacházení se zvířaty, pracovníky a přidávání toxických látek způsobujících závislost organismu, jsou pouze špičkou ledovce. Vytvořili jsme kulturu, která vidí zvířata jako hromadu neživé necítící struktury, se kterou lze zacházet tak, jak se lidské představitosti zamane. A přesně se stejným druhem opovržení, neúcty a nadřazené mentality pak přistupujeme k dalším členům celoplanetárního společenství živých tvorů (národy, rasy, kultury, zvířata apod.) Nepřipomíná vám ta druhová nadřazenost zvrácené ideologie něco z dějin lidstva?

Asi nejčastější obhajobou stravovacích návyků běžných konzumentů je argument nízké ceny. Nezdravé fast foody, zpracované konzervované potraviny, umělé sajrajty jsou sice levnější než potraviny čerstvé, výživné a organické. Ale pouze na první pohled! Naší krátkozrakostí přehlízíme důležitý dlouhodobý dopad levného nezdravého jídla. Ve skutečnosti existuje vysoká skrytá daň, kterou platí celá společnost i jednotlivci. Tato zdánlivě levná (p)otrava je popravdě obrovská iluze, ono je to totiž s odstupem času top drahé. Způsobuje totiž následné náklady na zdravotní výdaje, životní prostředí, sociální podpory a další. Všichni dobře známe množství případů šetření na jídle, které skončilo zdravotními problémy s nutností léčby. Ne nadarmo se říká: „nemám tolik peněz, abych si mohl koupit tak levné jídlo“. Největším předpokladem obezity nebo cukrovky je právě nízký příjem. Paradoxem doby je, že obézní lidé jsou vlastně podvyživení. Podvyživená toxická půda = podvyživené toxické jídlo = podvyživení toxičtí lidé. A zde pak vstupují na scénu další velcí hráči – farmaceutické koncerny se svými „chemickými cocktaily“, s pilulkou na každou nemoc...

Je to způsobeno neustálou marketingovou masáží a působením na spouštěče receptorů slasti v našem mozku. Experti, co propagují tyto produkty, jsou skuteční černí mágové v ovládnutí lidských emocí. Viděl jsem studii, v níž děti zavírali do prosklené místnosti, kde jim na obrazovku pouštěli různé stimuly a pánové v pláštích za sklem vyhodnocovali, jaké lákadlo nejvíce zabírá. To už hraničí s úchylnou psychopatií! Takové výzkumy jsou dokonce nejenže legální, ale i podporované a vyučují se na univerzitách v zahraničí jako „dětský marketing“. Odpovědnost padá i na politiky, kteří svou nekorektností, ignorací a korupcí nahrávají velkým potravinovým koncernům. K tomu, aby „mrkev stála méně než chipsy“ potřebujeme, aby politici podporovali a zvyšovali místní farmáře. Nezdravé jídlo vynáší víc, protože je podporováno

stimuly a výhodami.

Co kdyby politici postavili svou úspěšnost ve volebním období na měřítku toho, o kolik méně lidí se léčilo v nemocnicích oproti vládě předcházející? Jako to je například v izolovaném himalájském království Bhútán, kde je definicí úspěchu země myšlenka mít tak nutričně bohaté, zdravé organické potraviny, aby se lidé cítili lépe, měli více energie a nebyli tak nemocní? To je vznešený cíl skutečně zdravé a moudré společnosti!

„Nechť je jídlo tvým lékem a tvůj lék, ať je jídlem.“ HIPPOKRATES

„Čtvrtina toho, co sníte – vás drží při životě. Zbývající tři čtvrtiny, drží při životě vašeho lékaře.“ STAROEGYPTSKÉ PŘÍSLOVÍ

ZDRAVĚ ŽÍT

Přeměna mých stravovacích zlovyků znamenala zásadní obrat v myšlení, projevu, řízení a rozhodování, což mi přineslo výrazné zlepšení kvality mého života. Změnit stravování znamená změnit celý svůj životní styl. A to vyžaduje velkou odvalu a zodpovědnost. Začal jsem vyhledávat informace, ptát se zkušenějších, pozorovat na sobě poznatky v praxi a upřímně se zajímat o všechno, co mi pomůže zlepšit zdraví, dodá energii a umožní mi se cítit lépe. Vzdělávání bylo důležitým krokem k proměně pro zdravější život, ale mezi úplně první bych zařadil detoxikaci organismu. Nejprve je totiž důležité živinám uvolnit místo. Jedy usazené v těle musí jít ven, aby vzniklo místo pro ty správné látky. Detox může být půst spojený s klystýrem, detoxikačními dietami, očistami jednotlivých orgánů prostřednictvím bylinných čajů a tinktur, slanými roztoky spojenými s cvičením a dalšími metodami, které pomohou tělu zbavit se toxinů a dostat jedy ven. Před mnoha lety jsem si prošel několika z nich a od té doby se preventivně vracím k těm metodám, které na mě nejvíce fungovaly. Po očistě organismu jsem postupně začal zapracovávat mezi své pozitivní návyky následující klíčové body v oblasti stravy a zdraví:

1.) PÍT HODNĚ VODY. Každé ráno hned po probuzení je úplně první věc, kterou moje tělo vykoná, vypítí půl litru čerstvé vody. Umožňuje to tělu vyplavit ven škodlivé látky, které se nahromadily přes noc a nastartovat také systém ledvin, aby od rána správně fungoval. V procesu pití čisté vody pak pokračuji průběžně po celý den. Voda je životodárná tekutina a její pravidelné pití je ta nejjednodušší věc, kterou pro sebe můžeme udělat a přece to tak

překvapivě málo lidí dělá. Stačí tak málo pro své tělo, stačí pití vody a pozitivní efekty tohoto návyku jsou enormní i výzkumy dokázané. Piju buď přefiltrovanou čistou vodu z kohoutku, nebo pár minut odstátou, aby z ní vyprchal chlór, a přidám odšťavený citron. Denně vypiji 2–3 litry čisté vody. Tento dlouhodobý návyk zásadně ovlivnil mé zdraví a každému, kdo to ještě nezkusil, to vřele doporučuji.

2.) ZELENÝ ČAJ A RANNÍ STREČINK. Druhá věc, kterou vykonám po vypití vody, je přibližně 10minutový strečink. Za dlouhá léta jsem si vymyslel vlastní sérii cviků, které mi pomáhají uvolnit se, nabrat energii, koncentrovat mysl a poděkovat za obdržení daru, kterým je nový den. Po krátkém cvičení si připravím kvalitní sypaný zelený čaj. Tradiční pití zeleného čaje pochází z Asie a má pro náš organismus velmi ozdravující a ochranné účinky. Nebudu rozepisovat všechny efekty, je k tomu napsána dokonce nejedna kniha, nicméně tento ranní zvyk opravdu doporučuji – uzdravuje a pozvedává tělo, mysl i ducha. Je pro mě stabilním základem celého následujícího procesu a lahodným impulsem k vykročení do nového dne. Při pití zeleného čaje svůj rutinní ranní rituál doplňuji krátkým čtením aktuální knihy z mé knihovny. Bez ohledu na to, jak spěchám, vždy si najdu čas na tento ranní zvyk, protože většinou už za celý den další možnost k četbě nenastane. Ještě jen doplním, že během první půl hodiny až hodiny po mém probuzení, zůstávají stále vypnuté technické vymoženosti. Telefon, počítač a další rušiče vždy aktivuji až po snídání! Není nic důležitějšího než účta ke svému chrámu těla a klidné doplnění paliva před denními aktivitami. To si zaslouží nulový rozptyl. První sousto jídla si dopřávám asi tři čtvrtě hodinu až hodinu po probuzení, kdy se denní procesy nastartují a uvolní místo novému. Zbavím se také toxického povlaku na jazyku, který za noc vyplavila trávicí soustava. Teprve pak se použítím do jídla. Většinou bývají tím prvním ovesné vločky, ovoce, kokosový olej a případně zelený ječmen jako nápoj.

3.) ROSTLINNÁ STRAVA. Tento samotný bod by vydal na minimálně jednu encyklopedii, tak budu stručný. Přechod ze živočišné stravy na rostlinnou byla pro mě jeden z nejzásadnějších změn při transformaci osobnosti i života. Nikdy předtím bych neřekl, že změna stravy může mít takový enormní vliv na kvalitu zdraví, smýšlení, chování, financí, přístupu k věcem, ve vztahu k úplně všemu, co se může odrazit v životě jednotlivce, ale také k jeho okolí, zvířatům a celému světu (o tom více v třetí části). Bylo to přesně 31. 12. 2011,

co jsem se definitivně odpojil od masných výrobků, ale několik let tomu předcházelo postupné upouštění od tohoto typu potravin. Celý proces by se dal nazvat „zjemňování stravy“. Z hlediska vibrace jídla je maso jako „tuhá“ energie vespod a postupně se po žebříčku rostlinné říše tento vibrační kmitočet zvyšuje, čili zjemňuje. Zmíněné zušlechťování jídelních návyků se pak projevuje i ve vnějších aspektech života, jakými jsou vztahy, tvorba, vnímání věcí či duchovní sféra. Koneckonců tuto proměnu jste mohli zachytit v mé hudbě a strava na ni měla velký vliv.

Zjemňování stravy z hlediska zatížení a tuhosti postupuje následovně (čtete zdola nahoru):

BREATHARIAN (pránická energie)
WATERIAN (pouze voda)
FRUKTARIAN (plodožravec)
VITARIAN (raw food – syrová strava)
VEGAN
VEGETARIAN
FLEXITERIAN (příležitostně maso)
MASOŽRAVEC

Pozor, neznamená to však, že ten, kdo je výše, je automaticky lepší člověk nebo dosáhl osvícení či nirvány a podobně. To vůbec ne. Kromě lehčí stravy to však znamená i jistý posun ve vědomí. Slovy to těžko popsat, ale při mé zkušenosti to nejlépe vyjádří něco jako „vystoupat v horách nad mlhu a mít jasnější pohled na okolní svět“. Jistě vás napadá otázka, do které kategorie patřím. Nemám moc rád označení, kategorie a nálepky, dávají jistý pocit omezení a nutnosti „já musím“. Jelikož se v této škále pohybuji v rozsahu tří V, v závislosti na sezóně, lokalitě pobytu i potřeby těla – vyjadřuji to raději jinak: Zaměřuji se na zásadité stravování – alkalický životní styl, to znamená organické jídlo, které nepřekyseluje organismus a nezpůsobuje utrpení živým tvorům. 90 procent mého jídelníčku tvoří zelenina, ovoce, ořechy, luštěniny, semena, obiloviny, klíčky, řasy, byliny, trávy a superfoods. Zbývajících 10 procent od živočichů s úctou zužitkuji vejce, brynzou, máslo, med a jisté druhy sýra. Snažím se je však kupovat od ověřeného zdroje, lokálních farmářů s malou produkcí, případně potraviny s označením bio. Při návštěvě přímořských zemí si většinou od místních rybářů doplňuji talíř o lokální plody moře. Většinu roku však nakupuji sezónní potraviny a navštěvuji lokální

trhy, pokud ta možnost je. Během konzumace masa v minulosti, kdy jsem ho pojídal až několikrát denně, jsem si nedokázal představit, tak jako asi každý člověk s podobným stravováním, co bych jedl, kdybych nejedl maso. Dnes už se jen pouсмěju nad tímto velmi zkrlesně omezeným viděním. Dokonce mám pocit, že se při výběru receptů natolik rozšířil obzor, že je těžké si vybrat. Mám však na mysli domácí vaření. V restauracích je to na Slovensku stále boj s větrnými mlýny. Je tu jen pár možností, a to pouze v Bratislavě. Jinak mi na cestách u nás nezůstává na výběr nic jiného než smažený sýr nebo brynzové halušky. Na toulkách světem jsem však zpozoroval, že čím je životní úroveň země vyšší, tím více možností rostlinné stravy nabízí. Ve velkoměstech jako Praha, Londýn, New York a podobně je skutečně radostným faktem, že je tam velký výběr veggie restaurací a možností zdravého stravování.

Rád bych opět zdůraznil, že v této kapitole vyjadřuji rovněž svou osobní zkušenost s principy, které fungují mně osobně velmi osvědčeně v praxi, a na jejich základě jsem si dovolil alespoň stručně nastínit vlastní utvořený obraz o zdravém stravování. Nikomu své stravovací návyky nevnucuju, ani nevyvracím jeho, mohu tak maximálně doporučit a také se rád přiučím novému. Případně koriguji jisté věci, pokud se mýlím. Při výběru vašeho jídelníčku pociťujte tedy svobodu, naslouchejte svému tělu a hlavně myslíte vědomě a komplexně, to znamená, zohledňujte všechna pro a proti, všechny možné následky, které z vaší konzumace jídla vyplývají, a zároveň pátrejte po původu té dané potraviny. Zkrátka se zamýšlejte v největší možné míře nad obsahem vašeho talíře.

Důvody, kvůli kterým jsem se rozhodl upustit od masitého stravování, vyplývají z postupné Proměny, o níž jsem psal v první chronologické části. Asi tím nejhlavnějším důvodem byl soucit s živými tvory, se kterými spolusdílíme naši nádhernou planetu. Nevím jak pro vás, ale pro mě jsou zvířata mými kamarády, soucítím s nimi a proto se nedokážu spolupodílet na jejich utrpení. Rozhodl jsem se nejíst své přátele, protože mám v dnešní době mnoho možností jak se stravovat zdravě a chutně i bez jejich mrtvých těl. Nežiji totiž v ledu pokryté arktické oblasti jako Eskymáci, pro které je to jediná možnost. A oni navíc zužitkují každý jeden centimetr zvířete, neplývají lovem, dělají to jako nutnost a dělají to s posvátnou úctou k darům Země. To je můj další zásadní důvod, a sice zacházení „moderní“ civilizace s planetou a jejími tvory. Jednou z hlavních příčin těch nejzávažnějších problémů životního prostředí a rovnováhy celé planety je totiž **odlesňování světa kvůli výkrmu hospodářských zvířat určených na konzum**. Málokdo to ví, ale

zatímco třetina světa hladoví, 80 procent světové produkce kukuřice a sóji, třetina světových obilovin, jde na krmení velkochovů. K získání 1 kilogramu masa je potřeba 16 kilogramů krmiva a 3 700 litrů vody!! Více než miliarda lidí nemá přístup k pitné vodě a trpí podvýživou, aby zbytek světa nesmyslně konzumoval „energii“ oklikou skrz těla zvířat, namísto přímé konzumace plodin, které jsou určeny pro jejich výkrm. Opravdu postavené na hlavu! To je skutečně další důkaz hlouposti, ignorace a naivity kolektivního lidstva. Nemluvě o utrpení, znečištění výkaly, odlesňování půdy, klimatických výkyvů a dalších fatálních následků, který tento zvířecí holocaust způsobuje. To jsou fakta. Prokázaná a stále více alarmující fakta, kterým široká veřejnost odmítá naslouchat, a před kterými si stále zakrývá oči i uši. Mohl bych pokračovat kilometrovým seznamem, co negativa tohoto stravování přináší a proti nim by v koutě stála pouze tři pozitiva: chuť, tradice, pohodlnost. Jsou to však tak silná zaklínadla, že dokázala doslova převálcovat vnímání škody, kterou tato strava napáchala. Myslím však pozitivně a s rostoucím uvědoměním lidí můžeme pozorovat, že se situace za poslední léta opravdu mění k lepšímu. Ve velkém stoupá počet alternativních veggie produktů, „zelených“ stravovacích zařízení, pěstitelských komunit, osvětových spolků a celkově přátel Země i mezi známými osobnostmi, kteří tuto myšlenku šíří. Z historie a současnosti vzpomenu alespoň pár z nich, kteří se rozhodli pro vegetariánskou či veganskou volbu: Leonardo Da Vinci, Nikola Tesla, Mahátma Ghándi, Albert Einstein, Abraham Lincoln, John Lennon, Michael Jackson, Whitney Houston, Bob Marley, Paul McCartney, Madonna, Mike Tyson!, Brad Pitt, Jim Carrey, Robbin Williams, Clint Eastwood, Alanis Morissette, ale i Ježíš, Buddha, Dalajláma, Platón, Pythagoras, Konfucius, Tolstoj, Voltaire a mnoho mnoho dalších umělců, sportovců, vědců i velkých myslitelů. Měli k tomu podobné důvody. „Žij a nechej žít.“ „Jsme to, co jíme.“ „Nezabiješ“ a tak dále... PS: Obvyklé protiargumenty s proteiny a se všežravectvím – jsou skutečně úsměvné a způsobují přímo bouřlivé diskuse. To je v pořádku, ať se mluví na to téma co nejvíce, abychom se někam posunuli. K bílkovinám si stačí zjistit, které rostlinné složky je obsahují a je jich velké množství. A k argumentu „člověk je všežravec“ stačí položit před dítě jablko a králíka. Co myslíte, sní králíka a bude si hrát s jablkem? Malé lvíče by to ihned udělalo, lidské mládě však není šelma a nemá na to žádné předpoklady. To je jen taková strohá odpověď. Jinak k tomu existují anatomické tabulky, z nichž podle stavby těla evidentně vyplývá, že kterým „žravcům“ máme blíže.

„V mládí jsem se zřekl masa a vím, že ještě přijde den, kdy se lidé mně podobní, budou na zabíjení zvířat dívat tak, jak se dnes dívají na zabíjení lidí.“

LEONARDO DA VINCI

„Nic nepřispěje k lidskému zdraví a zvýšení šance na přežití života na Zemi více, než vývoj k vegetariánství.“

ALBERT EINSTEIN

„A maso zabitých zvířat v jeho těle stane se jeho vlastním hrobem. Protože pravím vám, kdo zabíjí, zabíjí sám sebe a kdokoliv jí těla poražených zvířat, je tělem smrti.“

JEŽÍŠ

„Vegetariánství je kritériem, podle kterého poznáme, zda je něčí snaha o morální dokonalost pravdivá a upřímná.“

LEV NIKOLAJEVIČ TOLSTOJ

„Kdyby jatka měla stěny ze skla, každý by byl vegetariánem.“

PAUL MCCARTNEY

HARMONIE, ZDRAVÍ, PROSPERITA

To vše je přirozený stav našeho těla, ke kterému směřují všechny jeho procesy. Je naší přirozenou podstatou, od které jsme se však čím dál tím víc odklonili. Nástup technologického pokroku, který nám umožnil fascinující objevy i na poli zdravotní vědy a výrazně dopomohl ke zlepšení života, přinesl i ohrožení spolu se změnou životního stylu a návyků stravování. Přestali jsme vnímat naše tělo jako chrám a s mentalitou oddělenosti jsme pozapomněli na to, že lidská bytost je celek tvořený z těla, mysli – psychických procesů a ducha. **Zdraví = celek.** Tělo nemůže být zdravé a duše trpět nebo naopak. Jedna složka nemůže fungovat bez druhé, vzájemně se doplňují a když vznikne nemoc v jedné z nich – znamená to nemoc i pro celek. A kde je ne-moc a my jsme nad sebou ztratili moc, přichází bezmoc a hledáme pomoc. Častokrát je již pozdě a my se ocitneme v pasti chapadel s úmyslem udržet chronické onemocnění v permanentním stavu, protože žijeme v systému, ve kterém se nemoc rovná něčí zisk. Naše zdraví pro ně znamená odliv příjmů. Vůbec tím nemyslím, že není správné vyhledat doktora, ale je nutné kriticky uvažovat a bděle vnímat, jak je celý systém nastaven. Slyšel jsem o jedné staročínské provincii, kde dostávali lékaři zapláceno jen když byli lidé zdraví. V okamžiku, kdy člověk onemocněl, měl lékař pozastaven příjem a musel tak dělat všechno pro to, aby pomohl člověku vrátit co nejrychleji zdraví. Dává

to podle vás smysl? Já myslím, že obrovský. V naší civilizaci to však máme přesně naopak a náš systém tak nepřímou vytváří živnou půdu pro projevení negativních vlastností lidské povahy. Nechce se mi rozepisovat o onkologickém průmyslu, ve kterém nám naši blízcí umírají, a je to choulostivé téma. Když jsem však navštívil organizaci, která prý bojuje proti rakovině, a viděl jsem, jak pacientům podávali maso, tuky nebo chleba s marmeládou, bylo mi až do pláče. Hippokrates se obrací v hrobě. Taková strava není lékem, ale jedem, natož při nemoci jakou je rakovina. Namísto odstrížení přísunu živin ke zhoubnému nádoru mu je posíláme! A pak se ho snažíme vyhubit chemickou směsí, která ničí i zdravé buňky. K tomu již přes 60 let slyšíme dokola tutéž obehnanou písničku: „Nebojte se, lék je už-už na dosah!“ Opět mě napadají slova „něco tady nefunguje správně“! Vyléčit rakovinu znamená zničit prostředí, ve kterém se jí žije dobře. Stravou, ne chemií! Nechat ji vyhladovět, jak jsem psal v pasáži o parazitovi, ne ho žít.

Kromě toho, že na ni léky již dávno existují a rostou v přírodě od počátku časů, tak všichni přeci víme, jak nemocem snadno předejít. Je to jedno jediné slovo. Prevence. Jenže naše civilizace převrácených hodnot způsobila, že vkládáme peníze do aut, oblečení, elektroniky, do čehokoliv, jen ne do kvalitních zdravých potravin. Kdybychom investovali raději do zdravého jídla pro naše rodiny, normálně by vypukla epidemie zdraví! Farmaceutický konglomerát s ročním světovým obratem 500 miliard by zbankrotoval. Z našeho zdraví pro ně totiž neprší ani cent. Starý konvenční způsob léčby nefunguje, potřebuje nové paradigma zdraví. Musíme se dostat zpět k základům, to znamená studovat kultury, které tyto problémy neměly. Pokud chcete být milionářem, promluvte si s milionářem. Nemluvte s člověkem v hospodě, který zápasí s existencí. Takže mluvmě ohledně zdraví s lidmi, kteří žijí 100 let bez rakovin a srdečních chorob. Ti nám jasně odkazují krásný signál. Zdravě žít je ve skutečnosti jednoduché, levné, bezpečné, efektivní, přináší nám to krásu, lepší pocit a delší život!

Proč nevolit tento blahobyt? Jedna z mála svobodných voleb, kterou člověk má, je možnost rozhodnout se, co budeme nebo nebudeme jíst! Jenže iluze, jíž podléháme, je přímo magická. Prý nemáme jako spotřebitelé žádnou moc... Velký omyl! Nemusíme přijmout to, co nám průmysl nabízí. Máme vlastní hlavu a vlastní zodpovědnost. Každou potravinou vloženou do nákupního košíku rozhodujeme nejen o našem zdraví a životě, ale i o celém fungování světa! Je totiž propojený volným trhem a my jsme pevnou součástí této sítě. Bojkot tabákového průmyslu za poslední desetiletí je dokonalým příkladem,

jak může být bezohledné a nečestné chování průmyslu změněno. Odvaha maďarských pěstitelů postavit se zemědělské fašistické diktatuře ze strany neměnné monstrózní korporace a vyhnat je ze své země je přímo ukázková! Máme to ve svých rukou. My a nikdo jiný – jedině my máme možnost změnit tento systém.

Prispíváme ke změně minimálně třikrát denně volbou našeho jídelníčku.

Je klíčové si uvědomit, že vše, co si vložím do nákupního košíku a následně do úst, je samotným politickým aktem. Naší volbou se spolupodílíme na chodu celé společnosti a na tom, jak funguje celý systém.

1) Nakupujme od společností, které **chovají úctu a respekt** k zaměstnancům, zvířatům a k životnímu prostředí.

2) **Co nejlépe poznejme to, co kupujeme** a vkládáme do úst – do posvátné brány těla, chrámu své duše. Poznejme původ a složení potravin. Já čtu obaly potravin a dělám to už léta. Věnujte tomu špetku svého času a po chvíli se v tom začnete orientovat a lépe se tak rozhodovat při výběru jídla.

3) Vybírejte hlavně **sezónní potraviny**. Zkusme minimalizovat konzumaci těch, které k nám putují přes půl zeměkoule ještě zelené a zaměřit se raději na lokální potraviny s menším časem přepravy. Jednak jsou zdravější a výživnější pro naši konstituci těla, jednak tím podpoříme domácí produkci. A co je doma, to se počítá.

4) Pokud je to možné, **nakupuji na farmářských trzích**. Podpořím tím místní farmáře a pěstitele. Zaslouží si to! Mají k němu totiž srdeční vztah už celé generace, mají poctivý přístup a jejich produkty tak mají ke zdraví blíže než tovární výroba.

5) **Založit si vlastní zahrádku**, byť i pár květináčů s bylinkami na balkoně. Od té doby, co si sám pár bylin a plodin pěstuji, se dívám na potraviny úplně jinak. Vůbec nejde o množství, které vypěstuji, jde o přístup k jídlu, k půdě, k Zemi, jak to celé vnímám.

6) **Požadujeme na školách zdravou výživu** pro naše děti a budoucí generace. Jistě mi dáte za pravdu, jaký vliv má jídlo na člověka a proto tedy platí „co zasadíme – to nám vyrostne“, což se týká i těch nejmenších. Co do nich vložíme – to se později projeví.

7.) **Připravuji si jídlo vlastnoručně** jak často je to jen možné. Jsem sice umělec stále na cestách, ale snažím se si co nejčastěji vařit doma nebo ve společnosti nejbližších. Vařit spolu s rodinou a pak jíst pohromadě za společným stolem, to je hotový zázrak. Má to obrovský vliv na jednotlivce, celé rodiny i společnost. Tato činnost se s příchodem moderní doby jaksi vytratila a je důležité si ji znovu osvojit. Zvyk se nám mnohonásobně vrátí, v dobrém.

8) **Poděkuji za dar v podobě jídla**, který se mi dostává, nebo pokud je to u někoho zvykem, klidně se pomodlit. Je to silné gesto, kterým vyjádříme vděk za něco, co v dnešním světě bohužel není samozřejmostí a také poprosíme, aby nám dodalo zdraví, energii a vitalitu – tím pomůžeme nejen nám, ale i celé planetě. Důležité je jíst vědomě, plně se soustředit na každý hlt a vnímat celý proces přijímání potravy. To je lekce, která se mi, přiznám se, učí nejhůře, ale rozhodně stojí za to na ni dbát. Výsledný rozdíl je totiž neuvěřitelný.

9) Každým soustem, každým kouskem jídla můžeme a měníme tento svět. Pokud jsme hladoví po změně, je třeba věnovat opravdu minimum času, energie a peněz **informovanosti a dostupnosti** ke zdravým výživným kvalitním potravinám (doporučuji zjistit si o tzv. Superfoods – spirulina, kakaové boby, mák, chlorella, goji, zelený ječmen apod.). Rozhodně to stojí za to. Energie, prosperita a zdraví z toho plynoucí je opravdu k nezaplacení. Je to investice do nás samých, která se nám mnohonásobně vrátí. Mám to ověřené.

Nezapomínejme také na očisty těla, které fungují jako pravidelné jarní úklidy domu. Zahrnuje to i půsty nebo odšťavňovací diety. Obvykle je podstupuji na jaře, případně v létě po zimním „zateplení“ organismu. Vzhledem k venkovní vysoké teplotě se půst snadněji dodržuje. Otuzování je dále výborný způsob, jak posílit svůj imunitní systém. Zvykl jsem si zakončovat sprchu ledovou vodou. Také lázně, masáže či přírodní kosmetika hrají zásadní roli. Samozřejmě pravidelný pohyb, o tom jsem se moc nerozepsal, je také životně důležitý. Chodím běhat i cvičit do přírody. Neznám lepší pocit než ten, který nastane poté, co si člověk zacvičí „5 Tibeťanů“ právě venku, samozřejmě za vhodného počasí. Jakákoliv pravidelná činnost, která nás baví a je prováděna nejlépe na čerstvém vzduchu či v přírodě, je zásadním prvkem k celkové harmonii. (slunce = vitamin D)

Spojuje totiž všechny tři roviny a umožňuje nám udržovat nezbytnou rovnováhu mezi fyzickým tělem, klidnou myslí a inspirací ducha. Nesmíme zapo-

mínat ani na mentální hygienu, což je další téma, které by vydalo minimálně na jednu kapitolu.

Každopádně meditace, o které budu psát ve třetí části knihy, je příjemným občerstvením duše a rozhodně velkou měrou přispívá k mému celkovému harmonickému žití.

Žít zdravě je snadné, levné i efektivní, ale vyžaduje to zodpovědnost. Jak jsem psal v první části, ta se váže na svobodu. Důležitým dílem na cestě k osobní svobodě je tedy nikdy nekončící péče o naše zdraví. Tato zdánlivá námaha se nám ve velkém odmění. Paradoxem zůstává, že tento dar v podobě zdraví dokážeme ocenit vždy až ve chvílích, kdy o něj přijdeme.

Dosažení zdraví, harmonie a prosperity bych na závěr této kapitoly tedy shrnul do 3 základních oblastí, jejichž prostřednictvím získáváme životní energii:

1. STRAVA (energie ve stravě)

2. POHYB (pohybová energie)

3. MYSL (pozornost – mentální energie)

Každá z nich je stejně důležitá. Pokud fungují všechny navzájem vyváženě i propojeně, máme k dispozici úžasnou kapacitu zásob své energie, z níž můžeme čerpat. Jsme tak plně vybaveni vydávat se na Cestu našeho každodenního života a mnohem lépe vyzbrojeni zdolávat příchozí výzvy, překážky i turbulence.

KAPITOLA XII.

VZTAHY JAKO ZRCADLO

ZRCADLENÍM K POZNÁNÍ SEBE SAMA

Vztahy mezi lidmi a jejich zvládnutí – to je umění hodné vyznamenání na univerzitě života. Naučit se vycházet s druhými je velkou zkouškou neznáma zahrnující ten nejnevyzpytatelnější faktor ze všech – faktor lidský. Mezilidské vztahy, ať už rodinné, partnerské, pracovní nebo kamarádské, jsou pro nás navzdory náročnosti jejich zvládnutí nejlepším způsobem, jak poznat sebe sama a jak se dozvědět více o skrytých zákoutích povahy naší duše i projevech ega.

Přirovnání k zrcadlu je asi tím nejtrefnějším, jelikož nám druhá osoba umožňuje skrze své jednání navenek vidět přesně to, co si nosíme ve svém nitru, ale také to, co je nám nejvíce vzdáleno. Vše, co rozpoznáváme v druhých, je zároveň součástí nás samých, ve stejnorodém i v protikladném pojetí. Ať už je to kladná nebo záporná vlastnost, udeří nám do očí, protože z nás vytahuje vědomí o nás samých. Tím, že nás to, či ono nenechá lhostejnými, nám objekt signalizuje, že buď v něm vidíme to, co nás nejvíce definuje, nebo to, co je nám nejvíce vzdálené. Je to jakýsi otisk principu jin-jang, anděl-čert nebo světlo-tma v naší mysli, kterým filtrujeme svět kolem nás.

Nejvíce jsme si totiž vědomi toho, kdo jsme, ale také toho, kdo nejsme! V jídelníčku si například všímáme jídla, které milujeme a které nemilujeme. Rovněž v dalších věcech vnímáme zejména bílou a černou, šedý střed přitom úplně vypouštíme. Vzrušuje nás shoda i úplný protiklad. Není náhoda, že největší pozornosti se těší lidé, kteří nás uchvacují a ohromí něčím jedinečným, ale rovněž také lidé, kteří nás „uchvátí“ špatným opakem, něčím odsouzeníhodným. Tak vznikají senzace a ty způsobují naše polarity vnímání světa. „Bez-pohlavnost“ v něm nemá úspěch, nemá šanci, je pro nás příliš nudná. Průměr je naším velkým strašákem, proto někteří zločinci udělají jakýkoliv ohavný čin, jen aby se zapsali do povědomí jako „někdo“. Umíráme s představou, že o nás nikdo nezakopne. Slova na naši adresu, byť nelichotivá, jsou pro nás vykoupením z tísnivé propasti prázdnoty, nezájmu a lhostejnosti vůči nám. Lidské ego se tímto mechanismem udržuje při životě, což je v tomto případě jeho dobrý účel. Není nic horšího pro důstojnost člověka než pocít, že po vás ani pes neštěkne ani.

Celé to souvisí zejména s vnitřním vztahem k sobě samým. Ten se nám auto-

matically odráží ve vnějším světě. S jakou měrou sebelásky hledíme do zrcadla na svůj obraz, takovým měřítkem promítáme do druhých tam venku lásku či nelásku samotnou. Naše kritika, či uznání druhých bezprostředně souvisí s námi samými! Naše sebeláska je přímo úměrná lásce k bližnímu.

Pokud nemilujeme sami sebe, nelze milovat druhé. A naopak, pokud sami sebe dostatečně s láskou přijímáme i se všemi našimi chybami, se stejným vnímáním pak vzhlížíme i k lidem kolem sebe. Znamená to, že do jaké míry vždy akceptujeme sebe s našimi krásami či chybami – stejnou měrou přijímáme i ostatní. Sebeláska se rovná „tebeláska“. Pokud začneme upřímně pozorovat náš všeobecný vztah k lidem – a ten je pouze jeden (je úplně jedno, jestli se jedná o vztah k partnerovi, kamarádovi, rodině či kolegovi) – překvapivě zjistíme, že stejný vztah pěstujeme vůči nám samým. Tato zkouška správnosti skutečně funguje! A my máme tu moc napravit to hned v okamžiku uvědomění. Všichni jsme propojení jakýmsi „vláknom lásky“, které směřuje od jednoho srdce člověka k druhému. Intenzita toho vlákna je v nás stejná jako je venku k ostatním lidem. Můžete namítnout, že zahleděný narcis nemá stejnou míru lásky k druhým tak jako k sobě. To však není láska. Takový člověk sám sebe skutečně nemiluje. Trpí obrovskou nejistotou vůči sobě samému, kterou kompenzuje přehnanou sebezpozorností. Nic není vzdálenějšího od skutečné sebelásky než sebestřednost, narcismus či pýcha. Pod touto skořápkou se nachází trýznivá touha milovat sebe, ale nevědět, jak na to. Je to obyčejná nevědomost, která to způsobuje. Přesvědčil jsem se o tom mnohokrát. Skrytá nenávisť vůči nám samým tak vytváří nenávistný svět. Takový je princip „jak uvnitř – tak venku“. Když má například žena dysfunkční vztah s mužem opilcem, může to pro ni být pozhánáním, protože jí tím ten muž vlastně říká: „Miluj se sakra víc, než se miluješ! Nenech se buzerovat a ponížovat tak, jak se necháš. Já jsem tady pro to, abych ti ukázal, jak vlastně sama sebe nemáš ráda. Jsem tady pro to, abych tě dostal na dno, od kterého se můžeš odrazit a uvědomit si, že i ty máš svou cenu, bez muže i bez majetku!“ Takhle nějak může probíhat zrcadlení v praxi. Dosadte si tam klidně cokoliv. Druzí lidé jsou naši poslové zpráv, častokrát jsou to přátelé převlečení za nepřátele. Je potřeba se jen naučit symboliku ze vztahů číst.

Vytáčí vás někdo něčím? Tu vlastnost si nosíme v sobě a on či ona nám ji připomíná. Fascinuje nás někdo? Tu vlastnost si nosíme v sobě a on či ona nám ji také připomíná. Z podvědomí vychází tato informace přes imitaci druhou osobou až na povrch do našeho vědomí. Přijmout ji znamená přijmout sebe.

Tomu nás učí mezilidské vztahy.

Je to jako hledět do klidné hladiny horského jezera. Vidíme v ní temné mraky na obloze? Vězme, že jsou v nás. Vidíme v ní úchvatnou krásu přírody? Vězme, že je také naší součástí.

„Nikdo mě nemůže zranit bez mého svolení.“ MAHATMA GHÁNDI

„Osvobodil jsem se od všeho, co pro mě bylo nezdravé. Od jídla, lidí, věcí, situací a všeho co mě ustavičně táhlo dolů, pryč od sebe samého. Na začátku jsem to nazýval zdravým egoismem, ale dnes vím, že je to sebeláska.“ CHARLIE CHAPLIN

HRANICE – KOMUNIKACE – ODPUŠTĚNÍ

„Raději chodit nahý než řešit vztahy“ je má dávná obranná výmluva, kterou jsem v sobě odjakživa vytěšňoval nutnost uspořádat si nějaký vztah, který byl tenkrát například pošramocený. Zvykl jsem si se tomu záměrně i podvědomě vyhýbat, protože jsem nevěděl, jak danou situaci uchopit a jak se říká „vyčistit stůl mezi námi“. Svou prapodstatou jsem víc introvertní povahy, takže jsem se musel svou schopnost vycházet s druhými postupně učit. Za ta léta jsem na sobě odvedl kus práce a stal se mnohem více společenský. Něco jako společenský introvert či extrovertní samotář. Stále tam jsou však rezervy a tím pádem je toho ještě hodně, čemu se přiučit ve správném jednání s lidmi. Možná to na sobě také sami poznáte, ale pokud se mi jednoduše chce – umím s druhými utvářet úžasné vztahové plynutí a dokonalou vzájemnou harmonii! Většinou se mi však nechce... Nebo spíš nechtělo, v minulosti. Tím jsem si ovšem zbytečně spálil mosty mezi mnou a některými blízkými. Myslím, že to mám i v nějakém nezařazeném textu z té doby:

„Býval som občas sprostý a páľil mosty z pomsty – hrotil som to, bol moc ostrý , urobil som dosť chýb a teraz neviem, čo s tým...“

Tu stinnou stránku mé minulosti se snažím již několik let napravovat, a tak jsem si sám v sobě vytyčil celkový nový přístup ke vztahům jako takovým. Převzít za ně zodpovědnost, přes jejich zrcadlení poznat sám sebe, otevřít své srdce dokořán, přijmout se i s chybami a začít budovat nové, lepší, kvalitnější vztahy. Jak jsem již zmiňoval, prvním krokem byl ten vůči sobě, druhý k rodině a nejbližším, dále k partnerkám, k blízkým přátelům a pak k spolupracovníkům, ke známým a tak dále podle priority. Na základě utvoření svých vlastních hodnot si snadno dokážeme utvořit i priority vůči ostatním lidem. To není „Sophiina volba“, je to o vytvoření důležitých pomyslných kruhů kolem

nás, ať to zní jakkoliv. V úzkém kruhu máme nejbližší rodinu, za ní větší kruh s přáteli a za ním ještě větší s běžnými známými a tak dále. Každý je sám sobě tvůrcem, regulátorem nebo strážcem jednotlivých kruhů. Je jen na nás, koho do toho či onoho kruhu vpustíme nebo naopak druhého vysuneme za své hranice. Má to svůj význam určit si „odsud – posud“ a podle svého uvážení to pásmo posouvat. Pokud bychom se ke každému chovali bezmezně, moc daleko bychom v životě nezašli. Zneužití druhými by na sebe nenechalo dlouho čekat. Svého bratra mám například v nejužším vnitřním kruhu a člověka, se kterým jsem se spřátelil před pár minutami, mám zase v kruhu na samém vnějším okraji. To znamená určení si pomyslných hranic, hodnot a priorit v našich vlastních vztazích, což je v podstatě velmi jednoduché. Avšak když nám ty hranice někdo posune bez našeho vědomí, většinou se to zkomplikuje, a pak to teprve začíná být věda – něco jako „vztahonomie“. Existuje tuším i taková kniha, ale nikdy jsem ji nečetl. V tu chvíli přichází na řadu „vyčištění stolu“ nebo definování si hranic, záleží na typu problému. Z vlastní zkušenosti vím, že 95 % jakýchkoliv komplikací v jakýchkoliv typech vztahu je způsobeno **selháním komunikace**. Proto je snaha o obnovení správného komunikačního toku mezi dvěma lidmi prvním krokem k nápravě. Pokud proběhne diskuse, ve které se dokážou dvě strany přenést nad své emoce a naslouchat jeden druhému, urovnání většinou nebrání nic. Víím, že se to píše snadno, ale také na sobě pozoruji, že vždy, když došlo k obnově komunikace a upřímnému vyslechnutí obou stran, vždy to přispělo k výraznému zlepšení vztahu. Partnerského, rodinného, kamarádského či pracovního. Za vším byla KOMUNIKACE příčinou i samotným řešením. Kde je vůle – tam je cesta. Ve vztazích to funguje jako hodinky, pokud je vůle na obou stranách. Stačí, když je na jedné straně absence vůle o usmíření a vztah už nic na světě nenapraví. Chce to čas – ten bývá nejlepším lékem a také pomáhá našemu odpuštění křivdy druhému i sobě. To je doslova balzám na duši, který vyčistí ovzduší mezi námi a pomůže, abychom k sobě postupně opět našli cestu. Co je však nejpodstatnější při odpuštění? Uleví se nám hlavně zdravotně – psychicky i fyzicky. Sám jsem zažil hořkou křivdu na svém srdci, která mě doslova šířala vnitřně i tělesně. Jediný proces, který mě z toho uzdravil, byla postupná snaha odpustit druhému. Víím, nepřichází to lusknutím prstu, ale musíme se o to alespoň snažit a trpělivě pracovat s emocemi odpuštění. OD–PUSTIT znamená pustit od sebe to staré – pocity křivdy, zášti, hněvu. Místy máme pocit, že už je to za námi, ale tváří se to tak pouze navenek. Ve skutečnosti jsme to uvnitř ještě ne-pustili, držíme to stále v sobě. Zkouškou správnosti, zda je

naše odpuštění opravdu upřímné, můžeme zjistit například představením si v duchu, o samotě a v klidu, daného člověka, popřát mu ze srdce jen to nejlepší, ať se mu daří a v té představě ho obejmout. Pozorujeme při tom sami sebe a můžeme cítit reakci, zda je to pro nás již úplně lehké, čisté a průchodné, nebo zda se tam stále ještě „chvěje“ nějaká rekční emoce. Mně se toto ověření velmi osvědčuje a rád ho doporučuji ostatním. Následné osvobození z vnitřní tíže křivdy je po upřímném od-puštění doslova vykoupením duše. Pomáhá tomu i prastará havajská technika Ho'oponopono. Její princip je tvořen čtyřmi slovními formulacemi vyzářenými upřímně od srdce k srdci druhého člověka: „Miluji Tě, Omlouvám se Ti, Prosím odpusť mi, Děkuji Ti...“ Za svou Proměnu vděčím i této láskyplné praktice, která nás očisťuje od negativních emocí a vnitřních ran, proměňuje je a nastavuje nás na nové vzorce uvažování vůči nám samým i vůči druhým. Navrací duši člověka k důležité sebelásce a tím harmonizuje naše mezilidské vztahy.

„Bud' laskavý – každý koho potkáš, v sobě svádí těžký boj.“ JOHN WATSON

MUŽ A ŽENA

Mé úplně první partnerské vztahy v životě byly klasické, jako většina vztahů byly postavené na vzdušných zámcích očekávání a vzájemné zistnosti či touhy po přivlastnění. Nikdy předtím jsem nevěděl, že existuje i jiný druh vztahu, respektive nevěděl jsem, jak to správně uchopit, aby zůstala zachována svoboda a zároveň vyvážený soulad mezi dvěma lidmi. Skočil jsem do toho tedy bez předešlého poznání tak jako každý a učil se za pochodu. Neznalost důležitých principů fungování vztahu přinesla hodně zklamání, výčitek a vzájemného hromobití. Právě neznalostí potřeby rovnováhy jsem příliš mnoho lásky dával a to dusilo lásku, kterou jsem mohl přijímat. Příjem = výdej jsem dlouhou dobu nedokázal vyvážit. Přehnané rozdávání se tak střídalo s přehnaným škrobením. Velká očekávání střídala smutná zklamání. Nemocná touha přivlastnit si druhého a vzít mu volnost byla typickým rysem tohoto typu vztahů a rovněž to pozoruji u lidí kolem sebe. U mě to dokázalo zajít k tak extrémní žárlivosti, že jsem žárlil dokonce i na jejího psa a nedokázal jsem ji spustit z očí, natož z mysli. A je to mysl, co hraje ústřední roli. Vztah postavený na nezdravých hodnotách a emocích způsobuje zbytečné utrpení a celé to začíná i končí právě v naší mysli. Ta totiž umožňuje se srdcem projevít a racionálně ho podporovat (pamatuji si, jak jsem v jednom krátkém vztahu nedokázal myslet na nic jiného než na tu ženu tak, až se z toho stala

nepříjemná závislost). Jejím neovládnutím jsme tak vtaženi do víru emocí, šrotuje nás to a my máme pocit, jako by skrze nás působila nějaká cizí entita bez naší vědomé kontroly. O to se zasluhuje prosím pěkně, náš plazí mozek (kapitola 1, druhá část). Ten sehrává dominantní roli i ve vztazích a právě i v takových případech, jako by za nás jednal někdo jiný. On za nás vlastně i jedná, protože to je jeho funkce. Problémem však je, že jsme z Neocortexu – z toho „pána každé situace“ klesly vědomím až k plazímu mozku a ten nás kompletně ovládá. Fight – flight – freeze. Souboj (ve vztazích spíše hádka) – útek – paralýza. Není vám to povědomé? Za to mohou právě naše nižší mozgová centra. A když se k tomu přidá silná emoce strachu, máme vymalováno. Strach o ztrátu partnera, žárlivost, závist, snahy o manipulaci druhým, zjištění očekávání, snahy o přivlastnění, přílišné ztotožnění se a lpění na partnerovi, přehnaná kontrola – to vše je odvozeno od hlavní emoce strachu, kterou plodí náš reptiloidní (plazí) mozeček. Tam se idylické romantiky a harmonického soužití moc nedočkáme. Klíč k povznesení se nad to všechno a k opětovné nápravě nebo i obecně ke šťastnému vztahu, leží v Neocortexu. Tam začíná komunikace na vyšší úrovni, rozvaha, soulad, empatie, vděčnost, láska, společné vize a tak dále. Pokud se do této úrovně dostane pouze jeden a druhý zůstává uvízlý ve strachu, je to jen zbytečné trápení. Pokud jsou v plazím mozku oba permanentně, je to hotové peklo na zemi – létají talíře. Pokud jsou však oba natolik zralí a vědomí, že se dokáží povznést výše, může z toho vzniknout krásný, šťastný, harmonický vztah. Taková je má zkušenost.

„Lidé se bojí působivé hudby, bojí se působivé poezie, bojí se hluboké intimity. Jejich milostné vztahy jsou jen bleskové vztahy. Nejdou do hloubky bytí toho druhého, protože z ní mají strach – na hladině toho druhého se budeme totiž odrážet my sami.“ **OSHO**

SYNERGIE – VZÁJEMNÝ SOULAD

V partnerstvích zmíněné nižší úrovně bere vždy jeden energii druhému a naopak, navzájem se obírají o energii. V těch vyšších harmonických vztazích, a to platí i o vztazích kamarádských, rodinných či pracovních, proudí mezi dvěma lidmi SYNERGIE. Je to společný soulad dvou jedinců, jejichž energie se vzájemným působením obou posiluje. Nedochozí ke ztrátám energie, ale ke společnému umocnění. Dopracovat se k tomu je možné jednou skvělou pomůckou. V interakci s dotyčným člověkem se soustředíme, ale vážně pozorně soustředíme na to, co nás oba spojuje, nikoliv rozděljuje. Musí to být

upřímné a musí to být vědomé zaměření pozornosti. Skutečně se začnou dít zázraky. Díky poslednímu vztahu s „probuzenou ženou“, to mám v praxi ověřené. Krásně to funguje. Laděním se na to, co dva lidi spojuje, namísto rozdělujeme, vytvoříme mezi našimi otevřenými srdci pomyslný obousměrný most a energie tak může jednotně proudit. Tento flow pak už oba dále usměrňují podle společných záměrů. Úžasné je, že tento princip se dá aplikovat na úplně všechny typy vztahů, spoluprací i běžné konverzace. Funguje to dokonale, důležitá je pouze pevná vůle.

Stejně tak jistě, se zaměřením pozornosti na vzájemný soulad, lze postupovat i v sexualitě při dosahování společného orgasmu. Prastaré umění Tantra učí jednotlivé techniky, jak se navzájem sladit skrze dýchání, vytvořit mezi dvěma energetické spirály a při vyvrcholení soustředit pozornost na jeden společný záměr. Celé učení vychází ze základního principu dvou polarit – ženské a mužské nebo magnetické či elektrické, která prostupuje všemi přírodními silami. Sexuální přitažlivost je totiž poháněna právě protikladností dvou opačných pólů. Tato bipolární dynamika je hnací silou celé evoluce. Čím více si těchto dvou protichůdných sil začneme všimnout a uvědomovat si je v sobě i v okolním světě, tím snadněji je dokážeme korigovat do potřebné rovnováhy. Jejich disbalanc je totiž příčina problémů asi ve všem, na co pomyslíme. Umět proto udržovat a napravovat rovnováhu na základě poznání dvou principů pro nás znamená úplně všechno – od zdraví přes vztahy, až po finance. Potlačování kteréhokoliv principu vede k nebezpečným anomáliím a lidstvo toho bylo svědkem po celou historii, zejména v případě represí vůči ženám. Jejich upalování a násilné potlačování ve středověku vedlo až k feminismu a „zmužnění žen“ v současnosti. Z jednoho extrému do druhého, jako když natáhnete a povolíte strunu. Z potlačování jednoho se stalo potlačení druhého na opačnou stranu. Muži z toho rovněž nevyšli bez újmy a jsme tak svědky „zženštění mužů“ v posledních dekadách. Ukrutní mučitelé v minulosti – jeden extrém, dnes buď tupí svalovci, nebo poddajné bábovky – druhý extrém. Najít potřebný zdravý střed je rozhodně největší misí pro obě pohlaví.

Nechť je muž tím stabilním opěrným kmenem s odvážným srdcem v hrudi a s páteří na svém místě mající jasné poslání ve světě a necht' je žena opět ta popínavá divoká liána nespoutaná jako nikdy předtím, kroučící se něžně a s láskou kolem svého ochranného milujícího stromu, v němž citlivě přeměňuje dům na domov, kam její protějšek přináší při návratu jako důkaz síly svého slova slíbený úlovek.

Taková je má poetická představa o dvou silných, vyvážených, vzájemně se milujících bytostech.

Ať je jakkoliv idylická, můžeme bohudík pozorovat, že nová epocha lidstva pomalu, ale jistě vytváří nový druh žen, nový druh muže i nový druh vztahů s těmito vlastnostmi. Je třeba chtít je vidět a najdeme je. A i když se nám to podaří, jedno zůstává nanejvýš jisté. **Když si myslíme, že naše mezilidské starosti jednoho dne skončí a navždy pominou, tak jsme na velkém omylu. Přestaňme doufat, že to bude jednou bez problémů.** Dokud budeme dýchat, bude tak k našemu nádechu vždy existovat výdech. To znamená, že vždy tu bude náš protipól, díky kterému se můžeme přiučit tak potřebnou, životně důležitou rovnováhu.

„Musíme osvobodit polovinu lidského pokolení – ženy, protože ty mohou osvobodit druhou polovinu.“ **EMMELINE PAKHURST**

„Bytost, která může být šťastná i o samotě, je opravdu samostatným jedincem. Pokud vaše štěstí závisí na jiných, jste jejich otrokem, stále nejste volní, jste v otroctví.“
OSHO

„Láska nic nechce a ničeho se nebojí...“ **ECKHARTTOLLE**

KAPITOLA XIII.

LIDSKÉ TVORY TVOŘÍ SCHOPNOST TVOŘIT

Svoboda a umění – dva nejvzácnější poklady mého života, které jsem spojil do jednoho vysněného povolání nebo spíš poslání – svobodného umění. Rozhodl jsem se být svobodným umělcem žítí – mým uměleckým dílem je můj život. Přetvářet ho ve svobodné vyjádření sebe sama formou umění je tou nejvznešenější hodnotou, kterou v něm nacházím. Zahrnuje to všechny jeho aspekty, ne jen hudbu. Vyjádřením tohoto vnitřního stavu může být jakákoliv činnost. Nejde jen o umění jako takové, je to spíše o tom mít tvůrčí přístup k životu. Kreativní rozměr nacházím v každé činnosti. Od mytí nádobí, zametání listí či opravě potrubí až po pěstování na zahradě, zvelebování příbytků a vaření večere. Může to být vskutku cokoliv. Přirozený umělecký vjem má člověk jednoDuše v sobě, je naší podstatou. Již u dětí můžeme pozorovat úžasné rozpětí představivosti, kterým vnímají realitu, až nakonec mizí její hranice a ono zapomíná, co je fantazie a co je skutečnost. Není to tak dávno, co přišli z onoho světa a stále dokáží vidět za závoj iluze našeho zapomnění. Možná nás tím učí, jak je velká fantazie – taková je velká skutečnost. Vše, o čem dokážeme snít, má potenciál zjevit se v naší realitě. O čem však snít neumíme a nedokážeme si to ani představit, tam není šance, aby se nám to splnilo. Takovou moc má vesmír. Na počátku všeho je jedna myšlenka. Ta dokáže narůst do gigantických rozměrů na základě naší tvůrčí představivosti. Síla myšlenky má neuvěřitelný dopad ve fyzické realitě. Jednou jedinou ideou srovnatelnou se sněhovou vločkou dokážeme spustit dlouhý řetězec událostí, které nakonec expandují do velikosti obrovské sněhové koule. Je to jako v principu efektu domina, kdy dokáže jedná malá kostka shodit několikánásobně větší kostku před sebou, ta zase shodí ještě větší, ta větší ještě větší – a tak dále a letí to jako lavina. Na počátku však stála jen jedna jediná malá kostka. Kontinuálním procesem na základě pákového efektu ale dokážeme přetvořit jedinou myšlenku k dosažení nevidaných plánů. Každá velká cesta začíná prvním krokem. Potřebný je pouze první nápad a následně nepřetržitě živení této energie formou naší pozornosti a z jediného náčrtu tak může prostřednictvím procesu efektu domina vyrůst gigantická stavba. Za vším stojí síla tvůrčí myšlenky a vědomého záměru. Tvořivý aspekt je tedy zásadním pilířem lidské existence. Zvířata tuto schopnost nemají. Jednají podle automatického programu přírody, zatímco člověk má možnost čerpat z nekonečného potenciálu tvořivosti. Ta se projevuje přes: MYŠLENKY, EMOCE,

SLOVA A ČINY. K těmto nositelům tvořivosti jsme byli obdařeni dvěma mocnými nástroji – POZORNOSTÍ A ZÁMĚREM. Pozornost energií přitahuje. Záměr energií přeměňujeme z jedné formy na druhou podle naší vědomé vůle. Přišli jsme sem naším tvořivým duchem přetvářet – ovládnout hmotu, nikoliv opačně. Nicméně tragédií současného lidstva je, že hmota ovládla ducha. Proto jsme kromě kreativity svědky i záplavy takové destrukce. Vytvořili jsme svět otočený na hlavu, ve kterém vládne materie místo toho, aby nám sloužila. Naším úkolem je navrátit mu ztracenou rovnováhu a prostřednictvím síly vědomého ducha přeměnit ničení na tvoření. Konec konců i ničení má v přírodě svůj význam, protože umožňuje zánik starého, aby mohl na jeho pozůstatcích vzniknout život nový.

Existují proto dva typy lidí:

- Jedni, co říkají „mně se v životě něco děje...“ (cesta bezmocnosti)

- Druzí jsou lidé, kteří svůj život TVOŘÍ (cesta moci)

Jak řekl Einstein, jedni žijí v nepřátelském a druzí v přátelském vesmíru.

Pojďme se tedy soustředit na vědomé tvoření v přátelském vesmíru, abychom na sklonku života byli hrdí na to, že jsme po sobě zanechali něco hodnotného...

„Logika vás dostane z bodu A do bodu B, představivost vás dostane kamkoli.“

ALBERT EINSTEIN

KREATIVNÍ FLOW

Pokud bych netvořil, asi bych se zbláznil... Tato myšlenka mi prochází dost často hlavou.

Proces, kterým přenáším obsah mého vnitřního světa skrze pero na papír, ve mně uvolňuje pocity štěstí a bezmezných extáze, podobné jako při sexuálním orgasmu. Tvůrčí činností se nořím do nekonečného oceánu, v němž zaniká pojetí času i „Já“, čili ega. V tu chvíli přestávám být přítomen a čas jakoby se zastavil. Proto je běžné o umělcích říkat, že to jsou ulítlí hippísáci či fetišci, protože větší část svého života prožijí mimo vnímání času. Když se s nimi chcete na něčem dohodnout, těžko se jim strefuje do přesné hodiny. Touto cestou se svým blízkým omlouvám za časové nepřesnosti a slibuji, že na sobě budu více pracovat. Způsoby vnímání času nejlépe vykreslí následující obraz. Staří Řekové měli dva druhy času podle svých bohů: Chronos a Kairos. Chronos je chronologický lineární čas, který známe podle klasic-

kých sekvenčních hodin vnějšího světa. Kairos je takzvaný vnitřní čas pravého okamžiku, pocitový či senzitivní, který se řídí spíše spontánností na základě vyzrálé potřeby. V praxi to tedy znamená, že podle Chronosu je večere nastavena přesně o sedmé a podle Kairosu je večera tehdy, když pocítíme hlad, bez ohledu na to, kolik je hodin. Nebo, vinař nemá přesný termín sklizně hroznů, ten správný čas totiž přijde, až když hrozny dozrají. Zimní gumy by se například podle Kairosu přezouvaly, až nasněží. Umělec vytvoří své dílo, až k němu vnitřně dozraje. Celá příroda funguje na čase „správného okamžiku“. Semínko nevyraší v pondělí ráno v šest třicet, ale až když nastane jeho chvíle. Šelma loví, když pocítí hlad. Bouře nastane, když na to mračna dozrají. To vše je zkrátka příhodný a přítomný okamžik tady a teď. Oba časy jsou každopádně stejně důležité. Bez Chronosu bychom jako společnost koordinovaně fungovali velmi těžko. Kairos nás zase učí, že některé věci je třeba nechat dozrát a neomezovat je hodinami. V tomto pojetí času se nejčastěji pohybují právě umělci. Platí to však pro každého, kdo cokoli tvoří nebo pracuje totálně ponořeně tak, že pro něj čas přestává existovat, což je dimenze tvořivosti nekonečných možností. Když se tam dokážeme naladit a udržet se v tomto stavu, pak už nebrání nic tomu, abychom z onoho bezedného pramene čerpali. Kdo k němu najde správný přístup, dokáže kdykoliv, i pod tlakem, využívat jeho moc. To platí například i u sportovců.

Při výzkumu mentálních procesů fotbalistů, kteří kopali pokutový kop v rozhodujícím okamžiku zápasu během tlaku pozornosti celého stadionu se zjistilo, že ti hráči, kteří se rozběhnou ihned po rozhodčím odpískání a kopnou, mají statisticky mnohonásobně menší předpoklad skórování, než ti, kteří neprovedou pokutový kop okamžitě, ale několik vteřin tiše koncentrovaně setrvají na místě. Co se tedy vlastně děje s pozorností hráčů, kteří zůstanou na chvíli soustředěně stát? Místo toho, aby podlehli tlaku ze žádaného výsledku a s drobnohledem celého stadionu s myšlenkou „Já musím!“, od všeho pozornost odvrátí a přesměrují ji do hloubky sebe samého. A právě ten „switch“ pozornosti z vnějšího světa introspektivního do světa vnitřního, je základem veškerého tvůrčího procesu. Přesměrování pozornosti do svého nitra, kde se dotkneme jisté hlubší vrstvy, hlubší úrovně našeho Bytí – tam je to místo, kde spočívá nekonečná síla. V momentě kontaktu s touto silou zmizí konceptuální pojetí „já“ a času, takže nastane stav bez ega a bezčasovosti podobný prožitku sexuálního orgasmu. Je to božský tvůrčí prostor v nás samých, kterému se také říká Stálost. Prostá, hluboká, intenzivní, živá Stálost – jejím průvodním jevem je utišení myšlení. Nicméně to není absence přemýšlení,

ve skutečnosti je to silný myšlenkový náboj, který se ale výrazně koncentroval z roztráštěných myšlenkových pochodů do jednoho paprsku pozornosti. A z něj proudí obrovská moc, která nám ale nepatří – je to univerzální moc, z níž vzniklo všechno kolem nás. Pokud se dotkneme vzácné ryzí univerzální tvůrčí síly, máme možnost ji podle našeho uvědomění a vůle nasměrovat do proměny jakékoliv formy. Můžeme to přirovnat ke koherentnímu laserovému paprsku, kterým všechno ve světě forem vytváříme. Jsme jako božská 3D tiskárna, duchem proměňující hmotu. Tento potenciál, tento zdroj kreativity dřímá v každém z nás.

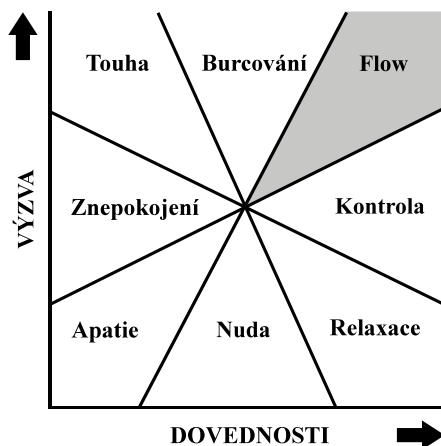
Otázka zní, jak se napojit na „kreativní flow“ a udržet se v něm? Respektive, co nám pomáhá ponořit se hluboko do tvůrčí činnosti tak, že svou celou pozornost totálně soustředíme pouze na tuto jedinou činnost? Jak se dostat do jakéhosi kreativního transu, odosobnit se a stát se pouze zprostředkovatelským médiem, skrze který umožníme božské tvořivosti protékat?

V první řadě je nutné eliminovat jakékoliv rušivé elementy v našem okolí, které nás mohou rozptylovat. Vypnout všechna zařízení, která dokáží přerušit naše napojení. Dále je třeba se dostat do uvolněného stavu těla i mysli, což znamená sjet z beta hladiny do hladiny alfa a postupně začít zaměřovat svou pozornost na samotnou činnost. Z vlastní zkušenosti vím, že tento přechod dá chvíli zabrat a je v podstatě na celém procesu nejtěžší. Proto to lidé většinou vzdávají už po pár minutách, protože trpělivě nevyčkali na pomalé přemostění z „rušné bety“ do „klidné alfy“. Obvykle to trvá 15–20 minut. Záleží na mnoha faktorech a hlavně na síle naší mysli i tréninku. Zkoncentrovat rozptýlenou pozornost mysli do koherentního laserového paprsku je cílem první fáze. Při snaze o tvorbu zde množství lidí uvízne, včetně mě, pokud v tom postupném procesu vytrvale nesetrvají až k samotnému napojení na stálý „tvůrčí flow“. Paradoxně, v tomto bodě moje poradenství končí. Od toho momentu to jde už doslova samo! Je potřeba se pouze nechat volně unášet na vlnách proudu a udržovat naši pozornost v samotném procesu. Jde to již velmi jednoDuše a my se ocitáme za hranicemi času a ztotožněním se se sebou samým. Ve vzácných případech máme dokonce možnost vytrhnout se z vnější reality natolik, že se dotkneme bezmezné extáze. Tanečník ponořen do tohoto stavu již není přítomen, jeho místo zaujal tanec. Malíř ve stejném stavu již není přítomen, jeho místo zaujalo malování. Hudebník zahloubaný do transu najednou jakoby opustil místnost, jeho místo zaujala hudba. Zde vznikají velké věci, za kterými nestojí umělec samotný, ale nezná-

má inteligence, které pouze umožňujeme se projevit. Pootevěřeli jsme bránu, aby do místnosti mohla vstoupit múza nebo Bůh. Následná tvořivost se tak stane jeho vyjádřením a umělec je tím pádem pouze prostředkem. Člověk je flétna, na kterou Bůh zahraje...

Jedná se o totální odevzdání se přítomnému okamžiku. Říkám tomu nespoutaný floating...

Cesta do tohoto stavu vede rovnovážným průnikem dvou protichůdným emočním projevům. A sice dosažením balance mezi stresovým vypětím a hlubokou relaxací, mezi skleslou nudou a burcuující rozdováděností a mezi apatií a přehnanými obavami – směřujeme k nekonečnému kreativnímu proudu, který můžeme nazvat jednoDuše FLOW.

„Když ke mně přijde skutečná hudba – hudba sfér, hudba, která se vymyká porozumění – pak se mnou nemá nic společného, s výjimkou toho, že jsem kanálem. Dělá mi však obrovskou radost, že byla prodána právě mně a že ji mohu zaznamenat. Jako médium. To jsou momenty, pro které žiji.“ **JOHN LENNON**

Proto vám ze srdce doporučuji. Pokud se najednou ocitnete v náhlém proudu inspirace a nápadů, je třeba ihned popadnout pero a papír, případně si zapsat podnět do telefonu, protože za pár minut nám to prostě odejde z hlavy. Takto jsem mnohokrát přišel o skvělé rýmy až celé texty, ale naopak se zase, díky okamžitému poznačení nápadu, mnohé z nich dostaly na světlo světa. Po čase jsem si vždy pouze vydechl, jak je dobře, že jsem si je tehdy zapsal. Tyto spontánní návštěvy, kterými nás „madam Múza“ leckdy poctí, jsou příliš cenné na to, abychom je nechali rozplynout se v zapomnění minulosti.

Kreativní (zpravidla noční) **chvilé jsou pro mě jako vzácný host, který občas zaklepe na dveře. Stojí za to, ho pozvat dovnitř. Přináší nám totiž velké nápady!** A právě z tohoto důvodu může občas umělecky zaměřený člověk druhým připadat jako blázen, autista či snílek. Z ničeho nic ho popadne na ulici nebo ve společnosti lidí nějaká idea a on nebo ona se do ní v tu chvíli natolik pohrouží, že vzbudí v lidech okamžitě údiv, někdy dokonce

i pohoršení. Stává se mi to docela často. Obecně existují tři specifická místa, ve kterých prý vzniká nejvíce nápadů. V angličtině jsou to takzvaná „tři B“ – BED, BATHROOM, BUS, čili postel – koupelna – autobus. Z vlastní zkušenosti potvrzují, že tato bizarní místa jsou skutečně ideálním prostorem k napojení se na kreativní tok. Říká se, že Einsteinova teorie relativity vznikla, když se koupal ve vaně. Mnoho velkých myšlenek vzniklo právě v koupelně, což bych osobně připsal tekoucí vodě, která je vhodným energetickým spouštěčem tvůrčího toku. Ve sprše stojíme v proudu vody, což se zrcadlí v mysli v podobě proudu myšlenek. Rovněž v posteli, která je ideálním místem stavu uvolnění, vzniká množství nápadů. Proto mám na nočním stolku po ruce papír a pero. Nejednou se mi stalo, že jsem se náhle v noci probudil a zaznamenal jsem myšlenku do sešitu. A poslední – cesta autobusem a nové myšlenky, které v něm vzniknou, zná snad každý. Míjející se okolní prostředí za oknem nás pomalu noří do jakéhosi transu a my se tak snadněji ladíme na sféru tvořivosti, nebo dokonce meditace.

Důležitou součástí kreativity je inspirace. Nádherné slovo, které pochází ze stejného kořene jako latinské výrazy „dýchat“ a „duch“. Znamená to „nadechnout se ducha“ – tedy načerpat tvůrčí inteligenci. Tím, čím se inspirujeme, pak přenášíme do své tvorby.

Podle toho, jakou posloucháme hudbu, sledujeme filmové či divadelní umění nebo cokoli dalšího, u čeho lze získat smyslové podněty, podle toho si do našeho podvědomí vštěpujeme jisté plátno, které slouží jako podklad k našim novým originálním myšlenkám. Je to jako příprava půdy pro zasazení semen nápadů. Proto velmi dbám na to, čemu věnuji v době volna svou pozornost. Vím, že má zásadní vliv na podvědomí, ze kterého pak čerpá vědomí. Například protože poslouchám hudbu, která mě povznáší – rovněž se tak snažím v rámci svých možností tvořit umění, které lidi povznese. Také čtu knihy autorů, které mě na mé Cestě dokážou nejvíce inspirovat.

Nejblíže mám k těm osobnostem, které jsou filozoficko-umělecké podstaty. To neznamena, že musí být filozofové či umělci. Znamená to, že jejich smýšlení je hloubavé a tvůrčí povahy, mohou přitom klidně působit jako konstruktéři, doktoři nebo i jako hasiči. Důležitá je esence jejich duše. Jsou to inovátoři, vizionáři a svým způsobem dokonce rebelové. Odjakživa vytvářejí nové světy. Duší slouží filozofové-umělci ve společnosti jako hlídka na nejvyšším stěžni lodě. Vyhlížejí do obrovských dálek a svými futuristickými vizemi, které předběhly dobu, informují zbytek lodě – obyvatelstvo o objektech na obzoru a směřování celého korábu. Ohlašují nebezpečí v podobě ledovců

i krásu v podobě rajských ostrovů. Mnozí je pro to považují za utopisty, snílky a zasněné idealisty. A to pouze z toho důvodu, že většina lidí nedokáže vidět to, co oni sami! Společnost jim dá za pravdu až časem, když se nakonec předvídané stane skutečným. Přesně proto jsou lidé filozoficko-umělecké podstaty důležití ve společnosti.

Co se týče mě, cítím se odjakživa mnohem více zaměřený filozoficky i umělecky než technicky. Vždy se rád přiučím nějakým dovednostem, ale přese všechno mám osudově silný pocit, jakoby mou duši naplňovala více jemnohmotná činnost, až jsem od kolébky do hrobu odkázán převážně na duševní aktivitu. Přiznávám, že pro technický chod domácnosti, pro stavební nebo opravářské práce jsem velmi nepoužitelný. Když jsem se s touto ne moc potěšující vlastností postupně smiřoval, začal jsem si klást otázku, k čemu mi příroda stvořila tak jemné, až nemužské, ruce. Opravdu ti, co mě znají nebo přišli do kontaktu s mými rukama, mohli zjistit, že jsou na mou výšku malé a na povrchu velmi hladké, jemné. Časem jsem si uvědomil, že mi chce příroda touto formou naznačit, abych se více věnoval duševní činnosti. Přesvědčil jsem se o tom již ve školních dobách, kdy jsem těžkou fyzickou prací brigádníčil, ale bylo mi to jaksi proti srsti a následně jsem přišel domů a ihned s radostí celé hodiny tvořil. Prostě jsem vždycky cítil, že pero a papír, umělecká činnost a kreativní zaměření mě nejvíc naplňuje. Tato forma tvořivosti je mým celoživotním záměrem.

„Umělec hraje nesmírně důležitou roli ve zlepšování reality dneška a ve vytváření reality zítřka. Jeho působíště je z hlediska toho, co lidstvo potřebuje a co vyžaduje, daleko před vědou. Úroveň kultury společnosti je přímo úměrná počtu lidí, kteří v ní pracují na poli estetiky.“ **L. RON HUBBARD**

10 000 HODIN + FLOW = MISTROVSTVÍ

Říká se, že klíčem k mistrovství v jakékoliv oblasti je 10 000 hodin. Znamená to, že za touto hranicí odtrénovaných, odcvičených hodin se člověk stává takříkajíc profesionálem a pánem svého oboru. Není to samozřejmě pravidlem, ani přesně ohraničeným limitem, ale přibližně taková doba je prý nutná k vytříbení potřebných schopností a dovedností pro dosažení profi levelu v dané činnosti. Zatím tuto pomyslnou hranici nemohu potvrdit ani vyvrátit, protože je trochu obtížné spočítat počet relevantních hodin. U někoho může 10 000 hodin v průměru činit 10 let a u jiného zase 20 či 30. S mým osobním přibližováním se k této hodnotě mohu souhlasit s jedním. Pokud se

pravidelný trénink či praxe spojí se schopností napájet se na kreativní proud, je možné pozorovat záblesky mistrovství jako předzvěst ovládnutí svého oboru. A pokud se někomu podaří překročit tento potenciální limit a pokračovat v celoživotním tréninku spolu se schopností pravidelně vstupovat do tvůrčího flow, je dosažení levelu velmistra vysoce pravděpodobné, stejně jako se to podařilo velkým osobnostem typu Michael Jackson v hudbě či tanci, Maradona ve fotbale, Wayne Gretzky v hokeji, Albert Einstein ve vědě či Dalajlama ve spiritualitě a mnozí další v jiných oblastech. Kritériem vůbec není komerční či veřejný úspěch. Zním lidi, kteří jsou skuteční velmistři svého oboru a málokdo je u nás doma zná, natož pak ve světě. Je dokonce možné, že mnozí z nich o tom pokladu ani nevědí. Geniální řemeslníci, neznámí vynálezci, vědecké kapacity i famózní kuchaři – ti všichni a mnozí další dosáhli mistrovství, protože svůj život zasvětili tvůrčí činnosti a svou práci natolik milují, že se stala jejich posláním. Přenechali se kreativnímu proudu a ten je unesl za hranice jejich možností, kde našli nový hlubší smysl svého života. A to je na tom celém to nejdůležitější. Mistrovství v dané činnosti se tak vedle toho stalo už „pouze“ průvodním jevem. Pevně uchopit prázdnou nádobu života do vlastních rukou a naplnit ji významem je nejvyšší forma umění. Je to ultimátní završení celoživotního díla člověka.

Proto snad nejčastější osudová otázka lidí na sklonku života zní:

Co já jsem vytvořil ?!

„Člověk si přeje, aby se ho dotkla pravda a aby ji mohl interpretovat tak, že bude schopen vyjádřit, co cítí a co prožívá, ať už je to beznaděj nebo radost – a vyjádřit to způsobem, který životu přidá další smysl. Doufá, že se tím dotkne i těch druhých. To je umění ve své nejvyšší formě. Tyto okamžiky osvětlení jsou tím, pro co chci žít.“

MICHAEL JACKSON

„Každý z nás instinktivně ctí velkého umělce, malíře či hudebníka a společnost jako celek je vnímá jako ne zcela běžné bytosti. A oni ani nejsou. Jsou o stupeň nad člověkem ... Ten, kdo dokáže skutečně komunikovat k druhým je vyšší bytost, která buduje nové světy.“ **L. RON HUBBARD**

„Do své práce jsem vložil srdce a duši ... a ztratil jsem svou mysl v procesu tvoření.“
VINCENT VAN GOGH

„Rehabilitace umění a umělců v kultuře je nesmírně hodnotná snaha a jakékoliv úsilí vynaložené tímto směrem se kultuře tisíckrát vrátí. Kultura je jen tak velká, jak velké jsou její sny, a její sny sní umělci. Když upadne úroveň existence umělce, upadne na škodu celé společnosti i umění jako takové.“ **L. RON HUBBARD**

KAPITOLA XIV.

SPIRITUALITA – VĚDA – NÁBOŽENSTVÍ

Od narození jsem byl vychováván v křesťanské víře. Předali mi ji předkové skrze rodiče s tím nejlepším úmyslem jako dar. Stejně jako si dítě osvojí cokoliv, co mu vštěpujeme, přijal jsem toto náboženské přesvědčení za své. Záměrně píšu přesvědčení, protože jakýkoli systém víry, jakýkoli světonázor, rovněž jakýkoliv skepticismus, ateismus, cokoliv jako rámeček či filtr, přes který vnímáme svět kolem nás, je jedním slovem přesvědčení.

V co věříme – to vidíme! Ne naopak! Naše přesvědčení totiž předurčuje vnímání.

Tento podstatný fakt je vědou prokázáný. Cokoliv, co vidíme nebo co se nám děje, je už předurčeno naším přesvědčením, naší vírou nebo nevírou (nevíra = víra v něco jiného). Výrazy, které běžně používáme jako víra, ateismus, skepticismus, to vše je jedním slovem přesvědčení – způsob, jakým vnímáme svět, vše kolem nás i v nás samých.

PŘESVĚDČENÍ -> VNÍMÁNÍ -> REALITA.

Naše přesvědčení určuje naše vnímání a to tvoří naši realitu.

Znamená to, že neexistuje nic takového jako je objektivní pravda. Naše mentální nastavení, program v naší mysli předurčuje, jakým způsobem na věci nahlížíme a na základě čeho svou realitu vytváříme. Jak se na svět díváme, tak se nám děje před očima. Realitu dokážeme měnit naším přesvědčením. To je cenný klíč k pochopení, vrátím se ale z této vsuvky zpět do dětství.

Jelikož dítě nemá intelektuální schopnosti, životní zkušenosti a moudrost učinit tak složité rozhodnutí, jakým je rozhodnout se samostatně, čemu bude věřit, na začátku života každého člověka tak za nás rozhodne někdo jiný. Nejčastěji jsou to naši rodiče, u někoho prarodiče či vychovatelé. V každém případě není možné, aby si zvolilo dítě svůj názor samo a tak s důvěrou v autoritu přijímá přesvědčení od svých nejbližších. Týká se to náboženství, světonázoru, životních hodnot, vztahu k penězům, případně i politického zaměření. Ke všemu jsme od malička vedeni a automaticky si to osvojujeme. V mozku vzniká určitý mind-set, se kterým pak operujeme v praxi vnějšího světa samostatně a zároveň přicházíme do první konfrontace s našimi převzatými přesvědčeními. Zde se to začíná lámat. Jedná se většinou o věkové období střední či vysoké školy. Naše vlastní zkušenosti rodičovské přesvědčení buď nahlodají, nebo naopak upevní. Každopádně fakt, že si vše můžeme

ověřit v interakci se světem, pak pomalu krystalizuje k vlastnímu přesvědčení. Probíhá to ale velmi pomalu. V mém případě, šlo o první pochybnosti – začátky kritického myšlení, které vyústilo v rázný nesouhlas až vzpouru. Nedomáhal jsem to přesně odůvodnit, ale cítil jsem zkrátka potřebu vše smést ze stolu a dopracovat se k vlastní „pravdě“.

Započal jsem tedy dlouhou cestu sebepoznávání i poznávání světa na základě svého vlastního prožívání a následného vyhodnocování reality. Celý proces bych velmi zjednodušeně shrnul do následujícího třífázového členění:

1. **slepé přijetí (převzetí přesvědčení)**
2. **a priori odmítání (rezistence vůči němu)**
3. **přijetí vlastního přesvědčení na základě svých zkušeností**

V mém životním příběhu se podle tohoto konceptu členění v případě náboženské víry jednalo o následující:

1. V první fázi šlo o **slepé přijetí křesťanské víry na základě zavedené tradice** předávané pokoleními (nerozhodl jsem o tom sám, ale převzal jsem jistou nedobrovolnou pečeť ihned po narození). Tímto nedehonestuji žádnou náboženskou tradici, pouze strízlivě konstatuji fakt, že nikdo nerozhoduje o tom, do jaké víry se narodí. Někdo to samozřejmě považuje za dar nebo čest. Budiž. Já však považuji za dar, nebo spíše důležité lidské právo, rozhodnout se sám a svobodně. Zvolit si bez vnějších tlaků to, čemu bude nebo nebude člověk věřit.

2. Druhá fáze se nesla ve znamení **nesouhlasu, projeveného výsměchem a popíráním křesťanské víry** – velmi běžný model, kde by člověk rád zaujal své vlastní stanovisko, ale nedokáže to správně uchopit, což se pak projeví jako hrubá rezistence nebo až atak. V mém případě jsem začal v období dospívání – v pubertě a po osamostatnění se striktně odmítat cokoli spojené s touto vírou, došlo dokonce i na zesměšňování. Zatoužil jsem po svobodném vyjádření vlastního názoru na otázku zbožnosti nebo ne-zbožnosti a hledal jsem rétoriku jak to vyjádřit.

3. Ve třetí fázi nastalo **pochopení a tolerance** vůči křesťanským hodnotám, které mi byly odmala vštěpovány a také vůči jiným náboženstvím. Buď dochází na základě vlastních zkušeností k osvojení si některých principů oné víry, nebo nastává vytvoření si své interpretace ať už teistické, ateistické nebo

jiné. Podstatné je ono svobodné rozhodnutí člověka. Touto cestou vznikla a stále vzniká moje vlastní mozaika poznání formou empirického (vlastní zkušenost) i eklektického (cizí zkušenost) spojování poznatků z různých myslitelských směrů, věrouk, spirituálních kultur či náboženství, ale i vědeckého skepticismu a ateistických pohledů. Čili vytvoření celkového obrazu za pomoci širokého rozpětí zdrojů a následného vlastního zavádění do praxe života.

Má odpověď na otázku, jakého jsem tedy náboženského či nenáboženského zaměření, zní asi takto. Jsem pohan, křesťan, buddhista, taoista, hinduista, panteista, toltékista, hoponoponista, hermetista, súfista, islamista, druidista, kabalista, alchymista... Jsem otevřený všemu, co se mi nabízí a co mi pomáhá nabýt poznání vlastní prožitou zkušeností. Abych to definoval přesněji z hlediska teismu, respektive ateismu, je mé přesvědčení jednoznačně teistického (zbožného) charakteru.

Ateismus je přesvědčení nebo „logická víra“, s níž se sice příliš neztotožňuji, ale z části například souhlasím s vědeckým názorem evoluce, avšak ne s celým. (Tento argument sdílejí také některé náboženské směry.)

Svůj postoj bych vám symbolicky dokreslil etymologií slova **pohan**, které pochází ze staroruského kořene „pogannyj“. Volně přeloženo to znamená člověk, který „**si jde svou vlastní cestou**“.

Takže i přes široký rozsah zdrojů, ze kterých čerpám, jsem přesvědčen o jakémsi **jednotném všezahrnujícím Vyšším záměru**.

Znamená to, že bez ohledu na pojmenování božstva, na jejich počet nebo na božstvo vnější či vnitřní se zkrátka jedním slovem přiřkláním ke zbožnosti. A tedy k tomu, že začátkem i koncem, příčinou i následkem všeho je Všeppojující Existence, které jsme součástí a zároveň jsme tou samotnou Existencí. Nezáleží na pojmenování, můžeme to nazývat Vesmír, Božský Zdroj, Vyšší Síla, Bohyně, Intelligence, Univerzum, Prozřetelnost, Bůh nebo Alláh, je to úplně Jedno. Protože Jedno je vším a všichni jsme Jedním. I přes oddělenou individualizaci. Ta je zároveň také součástí Plánu Jednoho.

A právě zde se přiřkláním k principu evoluce. Pod pojmem Jeden Plán, Jeden Záměr, mám na mysli evoluční proces, kterým Existence definuje samu sebe. Psal jsem o tom na samém začátku knihy. Takové je tedy mé přesvědčení, které se ale s neustálým poznáváním nového mění v mystériu zvaném Život. Jedinou neměnnou věcí v něm tak zůstává změna sama.

OTÁZKY NA KAŽDOU JEDNU VÍRU

Asi vás zajímá, co se ve mně začalo odehrávat během období, kdy vyvstávaly první pochybnosti.

Zhruba v období dospívání při pravidelných návštěvách kostela a poslechu kázání mi v mysli začaly vyvstávat otázky, kterými jsem svou dosavadní víru vystavoval zkoušce správnosti a srovnání s jinými náboženstvími. Formuloval jsem pochybnosti, na které jsem tehdy sice nenacházel odpovědi, ale samotné zpytování mě nasměrovalo na důležitou cestu bádání.

A sice, začal jsem si klást následující klíčové otázky (použitý text je z dokumentu Dear Believer, mé vlastní úvahy byly obsahově totožné, vzhledem k tehdejšímu věku však jinak formulované):

Proč věřím v to, v co věřím?

Proč pouze v toto konkrétní náboženství?

Proč věřím v Ježíše Krista a ne v karmu nebo reinkarnaci?

Proč někdo věří, že pouze Alláh je jediný Bůh a nevěří ve 4 vznešené pravdy Buddhy?

Proč někdo považuje Tóru za jediné zjevené slovo Boží a ne například Bhagavadgitu?

Proč je církev jednotlivých náboženství neovědně bohatá a napojena na mocenské a politické struktury?

Proč je právě víra, v kterou věřím, dominantní v kultuře, ve které žiji?

Není podezřelé, že většina věřících si osvojí náboženství právě té společnosti, do které se narodí, ale zůstane přesvědčena, že měli to štěstí nebo boží svolení, být zrozeni do této jediné pravé víry?

Není zvláštní, že téměř každý věřící volí svou víru nikoli podle jejích ctností, podporujících důkazů, mravního kodexu nebo kvůli projevům dané víry, ale spíše proto, že to byla prostě víra, do které se narodil?

Proč si právě z všemožného množství věrouk téměř každý věřící na této planetě zvolí tu víru, která je nejbližší po ruce?

Nejsem náhodou křesťan, protože jsem se narodil v Evropě?

Není muslim muslimem proto, že se narodil na Blízkém východě nebo Indonésii?

Není buddhista buddhistou proto, že se narodil v Číně nebo Japonsku?

Není hinduista hinduistou proto, že se narodil právě v Indii?

Není věc víry pokaždé jen zeměpisnou náhodou?

Praktikoval bych stejnou víru jako dnes, kdybych se narodil v jiné zemi?

Kdybych se narodil v Saúdské Arábii, byl bych také křesťan?

*Proč praktikují stejnou víru jako mí rodiče a jejich rodiče před nimi?
Není ta víra náhodou první, se kterou jsem přišel do styku?
Není to tak, že téměř každý vyznavač víry věří přesně v to, co ho naučili jeho rodiče?
Proč je moje víra správná a ostatní jsou mylné?
Proč se na této planetě praktikují desítky velkých náboženství a tisíce různých věrouk?
Proč existují v rámci křesťanství tisíce různých vyznání, odnoží a církví, přičemž každá z nich tvrdí, že zná nejvyšší pravdu lépe než ty ostatní?
I když se všechna náboženství navzájem vylučují a odporují si, nemohla by mít všechna zároveň pravdu?
Kterého Boha si tedy vybrat z tak velkého množství?
Říkají, že být nevěřící znamená dostat se do pekla. Není jistější si raději žádného z jejich Bohů nevybrat, než trefit zrovna toho nesprávného?
Kdo ví, zda je správný Alláh, Šiva, Jahve nebo nějaký jiný Bůh?
Není zvláštní, že si jedni věřící myslí o druhých věřících, že se mylí, ale totéž si myslí ti druzí o těch prvních?*

Asi tak přibližně zněl tenkrát můj vnitřní monolog. Některé z otázek jsem dokonce položil i církevním představitelům, se kterými jsem přicházel do styku. Odpovědi si však odporovaly, byly dosti nejasné a místy nebyly žádné. Postavil jsem se tedy tváří v tvář těmto elementárním otázkám a započal jsem dlouhou cestu pátrání po vlastních odpovědích. Dalo by se říci, že tato cesta nikdy neskončí a je zároveň cílem samotným. Je sice značně náročná, ale neuvěřitelně svobodná oproti stavu, ve kterém bych poslušně tiše mlčel bez kladení otázek a držel se jedné převzaté doktríny. Indicie, které se mi na ní totiž zjevují, jsou pro mě důkazem, že pochybovat znamená směřovat k moudrosti a vědění, ke kterému se skrze vlastní zkušenosti dopracovávám. Dodávají mi vše potřebné ke zlepšení mého života. Sílu, svobodu, moudrost, energii a hlavně lásku.

SPIRITUALITA, NÁBOŽENSTVÍ, VĚDA

Vystoupil jsem tedy z pevné bezpečné ulity zděděného přesvědčení a vydal se na dalekou cestu objevů pomyslného „svatého grálu“ lidského poznání. Studuji a čerpám z mnoha zdrojů a na vlastní kůži se přesvědčuji o působení více „pravd“ na své individuální cestě za jedinou Univerzální pravdou. I když je cesta do neznáma plná krivých zrcadel, přes to všechno je to velmi osvobozující a obohacující proces. Být otevřený srdcem i myslí celému veškerenstvu a umožnit sobě samému těžit z dostupných studnic moudrostí a prastarých náboženských pokladů je vděčnost sama o sobě a nabývání hlubšího smyslu bytí. Jak říkají buddhisté, na prvním místě však bylo nesmírně důležité „vyprázdnit svůj pohár“. Znamená to totálně se otevřít úplně všemu, co ke mně přichází v podobě znalostí a vyzbrojit se odvahou přijímat získané poznatky s upřímností vůči sobě samému. To jest zbavit se uzavřených vzorců, dogmat a ortodoxních přesvědčení, která mají skálopevné ohraničení a dále se již nevyvíjejí. Všechny spisy jsou mrtvé, dokud neožijí v praxi našeho života.

A to je přesně přístup probuzené spirituality v nás. Píšu probuzené, protože „spiritualita“ je podstatou každého z nás, ne každý však svou spiritualitu zároveň probudil. Slovo pochází z latinského „spiritus“, což značí ducha.

Popřít duchovní podstatu člověka znamená tvrdit, že jsme naprogramovaní roboti, něco jako shluk částic v pohybu. Jedná se o takzvanou „víru v náhodu“ a ta nemá ani vědecký, ani religiózní základ.

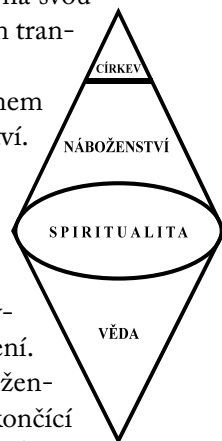
Podle tradiční vědy totiž život, organická hmota a tedy i my, to vše prý vzniklo z biochemické polévky v pravěku oceánu díky náhodné interakci atomů a molekul. Materialistická věda tvrdí, že hmota se seskupila do systému buněk a do složitých mnohobuněčných organismů, čistě náhodně a přirozeným výběrem. Nevím jak vám, ale mně přijde tato teorie tragikomická. Nejtrefněji ji vyjadřuje známé přirovnání, že to je jako: „kdyby tornádo prolétlo skládkou starého šrotu a NÁHODNĚ z něj sestavilo obří tryskové letadlo Boeing 747“. Starověcí Egypťané by se na tom nesmyslu také dobře pobavili. Během zlaté éry „Tep Zepi“ dokonce neměli ve svém jazyce slovo náboženství či spiritualita. Nenacházeli totiž žádný rozdíl mezi posvátným a světským. Boha, vesmír a sami sebe chápali jako součást jednoho celku spojeného Láskou. To jen tak mimochodem. Každopádně se vrátím k našemu vnitřnímu Božství, k naší přirozené podstatě.

Naš Duch, naše vědomí používá mysl jako nástroj, kterým řídí tělo. Abych to definoval přesněji, použiji počítačovou terminologii. Tělo je hardware, mysl je software a Duch je ten, co vše obsluhuje.

Proto tvrdím, že duchovní – spirituální bytosti jsme bez výjimky všichni. Být spirituální znamená vědomě používat duchovní potenciál a rozvíjet ho na základě vlastních zkušeností. Být náboženský znamená přijímat doktríny a přesvědčení na základě zkušenosti druhého člověka či systému víry.

Zatímco náboženství vyžadují následovat jejich ideologii se všemi pravidly, tresty a patenty na pravdu, spiritualita znamená vydat se na svou vlastní svobodnou cestu za poznáním do neznámých bažin transcendentálního světa.

Tato naše duchovní podstata – spiritualita je kořenem nebo základem, na kterém vyrostla pyramida náboženství. Na samé špičce stojí pak církevní instituce.

Kam tím vlastně mířím? Snažím se vyjádřit skutečnost, že všechna náboženství mají jeden stejný kořen, kterým je spiritualita. Na tomto podhoubí, z tohoto podkladu vyrostly všechny věrouky, náboženské tradice a přesvědčení. Je to božská podstata každé lidské bytosti. Kvůli náboženským rozkolům však vznikla obrovská separace a nekončící pocit oddělení mezi lidmi. Bohužel zcela zbytečně. Pokud totiž namísto všímání si rozdílností se raději upřímně, byť jen v krátkosti, zamyslíme nad tím, co mají všechna náboženství společného, zjistíme, že je to duchovní aspekt života a vnímání transcendentna. Lidstvo se však naneštěstí ocitá celou historii ve zmateném chaotickém stavu podporovaném náboženskými válkami kvůli přesvědčení, které je vlastně jen iluzí oddělenosti. Je pak tragikomedii, že dvě ideologie bojují proti sobě a přitom mají obě stejný kořen i stejný cíl. Přijde mi to jako válka dvou jablek z jednoho stromu hádajících se o to, které z nich má pravdu o jejich původu. Jedno tvrdí, že pocházejí z jabloně a druhé tvrdí, že pocházejí ze stromu.

Strom poznání máme společný a všichni z něj čerpáme, každý podle vlastní interpretace, vědu nevyjímaje. Ta stojí přesně oproti náboženství. Vzniká tím pádem jakési trojitě pojetí světa. Přes **vědu** – objektivní vnější zkoumání světa, přes **spiritualitu** – subjektivní vnitřní zkoumání světa a transcendentna a přes **náboženství** – subjektivní převzetí názoru o světě a o transcendentnu. Věda a spiritualita neustále zkoumají a mění. Náboženství převzalo a je neměnné. Věda pozoruje a používá vnější svět ať už mikro (mikroskopy), nebo makro (teleskopy) a spiritualita pozoruje a používá vnitřní svět, jejím nástrojem je vědomí. Pokud někdo v minulosti přišel přes vlastní

prožitou zkušenost ke vznešenému spirituálnímu poznání, vytvořila se kolem jeho učení doktrína, na jejímž základě vyrostlo náboženství, ve kterém lidé přijímají cizí zkušenost za svou.

Kdesi jsem četl pěknou definici: „*Náboženství je způsob, jakým se lidé pokoušejí dostat do nebe. Spiritualita je způsob, jakým se lidé pokoušejí dostat z pekla.*“

O cestě z pekla také bude koncipována následující první kapitola třetí části. Toto vše jsou samozřejmě pouze mé vlastní momentální úvahy, které se nejen mohou, ale jistě také budou měnit v závislosti na mém osobním poznání. A i když jimi možná někoho inspiruji, raději každému doporučuji zpracovat a zadefinovat v sobě své vlastní interpretace na základě prožitých zkušeností. Mou verzi „pravdy“ bych shrnul velmi zjednodušeně asi takto. **Náboženství je převzetí zkušeností jiných za své. Spiritualita je prožívání své vlastní zkušenosti. Věda je zkoumání a posuzování zkušeností přes hmatatelné a měřitelné důkazy.** Spiritualitou jistý Člověk (např. Ježíš, Krišna, Buddha) prokázal rozšířené schopnosti, náboženství následně vytvořilo kolem Člověka učení – tradici a věda schopnosti toho Člověka, a vůbec Jeho existenci, skepticky popírá, dokud to celé exaktně nedokáže. Mně to přijde jako sehraný tým. A vám?

Je načase, abychom přestali věřit, že svět byl stvořen kvůli nám, ale konečně si přiznali, že my jsme byli stvořeni kvůli světu a my jsme ti, kteří tento svět dále tvoří. To je podstatné. A každá tvorba jde snadněji přes spolupráci. Rivalita a opovrhování nás jen dále brzdí. Důležité je soustředit se na všechno, co máme všichni společně a ne na to, co nás rozděluje. Každý ze svatě či světské trojice věda – spiritualita – náboženství má co říct a každý to říká jiným způsobem. Naslouchejme každé oblasti a chtějme najít to dobré, co nám zlepšuje život, napomáhá nám stát se lepšími lidmi a posouvá nás vpřed. Díky vědě máme technologický rozměr, který je k nezaplacení. Díky náboženstvím máme duchovní rozměr, který je ucelený a nabízí na výběr z několika konceptů. Díky spiritualitě jsme lidmi a prožíváme duchovní aspekt života a kontakt se svým vnitřním božstvem. Je na čase spojit se pro jednu společnou věc... A tou věcí je jednoDuše lepší lidstvo.

„Přijímáme Boha, který se stane člověkem, aby nás spasil, ale nepřijmeme člověka, který se stane bohem, aby se spasil.“ **VERNON LINWOOD HOWARD**

„Spiritualita je fyzika, které jsme zatím neporozuměli.“

NASSIM HARAMEIN

„Duchovno a skutečná věda s otevřenou myslí a srdcem – jsou v podstatě za jedno. Kvantová fyzika jsou dokonce principům spirituality nakloněni. To pouze věda náboženství hlavního proudu způsobily hmatatelnou trblinu, protože jsou otroci arogance, ignorace a dogmatu. Jedno z nich není věda a to druhé není duchovno. Jde o dva protipóly stejného podvodu.“ **DAVID ICKE**

ČÁST TŘETÍ
TRANSCENDENTÁLNÍ
PROMĚNA NAD ČASOPROSTOREM

KAPITOLA XV.

ZÁŽITKY MEZI NEBEM A ZEMÍ

(KTERÉ MI ZMĚNILY ŽIVOT)

Srdčně vás vítám na stránkách třetí části knihy! V první jste měli možnost poznat můj příběh chronologicky od narození až po současnost, ve druhé jsem zvláště popisoval jednotlivé aspekty života a jak s nimi má Proměna souvisela a v části třetí nás čeká rozměr, který se rozprostírá nad vším, o čem jsem doposud psal. Zatímco první dvě části knihy pojednávaly o věcech z hlediska času a prostoru, třetí část bych nazval transcendentální. Budu v ní nahlížet na svůj život a svět kolem sebe trochu jinou optikou. Hned v první kapitole vám totiž představím zážitky, které mě přiměly vnímat věci odlišně, přes jiný filtr než jsem byl zvyklý. Pokud jste vydrželi číst až sem a zaujalo vás, o čem jsem psal, vězte, že třetí část půjde ještě hlouběji a budu se v ní zabývat ne až tak docela běžnými věcmi. Ty vás mohou fascinovat, ale také odradit. Děkuji vám, že jste setrvali a jsem přesvědčen o tom, že pokud vás dosavadní dvě části inspirovaly k tomu, abyste svět vnímali alespoň trochu jinak, pak třetí část promění váš pohled úplně. Vše je závislé na míře otevřenosti vaší mysli i srdce. Mám však dobrý pocit, že je vaše otevřenost široká a není to náhoda, že držíte v ruce právě tuto knihu, protože jak jsem napsal v jednom svém textu: „jaký interpret – takoví posluchači“. V tomto knižním případě, jaký autor – takoví čtenáři. A do jaké míry se poodhalí autor, do takové míry jsou připraveni zahořet i samotní čtenáři.

Pojďme tedy s odvahou na to... Začneme velmi ohnivě!

FIREWALKING

Postupně vám budu popisovat různé zkušenosti, které mě měnily. Na časové ose nešly přesně v následujícím pořadí, ale seřadil jsem je podle intenzity zážitků a určité vzájemné kontinuity mezi nimi. Koneckonců, jak popíšu později, ve skutečnosti čas nehraje žádnou roli a už i vědci se pomalu dopracovali ke konceptu bezčasovosti v tom smyslu, že minulost – přítomnost – budoucnost probíhá najednou, v jednom okamžiku. Naše vnímání času tak umožňuje přehrát si časovou smyčku postupně po sekvencích. Pravda se zdá být taková, že se celou dobu nachází jakoby v jednom okamžiku, v celku a najednou. Řekněme, že se nachází na jednom DVD a my – naše čtečka – lidská DNA právě z něj načítáváme sekvenci 21. století. Přátelé, je velmi pravděpodobné,

že si tu žijeme jeden velký film – jednu vzrušující hru, kterou jsme se sami rozhodli zahrát. A jedno z pravidel této hry je, že zapomeneme na to, že je to hra a co obnáší, protože nám to umožní maximálně pohrouženě se ponořit do jejího děje. Vzniká tak obrovské napínavé dobrodružství a každý v něm je coby Indiana Jones tím skutečným hrdinou svého příběhu. Ať už kladným, nebo záporným, odvážným, nebo zbabělým, vítězným, či poraženým – to vše je součástí našeho svobodného rozhodování, kterým disponujeme po celou dobu v rámci naší vzrušující Hry. Jednoho dne jsem se rozhodl hrát ji naplno, což obnáší také vyhledávání zkušeností, které mi pomohou dostat se za hranice zdánlivých možností. Posouvat levely a rozšiřovat svou vnitřní kapacitu, která mi může umožnit nahlédnout za omezení mysli a dotknout se rozměru Nekonečna.

První zážitek, který vám popíši, byla „chůze po žhavém uhlí“. Absolvoval jsem ji už několikrát, ale vždy si vzpomenu, jaké to bylo poprvé. Navštívil jsem event, který organizoval můj dnes již kamarád a spolupracovník JVC – Jiří Vokáč Čmolík. Nejdůležitější část celého procesu je příprava. Samotnému firewalkingu předcházelo asi 7 hodin postupného soustředění. Lektor nás s ním seznámil nejprve na teoretické rovině, poté následovalo sladění skupiny prostřednictvím hromadného bubnování. Dále množství meditativních technik, které pomáhají ke koncentraci. Po několika hodinách jsme nejdříve přistoupili k chůzi po skleněných střepech, lámání dřevěných desek bojovým úderem a ohýbání kovových roxorů nebo lámání dřevěných šípů protitlakem vlastního krku. Bylo to jakési zahřátí, příprava na překonání prvních strachů a zdolávání menších výzev. Ta velká přišla, jak jsem zmínil, až po několika hodinách. Přesunuli jsme se ven, kde už bylo připraveno ohniště se žhavými uhlíky. Pyrometr ukazoval 580 °C. Následovala asi půl hodinová vlastní koncentrace za doprovodu rytmické hudby, poslední krok před samotnou chůzí, který je nejdůležitější. Díky hudbě a tanci nebo jakémukoliv pohybu se dostává člověk do jakéhosi transu, ve kterém je totálně soustředěný na úkon, ale zároveň naplno vnímá své okolí. Pokud se člověk cítí připraven a odhodlá se projít, vydá se pomalou chůzí po rozžhavených uhlících o délce 3 až 5 metrů. Dvě věci jsou rozhodující: respekt a přítomný okamžik. Pokud člověk nemá respekt vůči živlu ohně nebo pokud se naplno nekonzentruje a uletí mu myšlenka, spálí se. Tak jsem si při jednom průchodu způsobil nepříjemný puchýř. Ostatní pokusy však byly bezchybné. Důležité je zahodit strach, ponechat si respekt a ukotvit se naplno „tady a teď“. Po absolvování nastal nepopsatelný pocit lehkosti a euforie. Překonání svých vlastních strachů a bloků

je nesmírně osvobozující a naplňovalo mě to radostí. Později jsem si chůzi se stejnou úctou a respektem ještě několikrát zopakoval. Dokud jsem to nevyzkoušel, nevěděl jsem, co si mám myslet. Zda je to podvod, nebo zázrak. A s odstupem času jsem zjistil, že to podvod i zázrak vlastně je i není zároveň. Lidská mysl, jak jsem již zmínil, je programovatelná. A vše, co je mimo náš mentální program, můžeme považovat za podvod nebo zázrak, protože se to zkrátka vyskytuje mimo náš myšlenkový rámec, mimo naši přípustnou realitu. Jsme totiž naprogramovaní k tomu, abychom věřili, že když projdeme ohněm, spálíme se! Proto jsou zdánlivé „zázraky“ prostě překonávány naprogramováním toho, co možné je a co není. A když projdeme skrze oheň s vírou – s přesvědčením, které se v naší mysli dekoduje na fakt, že se to nedá, tak si sakra popálíme chodidla! Ale vidíte, že já a mnoho dalších můžeme potvrdit, že když se dokážeme přeladit do jiného stavu vědomí, přepíšeme pak programový kód v naší hlavě a můžeme projít žhavým uhlím a nic při tom neucítíme! Proč? Protože **iluze nemůže popálit iluzi**, pokud neuvěříte, že může. Žádné zázraky neexistují. Existuje jen pochopení jak manifestovat všechny možnosti, které vychází z jednoho klíčového faktu, jenž byl mnohokrát zmíněn. A sice, že pokud připustíme a pokud skutečně rozumíme tomu, že nejsme tělo ani mysl, ale Vědomí, které je pánem těla i mysli, je možné cokoliv! Podstata uvědomění je velmi podobná jako ve scéně s ohýbáním lžice v legendárním filmu Matrix, kde malý chlapec, který ohnul pohledem lžici, vysvětluje Neovi: „Nepokoušej se ohnout lžici, je to nemožné! Místo toho si zkus jen uvědomit pravdu...“

Neo se diví: „Jakou pravdu?“ A chlapec odpovídá: „To, že žádná lžice neexistuje. Pak zjistíš, že se neohýbá lžice, ale ty sám...“

Přesně tak! Jediné, co existuje, je Nekonečné vědomí. Vše ostatní je „reálné“, protože to náš mozek kóduje. Tyto „jakože reálné“ shluky poletujících atomů náš mozek přepisuje do podoby fyzických předmětů. A právě uvědomění si té skutečnosti nás osvobozuje a umožňuje nám předměty „ohýbat“ nebo dělat „zázraky“ – což vlastně znamená provádět pro nás naprosto přirozené jevy, např. psychokinezi, telepatii a další schopnosti, které jsme „zapomněli“....

Tím chci říci, že v případě firewalkingu jde o to si uvědomit, že v té PRAVĚ SKUTEČNOSTI žádný oheň neexistuje a tím pádem ani možnost spálení se. Když jí uvěříme a přesvědčíme náš mozek, že existuje žhavý oheň a možnost se popálit, tak budiž! Proto dokáží mnozí lidé zdánlivě nemožné a nadpřirozené. Ve skutečnosti jde jen o důmyslnou přirozenou práci s lidskou myslí skrze naše Vědomí.

TERAPIE TMOU

Starotibetskou metodu Terapie tmou přinesl do Evropy Němec Holger Kalweit asi před 30 lety. Tato původně buddhistická meditační technika se nazývá „yangtik“. Pobyt ve tmě sloužil mnichům k pochopení podstaty stvoření a také jako příprava jedince na svou smrt. Umožnil jim uvolnit potlačené emoce strachu, přestat lpět na životě a vyrovnat se s nezbytnou smrtí.

Množství neuróz moderní západní civilizace pramení právě ze strachu ze smrti. Proto se začala tato metoda uplatňovat i v našem zeměpisném pásmu. Má velmi mnoho účinků, o kterých se za chvíli rozepteší, nejzásadnější však je pro násince jakási inventura života.

Dlouhou dobu jsem o ní poslouchal i četl, až jsem se v roce 2013 konečně rozhodl ji vyzkoušet na vlastní kůži. Minimální doba pobytu ve tmě je doporučena na sedm dní, maximální na sedm týdnů. Během jednoho vypjatého období jsem ve spěchu a stresu naházel pár potřebných a spoustu nepotřebných věcí do auta a vydal jsem se do chatky na Severní Moravu. Schválně píšu nepotřebných, protože ve tmě člověku postupně dochází, kolik zbytečností hromadíme v našich domovech a vláčíme v našich hlavách.

Terapeut mě mile přivítal, ukázal mi prostory a když jsem si ohmatal a zapamatoval vnitřek chaty, zhasl jsem... Nastala stoprocentní tma a bylo slyšet jen okolní zvuky zvenčí. „Uff, tak to bude haluz...“ pomyslel jsem si. Jelikož jsem měl před odjezdem náročné pracovní tempo, lehl jsem si hned do postele a doháněl spánkový deficit. První den, dva jsem s přestávkami na jídlo či na záchod celé prospal. Vždy jsem věděl, kolik je hodin, podle příjezdu terapeuta, který mi nosil jídlo jednou denně, o druhé hodině na oběd. Po prvním prospaném dni jsem si pomalu začal formovat režim. Ráno jsem po tmě provedl všechny hygienické potřeby a zacvičil si. Pojedl jsem ovoce či vložky a usadil se k rozjímání, dokud nepřišel oběd. Příklad terapeuta znamená, že vstoupí do přechodné místnosti, zatímco se já zavřu ve vedlejší, aby nenastal kontakt se světlem. Zeptá se mě, jestli s ním mám chuť sdílet pocity a zážitky. Pokud ano, zůstává ve tmě a hodinu, dvě si povídáme. Kromě třetího dne jsem té možnosti využil pokaždé. Třetímu dni se obvykle u jakékoliv činnosti říká kritický. V mém případě byl mimořádně kritický. Měl jsem pocit, že tam zmagořím, pokud neodejdu. Nastal obrovský vnitřní souboj s neviditelnou tmou. Pnutím a vzdorem jsem si způsobil až bolestivé chřipkové stavy, pocení, zácpu, malátnost a nechuť k jídlu. Tehdy jsem na otázku terapeuta, zda s ním chci mluvit, odsekl: „Ne, díky, čau!“ A verbálně jsem ho vyhnal z chaty. On s obvyklým pochopením pocitů lidí nacházejících se v kritických

momentech pozdravil a s láskou odešel. Celý uražený jsem se topil ve svých potížích a intenzivně jsem zvažoval ukončení. Kromě všeho jsem trpěl hlavně příšerně nesnesitelnou nudou. Měl jsem pocit, že to není terapie tmou, ale terapie nudou! Naše mysl je totiž neustále zaměstnávána a neumí si ani ve snu představit, že by si na jediný týden vzala volno! Stále to musí v hlavě šrotovat. Mám dojem, že pracuje ještě i po smrti. Neumí prostě odpočívat... V hlavě mi vyvstávaly otázky: „Kam jsem to sakra přišel?!“, „To jsem se sem dobrovolně vydal se dočista zbláznit?!“, „Můžu se na to vykašlat a odcházím domů, do bezpečného světa vizuálních vjemů a podnětů k činnosti!“ Asi tak nějak jsem s „nemilosrdnou“ tmou bojoval první tři dny. Jak jsem se předtím dozvěděl a později mi to potvrdilo i více lidí, podobné scénáře se odehrávají asi každému člověku během prvních kritických dní. Není to nic neobvyklého. Je to spíše běžná reakce naší pošetilé mysli. Není třeba si jí příliš všimat. Ona pomine. S tím nepatrným uvědoměním jsem začal po třetím dni přemýšlet trochu jinak. „Není tato fáze pouze přechodnou součástí celého procesu? Pro něco jsem sem přece instinktivně šel. Nebyl to snad tichý hlas duše, který mě ‚tahal za uši‘ a přivedl do říše tmy, abych s ní navázal ještě hlubší kontakt?“ S otázkami, které ve mně vyvstávaly napovrch, nastával postupný obrat. Ten den jsem přizval terapeuta dovnitř a vyprávěl mu o svých trápeních. Celou dobu mi s velkým pochopením naslouchal a bez nějakých výraznějších rad jsem v sobě najednou pozoroval enormní rozdíl. Zácpa povolila, tělo se začalo uvolňovat, vrátila se mi chuť k jídlu a potřebný elán. Pochopil jsem, že jsem s tmou do té doby pouze zbytečně bojoval, bránil se procesu a nechal diktovat své trucující ego. Rázem bylo v mém vnitřním vnímání všechno hezčí. Nechyběly ani vtipné momenty, kterými jsem se nahlas bavil. Do tmy jsem totiž dorazil s velkými očekáváními a právě proto se mi ze začátku děly věci opačné. Existence má zkrátka smysl pro humor. Před nástupem jsem studoval všemožné ohlasy absolventů na otázku, jaká tma je. Byl jsem tak nejprve plný očekávání, které se první dny vůbec nenaplnovalo. Po sedmidenním pobytu jsem celý proces s odstupem času pochopil a k nejčastější otázce „Jaká je tma?“ jsem si zaznamenal následující osobní úvahu:

Temnota není nijaká! Je to nicota. Ona je jen plátno, které nám umožňuje vnímat naše vnitřní projekce. Ptát se, jaká je temnota, je, jako kdybychom se ptali na obraz ještě před namalováním. Na jejím plátně se promítá přesně to, co vysílá projektor – naše mysl. Takže tma je vlastně pouze umožňovatel. A naše Vědomí nebo Duch je ten, který rozhodne, co vložíme do projektoru – do naší mysli. Znamená to, že

my jako Vědomí jsme promítači – ti co obsluhují projektor. Ta nuda na začátku byl emoční náboj – projev temnoty, čili její ekvivalent z pohledu emocí. Z pohledu vzniku Vesmíru byla Nuda katalyzátorem – spouštěčem Prvotního (Božského) Zdroje k veškerému tvoření. Aby vyjádřil sám sebe a začal tvořit, musel nejdříve pocítovat nekonečnou nudu, která ho dohnala až ke zbláznění. No a zmíněné zbláznění se je realizací Božského Zdroje. Pomiloval se s nudou (temnotou) a výsledkem jejich lásky se stalo Stvoření všeho živého i neživého.

Má příšerná netrpělivost či strach z nudy na začátku pobytu byla projevem a obranou zanikajícího, třesoucího se ega. Byl to skrytý strach z nebytí. Bálo se, že navždy odejde vše, na co bylo zvyklé a co mu vytvářelo komfortní zónu. Najednou mu to bylo odepráno a ono se začalo cítit jako narkoman na odvykací kúře. Hrozilo mu, že zanikne. Kvůli čemuž se objevila počáteční obrana, nuda, strach, nemoc a úmysl vzdát to. Až když jsem po třech dnech dostal své ego pod kontrolu, začal jsem si „hrozivou“ tmoucí tmu náramně užívat. Po skončení svých ranních rituálů jsem se každý den v klidu usadil a jednoduše byl. No dobře, vaše mysl se nyní určitě ptá: „Ale co jsi dělal?!“ A já znovu jednoduše odpovídám, že jsem: „Byl...“, spočíval ve vlastním Bytí. S nekonečným vnitřním klidem jsem začal vnímat, co skutečně znamená Být. Mé čiré spočívání v Bytí trvalo celé hodiny. Neměl jsem potřebu vykonávat žádnou činnost. Samotné Bytí bylo tak naplňující a všeobsahující! Ze samotného spočívání v sobě samém jakákoliv činnost vždy po několika hodinách sama od sebe vyvstala. To neznamenal, že jsem se pro ni rozhodl. Ona si počkala, až přijde její správný čas. A když přišel, tak jsem se nenuceně samovolně postavil a šel si například zacvičit nebo se najíst. Bez sebemenšího úsilí. Taoismus to nazývá řízení v ne-řízení. Není to nicnedělání, ale volné plynutí a jakoby unášení se nezajímavě v samotném konání. Jednoduše umožňuje činnosti, aby se děla. Tak jako dýchání, látková výměna a podobně. Naučil jsem se naslouchat svému tělu a jeho skutečným potřebám. Prošel jsem krátkým detoxem a dietou. Veganská strava byla podávána pouze jednou denně, ale za to byla neuvěřitelně chutná. Kromě toho, že terapeut byl výjimečný kuchař a připravoval jídlo v klidu a s láskou, možnost nevidět na stravu tak zároveň znamenala explozi chuťových receptorů. Tím, že ustoupil zrak, pak ostatní smysly doslova vybuchly. Jídlo a bylinné čaje chutnaly jako z rajske zahrady. Během každé konzumace nebo pití jsem měl neskutečný gastronomický orgasmus.

Sny byly také velmi intenzivní. Mysl se ponořila do Jungem popsaného ko-

lektivního nevědomí a měl jsem velmi živé a bizarní snění. Během bdělého stavu se mi zase jeden večer odvíjel kompletně celý život před očima, jakoby jsem seděl doslova před plátnem v kině, v jakémisi „kině vzpomínek“. Chyběl pouze popcorn. Žasl jsem nad živostí toho filmu a také svou pamětí, jelikož se mi zjevovaly vzpomínky, na které jsem už dávno zapomněl.

Chaotická mysl prošla během celého procesu jakousi defragmentací disku. Postupným čištěním se nakonec krásně uklidnila a spolupracovala podle záměrů Vědomí. Terapie tmou nebyla jen inventura celého života, ale i všech tří úrovní – těla, mysli, Ducha. V každém ohledu na mě měla blahodárné účinky. Úplná perlička však přišla na závěr. Poslední dva dny pobytu jsem nejprve začal velmi nepozorovaně, ale pak jasně vidět světelné obrysy svého těla a také některých předmětů.

Aktivoval se vnitřní zrak a začal jsem vidět záblesky světla ze středu čela, které jakoby rozjasňovaly tmou přede mnou. Bylo zvláštní a příjemné zároveň, pozorovat tuto schopnost „vidět“ ve tmě. Samozřejmě, že viditelnost nebyla taková jako běžně, ale pozoroval jsem určité kontury nejen svého těla, ale také například dřevěných předmětů. Fascinující zážitek přišel až poslední dny. Pokud bych zůstal déle než jeden týden, je možné, že by mě čekala ještě vzrušující podívaná. Ne, nejedná se o halucinaci, ale o aktivaci malého orgánu ve středu centrálního mozku, který se nazývá epifýza neboli šišinka mozková, která je klíčovým faktorem mimosmyslového vnímání a ke které se ještě vrátíme. Každopádně kromě prokázaných uzdravujících účinků – léčby fyzických i psychických nemocí, slouží terapie tmou hlavně k obnově kontaktu se sebou samým, se svou duší. V dnešním rušivém světě totiž stále více ztrácíme to jemné vlákno napojení na své nitro a ocitáme se v chaotickém bludišti, které se naším hektickým způsobem života pouze prohlubuje. Tma nám umožní navázat opětovný dotek s vnitřní sférou Bytí. I když zpočátku může proces zavánět takovou menší temnou nocí duše, za krátkou dobu přejde a nám se před vnitřním zrakem začne rozjasňovat, tak jako se zjevuje duha po bouři. Tato zkušenost mi pomohla navrátit vnitřní sílu, sebeúctu a nově si uspořádat životní hodnoty, priority či své záměry. Rovněž mě navedla k mnohým inspirativním myšlenkám mé tvorby, které jsem si ihned po příchodu zapsal. Tma je tedy jedním slovem umožňovatel. Umožní nám projevit v sobě neprojevené. Vše neprobuzené nebo potlačené díky ní vylézá na povrch. Celá škála smyslových i mimosmyslových vjemů a pocitů doslova exploduje před naším vnitřním zrakem. Oscilujeme mezi mučivou nudou, probuzenými strachy a zároveň nejevznešenějšími stavy, které si ani nedoká-

žeme představit. Na závěr nás obejme hluboký pocit klidu, vyrovnání a tichého štěstí. Když jsem se slunečními brýlemi na očích vyšel po sedmi dnech z chatky na světlo, nemohl jsem uvěřit, jaká krása nás obklopuje. Lehl jsem si do trávy a doslova se koupal v kouzle přítomného okamžiku. Cítil jsem se být opojen Existencí v tom nejlepším slova smyslu. Každý květ, každé stéblo trávy bylo dokonalé. Barvy přírody byly neskutečně intenzivně syté. S tímto nádherným extatickým stavem rozšířeného Vědomí jsem se vydal na dlouhou cestu domů. Užíval jsem si každý dotek, každý vjem. Po příchodu jsem ještě několik dní setrval v tomto přímo pohádkovém chvění a i když se postupem času rozplýval, zanechal ve mně nesmazatelnou stopu. Samota a tma je totiž přímá konfrontace se sebou samým, která nás přivádí k nepřikrášlenému sebepoznání. Kromě temných zákoutí lidské duše nám poodhalí neomezené hranice možností, které se skrývají v každém člověku. Mniši praktikující tuto metodu disponují telepatíí, levitací, jasnovidectvím či telekinezí a podobně. Bez ohledu na to, jak dlouhou dobu tam člověk stráví, má možnost nahlédnout do říše tajemna a obrovského potenciálu, který dřímá v nás i kolem nás a čeká na jeho objevení. Jsem přesvědčen, že se do tmy ještě vrátím a vychutnám si ji znovu, tentokrát však budu vědět, co mohu očekávat. Nebo ne?

„Terapie tmou vede zpět k poznání starých kultur, že duše je jemná látka, energie a že touto jemnou látkou jsou spojeny všechny živé bytosti a materiální formy. Neexistuje žádný duch tam venku, tam nahoře nebo za tímto světem. Tento svět je duchovní svět!“ **HOLGER KALWEIT**

*„... a tak občas uniknem do svojej jaskyne,
keď nenachádzam odpovede na otázky hneď,
sám so sebou bdiť je magický moment pohody
samota v prírode je môj ostrov slobody...“*

(Skladba Samota a hudba, 2012)

Nyní bych rád zpětně definoval pár pojmů. Když píšou Vědomí, mám na mysli vědomí sebe bez sebe, Já bez já, nekonečnou sféru Jednoty a propojení všeho, které je nad fyzickým a duševním. Když píšou vnitřní zrak, mám na mysli obrazy na jakémisi vnitřním plátně – obrazovce přesně uprostřed hlavy. Obrazy mají původ v epifyze – v našem orgánu ve středu Malého mozku.

TŘETÍ OKO A DMT – MOLEKULA DUŠE

Epifýza – šišinka mozková (latinsky Corpus pineale) se nachází za třetí mozkovou komorou ve střední linii mezi oběma mozkovými hemisférami. Je to žláza regulující citlivost světla, produkující hormon melatonin a řídící další procesy na fyzické úrovni popsané klasickou medicínou. Nicméně tisíce let je důvěrně známá zejména jako „třetí oko“. Podle prastarých spirituálních kultur je duchovním orgánem zachycující inspirace, obrazy či vnuknutí. Mluví se o ní v tradici Véd, hinduismu, dávného Egypta, buddhismu staré Číny, taoismu a filozof Descartes ji dokonce nazýval „sídlem duše“. Strukturou je velmi podobná oku, i proto dostala tento název a je schopná dívat se mimo náš fyzický svět. Je doslova hmotnou anténou ducha pro přijímání záchvěvů a proudů z Vyšší sféry Bytí, inspirativních obrazů a vedení na intuitivní úrovni. Vyvíjí se do sedmého roku života, zmenšovat se začíná s přicházející pubertou, a pak zůstává prakticky zakrnělá z důvodu moderního způsobu žití, který jejímu vývoji zrovna nepomáhá, spíše naopak. V dávné minulosti byla její velikost přibližně jako pingpongový míček, v současnosti není větší než hrášek (u dospělých 0,8 cm a 0,1 g). Kromě melatoninu produkuje a v hluboké tmě syntetizuje tento hormon na látku DMT – dimethyltryptamin, což je specifická sloučenina označovaná jako „spirit molecule“ – molekula duše. DMT je právě obrácením pozornosti do sebe, dovnitř těla, ve zvýšené míře vnitřně vylučovaný epifýzou. Způsobuje rozšířené vnímání, expanzi Vědomí a někteří to označují za halucinaci. Psychedelický účinek této přirozené látky našeho těla je však ve skutečnosti uvolňující proces, kterým odstraňuje nervové blokády a rozšiřuje naši percepci z „tunelové reality“ k vícevrstvému vnímání reality. Je totiž všeobecně známo, že v běžném stavu člověk vnímá pouze 0,0097 % všech podnětů! My jsme doslova slepci a hluchoni! 99,9913 % vesmíru a všech příchozích podnětů si nejsme vědomi. Proto se naše každodenní realita také nazývá tunel reality nebo i komfortní zóna. Je nastavena tak, abychom se ve známém světě cítili dobře a bezpečně. Když jsem psal o víře a přesvědčení, měl jsem na mysli přesně toto. Co je pro náš mozek nepřeložitelné, nevysvětlitelné, šokující, nesouhlasné aktuálním pohledem či emocionálním stavem, na základě víry a přesvědčení automaticky zařadí do své komfortní zóny, do tunelové reality. A přitom existuje mimo vnímání tak obrovské množství nepoznaných podnětů, které můžeme objevovat. Nicméně jedna ze základních funkcí mysli je přežití a obrana, což znamená, že mozek nás před novým a nepoznaným v dobrém chrání. Látka DMT nám však frekvenční rámec rozšíří, hranice tunelu najednou mizí a my vidíme mnohem více. Jako

interdimenzionální (vícevrstvé) bytosti tak díky tomu máme možnost pochopit iluzorní povahu té doslova v uvozovkách „reality“. Skutečnou realitou je ale těch 99,9913 %, které nevnímáme! Pokud někdo pohled za naši oponu do Skutečné reality hůře zvládá, mluvíme pak o jeho či jejich halucinacích. Jde pouze o nesprávné zpracování, případně strach či paralýzu. Stejný pojem používají také „odborníci“, kteří nepřijímají žádnou jinou skutečnost kromě jejich komfortní zóny – tunelové reality.

Za chvíli přejdeme k praxi zmíněného procesu. V teoretické rovině jsem se velmi zjednodušeně snažil popsat situaci tak, aby ji každý pochopil a mohl si informace nyní spojit s rovinou praktickou. Pouze připomenu, že DMT se v našem těle tvoří přirozeně během spánku, při hluboké meditaci, při pobytu ve tmě, ale také například v silných kreativních až extatických stavech. Tma mi tedy umožnila více nastartovat a zprovoznit ospalou funkci epifýzy a její přirozené vylučování DMT – látky inspirace. V přírodě ale existují možnosti, jak si tvorbu látky aktivovat pomocí účinku posvátných rostlin, které prastaré kultury právě pro jejich jedinečnou schopnost uctívaly.

AYAHUASCA, SAN PEDRO, PEYOTL – PURA PURA MEDICINA!

Změněné stavy vědomí (dále jen ZSV) dosahují a pěstují šamani či spirituální tradice na celé Zemi už doslova tisíciletí. Do mystického prostoru našeho ducha vstupují prostřednictvím posvátných rituálů v doprovodu přírodních medicín, hudby, tance, zpěvu či rozjímání. Už starověcí Egypťané pomocí ZSV zkoumali duchovní sféru lidského Bytí. Používali k tomu odvar z modrého lotosu, kořene mandragory nebo vlčího máku. Rostliny obsahující psychoaktivní látky během ceremoniálních obřadů jakoby přepnul vlnovou délku přijímače – mozku a umožnily člověku naladit se na jinou dimenzi reality.

„Není možné pochopit staroegyptskou civilizaci, staroegyptskou spiritualitu a náboženství, pokud nepřijmete fakt, že kněžstvo této kultury záměrně a cíleně pěstovalo změněné stavy vědomí, aby vstoupili do nadpřirozené dimenze.“

GRAHAM HANCOCK

Existuje však celá škála technik, která nám umožňuje otevřít přístup k vyšší dimenzi poznání bez pomoci rostlin, ale s pomocí různých druhů meditace, dýchání, rytmického tance, trans vyvolávající hudby, specifických prostorů a například i terapie tmou. Teď se ale zaměřím na to, co šamani, sádhuvé, derviši,

kněžstvo Egypta, jogíni a různé nativní kultury praktikují po celé planetě již od nepaměti. A sice obřady s rostlinnou medicínou. Ať už to jsou různé druhy kaktusů, lián, kořenů, hub nebo květů, pokaždé měly přírodní kultury správné informace a přesně věděly z čeho ji připravit, jak ji připravit a hlavně, to nejpodstatnější, proč ji připravit. Odpověď na otázku proč začíná v samotném posvátném přístupu těchto kultur k rituálním obřadům. Ceremonie probíhají přímo s božskou úctou, soustředěním a pokornou snahou o napojení se či o kontakt s onou „jinou sférou bytí“. Přesuneme se nyní do pásma mezi pohorí And a amazonského pralesa, do Peru v Jižní Americe.

Je noc a já se ocitám v šamanském kruhu spolu s mými přáteli a dalšími adepty na zasvěcení do rituálu spojeného s pitím medicíny, která nese název Ayahuasca. Liána s tajemným názvem roste pouze v Amazonii a místní ji považují za Matku – Bohyni všech rostlin a ochránkyni pralesa, která má duši a která si své adepty vybírá (k tomu se dostaneme). Přistupují k ní s náramnou úctou – respektem a při samotné přípravě jejího odvaru je nutné kromě váženého přístupu znát celý složitý proces vaření spolu s recepturou. Šaman musí nejprve v džungli vybrat vhodnou liánu, která si „přeje“ vstoupit do lidí, a zkombinovat ji také s dalšími dvěma důležitými přísadami, které aktivují její účinky a sílu. Vaření trvá asi 12 hodin. Šaman je celou dobu o samotě, protože rostlina nesnáší „mnoho očí“, špatné myšlenky, ani jídlo při její přípravě. Šaman k ní s úctou promlouvá, zpívá a navazuje kontakt s duchem rostliny. Prosí ji, aby přinesla z pralesa svou sílu, a dbá o přesný specifický postup v kombinaci s dalšími amazonskými přísadami. Odvar musí několikrát přecedit, což znamená vylít dohromady asi 70 litrů a pak znovu vařit v čerstvé vodě – tak silný extrakt psychoaktivních látek v ní je! Ze všeho totiž vzejdou pouze 1–2 litry medicíny. Vzniká tak absolutní koncentrát veškeré energie pralesa a mohutný komplex síly, byť i drobný objemem, zachvátí celý organismus. Pije se zhruba jeden malý kalíšek! Umíte si představit tu sílu... O její intenzitě jsme se mohli přesvědčit již při pití a pohledu na její konzistenci. Co se týče chutě, tak to byla jedna z nejodpornějších chutí, co jsem kdy zažil. Chutná jako byste pili husté hořké hnědé bahno. Nicméně specifická a zastrašující chuť je pouze její ochranný způsob, kterým se chce vyvarovat nadměrné konzumace pro zábavu, s neúctou. Když se ji někdo odhodlá vypít i přes odpornou chuť, je to důkaz, že adept má skutečný pokorný zájem o její mimořádně léčivé účinky a nepodstupuje to jen tak z rozmaru. O ayahuasce jsem se dozvěděl před několika lety a od prvního kontaktu se spustil neuvěřitelný řetězec událostí, které směřovaly k ní, až do dalekého Peru. Byl

jsem jí zvláštním způsobem magneticky přitahován. Její volání rezonovalo v mém srdci a přes různé indicie ve mně stále více rostla potřeba přijít s ní do kontaktu. Paradoxně ale vše nasvědčovalo tomu, že se výlet nakonec nepodaří. Zmeškaný mezinárodní let, ztracená zavazadla v Limě, nedostatek financí na cestu ještě před odjezdem a mnoho dalších překážek, které bohužel vstupovaly do cesty. Celou dobu jsem však nesporně věděl, že to vyjde. Ani na vteřinu jsem nezaváhal! Skutečnost, že si ta posvátná medicína, Matka všech rostlin své adepty, jak se říká vybírá, jsem se dozvěděl až doma z literatury, když bylo po všem. Ihned mi naskočila husí kůže. Dozvíte se proč... Přijal jsem tedy první doušek medicíny, otřásl se a usadil se do kruhu. Šaman zhasl oheň a začal hrát své ícaros – obřadní písně. Používá k nim šustítka, případně kytaru nebo jiný nástroj. V první půlhodině až hodině nastupují pozvolně a postupně počáteční stavy. Sedíme v naprosté tmě, protože zrak a ostatní smysly ustupují do pozadí a ze zmiňované epifýzy najednou naplno expanduje DMT, látka, kterou jsem popsal, a ta aktivuje šestý smysl či vnitřní zrak. Na obrazovce třetího oka se začínají zjevovat první barevné obrazy, holografické vize světelných spektrálních barev a pohyblivé exploze pestrobarevných geometrických útvarů, které se vzněcují na plátně myslí jako ohňostroj. Přicházejí první symboly zvířat, rostlin a celého pralesa. Ten zastupuje právě samotná Ayahuasca – bohyně a patronka rostlinné říše a mně se v obrazech ztělesňuje do podoby divoké amazonky, která mě vábí, abych k ní vstoupil do říše pralesa. Je to živá duchovní bytost a pokaždé se v závislosti na fázi procesu zjevuje v různých podobách. Po první hodině jsem se cítil výjimečně příjemně, zatímco téměř všichni kolem mě zvraceli. Zvracení je totiž častým průvodním jevem medicíny, která hlavně na začátku touto cestou očišťuje fyzické tělo a až poté vpouští adepta „přes bránu“ do vyšších světů... Musím ještě připomenout, že ceremonii předchází několika týdenní příprava, která vyžaduje dietu, samozřejmě vegetariánskou lehkou stravu, upuštění od léků, alkoholu, drog a důležitý je i celibát, čili sexuální zdržení. Jde zkrátka o koncentrování se na medicínu a vzhledem k její obrovské silné očistě našeho organismu je třeba sobě usnadnit celý proces, jelikož čím více zanesený a zatížený vstoupí člověk do rituálu, tím více ho bude očista bolet! Což platí i pro sexuální styk, ten znamená směšování se s druhou osobou na energetické úrovni a je třeba to na čas pozastavit. Také se šeptává, že důvodem je „žárlení“ medicíny. Mohu potvrdit, že na tom něco pravdy bude. Vrátil jsem se zpět k ceremonii. Zatímco kolem mě většina hlasitě zvracela a já jsem prožíval počáteční extatické stavy, v hlavě mi problesklo: „To je skvělé, že jsem na tom tak

dobře. Zatím mám velkolepé stavy, to je ono! Splňuje to má očekávání. Těším se na další rituály...“ Moje ego se samo pěkně pomasírovalo a sotva se stihlo vytěšit, najednou dostávalo první rány! Nastoupily pekelné očistné protuberance. Začal jsem zvracet demony, hady, draky a všechnenános, který jsem v sobě na energetické úrovni nosil. Dalo by se říci, že člověku je na zvracení ze sebe samého. Po každém zvracení jsem viděl, jaká neřest, hřích či zloba jde ze mě ven. Obrazy příšer totiž symbolizovaly konkrétní přešlapy, hříchy (je jedno jak to nazveme), kterých jsem se v životě dopustil. Rázem jsem se ocitl v tom, čemu se říká očistec. Ocítl jsem se obklíčen spalujícím ohněm, žhavou lávou a jakýmsi podivnými démonickými bytostmi. Smažil jsem se ve vlastním pekle, přátelé! Myslel jsem, že tam shořím na popel, ale zároveň jsem si uvědomoval, že to peklo je také mojí součástí. Přišel jsem totiž do kontaktu s nejspodnější vrstvou své bytosti, s říší, které se říká podsvětí. Řeknu vám, že otevřít svou temnou třináctou komnatu nebyla vůbec sranda. Podíval jsem se do tváře svého stinného Já a nemohl jsem věřit, že je ve mně přes ten náramný osobnostní a spirituální posun ještě tolik bordelu. Byl jsem si vědom, že rituál provází i nutná očista, ale že až taková?! Tak, jak jsem se před pár minutami těšil, že vůbec nezvracím a ostatní kolem mě v té tmě brutálně sténají, najednou se všechno otočilo a já jsem se stal prosím pěkně lídrem skupiny „bličů“. Nyní to zní trochu směšně, ale mně tehdy do smíchu vůbec nebylo. Kdybyste slyšeli ty pazvuky, které ze mě vycházely, měli byste dojem, že dávám Krakena! Zdálo se, že omdlím, ale s odstupem času a po studiu účinků rituálu vím, že právě ve zdánlivém stavu mdloby je vědomí na vysoké úrovni bdělosti! Medicína rozšíří náš frekvenční rámec a místo malého úzkého tunelu reality najednou vnímáme široké spektrum podnětů, o kterých se nám v běžném stavu ani nezdá. V „normální realitě“ si komfortně hledíme do známého světa, jakoby přes trubku dalekohledu a když pak podstoupíme rituál, přes přírodní spouštěče uvolníme v epifyze látku DMT a najednou BUUUM! Místo dalekohledu jsme najednou celým vesmírem... Nastává expanze našeho Vědomí, které se rázem rozplývá v Nekonečnu a my neletíme kosmem, ale stáváme se vesmírem samotným... Ano, podstoupit změněné vnímání může být i nebezpečné a hrozí, že přijdeme o hlavu, ale samotné rozhodnutí a celý proces je vysoce intuitivně spojen s moudrostí našeho Ducha. Podstupujeme ho tedy v době neoblomné důvěry, až pokud silně vnitřně vycítíme, že jsme na něj dozráli. Je mnoho případů, kdy se člověk pár minut před vypitím medicíny z ničeho nic otočí a raději to vzdá. Není to totiž pro každého. Před nocí s ayahuascou jsem měl trému, obavy a také velký respekt jako před důleži-

tým koncertem. Když jsme se všichni zúčastnění sešli před ceremonií u ohně, energie by se tam dala krájet. Všichni v tichosti mlčeli a v očích jsme měli výraz, jako když se člověk chystá skočit bez padáku do hluboké propasti. Je to vážně high-level, a když do něj člověk vstoupí, už nikdy nebude jako dřív. Uvidí totiž věci za oponou, což ho poznamená doslova na celý život. Potvrdili to již mnozí, i známé osobnosti, které však zde jmenovat nebudu. Já jsem tedy začal prvním rituálem pěkně od podlahy, a to doslova. Objímal jsem lavor a sténa, jako by mě mučili.

Když pekelné inferno mírně pominulo, zhruba po další hodině jsem se na plátně mysli ocitl na nějaké vyprahlé kamenité poušti s rozpálenými balvany a kaktusy. Byl jsem sám, ztracený a umíral jsem žízni a horkem. To už začalo být fakt vážně! Vidiny byly natolik skutečné, že jsem žil v domnění, že definitivně skonám. Prosil jsem o vodu, ale moje řeč byla natolik nearticulovaná, že mi nikdo nerozuměl. Terapeut se mě skrze tmavý prostor ptá, jestli jsem OK. Hatmatilkou mu říkám, že umírám. Nevím, jestli mi rozuměl, křísil tam však ostatní a na mě řada ještě nepřišla. Šaman dělal stále své, dále zpíval své ícaros a na základě zkušeností dokázal vycítit, kdy je potřeba co provést. Zda někomu pomoci zvládnout jeho stavy, nebo ho raději nechat, ať se sám pro své dobro potrápí. Je také telepaticky propojen s celým kruhem. Telepatické schopnosti jsem si nejednou ověřil a skutečně, v extatickém stavu je až neuvěřitelné, jak se člověk dokáže dorozumět prostřednictvím telepatie. V životě jsem nic takového nezažil. Vy nekomunikujete, vy víte! Ležím ve tmě na zemi, tentokrát již bez zvracení a prostředí rozpálené pouště je stále intenzivnější. Lapám po dechu. Z úst vydechuji jakýsi koudel kouře. Projevuje se hypotermie, přehřívání organismu, přitom na místě byla v noci zima. Svlékám si oblečení a vařím se ve vlastní šťávě. „Uff, tak tohle už nedám!“ pomyslel jsem si a po tváři mi stékaly slzy. Nevím, jestli od pocení nebo od žalu. „Přišel jsem zemřít do Peru. Blíží se můj konec.“ Zatímco se mi srdce rvalo jeho bušením, smířil jsem se s osudem. Zhruba na třetí pokus se se mnou po tmě opět spojil terapeut a zachytil mé volání o pomoc. Mluvit však v těchto mdlobách a ještě k tomu anglicky nebo španělsky bylo velmi obtížné. Vycházely ze mě pouze pazvuky. Přistoupil ke mně a znovu se mě zeptal, jestli chci „Blessings“ – požehnání od šamana. Tehdy jsem ještě nevěděl, že to je pravidelnou součástí každé ceremonie a tak jsem si myslel, že se jedná o požehnání před mou smrtí. Pomohl mi doplazit se ve tmě na místo, kde sedí šaman. Měl jsem si sednout před něj, ale neudržel jsem tělo ani na vteřinu vzpřímeně a rozplácl jsem se na zemi jako hvězdice. Nad hlavou mi kroužili

hladoví supi. Poslední myšlenky, které se mi honili hlavou, byl panický strach ega o svou existenci. Vystrašeně jsem vzdychl a pomyslel si: „Ouuu, co bude, když nebudu?“ „**Co bude, když nebudu,**“ tak se ptá třesoucí se trpící ego. Ležím a hledím na rozpálené pouštní slunce skrze létající dravé ptáky, kteří si dělali zálsuk na novou kořist. Nedokážu se hýbat a čekám na svůj definitivní konec. Poslední výdech jakéhosi pomyslného kouře z mých úst a supi náhle trhají mé tělo na kusy. Vylétávám ven z těla a rozplývám se ve vesmíru. Poslední záblesk hvězdné oblohy před očima, návrat k velkému třesku a pak fuč! Najednou nic, ale myslím tím, zcela úplné nic. Nekonečná nicota. Absolutně žádný pojem o čase, prostoru, o Já, o potížích, zkrátka totálně nicotné nic. Vůbec netuším, jak dlouho jsem před šamanem takto ležel. Přišlo mi to jako celá věčnost. Reálně mohlo jít o pár minut. První obraz, který mi naskočil na plátně nicoty, byl černý panter. Zvířecí symbol, který podle šamanismu zosobňuje vnitřní sílu člověka. Symbolizoval uchopení nové životní síly. Udál se mi totiž mystický zážitek známý pod pojmem „death of ego“ – smrt ega nebo jistého aspektu ega a obraz černého pantera tak naznačoval znovunalezení a probuzení přirozené vnitřní síly v sobě samém. Vědomím jsem se náhle vrátil z nekonečného prostoru kosmu zpět do těla a navázal jsem opětovný kontakt s Já. Do konečků prstů se mi znovu dostal cit a minimum síly. Zvedl jsem své polomrtvé tělo a konečně si sedl před šamana, který mi dal prostřednictvím rituálu s tabákovým kouřem „Blessings“, po kterém jsem se doplazil zpátky ke svému místu. Ceremonie pak pokračovala ještě další hodiny, kdy jsem ještě párkrát zvracel, ale vše už šlo s větší lehkostí. Byl jsem sice značně otřesený z toho, co se událo, pociťoval jsem však čím dál větší uvolnění, klid a vyrovnání.

Moje první zkušenost s posvátnou medicínou Ayahuasca byla tedy velký nářez. Začala se mnou pracovat pěkně zhurta a od podlahy, nejprve na fyzické a emoční úrovni. Bránu k duchovnímu „výletu napříč celým vesmírem“ mi otevřela až při dalších ceremoniích. Nejprve bylo nutné pročistit ty nejtmaší zákoutí a vymést z nich skryté demony.

Pura Medicina – výraz, který používají šamani na celém světě a znamená „Čisti, Medicíno“. Ona je totiž v první řadě lékem, který již uzdravil mnoho lidí a léčí dokonce rakovinu, množství různých nemocí, duševní choroby a zejména závislosti. V peruánském Tarapoto, které jsme navštívili, zřídila francouzská vláda v 90. letech institut pro léčbu drogově závislých prostřednictvím „ayahuasca retreatu“. Narkomani podstupují léčbu pod lékařským dohledem, ne přes šamanské rituály. Co je ale nejpodstatnější, a teď se podrž-

te, údajně stoprocentní úspěšnost léčby závislosti! Těch blahodárných účinků je opravdu obrovská řada, vrátím se ale zpět k mému případu.

I přesto, že mi medicína hned v úvodu „nakopala zadek“ a s láskou mi umožnila upéct se ve svých vlastních sračkách, přesto jsem o ní ani jednou nezapochyboval. Víte, co mě drželo, během těch ukrutných stavů, celou dobu při životě a co jsem si v nich neustále opakoval? Byly to tři ctnosti, které jsem si i během největší mdloby dokázal připomínat a uvědomovat jejich nesmírnou důležitost. Tři záchranná lana, která mě držela nad vodou: DŮVĚRA V PROCES, VDĚČNOST A POKORA. Po každém dalším drakonickém zvracení jsem s pokorou poděkoval a věřil jsem, že v dané chvíli je to nejlepší, co se mi může dít. Během dušení se a dehydratace na pomyslné poušti, kdy jsem myslel, že už umírám, jsem skálopevně důvěřoval procesu a bezpodmínečně děkoval za cennou zkušenost. Zní to až nemožně, ale skutečně byly ty tři principy pozemskou kotvou, která mě udržovala během ukrutného svíjení při Zemi, abych hned při mém prvním transcendentálním výletě neodešel navždy. Musel jsem se postavit tváří v tvář přízraku svého temného Já a všem vlastnostem, které jsou mou součástí, ale doposud byly ukryty při bdělém vědomí v útrokách říše nevědomí. Pokaždé, když jsem se během této noci odmítal konfrontovat se svými stíny, vytěšňoval je a vytlačoval pryč od pozornosti, tak mě popínavá liána Ayahuasca začala stále více škrtit. Postupně jsem upadal do deliria, ve kterém jsem se dusil jejím skřípnutím, dokud jsem „neprosvětlil“ svou temnotu. Znamenalo to všechnános z podsvětí mé osobnosti dostat na povrch do světla Vědomí. Připustit, přiznat, zpracovat, přijmout a odpustit! Těžko popsat slovy, ta jsou na zážitek takového rozměru velmi omezující. Vše, co jsem slyšel o medicíně Ayahuasca před rituálem a co jsem si o něm představoval, bylo tak vzdálené skutečnosti, jako je vzdálený nákres stavby od samotného architektonického díla.

Nejvíce ze všeho samozřejmě trpělo ego. Tělo se vypořádalo bez větších problémů s enormním nápořem psychoaktivní látky, které se potřebuje co nejrychleji zbavit. Horší je však naškrobené lidské ego, když musí několik hodin objímat lavor svých vlastních zvratků. Dobře mu tak! Nemá se napařovat. Aya ví, co dělá. Její záměr je totiž krásně jednoDuchý, až se mi při něm vždy derou slzy z očí. Jediné, proč to celé dělá a čeho chce dosáhnout, je prostě udělat nás LEPŠÍM ČLOVĚKEM. Její opravdové milosrdenství vyjde na povrch, až když si začneme uvědomovat, že nás vlastně nakopala do zadku a pročistila pro naše dobro. Svým popínavým charakterem má záměr dostat se do celého světa a pomoci lidstvu k nápravě. Vyбираá si k tomu

adepty, jejichž prostřednictvím se může projevit. Podle šamanů je to Matka všech rostlin a jejím domovem je právě Amazonie – plíce planety. Leží v srdci tohoto pralesa a nikde jinde. Ostatní rostliny jsou prý na jejího ducha napojené a mají k ní vztah jako včely ke své královně. Ona symbolizuje vůli planety Země pomoci lidstvu postavit se na vlastní nohy. Uzdravuje nás jako milující matka své neposlušné děti. I přes všechny přešlapy nás má v bezpodmínečné lásce a snaží se nám pomoci, abychom dokázali zpracovat své stíny a povýšit je na vznešené cíle. Ukázala mi, že je ve mně rovněž darebák, lajdák, lenoch, spekulant, budižkničemu, darmošlap stejně tak, jako je ve mně síla, moudrost, láska, soucit, čestnost, velkorysost. Jsme bytosti obou polarit a obě máme přijmout. V každém z nás dřímá Hitler i Ježíš současně. To nejodpornější co kdo vykonal na Zemi je naší součástí stejně, jako to nejslechetnější a nejláskyplnější, co si umíme představit. Právě tomu mystériu nás učí posvátné rostliny – rostliny bohů. Jak přijmout své demony a proměnit je v anděly. Šamani mluví o Ayahuasce, její duch zná odpověď na všechno a je možné se jí zeptat na cokoliv. Já si však myslím, že nás propojí s Univerzální moudrostí, která leží v každém z nás a odpovědi nejsou její ani naše, patří do depozitáře celého lidstva zvaného „akašické záznamy“. Paradoxem je absentování rozumu během těchto rituálů. Logická činnost se zjevně utlumí a epifýza – třetí oko, začne pracovat na plné obrátky. Aktivuje se naše vnitřní božství a my přes rozšířenou škálu vnímání začneme přijímat podněty a inspirace, které jsou nám běžně nedostupné. Na rozhraní vln alfa a theta zapínáme mystickou rovinu skutečnosti a máme možnost čerpat z inteligentního pole poznání, do kterého měly přístup prastaré moudré kultury prostřednictvím rostlin bohů již před tisíci lety.

Podotýkám, že tyto rostliny jsou nenávykové, právě naopak, jak jsem psal, dokonce léčí ze závislosti. Šamanská cesta je odvážné odhodlání poprat se s neznámým a aplikovat poznatky do našeho poznaného pozemského světa. Je to trvalé napojení šamanů na Nekonečnou lásku a moudrost, do které my jediní vstupujeme právě během těchto rituálů se ZSV (změněné stavy vědomí). Šamani stojí permanentně jednou nohou na Zemi a jednou nohou v nebi. Chápu ale, že se běžně lidé bojí všeho, co osvobozuje realitu od předem definovaných pojmů a konceptů. Máme rádi jistotu a tak kolem našeho myšlení stavíme bezpečné zdi, aby naše malinká „skutečnost“ byla kontrolovatelná a předvídatelná. Proto se můžeme setkat s negativním názorem na šamanské kultury, důvod historického potlačení jsem již popsal v předešlých kapitolách. Já jsem se rozhodl se s neznámým světem konfrontovat a čelit všemu,

co bude nutné, abych pozvedl svého ducha. Pokud chci něco změnit, musím projít dlouhým, temným tunelem transformace. Iniciační procesy mohou být zpočátku bolestivé, proto jsem nejprve popsal tuto fázi, abychom pochopili, že cesta růstu a proměny vede přes nezbytnou bolest. Čím dříve bolest přijmeme, tím rychleji se posuneme výše.

Na mé cestě poznávání jsem se vydal do říše mezi nebem a zemí prostřednictvím medicín již několikrát. Během cesty do Peru jsme absolvovali několik rituálů s ayahuascou a také s kaktusem San Pedro. Jen na dokreslení, ceremonie s lánou v noci trvala asi 5 hodin a ceremonie s kaktusem se praktikuje přes den a trvá 10 až 12 hodin. Aya je ženská rostlina a říká se jí také „Grandmother“ – babička. Kaktusy San Pedro, Peyotl a další jsou mužské rostliny a říká se jim také „Grandfather“ – dědeček. Rituály se San Pedrem i další rituály s ayahuascou u mě byly ve srovnání s první náročnou nocí, kterou jsem vám jako jedinou podrobněji popsal, v převážné míře velmi pozitivní. Vzhledem k tomu, že těch zážitků bylo enormní množství, vydalo by to také pravděpodobně na délku jedné knihy, a také vzhledem k tomu, nakolik cítím, že ne všechny informace mají být vyřčeny, uvedu tak ještě alespoň některé.

Během denní ceremonie s kaktusem San Pedro, která trvala asi 12 hodin, jsem ležel v jisté fázi v trávě a byl jsem ohromen neobyčejnou krásou přírody i mou propojeností se vším okolo. Simultánně spolu se zemí, stromy a trávou jsem najednou dýchal v jednotě. Každý můj nádech doprovázel nádech celé přírody na vúkol. Byl to úžasný extatický zážitek. Stal jsem se nedílnou součástí všeho živého. Hleděl jsem na malého brouka šplhajícího se po stéblu trávy a na okamžik jsem se ocitl v něm samém. Ne fyzicky, ale byli jsme propojeni energeticky, až jsem se stal jím a on mnou. Nazývá se to transpersonální zkušenost. Zaplavila mě vlna obrovské tiché radosti, až jsem plakal štěstím. Nikdy v životě, předtím ani potom, jsem necítil takové souznění, propojenost a jednotu. Všechno, co jsem pozoroval kolem sebe, se nedá popsat jinak než jedním jediným slovem **Láska**. **Bezpodmínečná, neadresná, bezmezná Láska jako stav Bytí**. Ten vzrušující okamžik mi navždy utkví v paměti.

Při dalším jiném rituálu s ayahuascou již doma na Slovensku (její domov je však amazonský prales, tam je účinek nejintenzivnější) jsem měl zase možnost vidět náš současný fyzický svět, který se také nazývá „tunel reality“ ve srovnání se Skutečnou realitou Nekonečné sféry. Toto naše běžné působení v materiálním světě se mi zjevilo jako šedý čtverec či spíše kostka limitovaná stěnami pokrytými mřížemi. Když jsem vstoupil do toho omezeného prostoru, vnímal jsem tíhu, tuhost a velmi pichlavé skličující vibrace. Za malým

věžeňským světem se nacházel závoj. Celý Matrix jím byl prakticky obalený a vše vytvářelo iluzi, oddělení a zapomenutí. Za kouřovou clonou, kterou symbolizoval závoj iluze, se však rozprostírala bezmezná skutečná realita. Nekonečnou sféru Bytí jsem vnímal jako pestrobarevnou, ničím neomezenou vibraci lehkou jako pírkó.

Nacházela se tam spleťtá síť zářivých energetických entit, barevných geometrických útvarů a dokonalé kosmické architektury. Všechno bylo navzájem propojené a společně pulzovalo jakýmsi vznešeným harmonickým pohybem. Síť jednotného pole Vědomí by se opět dala popsat jedním jediným slovem, Láska.

Přišlo mi, že náš svět je sice o oddělenosti a zapomenutí, ale zároveň je vzrušujícím dobrodružstvím s jedinou misí vymanit se z něj a vzpomenout si na náš božský původ. Všechny skutečně pěkné věci v něm, myslím ty, ze kterých dýchá radost, krása a svoboda, jsou našim vodítkem, jak se ze světa omezení vymanit. Povznášející hudba, dech beroucí krása přírody či výtvaru člověka, hluboké myšlenky, vznešené city nebo duchovní umělecký zážitek – to vše nás odkazuje na onu Skutečnou realitu, která se nachází za oponou. Právě a hodnotné esence našeho světa nám pomáhají ladit se na vyšší vlnové délky a osvobozují nás z věžeňské podstaty malinké běžné „reality“.

Během jedné ceremonie jsem se šel vyzvracet ven z indiánského týpí, přistoupil jsem blíže k lesu a oněměl jsem úžasem. Celý les zářil nádhernými fosforeskujícími světly. Stromy proudily trpytivou energií a vypadaly jako ve filmu Avatar. Podíval jsem se na oblohu a hvězdy byly mnohem větší než obvykle. Zářily, pulzovaly a navzájem byly propojeny jakýmsi světelným vláknem. Byla to skutečná podívaná! Mohl jsem si oči vykoukat. Protože rituály probíhají většinou ve tmě a náš zrak je v tom stavu obzvláště citlivý, není příliš šance spatřit právě zmíněné obrazy. Mně se to však jednou poštěstilo a vyšel jsem ven právě ve chvíli, když už stav nebyl natolik intenzivní a mohl jsem očima vidět, ale zároveň ve mně ještě přetrvával epifýzou aktivovaný DMT. Jednu noc jsem při návratu do chatky měl dokonce vizi, že kolem mě vibruje energie fyzických předmětů. Viděl jsem předměty plné pohyblivých atomových částic, které oscilovaly přesně ve vymezeném prostoru té či oné fyzické věci. I přes všechny až magické zážitky, ke kterým mi byl dopřán přístup, zde raději vždy zdůrazňuji elementární funkci léčivých rostlin a tou je uzdravování. V první řadě rituály lidé odjakživa podstupují proto, aby se očistili od problémů na všech třech úrovních – tělesné, emoční i duchovní. Medicína nám umožňuje například projevit strach v podobě příšer či démonů, abychom se

mu podívali do očí, tím ho zpracovali a uvolnili. Strach si nosíme uvíznutý v neuronech, které v běžném životě zůstávají blokovány. Psychoaktivní rostliny je však probudí, otevrou a spojí dva opravené neurony, které jsou znovu plně funkční a propojené. Drogy fungují opačně – neurony ničí a umrtvují. Medicína zapojí dva spící neurony, aktivuje mezi nimi spojení, což se nám projeví jako vyplavení strachu v určité podobě, a musíme se mu takříkajíc podívat do tváře. Děje probíhají v našem centrálním nervovém systému. Na duchovní úrovni v nás zase pěstují pokoru. Při zvracení člověk sklání hlavu – odevzdává se. Odevzdat se procesu a důvěřovat medicíně je základem úspěšné transformace, kterou během očištného rituálu procházíme. Abychom proto mohli nahlédnout do duchovní sféry „za oponu“, musíme mít tělo nejprve čisté. Zmiňoval jsem dietu jako přípravu na rituál, také moje první pekelná noc byla nutností před přístupem do vyšších úrovní. Tehdy jsem pochopil, proč se jí mimo jiné také říká „liána smrti“. Staré a omezující v nás umírá, abychom v sobě mohli nově lépe lidské kvality zase projevit. Ayahuasca nás učí kázni, intuici, učí nás najít si svou vlastní cestu, zlepšit život, učí nás jak se chovat k lidem – k rodičům, k dětem, k bližním. Uzdravením sebe pomáháme uzdravovat druhé. Jejím hlavním poselstvím je, že jsme součástí neviditelné sítě jednotného Vědomí vtěleného do hmoty a projevujícího se individualizovaně. Ve skutečnosti je to však stále jedno a totéž Vědomí, pouze rozdělené na malé fragmenty. Když potkám tebe – potkávám sebe, pouze v jiném převleku. V našem běžném vnímání je to mnohem těžší pochopit, ale dá se to. Rozuměl jsem tomu už před zkušenostmi se ZSV a následující stavy mi vše jen potvrdily, avšak v takové podobě, že jsem pokorně sklonil hlavu a děkoval za tu možnost. Takový je vzkaz od „rostlin bohů“.

Není možné si k nim vytvořit návyk. Prastaré šamanské kultury se shodují, že když Ayahuasca člověku předá vše potřebné – odejde. A člověk si ji pak může vzít už jen z úcty, z lásky, z vděčnosti vůči ní, ale původní účinky nadobro pomínou. Zním případy, kdy bylo v jistém bodě člověku všechno podstatné vypovězeno a vize byly pryč. Dokonce nejznámější malíř, který maloval ayahuascové obrazy, Pablo Amaringo přes třicet let medicínu neměl a po celou dobu dokázal zhmotnit úžasné vize, které mu byly kdysi dávno prostřednictvím posvátné rostliny odkryty. Když byl mladší, medicína mu pomohla vyléčit vážnou nemoc. Jeho zkušenost byla tak intenzivní, že se rozhodl ji zaznamenávat až do konce života. Od té doby už Ayahuascu nikdy neměl! Obrazy v něm byly stále tak živé, že je zaznamenával skrze malířské umění celé dekády. Chcete-li mít přibližnou představu o vizích během rituálu, za-

dejte do vyhledávače obrázků klíčová slova té či oné rostliny.

Ayahuasca, San Pedro, Peyotl, Toé, Camalonga, Huayuca, Santa Maria, tabák, modrý lotos, mandragora, vlčí mák, muchomůrky a další léčivé rostliny jsou přírodní „dary bohů“, jak je nazývaly mnohé dávné kultury a dodnes udržují jejich tradici právě šamani po celém světě. Odpradáвна v lidech probouzí skrytou vnitřní sílu, moudrost, léčebné procesy, pozvedají ducha a dopomáhají k lepšímu člověčenství. Transformují naše Vědomí a to je důvod, proč se systémem v současnosti snaží je vykázat za hranice přípustnosti. Ještě stále však existuje mnoho míst na Zemi, kde člověk může podstoupit posvátný obřad s jejich svobodným přijetím. Nezapomínejme, že podstatný je náš přístup, zda uděláme z jedů léky nebo z léků jedy. Alkohol, tabák, konopí a další léčivé substance jsme naší upadlou společností dokázali degradovat na nástroje laciné zábavy a zničit tak jejich původní záměr. Renesance prastarých šamanských tradic v současnosti je dobrým znamením, jak můžeme „rostlinám bohů“ navrátit punc úcty a důstojnosti.

Na závěr ještě jednou zdůrazním, že kromě účinku psychoaktivních rostlin existují metody, při kterých se ZSV a přirozená aktivace DMT dosahuje bez pomoci medicín a těchto technik je široká paleta. Od speciálních technik meditace a dýchání, přes pusty, na které je zkušeným odborníkem můj dvorní DJ a kamarád Tager. Stejně tak je to možné docílit skrze umění tantry, terapie tmou, spojení hudby a tance, či dokonce i v tichosti samoty spojené s pústem a mlčením.

A samotným nenápadným mlčením ukončím tuto kapitolu transcendentna, kapitolu o změněných stavech vědomí mezi nebem – zemí a o mystických zážitcích života a smrti. Mnoho podstatných faktů a klíčových zkušeností, které vedly k mé Proměně, jsem s vámi sdílel touto cestou. Zůstalo však ještě hodně, co bych rád zmínil, ale tyto poznatky v sobě nechávám dále dozrát a pokud si to Matka všech rostlin bude přát, tak se s vámi o další zkušenosti rád v budoucnu podělím.

VZÝVÁNÍ ČTYŘ ŽIVLŮ ZE SKLADBY PURA MEDICINA:

„**Oheň – oheň – oheň**, zobuď vo mne ten tvoj plameň
Nech zahorí správnou mierou životne dôležitá vášeň
A spál' krivdy do rána hneď, nech tvoje palivo ma poháňa vpred
Svetlo poznania vo mne rozsvieť, aby zohrialo láskou studený svet

Voda – voda – voda, pokoj v tvojich vlnách mi podaj
Prosím očisti môj pohár a vlej do neho súcit až po okraj
A prinies vlahu pre rovnováhu, pomôž zachovať mi chladnú hlavu
Nech jasne vnímam tvoju dráhu, čo sa vlieva Bohu do Oceánu

Viator – viator – viator, buď môj učiteľ – môj mentor
A zaveď ma na miesto, do ríše mimo časopriestor
Odkiaľ čerpajú sa vízie, nápady – inšpirácie
Pokiaľ budeš mi duť do plachiet, môj koráb na mori prežije

Zem – zem – zem, ukotvi ma v tvojom lone
Nech nestrácam kontakt s prírodou, v dnešnom turbulentnom zhone
Si ten prístav pre môj vesmír, doplňáš význam tej Cesty
Na ktorej učíme sa prísť na – kľúč k umeniu celistvosti...“

KAPITOLA XVI.

PRINCIPY UNIVERZA A CESTA HRDINŮ

Otázkami vzniku a uspořádání Vesmíru se lidstvo zabývá již od dob prastarých civilizací.

Nic nás celé věky nefascinovalo a nepřitahovalo v takové míře jako vesmír a život samotný. Případá nám to jako nekonečně záhadné mystérium, které snad nikdy nepochopíme. Nad sofistikovností a dokonalostí propletené funkční struktury, která nemá konec ani začátek, se můžeme akorát pokorně sklonit. Víme, že nic nevíme. Alespoň s naší momentální (ne) inteligenční predispozicí. Ale právě snahy o pochopení zákonitostí Bytí rozvíjejí náš intelekt i Ducha a díky vytrvalému úsilí kousek po kousku expandujeme naše Vědomí simultánně s tím, jak se rozpíná samotný Vesmír. Postupnými kroky otevíráme bránu k Nekonečné moudrosti a rozšiřujeme naše poznání pokaždé alespoň o miniaturní dílec. Dávné kultury vycházely z patrných poznatků, které odpozorovaly od zákonitostí živých procesů a na tom poznaném začaly vždy o krok dále posouvat žebřík do neznáma. Pokorné přiznání, že vlastně nic nevíme, je vždy na místě, pokud naše pýcha zakrývá pravdu. Přesto však odpradáвна postupně vnímáme různé principy, na kterých pozorujeme jejich funkčnost a využitelnost. Jsou to základní uspořádání vesmíru a života, která popisuje „posvátná geometrie“ a princip tvoření vycházející z poznání a moudrosti Starověkého Egypta. Můžeme se jen domnívat, odkud znalosti získaly, podstatné je, že popisují elementární uspořádání hmoty, toto vědění přetrvalo dodnes. Od „posvátné geometrie“, kterou později rozvinuly do známých platónských těles, se totiž odvíjí úplně všechno ostatní. Je základním kamenem všemožného tvoření, uspořádání částí a harmonické funkčnosti těchto mechanismů. K pochopení zdánlivě složité povahy vesmíru se v dávném Egyptě vycházelo postupně od nejjednodušších vzorců až po dokonale propletené uspořádání. Je třeba vždy začít pěkně po řadě. Celý vesmír je dokonale geometrický a ve všem nacházíme čísla. Začněme tedy prvním – úplně JednoDuchým číslem 1 Duch.

0 = nicota, prázdnota

1 = Duch, Zdroj, Vědomí, Univerzum, Alfa – Omega, Bůh (je úplně jedno jak nazveme Jedno). Je to zkratka počátek všeho. První fázi jsem popisoval na samém začátku knihy v legendě o Stvoření, kde se Jedno začne dělit, aby mohlo zažívat sebe samo.

2 = *dualita*. Vytvoří tak bipolaritu, díky které se může projevat, a zároveň tím vše stvořené získá samovolnou dynamiku. Věci se pohybují svobodně a bez Jeho úsilí, vzájemnou interakcí dvou protikladných sil.

elektro – magnetismus
nádech – výdech
odstředivost – dostředivost
muž – žena
projevené – neprojevené
světlo – tma
den – noc
život – smrt
vznik – zánik
dynamika – statika

Princip protikladných sil udržuje hybnou sílu celého vesmíru a procesu tvoření.

3 = *trojjedinnost, triangularita nebo i trinitáráská dualita*, kde jeden vrchní princip zoceluje zbylé dva (1 + 2). Záměrem principu je vytvořit rovnováhu a stabilitu. Zatímco dvě protichůdné síly generují potřebnou dynamiku procesu, tak třetí střední síla udržuje balanc a celistvost.

proton – neutron – elektron
podvědomí – vědomí – nadvědomí
hloubka – šířka – výška
Měsíc – Země – Slunce
kořeny – kmen – plody
podsvětí – pozemskost – nebesa
nižší Já (ego) – duše – Vyšší Já (duch)
muž – žena – dítě
led – voda – pára

A tak dále... Skutečně ve všem lze pozorovat trojjedinnost, třeba z pohledu fází: minulost – přítomnost – budoucnost, úvod – jádro – závěr a podobně. Svatá Trojice, Trinity, trojúhelník a další výrazy, to vše vyjadřuje trojjedinnost. Princip trojího udržuje rovnovážnou dynamiku vesmíru.

To jsou první tři základní principy. Ostatní jsou odvozeny od jejich základu a rozvinuté. Rovněž projevují dynamiku – hnací sílu tvoření a stabilitu či rovnováhu.

4 = *kvadro polarita*. Tu symbolizuje kříž nebo čtverec. Jde o rozvinutý princip prvních tří.

*Oheň – voda – země – vzduch
Sever – jih – východ – západ
Cholerik – sangvinik – melancholik – flegmatik
Jaro – léto – podzim – zima*

5 = *pentagram s člověkem nohama na Zemi – hlavou v nebi (mikrokosmos), pátý element – neviditelná podstata, pět prstů, pět smyslů, Da Vinciho Kánon, struktura enzymů DNA*

6 = *hexagram, Davidova hvězda (2D), MerKaBa (3D), rovnováha, šesticípá struktura atomu i základu pro „Květ života“*

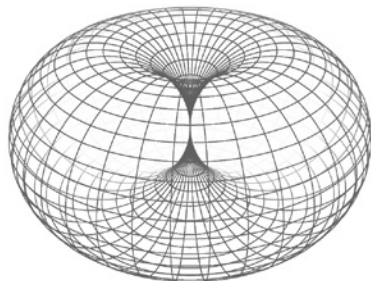
7 = *sedm úrovní Vědomí, sedm čaker a sedmileté cykly, sedm základních hudebních tónů, sedm dní v týdnu, sedm archandělů*

8 = *duální jednota, dvojitý Torus – dynamický útvar, ze kterého je složen Vesmír. Atom -> DNA -> buňka -> orgán -> tělo -> Země -> Slunce -> Galaxie -> Vesmír, od mikročástice po makrovesmír, čímž nastane návrat*

9 = **1** = *Duch, Zdroj, Vědomí – které se k sobě navrátilo (součet předešlých = 36 = 360° kruh se uzavřel) a pokračuje celý proces od začátku jen „o oktávu“ výše. Od mikronekonečna až po makronekonečno a opačně, čímž se proces tvoření točí v nekonečné spirále útvaru zvaném TORUS, kterou můžeme plošně zobrazit ležatou osmičkou.*

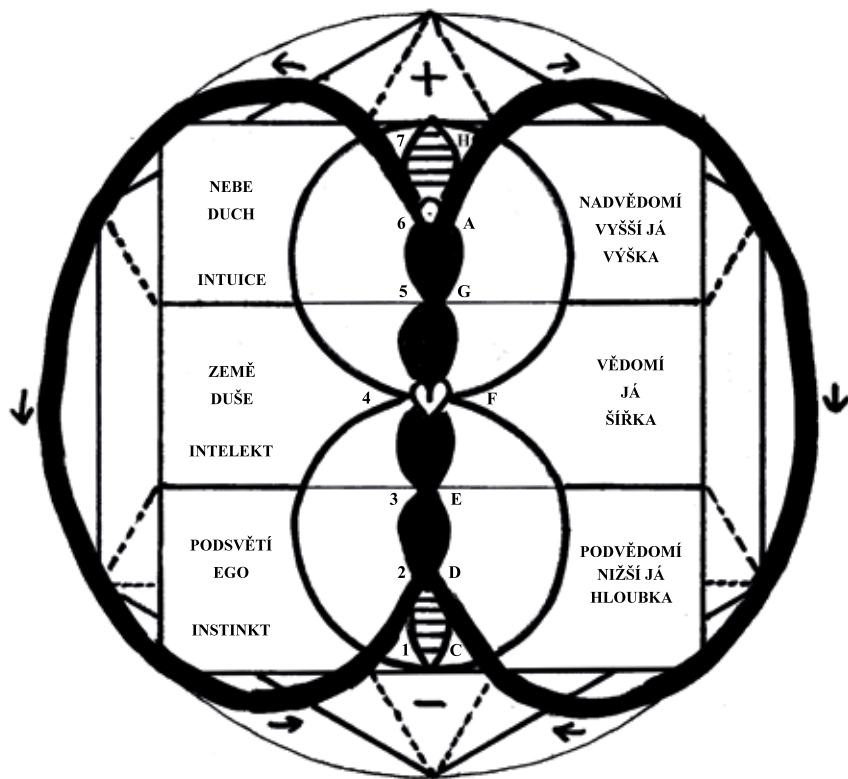
∞ = *Nekonečno = DVOJITÝ TORUS = KÓD TVOŘENÍ VESMÍRU, nazval bych to duální Jednota – kvůli hybnosti, Jednota – jeden kruh = statika, duální Jednota – dvojitý Torus (nekonečno) = dynamika. Proces se tak neustále hybe! Jakási Jednota v pohybu, proto duální.*

A to je ucelený koncept, ke kterému jsem přišel během vnuknutí či inspirace ve zmíněných změněných stavech vědomí. Nazval jsem ho BOŽSKÉ TVŮRČÍ HARMONIUM. Vychází z dynamiky

a singularity dvojího torusu – což je známý útvar, který stále více odborníků považuje za základní stavební strukturu vesmíru.

BOŽSKÉ TVŮRČÍ HARMONIUM

Toto je mé vlastní, velmi zjednodušené konceptuální shrnutí, při kterém jsem se opíral o své vize z oněch rituálů a také čerpal z více zdrojů dávného poznání. Chtěl jsem vám stručně vylíčit elementární principy Vesmíru na základě čísel a geometrie. K tomuto konceptu jsem se zatím dopracoval, od něj se odrážím a budu jej dále vylepšovat dle nabytého poznání. Co s tím celým lze udělat v praxi života? Jak to může člověku pomoci zlepšit jeho situaci? V první řadě je důležité už jen uvědomění si samotných zákonitostí. Znalost těchto principů nám pomáhá snadněji se orientovat v komplikované spleti věcí a celého života. Máme potenciál se získanými informacemi pracovat na různých

úrovních. Ze samotné „posvátné geometrie“ vychází velké množství směrů a konceptů. Nejprve však stačí začít si zcela všimnout potřebné duality, trojjedinosti a kvadropolarity ve všem kolem nás. Tyto poznatky nám dokáží velmi usnadnit život, například i v mezilidských vztazích. Pokud poznáme, že máme co do činění s člověkem sangvinikem či cholerikem a jsme znalí těchto rozdílů, umíme jednodušeji i lépe vycházet s druhými lidmi. „Zákon přitažlivosti“, o kterém jste již určitě mnozí tolikrát slyšeli, rovněž vychází z těchto základních principů. Umíme si přes něj vědomě manifestovat a přitahovat do svého života vše, po čem toužíme. Proto může taková vědomost být velmi užitečná.

Jejich využití je skutečně nekonečné. Stručným a jednoduchým náhledem jsem vás chtěl jen inspirovat k tomu začít věci vnímat jinak a pozorovat úžasnou zákonitost v harmonii života a celého vesmíru. Pokud však vidíte všude kolem jen disharmonii, vezte, že ta je také součástí velkého Harmonického procesu. Z úpadku totiž vzchází růst, z řádu chaos, ze smrti život a vše neustále podléhá dokonalé **proměně**. Píšu dokonalé, protože je to skutečně Božsky perfektně nadizajnovaný proces. Mně to celé dává obrovský smysl! Nazval jsem si to pro sebe Božské Tvůrčí Harmonium, protože je to jeden dokonalý hudební nástroj, na který hraje Bůh... nebo Zdroj, Vědomí či Láska – pokud chcete. A my všichni jsme důležitou součástí velké kosmické Hry, na které se učíme růst – přitom i padáme a zažíváme dramata, ale celé je to jedno velkolepé vzrušující dobrodružství. „It’s a just a ride,“ jak řekl legendární Bill Hicks. „Do not worry! It’s just a ride ...!“ – „Nemějme tak obavy, je to jen jízda.“ ☺

TROJFÁZOVÝ KONCEPT PROMĚNY

Ještě jednou bych se vrátil zpět ke „svaté“ trojce, kde pozorují jeden zajímavý prvek, který se může hodit.

Zmínil jsem se o trojjedinosti ve struktuře věcí jako například: led – voda – pára, proton – neutron – elektron, hloubka – šířka – výška, kořeny – kmen – plody a podobně. Rád bych tím přemostil k trojjedinosti, kterou jsem nazval fázová nebo transformační. Jde totiž o koncept, který můžeme pozorovat v procesu jakékoli proměny. Pochopení principu nám může úžasně dopomoci v našem vlastním procesu osobní transformace.

TRANSFORMAČNÍ – FÁZOVÁ TROJEDINOST:

minulost – přítomnost – budoucnost
problém – reakce – řešení
úvod – jádro – závěr
teze – antiteze – syntéza
předehra – hra – dohra
housenka – kukla – motýl (koncept Buddha)
velbloud (ovce) – lev – dítě (koncept Nietzscheho)

Gautama Siddhartha Buddha již před více než dvěma tisíciletími mluvil o duchovní proměně člověka, ve které použil symboliku metamorfózy motýla. Nejprve je člověk jako housenka, má jeden rozměr, jeden pohyb – žádný duchovní růst. Vnímá život a svět velmi omezeně, v podstatě pouze konzumuje a ničím nepřispívá. Nemá ani ponětí o tom, že existuje i jiný rozměr bytí. Umí se pouze plazit a požírá všechno kolem. V jistém bodě však začne pociťovat neklid, přesouvá se sem a tam, hledá místo pro zakuklení. Jakási vyšší síla ji nutí zastavit se a pohroužit se do sebe. Ponoří se do hlubokého vnitřního světa, aby v něm našla něco, čemu se v lidské proměně říká „kámen mudrců“ – jistou magickou substancí, díky které transformuje své Bytí. Pohání ji touha odrazit se a vzlétnout do výšin. Navzdory naléhavému záměru je však klidná a trpělivá. Důvěřuje procesu a čeká, až onen magický okamžik přirozeně nastane. Po vytrvalém, ale uvolněném soustředění se najednou trhají okovy, které ji držely ve spoutaném světě a doslova jako nová bytost letí s lehkostí v plné nádheře přímo k nebesům. Přenádhernou motýlí existenci dokresluje jeho dokonalé pestré zabarvení, nespoutanost a vznešenost, kterou občerstvuje své okolí. Brána do nekonečného prostoru je otevřená a konečně ho nic nedrží, aby svobodně projevil mystické vyjádření svého ducha.

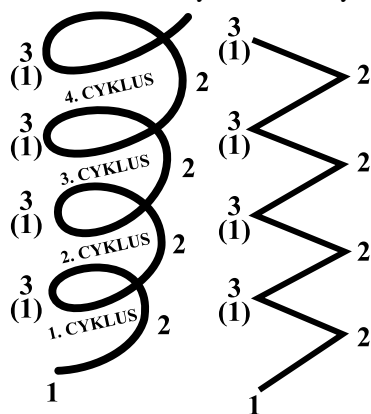
Proces metamorfózy motýlů je pro mě nejkrásnější analogií transformace člověka. Další velmi sympatický a trefný koncept je podobenství, které popsal Friedrich Nietzsche. Mluví o třídlílném procesu proměny, ve kterém na začátku přirovnává lidskou bytost k poddajnosti a pasivitě velblouda. Mně se však více líbí výraz ovce, který je v našem zeměpisném pásmu výstižnější. Nejprve tedy jedinec pouze pasivně přijímá, nechá se vést druhými bez ohledu na následky a tato letargie mu vyhovuje – nechce totiž být v žádném případě rušen a konfrontován s pravdou, že je sluha či otrok. Ve druhém stadiu v něm ožívá bojovnost a aktivita, kterou symbolizuje dravý lev. Ve svém srdci probouzí hr-

dost, aby světu vykřičel svou nespokojenost a hněv vůči všemu, co ho předtím štvalo. Nenechá se již nikým a ničím spoutat. Ten až přehnaný vzdor a rezistence mu však způsobují velké problémy. Statečnost a bojovnost za vznesené cíle, které kvetou v srdci lva, však přehluší nabubřelé, do hrudi bijící ego. Projevuje se okázale a snaží se dokázat světu, že má pravdu. Ono ji také má, volí však špatný přístup. Řevem si sice dobude respekt, ale ne úctu. Po pochopení vstupuje ve třetí poslední fázi již osvícená lidská bytost do stádia, které Nietzsche nazval stádiem dítěte, protože dítě ztělesňuje nevinnost. A právě o nevinosti a hravosti mluvil i Ježíš, když mluvil o Království Nebeském. Stádium dítěte značí čistou a nevinnou bytost, při jejímž kontaktu s ní nás její přítomnost doslova unáší do jiného světa plného hravosti, bezstarostnosti a plného prožívání tady a teď. Mohlo by se zdát, že tato nevinnost dítěte se shoduje s neviností ovce, která byla v prvním stádiu. Je v ní ale obrovský rozdíl. Tato nevinnost je sice **návratem nevinnosti**, ovšem obohacená o všechny prožité zkušenosti, které člověku dopomohly k hlubokému poznání a moudrosti. Zatímco nevinnost ovce je spíše slepá poslušnost a poddajná pasivita. Svou nevědomost začne bourat, až když v sobě probudí bojovné srdce lva, aby se po těžkých útrapách, ale bohatá o cenné zkušenosti, znovu vrátila k přirozené nevinosti a moudrosti, s jakou na svět přichází dítě.

Třífázový transformační proces ještě doplním o výraz, který zazněl v knize Alchymista. Píše se tam o jakémsi „štěstí začátečníka“. Na základě mého pozorování vývoje různých procesů bych tento výraz ještě rozvinul až do konečné trojčlenky.

Štěstí a pokora začátečníka
 – ego a nezdary pokročilého
 – štěstí a pokora mistra.

...a tak dále, vždy o oktávu výš...

V našem případě rovněž platí, že rozdíl mezi štěstím a pokorou v první a třetí fázi spočívá v nabyté moudrosti, ke které přišel mistr přes své cenné zkušenosti, zatímco u začátečníka je štěstí a pokora jakoby samoautomatická. Co se týká druhé fáze – tu určitě každý z nás dobře zná. ☺

Toltékové měli také své krásné pojmenování a popsání jevu proměny třemi stádii jedince. Jejich koncept zní: SEN oběti – SEN bojovníka – SEN mistra. Snem je naše iluze, klam hmotné reality, přičemž „sen mistra“ naopak značí probuzení se do skutečné Reality.

ROVNOVÁHA V TRINITÁŘSKÉ DUALITĚ

Klíč k pevnému uchycení celé povahy reality leží v Budhovém principu „zlaté střední cesty“. Vyvážením protikladů dosahujeme sjednocení, celistvosti a stability, což jsou pilíře, které do našich životů vnášejí potřebnou harmonii, zdraví, štěstí a prosperitu. Naprosto všechny jevy kolem nás v přírodě či ve vesmíru jasně ukazují, kde se nachází kýžená „zázračná“ substance, díky níž vše probíhá s lehkostí, plynule a zkrátka jednoDuše. Oním klíčem k pochopení veškerých procesů je právě ROVNOVÁHA. Kouzlo jednoDuchosti a harmonie spočívá v udržení balance mezi dvěma extrémů, dvěma protiklady. V rezervoáru lidského bytí máme k dispozici širokou paletu vlastností, které v závislosti na času a místě dokáží způsobit přesně opačný efekt. Mlčení nebo mluvení ve správný čas na správném místě může zachránit život, avšak použitá vlastnost v nesprávném času a prostoru dokáže způsobit katastrofu. Uvedu pár příkladů z mé praxe. Dost často si připomínám následující vyvážení dvou principů: „Zamýšlej se nad věcmi – nebuď však příliš v hlavě. Starej se o druhé lidi – nevrtej se příliš do druhých lidí. Neotálej s nápady – vesmír miluje rychlost, spěchej však pomalu – nebuď příliš zbrklý. Nadchni se vášnivě pro věc, ale nenafoukni to příliš, abys rychle nevzplanul.“ Zdánlivě detailní, ale přitom enormní rozdíl mezi dvěma odlišnými přístupy k činnosti určitě dobře znáte.

Už staří Egypťané se zmiňovali o 12 vlastnostech, přičemž žádná z nich není dobrá ani zlá. Až jejich nevědomé použití člověkem způsobí, že se daná vlastnost projeví v extrém, který páchá škodu. Učili se ovládnout tyto principy a používat je ve správný čas na správném místě. Stejná vlastnost, která je ve správný okamžik božská, se stane démonickou, pokud je použita na nesprávném místě a v nesprávném okamžiku.

Podle nich neexistují zlé vlastnosti a zlé síly, ale pouze zle použité vlastnosti a zle aplikované síly!

mlčení – mluvení
přístupnost – neovlivnitelnost
poslušnost – vládnutí
pokora – sebedůvěra
blesková rychlost – rozvaha
opatrnost – odvaha
přijímání všeho – umění rozlišovat
nevlastnění ničeho – disponování vším
nevázanost na nikoho – věrnost
schopnost bojovat – mír
pohrdání smrtí – vážení si života
lhostejnost – láska

Všechny tyto vlastnosti jsou božské, pokud se použijí vědomě, s vyšším úmyslem, ctností a v rovnováze a naopak démonické, pokud se zneužijí či je podceňujeme. Umění vcítit se do situace a dokázat rozlišit, kterou vlastnost v daném okamžiku aplikovat, je ze všeho nejtěžší. Jsou to však lekce, kterým jsme se sem přišli přiučit.

Každá z nich se může stát dobrou i zlou, záleží na našem správném či nesprávném úsudku. Udržet v nich balanc má na starosti naše Vědomí prostřednictvím čisté a stabilní mysli. Vzniká tak jakási trinitářská dualita, kde vrchní princip trojúhelníku zoceluje zbylé dva. Stejně jako v případě tří vrstev člověka, kde duch zoceluje mysl i tělo. Platí to také v našem přístupu k hmotným věcem. Nůž není sám o sobě ani dobrý, ani špatný. Účel mu dává člověk. Můžeme jím někomu ublížit, ale můžeme díky němu navařit večeři. Náš přístup k penězům jim dává schopnost pomáhat, ale i ničit. V jakékoliv fyzické věci se pouze zrcadlí vůle člověka, charakter a jeho pravý záměr. Nejenže nás schopnost rozlišovat tyto vlastnosti odlišuje od zvířat a dělá lidmi, ale dělá nás božskými, pokud se je naučíme správně, čili vědomě používat. Fyzická síla, pokud se aplikuje v sebeobraně a s moudrostí, je božským využitím tohoto nástroje. Přesně to nás učí dávná bojová umění. Člověk s velkým Č, jehož duch dozrál, dokáže ve správný čas na správném místě tasit jakoukoliv „zbraň“, čili nástroj nebo vlastnost a provede s ní ctnostný či šlechtný čin. Jako bychom v hlavě měli místo lidských kvalit sadu francouzských klíčů a museli použít vždy ten správný, který v dané situaci přesně „pasuje“. Mít rozvahu znamená mít rovnováhu, dokázat najít „zlatou střední cestu“ pomocí jednoho vyššího principu, který zbylé dva zocelí. Z principu duality tak vzniká princip trinity.

Vyžaduje to bdělost a klidnou vyrovnanou mysl, která je spojena s moudrostí ducha a dokáže věci správně rozlišit a následně aplikovat, čemuž se říká se-bemistrovství.

Mistři, kteří ovládali sami sebe, jsou inspirací pro celé lidstvo a ukazují nám, že cesta k pochopení světa vede přes poznání sebe. Tím rozvíjíme naši bytost, dokud nenastane ona „zázračná“ transformace a motýl vzlétne k obloze. Tří-fázový proces korunován vítězstvím.

Sebezpoznání vede k seberozvoji a nastává sebestproměna.

„Světa-poznání vede ke světa-rozvoji a nastává světa-proměna.“

Svatá Proměna!

DUCHOVNÍ UČITELÉ A MISTŘI

„Když je žák připravený, přichází učitel.“

Jak jste se dozvěděli v první chronologické části, již od svého útlého dětství jsem cítil vzdor vůči autoritám. Abych byl přesný, rebeloval jsem vůči falešným autoritám. Tím mám na mysli určitý typ chování lidí, kteří si vynucují nepatřičný, nezasloužený obdiv a respekt. Je to jakási potřeba maskovat vnitřní nejistotu a pocit méněcennosti navenek přísným uzurpováním moci a nadřazováním se. Od malička se mi takové chování příčí a mám na něj vyvinutý velmi citlivý sonar, který takovou osobu takřikajíc odhalí již z dálky. Kupodivu stejný jako k detekci přirozených autorit. Nepotkal jsem jich ve svém krátkém životě sice velké množství, ale těch pár, kteří vstoupili na jistý čas do mého příběhu, zanechali nezapomenutelnou stopu. Byl to skutečně vzácný a magický okamžik potkat osobu, ze které vyzařuje cosi nadpřirozeného, jakoby ne z tohoto světa. Přirozená autorita ve mně dokáže vyvolat okamžitý nevynucený obdiv svou čistou moudrostí, charismatem a ztělesněním vnitřního klidu, protože i kdyby nechtěla, trvalým způsobem se tak zapíše do morfogenetického pole mých buněčných vzpomínek a stane se součástí mé osobní tajné plejády učitelů, u kterých mě jejich moudré a rozvážné chování vždy inspiruje. Nechci tím tvrdit, že od ostatních lidí jsem se nic nepřiučil. To ne. Každý člověk bez výjimky je pro mě učitelem, ale z davu vyčnívají právě tací, kteří jsou pro mě více než jen běžnými mentory. Jsou mí duchovní učitelé. Pod pojmem duchovní učitelé si představuji osobnosti plné morálních a duchovních kvalit, které mě určitým způsobem myšlení v životě výrazně ovlivnily a čerpám z jejich studnice moudrosti dodnes. Mohou to být bytosti,

se kterými jsem se osobně nikdy nesetkal, ale jejich učení je natolik silné, že mě oslovilo pouze prostřednictvím slov, čili například formou knih či přednášek a rozhovorů. Ale také to mohou být obyčejné, veřejnosti neznámé bytosti, které žádné své učení nebo filozofii nehlasají, nebo o tom ani nevědí, a přesto velikost jejich Ducha v každodenních životních situacích způsobuje úžas, a právě proto je považuji za přirozené autority. Kdyby možná byly se svou nevšední moudrostí obeznámeni, nastoupilo by na scénu ego a jejich autenticky podávaná inteligence by se najednou vytratila. Někomu může připadat velice obyčejné, pokud mezi své duchovní učitele zahrnu hlavně zvířata, ale skutečnost je taková, že právě pro jejich nevinnost, spontánnost a způsob, jakým jsou neustále ukotvena v přítomném okamžiku, jsou pro mě obrovským vzorem a zejména díky nim a prostřednictvím jejich naladění se na Bytí, mi vesmír připomíná, co je v životě nejdůležitější a to jediné existující, přítomná chvíle. V neposlední řadě mě uchvacuje i jejich hravost a schopnost odpouštět za každou cenu, což z nich v mnoha ohledech dělá ušlechtilější a milující bytosti než jsou někteří lidé. Máme se od nich co učit, a ne je mučit. Speciální vztah mám k delfínům, se kterými jsem přišel již několikrát do kontaktu. Pro mě jsou to nejinteligentnější bytosti na Zemi a jejich hravost a radost, s jakou přistupují k životu, je přímo dechberoucí. Jejich vysokou úroveň vědomí dokazuje i fakt, dle kterého prý dýchají plně vědomě. Existuje případ, kdy nemohla samice delfína už vydržet smutek a rozhodla se ukončit svůj život poté, co ji přemístili do stísněných „nedelfíních“ podmínek. Vzala si život a ukončila jej tím, že se prostě rozhodla se znovu nenadechnout. Nadzvedla se tak nad hladinu bazény a poslední minuty skonala v rukou cvičitele. Je skutečně pravděpodobné, že každý nádech a výdech si delfíni plně uvědomují. Nedá mi si nevzpomenout na děti a jejich nespoutanou bezbřehou radost a spontánnost, od níž se mohu velmi hodně učit. Jejich autenticita a bezprostřednost je ve srovnání s mazaností a vypočítavostí dospělých jakoby z jiné planety. Jsou na světě totiž ještě krátce, a proto je jejich čistota a nevinnost tak přirozeně krásná. Jsou pro mě nositeli – učiteli spontánnosti, pravdy a čistoty. Co by se stalo, kdybychom je tolik nepoučovali, ale naopak se snažili od nich něčemu přiučit a tím bychom povyrostli my i oni? **Rodičovství se tak stane samotným uměním a vznikne celoživotní umělecké dílo, ovšem pozor! Tím uměleckým dílem není naše dítě, ale my!**

Našimi velkými učiteli se taktéž mohou stát filmoví hrdinové. Učí nás především svými charakterovými rysy a vznešenými ctnostmi, které nás inspirují

natolik, že nás jejich kvality dokáží vést na cestě našim životem. Stanou se jakýmsi virtuálním školením či mentální pomocí. Nepochybuji o tom, že máme každý své hrdiny. Napsat si sami pro sebe, čeho si na nich ceníme a v čem se od nich můžeme inspirovat, nám pomůže přitáhnout tyto vlastnosti do každodenní reality a připomínat nám je vždy, když zapomeneme a potřebujeme motivovat.

Zde je můj seznam filmových hrdinů spolu s jejich kvalitami:

FORREST GUMP – protože vždy dělal všechno nejlépe, jak uměl a dostávalo se mu tak odměny, kterou ani neočekával. Štěstí se mu doslova lepilo na paty a od života získával spoustu benefitů, které si vůbec nevynucoval. Jak to? Za vším stojí jeho neochvějná víra v přátelský vesmír... Kolem něj létají kulky, ale on se nebojí, důvěřuje procesu a štěstí se ho drží a nepustí. V každém okamžiku je vůči všemu hluboce otevřený a vděčný.

ACE VENTURA – romantický bojovník a ochránce všeho živého, který s odzbrojujícím humorem překoná každou překážku. Jeho odvaha a vtip jsou nakazlivé, člověk má po jeho sledování chuť se odvázat, bláznit a nelámat si hlavu s řešením problémů.

FRODO – protože dokázal nést těžké břemeno v podobě válečné zkoušky za všechny členy společenství. Zapojil své srdce lva a všem ukázal, že i přes tělesnou indispozici se v nás skrývá neuvěřitelná vnitřní síla, která dokáže zmobilizovat celý svět a porazit nepřítele. Nicméně jeho nepřítele a nástrahy ztělesňuje naše ego i s neřestmi, které je třeba moudrostí našeho ducha ovládnout, zpracovat a transformovat na výše vznešenější vlastnosti.

NEYO – protože pracoval neokázale a je důkazem, že právě nenápadní rebelové dokáží narušovat systémový status quo mnohokrát výkonněji než do hrudi se bijící revolucionáři.

Víte, proč se u kvalitních filmů necháme tolik vtáhnout do děje, ztotožňujeme se s hlavním hrdinou a prožíváme děj doslova sami? Protože pokud je film dobře zpracován a cesta hrdiny vykreslena podle jistých dramaturgických zákonitostí, které jsem popsal na začátku této kapitoly v pasáži o principech, tak v něm vidíme určité aspekty osobnosti, které si nosíme sami v sobě. Naše spící kvality skrze hrdiny ožívají a my s ním najednou pociťujeme nevšední sounáležitost a ztotožnění. V ději se vždy zjevuje i jistý negativní aspekt v podobě nepřítele, protivníka, nemoci či přírodní katastrofy a nám to na podvě-

domé úrovni stále více připomíná příběh našeho skutečného života. Záporná stránka děje představuje stinné vlastnosti hlavního hrdiny, které si pro ego zpočátku nedokáže připustit. Rovněž je v ději vždy nějakým způsobem vyobrazena postava učitele – rádce a struktura dobrého filmu postavena tak, že dokud si hrdina s pokorou k srdci nevezme jeho cenné rady, do té doby a o to více na něj útočí nepřítel či jakýsi protivník, který ztělesňuje negativní aspekty hrdinova ega.

Nepřítel či protivník je totiž přehnanou verzí nedostatků hrdinů!

Je to jeho zrcadlový odraz, symbolizuje jeho nejhorší sobecké rozhodnutí a útočí pokaždé, když hrdina odmítá jít dál po své Cestě za „dobrem“ a „šťastným koncem“.

A teď si představte, že přesně to platí i v životě. A vy jste tím Hrdinou.

Příjemné přemýšlení... ☺

*„Pokud se nemáme rádi a nepřijímáme sami sebe, vesmír nám nebude posílat skupiny milujících a obleduplných lidí, kteří v nás vyvolávají příjemné pocity jistoty. Někteří lidé, procházející naším životem, vypadají zpočátku mile, ale brzy se postaví proti nám a hrají roli protivníka...“ **DAVID WILCOCK***

*„Neznám na světě takovou věc, která nekultivoována, nerozvíjena, nečištěna – dokáže přinést tolik utrpení jako lidská mysl. A také neznám na světě takovou věc, která rozvíjena, kultivoována, čištěna – dokáže přinést takové blaho a štěstí jako lidská mysl.“ **BUDDHA***

KAPITOLA XVII.

PO STOPÁCH DÁVNÝCH KULTUR

VÁŠNIVÉ CESTOVÁNÍ

Mnozí z vás, kteří sledujete mou tvorbu, jste postřehli, že kromě hudby či umění pěstuji i další vášně a jedna z nich je cestování. Je pro mě nedílnou součástí celoživotního procesu poznávání a objevování moudrosti. Z jedné strany je v neznámém světě možnost lépe poznat sebe sama a ze strany druhé je příležitostí poznávat odlišné kultury, národy či mentality a inspirovat se jimi. Cestování dává člověku úžasný nadhled. Vytváří ideální odstup do perspektivy, ze které můžeme střízlivě a kriticky pozorovat a porovnávat způsoby života jiných s těmi našimi. Velmi často mi připomíná onu důležitou vděčnost, jelikož si člověk při návštěvě „jednodušších“ kultur rázem uvědomí, jaká vzácnost je pro něj pitná voda či střecha nad hlavou. Prochodil jsem země, kde je naše „samozřejmost“ pro někoho na opačném konci světa doslova luxusem. A nemluvě o moderní technice, telefonech či přístupu k internetu – ty jsou pro ně doslova jako z jiné planety. Je mi pak trapně za sebe i naši civilizaci, když si děláme starosti s tím, že máme příliš pomalý internet a v jiném koutě světa přitom lidé řeší, kde seženou pitnou vodu či jídlo pro hladové dětské krky. Naše „problémy“ jsou mnohdy jen výsměchem toho, co musí denně v otázce existence vykonávat lidé, kteří žijí ze 2 dolarů na den. A víte co je na tom celém největší ironií? Tito lidé jsou paradoxně mnohem šťastnější než naše civilizace. Projdete se chudou jednoduchou zemí, kde by lidé měli kvůli svým problémům teoreticky chodit zamračení a nasraní, ale je tomu přesně naopak! Tam se na mě skoro každý člověk nezištně usměje, jen tak – pro hezký den a přiletím zpátky do naší buržoazie, kde by lidé měli z radosti a z takového přepychu skákat až do stropu – a zde se na mě téměř každý mračí a probodává pohledem. A když se na ně usměješ, považují vás za blázna nebo vás podezírají, zda nejste pod vlivem... Mám spoustu známých, kteří zůstali žít v cizině právě kvůli tomu rozdílu. V tropických zemích blíže k rovníku je samozřejmě i přející klima. Žádný stres, pohoda, klid, piánko. Platí tam jiné pojetí času než v našem hektickém pásmu. Nic není naléhavější a důležitější než vlastní vnitřní zdraví. Proto se lidé příliš nepachtí. A komu by se i chtělo v takovém teple? Navštěvuji i horské oblasti, avšak tam je to totéž. V první řadě je důvodem mentalita. Měl jsem své chvílky, kdy jsem nejednou zvažoval přesun do takové země na delší dobu. Bylo by to jistě mnohokrát příjemnější,

klidnější i za cenu nižšího životního standardu, nicméně vzhledem k tomu, co dělám, těžko realizovatelné. Šlo by spíše o únik před úskalími a zkouškami, kterým čelím doma. Že jsem se narodil právě zde, má pro mě hlubší význam. Větší smysl vidím v žití a tvoření tady a přitom poznávat svět. Chci se poprat s výzvami, pro které žiji právě zde, v našem pásmu. Rád bych zde dopomohl prostřednictvím Proměny sebe k proměně naší části světa. Vnímám to jako jistý životní úkol či poslání a možná, až jednou pocítím, že se moje mise blíží ke konci a už mi nadobro stačilo, tak se ke sklonku života na Tahiti přece jen přestěhuji. Do té doby budu vášnivým cestovatelem, který většinu roku žije, tvoří a proměňuje věci tady doma, v srdci Evropy. Zatím mi to přijde jako krásná ideální kombinace poznávání světa a jiných kultur současně se zaznamenáváním nového poznání do mé tvorby a šíření ho ven prostřednictvím mého uměleckého působení. Nejprve cestovat – pak zvěstovat. A mezitím pěstovat. To je moje poetické vyjádření tříčlenného životního záměru. **Cestování** vnější – objevování a zkoumání světa a vnitřní – poznání a zkoumání sebe (kapitola o změněných stavech vědomí). **Pěstování** jako kultivace ducha a zušlechťení všech rovin své bytosti. Pěstovat tak své celoživotní umělecké dílo zvané Život, ve kterém je Vědomí vrchním zahradníkem celého procesu. A **zvěstování** vnitřní alchymické proměny prostřednictvím uměleckého poselství směrem k okolnímu světu a směrem ke každému, kdo je tomu odkazu nakloněn.

OTISK BOHŮ ZANECHANÝ V DÁVNĚKU

Sice jsem toto téma již jednou v kapitole o dějinách zmínil, ale opět do něj rýpnu. Podle mého názoru se totiž od „teorie o původu lidstva“, od základního pilíře poznání odvíjí téměř všechno ostatní. Nacházím v ní paralely s mnoha oblastmi života, na které má vliv. Možná právě pro komplikovanost a propojenost s ostatními odvětvími se změna důležitého paradigma děje tak neobratně, až se téměř nehýbe. A možná právě pro něco jiného... Je však klíčová. Existují průlomové archeologické nálezy, o kterých stále není v učebnicích dějepisu ani zmínka! Zmíněné nálezy vrhají na náboženství, vědu a techniku, politiku, kulturu a mnohé další oblasti zcela jiné a nové světlo.

Málokdo si to uvědomuje, ale dokud se neotevře celospolečenská diskuse na téma o původu lidstva, stagnace a neobratnost bude nadále postihovat všechna odvětví společnosti. A nemyslím tím jen dialog mezi odborníky a laiky zajímající se o to téma, myslím tím skutečně celoplošnou veřejnou diskusi. Vezměme si, co se ve 21. století stále vyučuje ve školách, a přitom už desetiletí

nám nové objevy ukazují zcela jiné souvislosti, než jaké najdeme v učebnicích. Mám na mysli dávnou historii. Začnu hned prvním, snad nejpřelomovějším objevem, který je potvrzen již dlouhá léta oficiální archeologií a dalšími výzkumnými odvětvími. Jde o naleziště **Göbekli Tepe**. Nachází se na území dnešního jihovýchodního Turecka, bylo objeveno koncem minulého století a jde o kamenný chrámový komplex sestávající z těžkých opracovaných monolitů a rytin zvířat. Co je ale podstatné, a nyní zbystřete pozornost, nález je již dlouhou dobu datován na 10 000 před n. l... Podle dosavadní teorie by ale v takovém čase měli po Zemi běhat primitivní vlasatí barbaři, kteří lovili mamuty! Neolitické lidé malující jeskyně ještě přece neosídlili různá místa a už vůbec nestavěli propracované kamenné struktury sestávající z těžkých řezaných kvádrů. A to není jen obyčejný kamenná zídka či ohrádka. Göbekli Tepe je obrovský kamenný komplex o velikosti několika fotbalových hřišť, z něhož zatím archeologové odkryli pouze necelou (5%) malou část a který sestává z několika tunových těžkých monolitů. A uvědomme si, že 12 tisíc let nazpět neznamená, že se stavby z ničeho nic zjevily, ale že jim ještě předcházely tisíce či desetitisíce let působení oněch civilizací, které teprve odkryjeme. Otázka, kdo to vybuodoval a jak to postavil, je proto na místě. „Lovci-sběrači“ to asi nebyli, že? A taktéž je na místě, abych nyní vyjádřil, co si myslím o tomto výrazu z pohledu nejnovějších objevů a nalezišť.

Pojmenování „lovci-sběrači“ je podle mě hlubokou urážkou a zneuctění našich předků! Výraz je totálně mimo realitu. Chápu, že se na jistou dobu dobře zavedl, aby vykryl jisté otazníky, ale ve světle nových souvislostí mi přijde směšně ubohý. Je zajímavé, jak obtížně se odborné veřejnosti vyslovuje věta: „Nevíme.“ Občas ji i zaslechnu, ale zrovna to, že naši předkové byli zaostalí barbaři, to víme jistě! A ještě k tomu pouze pár tisíciletí dozadu. Postupně vše nasvědčuje tomu, že je to nešťastný omyl... nebo možná i omyl účelový. Všechno je možné.

Pokud tedy existuje byť jen jediná stavba na Zemi, kterou vytvořila vyspělejší civilizace před více než 12 000 lety, pak je nutné znovu interpretovat posledních 40 000 let lidské historie! Pokud existuje jediná mapa světa, která zobrazuje Zemi před kataklyzmatem (podle Platóna se stala 9 560 před n. l.), pak má být historie, geologie i geografie vyložena znovu. A takové mapy skutečně existují.

Takže suma sumárum, jeden jediný exaktní důkaz znamená, že celé naše „obecné-oficiální“ vnímání dávných dějin je zcela mimo mísu. V seznamu dávných i starších nalezišť se dá ještě pokračovat, ale klidně by ten jeden jedi-

ný stačil na to, že pokud by se nahlas celoplošně přijal a konečně se zapracoval do celkového obrazu jako jasný relevantní fakt, tak by to znamenalo víte co? Domino efekt.

Jeden nesporný argument totiž hroubí celý vědecký, ale i náboženský světonázor. Od něj odvozené další disciplíny by na svých přesvědčeních padaly jako domeček z karet. Ve skutečnosti by se nic hrozného nestalo, právě naopak. Jen bude celý ten humbuk kolem zpočátku řádně chaotický. Když se po staletí věřilo, že je Země plochá nebo poté středem vesmíru – všechno ostatní mimo to přesvědčení bylo kacírství. Po prokázání a potvrzení objevů ještě značný čas trvalo, než se klíčovému světonázoru všechno ostatní vedení přizpůsobilo. Proto jde změna tak těžko. Je to náročný proces. Představte si, jak vám najednou svítlo, že dárky nenosí Ježíšek nebo děti nenosí čáp. Tehdy se vám na chvíli zhroutil svět! Svět přesvědčení... „Děti se dělají třením genitálií muže a ženy? No fuj!“ Těžko se to přijímalo, ale nakonec jsme to „zhtli“. Přesně stejný proces se děje s každým i obecným světonázorem. Nejbližší roky až desetiletí nás čekají otázky podobného typu:

„První nebyli Sumerové 4 000 let před Kristem, ve skutečnosti byli jen potomky mnohem vyspělejších kultur? Co když byli pouze přetrženým pokračováním rozvinutých civilizací dávného světa, které smetla potopa a zničila většinu pozůstatků těchto inteligentních národů?“

Mnohé prameny se shodují právě na věku 10 000 před n. l., kdy oceány zaplavily Zemi a zpusťošily civilizace. Dokonce i konvenční historie mluví o tání ledovců na celém území planety právě v tomto období. Také náboženství a mytologie popisují tuto událost jako potopu světa či jako velkou kataklyzmatu. Shodný fakt je pro všechny teorie společný, od něj se je podle mě třeba odrážet. Domnívám se, že pozůstatky, které se našly na dně oceánů a také prehistorické stavby s datováním před více než 10–20 tisíci lety jsou důkazem dávných civilizací, které smetla „velká voda“. A vůbec nemám na mysli jen dávnou Atlantidu, ale celou planetární síť prastarých starověkých vyspělých kultur. Nejvíce mě mimochodem baví to, že Platón – velký myslitel lidstva, který psal úžasná praktická díla, zrovna o Atlantidě pouze mystifikoval a prý si ji jen vysnil jako svůj „ideál“ civilizace. Ha ha ha, to je opravdu směšné.

Prerámcování současného oficiálního paradigmatu poznatků a následně přepisování historie o původu lidstva ještě nějakou dobu potrvá. Odvíjí se zejména od bodu, ve kterém se začnou „strážci pravdy“ konečně upřímně zabývat tímto novým konceptem, který se s každým novým nálezem postupně

odkryvá. Každý, kdo je skutečně otevřený pravdě, přestane lpět na starých přesvědčeních a připustí možnost, že jsme se staletí mylili, tak jako tomu bylo při každém posunu ve vědomí. Výborně to popsal Thomas Kuhn ve svém díle *The Structure of Scientific Revolutions*. Podle něj vědci pracují s určitým paradigmatem, které je všeobecně uznáváno a přijímáno. V rámci něj se předpokládá klidné a postupné rozšiřování vědeckých poznatků. Sem tam se ale vyskytují „anomálie“, které do převládajícího paradigmatu nezapadají. V té chvíli se na scéně objevují „alternativní“ koncepty, které s „normální“ vědou vstupují do sporu a následuje tzv. vědecká revoluce, kdy se nové paradigma stává obecně platným. Co je ale zajímavé, je skutečnost, jak se nové paradigma přijímá. Kuhn upozorňuje, že se to neděje způsobem, kdy se zastánci starého paradigmatu přikloní k novému. Změna funguje spíše tak, že vyrůstá nová generace vědců, pro které je nové paradigma něčím samozřejmým a trochu vulgárně řečeno, staré paradigma ztrácí na platnosti tak, jak jeho obhájci postupně vymírají.

Moře otázek nevyvstává pouze z pradávných, donedávna nepoznaných nalezišť, která svědčí o vyspělých kulturách mnohem dřívějších, než byla Sumerská, ale existuje ještě enormní množství rébusů o civilizacích „poznaných“, které jsou orámcované nedostatečnými a mnohdy až nereálnými vysvětleními. Civilizace Mayů a její vyspělost je nevysvětlená a nepochopená. Vykonyvali složité astronomické a matematické výpočty. Znali nulu dříve než ostatní kultury. Číselně zaznamenávali časové cykly až statisíce let dozadu. Byli si dokonce vědomi pozvolného posunu zemské osy, který se nazývá **precese rovníkennosti**. Trvá 25 960 let a také se tomu říká Velký či Platónský rok – čas posunu zemské osy přes 12 souhvězdí zvěrokruhu. Jak však mohli vysledovat jev, který trvá tak neuvěřitelně dlouho? Proč dělali tak složité výpočty až statisíce let nazpět? Z jakého zdroje měli všechny informace a nač je používali? Odkud znali oběžné dráhy planet a pohyb hvězd či precesi dlouhou 25 960 let, když zde žili údajně jen jeden až dva tisíce let, najednou nechali své domovy neporušené a zmizeli? Před třemi lety jsem navštívil říši Mayů rozprostírající se na poloostrově Yucatán a byl jsem uchvácen jejich architekturou a přesnými astronomickými výpočty. Byli úžasní stavitelé a výjimeční pozorovatelé hvězdné oblohy. Postavit pyramidu, která přesně v okamžiku rovnodennosti vytvoří optický obrazec – symbol, znamená, že máme skutečně co do činění se sofistikovanou „high intelligence“. V mayské říši se nachází asi 10 krát více pyramid než v Egyptě a mnohé z nich jsou přesně vystavěny

podle astronomických jevů.

Těch nezodpovězených otázek se průřezem většiny starověkých kultur nas-
kýtá opravdu nepočítaně. Jedny z nejméně reálných oficiálních vysvětlení jsou
teorie o způsobu výstavby monumentů.

Obrovské, několik set tunové monolity, dokonale opracované a zasazené de-
tailně do sebe, mnohdy v těžkém terénu jsou opředeny absolutně nedostateč-
nými teoriemi vzniku.

Znovu opakuji, že při tři sta tunovém nebo dokonce dvanáct set tunovém
kamenném bloku (1 200 tunové trilitony v Baalbeck v Libanonu o rozměru
25 x 8 x 5 či v Jeruzalémě 800 tun, na Sibiři dokonce 3 000 tunové!) je dnes
potřeba použít jeřáby, hydrauliku, lešení a podobně, ale ve starověku na to
podle ortodoxní archeologie stačily primitivní nástroje. A nemluvě o doko-
nale přesném nařezání a opracování těchto přímo mamutích monolitů, které
by „jeskynní lidé“ s kladívkem asi těžko zvládli opracovat.

Bezpochyby jedním z nejvýznamnějších prehistorických lidských úspěchů
byla naše precizní schopnost práce s kamenem zdánlivě bez námahy a v gi-
gantickém měřítku, která kromě technických důsledků odhaluje přítomnost
sofistikovaných a komplexních lidí. To vše, včetně nástrojů a myšlení dávných
národů, se jeví jako cokoliv, jen ne primitivní.

Baalbeck v Libanonu, Ak-
sum a Lalibela v Etiopii,
Sacsayhuaman a Ollantay-
tambo v Peru, Tihuana-
co v Bolívii, sochy Moai
na Velikonočních ostro-
vech, pyramidy v Egyptě,
menhiry ve Francii, Nasca
linie v Peru, megality na Si-
biři (až 3 000 tunové!), Las
Bolas v Kostarice, Yonaguni

v Japonsku, pyramidy v Bosně, Teotihuacán v Mexiku, sítě podzemních tune-
lů po celém světě a stovky dalších nalezišť vytvářejí stovky nezodpovězených
otázek. Při hledání odpovědí je také třeba čerpat ze starověké mytologie. Or-
todoxní mainstreamová historie se tomu sice brání, ale vše nasvědčuje skuteč-
nosti, že mytologická literatura měla minimálně zdravý reálný základ.

Epos Enuma Eliš – o původu lidstva, celé sumerské dědictví, indická Mahab-
harat a celá vědecká literatura, Mayská kniha Popol Vuh, etiopská kniha Kebra

Nagast, očitá svědectví biblického proroka Enocha, čínské starověké spisy a mnoho dalších záznamů z náboženských textů – všechny se jednohlasně zmiňují o „bozích, kteří přišli na Zemi“. Odkud a nač by si totéž vymýšlely kultury vzdálené od sebe přes půl světa a které neblouznily, ale stavěli dokonalou architekturu? To přece nedává smysl, aby bujná fantazie u všech civilizací po celé planetě stejně popisovala po tisíciletí jeden stejný motiv! Proč všechny civilizace dávnověku mluví společně a nezávisle na sobě o ohnivých dracích, na nichž pravidelně přilétli jistí „bohové“ na Zemi a učili je novým dovednostem?

Všechny texty od Sumeru, přes Korán, Popol Vuh Mayů a množství egyptských textů říkají totéž, že nám bohové darovali řeč. Darem bohů však byly i další vědomosti jako astronomie, architektura, kosmologie a podobně. Odkud by znaly stasisové cykly na hvězdné obloze, když žily sotva tisíc let? A jak dokázaly postavit tak sofistikované kamenné monumenty a navíc mnohé podle astronomických principů a hvězdných konstelací? Co dokazují prastaré sochy a malby zobrazující bytosti v jakýchsi skafandrech a létajících strojích. A co objevy pozůstatků prodloužených, doslova nelidských lebek? Proč většina starověkých pojmenování pro tuto civilizaci v překladu znamená výraz jako „bytosti z hvězd“ nebo „ti, co přišli z nebe na Zemi“?

Měli bychom se zabývat myšlenkou, že v dávných dějinách skutečně existovaly inteligentní kultury, které své znalosti získaly od vyspělejších bytostí. Po celém světě je nazývali stejně – **bohové**. V eposech popisovali to, co viděli. Ohniví ptáci, draci a opeření hadi, co vám to připomíná? Kdybyste v životě neviděli neživý létající výjev, jak jinak byste tento objekt pojmenovali? Není zajímavé, že staré mytologické eposy, texty tolika náboženství a svědectví indiánů a dalších kultur – všechny takové zdroje se ve všech základních motivech kompletně shodují?! Vyspělé bytosti – bohové, létání, zásah do lidstva. Je téměř nulová pravděpodobnost, že by si nezávisle na sobě, najednou celý starověký svět vymýšlel dokonale přesně stejné prvky. Ano, existují části lidské psychiky, které se nám všem vyplavují z nevědomí v podobě symbolů, které Jung nazval archetypy. Ale když pospojujeme všechny dostupné informace, které jsem zmínil, a k nim přidáme obrovskou složitost architektury, astronomických výpočtů a datování staveb na 10 000 let a starší, nemůžeme vyjádření našich předků o „bozích“ smést jen tak ze stolu. V první řadě se zbavme dehonestujících pojmů „lovci-sběrači“, primitivní jeskynní lidé a podobně, a také nesmyslný typu, že pyramidy sloužily jako hrobky faraonů. To je velmi laciný vtip. Je na čase zahodit dogmatický fundamentalismus a otevřít se novému

poznání, které daleko přesahuje rámec našeho současného učení. Odkrývat pravdivou historii lidstva znamená víc než jen oprašovat vykopávky. Znamená to odvážně popustit skálopevné přesvědčení, otevřít si zorné pole a začít se zabývat myšlenkou, na kterou existují relevantní důkazy. Samozřejmě, pokud někdo nechce – tak se své „pravdy“ nepustí ani za Boha, ani za boha. A tak slepí vedou slepé cyklicky v kruhu iluzí daleko od pravdivé skutečnosti. V celých dějinách pak sledujeme úsměvné momenty, kdy se občas najdou nějací blázni, kacíři, snílci, kteří přijdou s převratným tvrzením, které boří ortodoxní přesvědčení. Nejprve je sice masa vykáže „na okraj“ společnosti nebo je upálí na hranici, nakonec jim ale po čase dají za pravdu.

Pravda totiž prochází třemi stádii – výsměch, hrubé popírání a samotné přijetí.

Potvrdil to i Démokritos z Abdér. Před téměř dvěma a půl tisíci lety byl na svou dobu velkým bláznem, když prohlásil, že svět je složen z malých, dále nedělitelných částíček, které nazval atomy. Několik století šlo o nepodloženou filozofickou spekulaci, která se nedala nijak ověřit, ale neznamenal to, že atomy neexistovaly! Atomy zde byly za Démokrita, před ním i po něm, ale chyběly nám nástroje, kterými bychom jeho teorii mohli potvrdit nebo vyvrátit. A dnes jsou atomy najednou samozřejmostí. V té době to bylo opovržlivé, stejně jako tvrzení Giordana Bruna o nekonečnosti vesmíru, o tom, že existují obydlené planety a že Země není středem vesmíru. Nakonec ho za jeho tvrzení upálili. Příkladů je skutečně za mák, podstatné ale je, co nám tím chce historie naznačit.

Je třeba mít kuráž vyjít z bezpečné akademické ulity a odvážně čelit faktům. Těch hmatatelných důkazů je nepočítaně, je třeba spojovat někdy až několik vědních disciplín najednou do jednoho uceleného komplexního obrazu, do kontextu našich životů. Kdo je na to však způsobilý?

Snad polyhistorici, pansofisti nebo sofiologové. Všechny tři pojmy označují všestranné znalosti, souhrnné vzdělání sestávající z několika vědních oborů, kultury politiky a tak dále. Jde o jakousi soustavu všeho poznání, učení o všejednotě světa.

Mezi nejznámějšího polyhistora patří Leonardo Da Vinci.

Chci tím vyjádřit, že vše je vzájemně propojené a zaměření se na jeden dílek k celkovému poznání nestačí. Pokud chceme získat co nejpřesnější ucelený obraz, je důležité čerpat ze všech dostupných zdrojů. Komplexnost je klíčem k pochopení. V souvislosti s jakoukoliv proměnou, ať už sebe, oblasti, nebo světa, je nutné pracovat s kořeny. Abychom mohli změnit následky, musíme

nejdříve znát jejich kořeny – příčiny. Abychom mohli odstranit plevel, nestačí jej pouze odštíhnout nad povrchem. Musíme jít pod zem, a to do slova.

V případě dějin o původu člověka to znamená pracovat s informacemi o našich nejdávnějších předcích. Jak chceme pochopit sami sebe, přírodu či vesmír, pokud nemáme tušení, jak jsme vznikli? **Jak chceme někam směřovat, když nevíme, odkud jsme přišli?** Zatím se totiž pouze domníváme a teoretizujeme. **Dnešní lidstvo je jako ztracený pacient s Alzheimerem ve vesmírné čekárně, který neví, odkud pochází a už vůbec ne, kam putuje.** Souhlasím, že je třeba pokračovat v usilovném bádání a hlavně syntetizovat poznatky. Historie totiž není matematika, ve které existuje jediný správný výsledek. Při pátrání a výkladu záleží na několika úhlech pohledu. Popisoval jsem to blíže v kapitole Zakázané dějiny, kde jsou verze historických vítězů zcela odlišné od verze poražených či skutečné pravdy, přesto se obecně učí a mluví právě z pohledu vítězů. Je třeba být jen mírně změnit úhel a hned se nám dějiny jeví ve zcela novém světle. Protože je vše navzájem provázané, ovlivňuje to pak celkový kontext našich životů!

Proto téma dějin tak zdůrazňuji. Když změním perspektivu, dojde k přerámcování našich dosavadních vědomostí, zažitých schémat a začneme přepisovat staré zpátečnické kulturní paradigma za nové, postavené na pravdivých skutečnostech.

Kdybychom vtěsnali celou historii Země do jednoho roku, moderní lidstvo by se objevilo až 31. prosince ve 23:58! To jsou ovšem známé dějiny, které jsou z větší části zmapované. A představme si, jak zásadně se moderní pojetí začne měnit, když postupně odkryjeme dávné dějiny lidstva. Historii proto nesmíme považovat za uzavřenou věc zapsanou v kronikách a učebnicích, a tím se tato část studie uzavírá. Právě naopak. Třeba „kopat“ hlouběji a přehodnotit naše dosavadní poznatky. **A když změním přístup k historii, změní se i přístup k současnosti a naší budoucnosti! To je pointa.**

Nestačí nám slepě přijmout jednu teorii, která přestala již dávno dávat smysl. Všechno jsou totiž jen dohady a málokdo věří už konvenčně prezentované Darwinově evoluci. Za miliony let se opice a ostatní tvorové oproti nám vůbec neposunuli, za to my „skáčeme“ jedna radost. Kdo nebo co má za následek „velký třesk“ v našem mozku, jako mu vědci říkají? Nic se totiž neděje náhodou.

Jedno je však jisté a to jsou dějinné cykly. Vše ve vesmíru probíhá ve spirálovitém cyklu vývoje a naše Země nezůstává výjimkou. To poznání máme již obsáhle zpracované. Doporučuji knihu vědce a sofiologa Emila Páleše

„*Angelologie dějin – Synchronicita a periodicita v dějinách*“, v níž spojil vědu, umění a náboženství do smysluplného systematického konceptu o pravidelných dějinných cyklech lidstva, přičemž v každé etapě převládá odlišný duch doby.

Co pro mě tedy znamená mimo jiné cestovat křížem krážem po světě?

Živě poznávat starověká místa pro mě pokaždé znamená pokročit blíž k pravdě a k poznání, že dávné kultury disponovaly nevšední moudrostí a technickými znalostmi – ovšem zcela odlišnými od našich dnešních. Jednalo se o jiný typ kultury a mentality.

Nálezy prastarých civilizací nám totiž dokazují, že lidé kdysi dávno žili více v souladu s přírodou a s vnitřní spirituální podstatou bytí. Dnes se nacházíme ve značně odlišném vývojovém cyklu, v epoše postavené na nadvládě logiky a technokratického zřízení. Ovlivňuje nás totiž jiný duch doby, jak to dokázaly výpočty periodických dějinných rytmů dlouhé tisíce let. Na závěr přikládám několik zajímavých fotografií z těchto nevšedních a přímo magických lokalit a v dalších kapitolách rozvinu náš momentální vývoj a nastíním jeho směřování. Protože pokud pozorně sledujeme pravidelné vývojové cykly rozkvětů a úpadků, vnímáme mezi nimi určité paralely a podobnosti a můžeme pak předvídat náš současný vývoj. A postupným metamorfózním procesem nám sice náročně, ale za to krásně krystalizuje. Krásně z pohledu celku, náročně z pohledu vnitřní dramatizace dějství. Nicméně stále nezapomínejme, že na podvědomé úrovni ten scénář důvěrně známe. Je to odvěká divadelní hra na světovém dějišti. Čím více to opomíjíme, tím více se drama vyostřuje a my jsme jím příliš spoutáni. Klíč k prohlédnutí jevištní opony leží v našem středu, za hranicemi fyzického – ve Vědomí, v uvědomování si duchovní podstaty celého Univerza.

• Sacsayhuaman, PERU

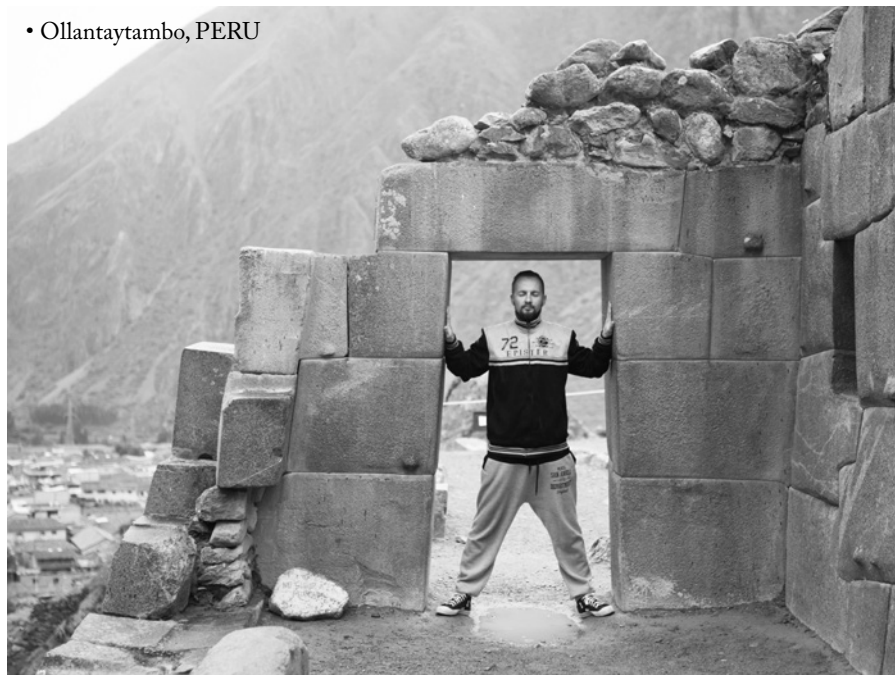

• Sacsayhuaman, PERU

• Machu Picchu, PERU

• Ollantaytambo, PERU

• Ollantaytambo, Templo del Sol, PERU

• Palenque, MEXIKO

• Chichen Itza, MEXIKO

• Varadero, KUBA

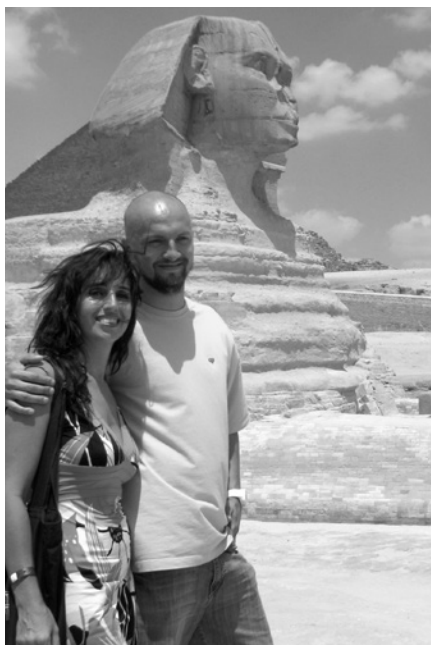
• Prambanan, INDONÉSIE

• Borobodur, INDONÉSIE

• Giza, EGYPT

• Tikal, GUATEMALA

• Phuket, THAJSKO

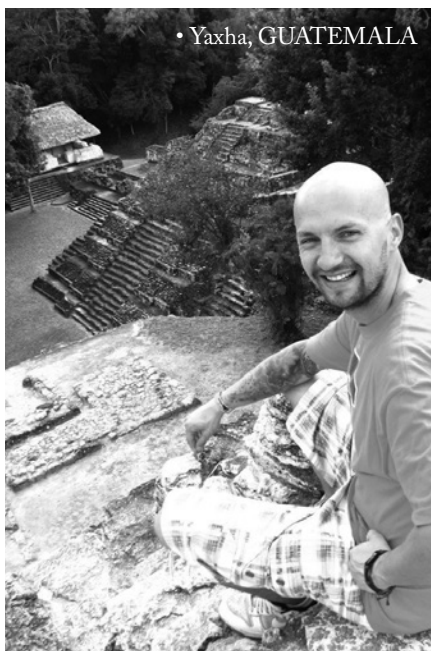

• Big Buddha, THAJSKO

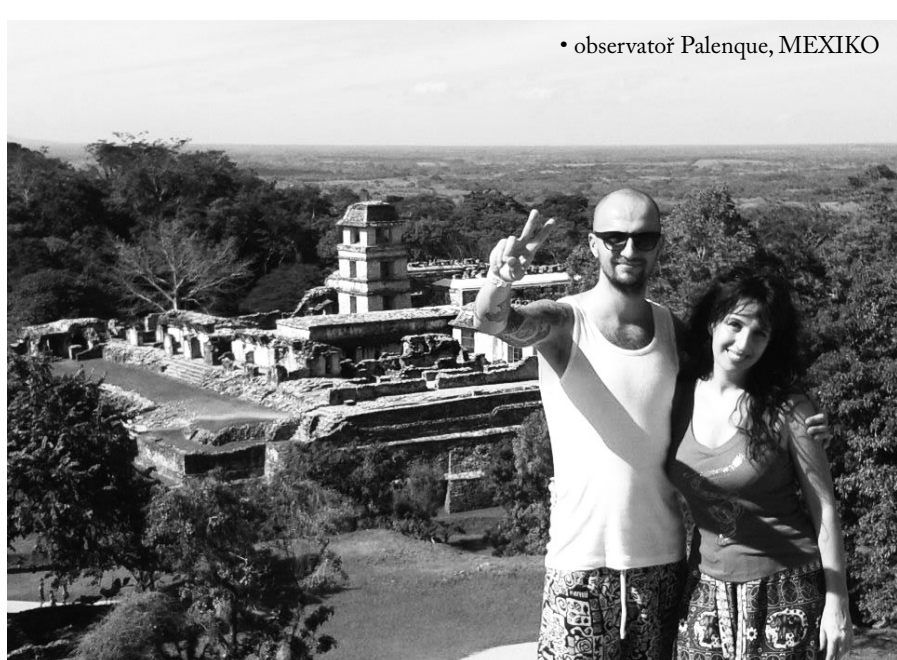

• šamanský rituál, Tikal

• Yaxha, GUATEMALA

• observatoř Palenque, MEXIKO

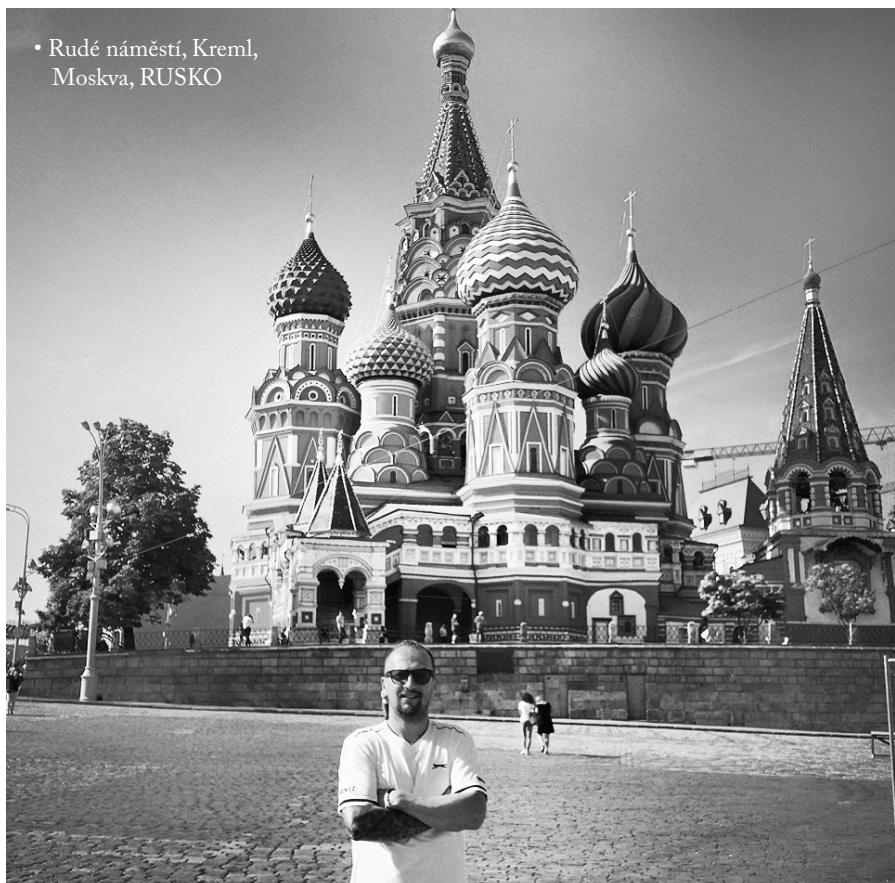
• Plaza de la Revolución, Havana, KUBA

• James Bond Island, THAJSKO

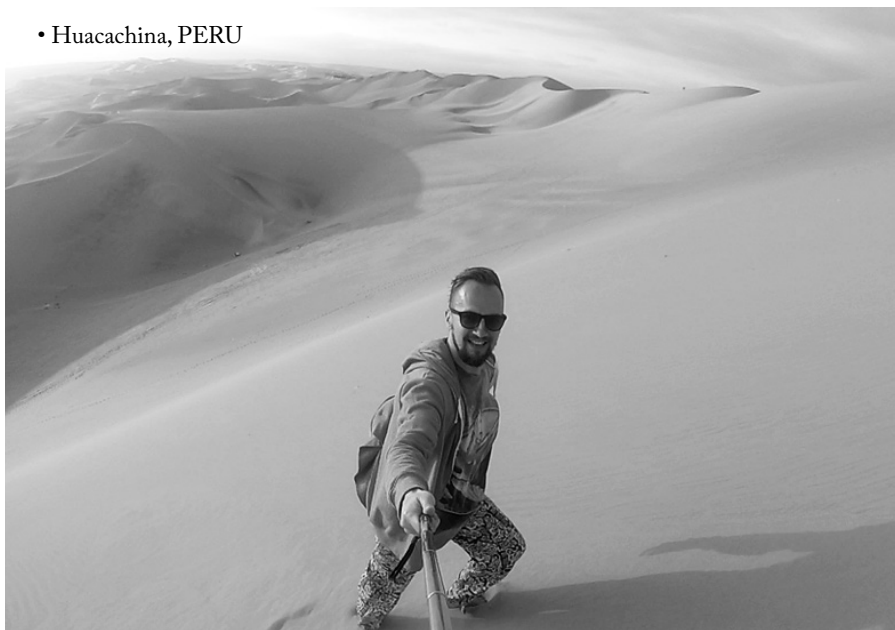
• Rudé náměstí, Kreml,
Moskva, RUSKO

• jezero Titicaca, PERU a BOLÍVIE

• Huacachina, PERU

• Maya Bay, Ko Phi Phi, THAJSKO

• Bentota, SRÍ LANKA

• Marina Bay, SINGAPUR

• na skále Sigiriya, SRÍ LANKA

• milované Tatry, Lomnický štít

• v Národním parku Amboseli
pod úpatím Kilimandžára

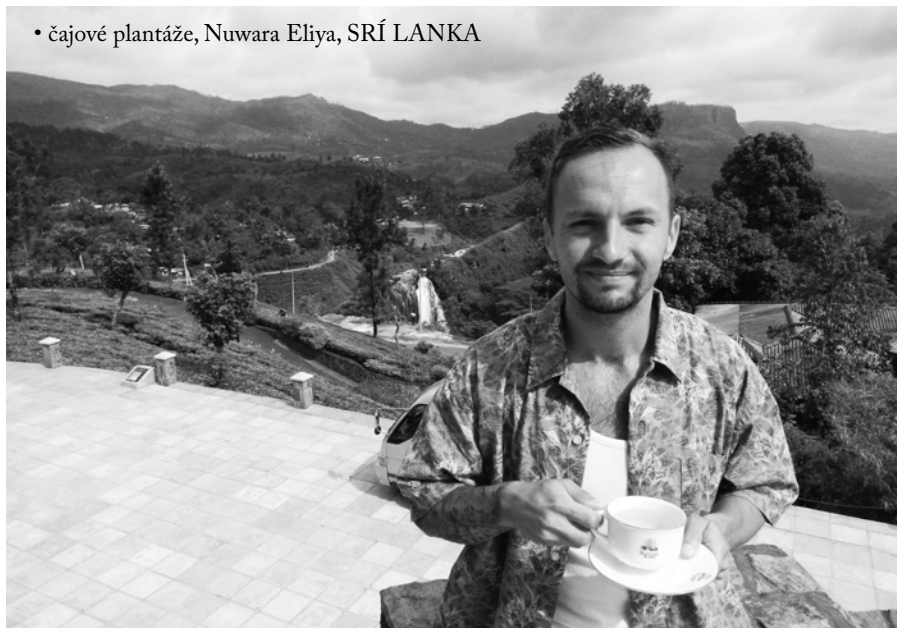
• „magické místo“ překvapivě na SLOVENSKU

• u sopky na Bali, INDONÉSIE

• čajové plantáže, Nuwara Eliya, SRÍ LANKA

• ve škole, mezi africkými žáky, KEŇA

KAPITOLA XVIII.

SPOLEČENSKÁ DEKADENCE VERSUS SPIRITUÁLNÍ RENESANCE

(Úpadek společnosti vs. duchovní rozkvět)

Vše, o čem jsem se doposud zmínil, úzce souvisí s každodenním životem, i když se to nemusí na první pohled zdát. Souvztažnost a propojenost věcí navzájem je však při hlubším bádání očividná. Stačí věnovat pozornost podstatným záležitostem a jejich vlákno nás postupně dovede k širšímu kontextu, který začne dávat smysl. Nám se tak před novými očima poznání najednou naskýtá úplně jiný obraz než ten, který se obecně považuje za běžný. Jak může být skutečný ten běžný, když většina z nás žije životy někoho jiného a dokonce nežijí, ale přežívají?! Nic není od pravdy dále než běžné a „normální“ pojmání „řádoby“ reality. Účelem systému není ukázat nám skutečnost, ale odklonit nás od ní a přeměřovat do jakéhosi fantomového vnímání, v němž žijeme systém samotný. Jinak by nemohl fungovat! Otázka zní, chceme žít systém a být jeho otroky a chceme vůbec tento systém nebo chceme raději změnu?

Proměna vnější se však neděje bez proměny vnitřní, to je zákon! Z tohoto důvodu píši tuto knihu. Proto jsem začal chronologicky od narození a školních dob, protože systémové programování a vštěpování přesvědčení je všudypřítomné a postupné.

Školy zde nejsou od toho, aby nás osvětily. Oficiální vzdělávání slouží k naprogramování určitého vnímání reality, které si neseme naším životem, aby z nás byli malí, dobří otroci. Kontrolní systém je nadizajnovaný tak, aby nás permanentně udržoval v bludišti, ze kterého nedej bože někdo unikne. Ve hře je proto připravena široká škála záchytných manévrů a pastí na každé úrovni. Tím, že nás ve tříčlenném konceptu TĚLO – MYSL – DUCH (VĚDOMÍ) systém účelně odpojuje – odštěpuje od spojení s naším duchem, vědomím, šestým smyslem, poté skrze pěti smyslovou manipulaci působí na TĚLO a MYSL, které udržuje v začarovaném kruhu a záměrně je vystavuje závislosti na pěti smyslových požítcích bez kontaktu s vyšším Vědomím. Což v praxi znamená zneužívání těchto vjemů pouze pro naplnění živočišných pudů.

ZRAK, SLUCH, HMAT – povrchní móda, plastika, vnější krása, sexismus, televizní oblbování lidstva, hudba s nízkými vibracemi – to vše křiví naše vnímání Skutečnosti.

CHUŤ a ČICH – nezdravé jídlo zaměřené pouze na chuť a rychlost, bez ohledu na zdravotní hledisko potravin, znečištěné ovzduší jako výsledek globalizací preferovaného městského života, potravinová aditiva, pesticidy, chemikálie atd...

Nejmocnějším nástrojem je samozřejmě sehraná dvojice Ú –Ú, čili úvěry a úroky, kterou doplňuje pravidelná mediální masáž našich receptorů. Působí na nižší pudy jako je strach, senzace, žádostivost, rozruch a stres. Všechno nás rafinovaně odpojuje od kontaktu s naší duší, srdcem, s klidným středem Bytí, s Vědomím – je jedno jak to nazveme. Vše shrnu slovem šestý smysl – jakýsi vrchní řídicí princip každé bytosti. Od zmíněného životního centra je masa oddělena a zbylých pět smyslů se ocitá bez inteligentního vedení, zmítaného v pasti emočních zápasů, kde lidé pouze impulzivně reagují, místo aby klidně konali. Výsledkem jsou naprogramované loutky, začarovaných zombies či nějácí poslušní roboti plnící obecné představy „o správnosti“. Nedivím se, že staré nativní kultury, které žijí přírodním způsobem, se na naši civilizaci dívají se zvednutým obočím. Nedivil bych se, kdyby důvodem fyzické nepřítomnosti mimozemské inteligence na Zemi byla naše zaostalost. Prostě jsme ještě nedozráli. Technologie totiž není všechno. Chybí nám morální a duchovní rozměr. Vznikl obrovský disbalanc, kdy na jedné straně létáme do vesmíru a na straně druhé si podřezáváme krky jako barbaři, pustošíme země a necháme hladovět půlku světa, zatímco druhá žije v přepychu. Moc inteligentní způsob vyspělé kultury to tedy není. **Technologický pokrok neznamená pokrok morální a duchovní!**

Pokud tedy shrneme všechny existující společenské faktory včetně naší environmentální stopy, zadluženosti a finanční nerovnováhy, válek, krutosti, nemorálnosti a dalších ve srovnání s technickou vyspělostí, tak negativa zatím jasně převažují. Po šíleném krveprolití v minulém století jsme tak vstoupili do nového tisíciletí jako dekadentní společnost. Úpadek lidské společnosti se kromě světových válek prohloubil zejména bezduchým hyperkonzumem a chamtivou nadvládou korporací s jediným cílem, bez ohledu na dopady. Nastala jakási hegemonie paradigmatu elity světa, která za vidinou ekonomického „růstu“ nutí lidstvo přizpůsobit se systematickému šílenství. Řítíme se bezhlavě plnou parou do propasti, o čemž jedna velká část lidstva nemá ani tucha, druhá menší neví, jak to zastavit a třetí, nejmenší část, se šampaňským a kaviárem na záchranných člunech opouští potápějící se Titanic. Pokud vůbec nějaká událost zosobňuje ztrátu nevinnosti a krátkozrakost lidstva, pak je to potopení Titaniku – archetypální příběh o pyšném letci Ikarovi, který

ztroskotat, protože neměl dostatek pokory vůči svým omezením.

Ironií je, že jej zkonstruovala právě ona třetí „elitářská“ část a tak nám z dálky pouze cynicky mává a démonickým šeptem odkazuje: „Musíte slepě následovat – nemáte žádnou moc.“ Jako mocné zaklínadlo se natolik uchytilo, že mu podlehlo skoro celé lidstvo. Všimněme si všude kolem té bezmyšlenkovité poslušnosti, poddajnosti a naivnímu skákání na lep mocným černým čarodějům našeho světa – médiím, politikům a všem institucím, tvrzením či přesvědčením s nálepkou „oficiální“. Jakoby výraz znamenal cosi posvátného, nadpozemského a nezpochybnitelného. Takovou moc má „prsten Pána temnoty“. Hnací silou prstenu je lidská neschopnost být svobodný. Způsobuje ji predátor z hlubin nevědomí, jehož jsem popsal v první půlce knihy a jehož různé kultury nazývaly „parazitem v naší mysli“.

Dovádí nás k posedlosti a ovlivňuje lidskou mysl natolik, že si člověk jako hostitel není toho parazita vědom. Nicméně myslí, vnímá a chová se negativním způsobem přesně podle jeho přání, čímž tuto „entitu“ nevědomě krmí. A tak tu máme celospolečenský vývoj nebo spíše slepou uličku vývoje, ve které je člověčenství vybízeno k naplnění vybičovanými tužbami po umělé dokonalosti, přepychu a povrchním luxusu. Výsledkem je stav izolace propojené doby, nespokojenosti v epoše hyperkonzumu a nenaplnění či bezvýznamnosti, kterou marně tišíme materiální útěchou. **Vnější příčinou je obrovská disproporce mezi idealizovaným světem reklamy a reálnými možnostmi, mezi blouznivým snem o přepychu a nulovou šancí se mu přiblížit na dosah.** Máme tady hlubokou krizi lidského vědomí, morálky a duchovní podstaty, která vyústila do společenského úpadku. Nic na tom nemění nejnovější model smartphonu ve vaší kapse a možnosti připojení se k síti ze severního pólu. Moudré kultury by si, navzdory všem vymoženostem, nenechaly vzít svou duši a úzký kontakt s živou sítí inteligence přírody. Důkazem jsou reakce domorodých obyvatel pralesa na štědré nabídky vlád, aby jim přenechali svá území. „Strčte si váš konzumní kýč kamsi za klobouk, nenecháme si vzít naše kořeny, naši duši a spojení s přírodou – Matkou Zemí.“ Jakoby jim jinými slovy vzkazovali. Opět opakuji, neznamená to, že je technologie špatná. Znamená to, že nám chybí mravní rozměr, abychom ji dokázali s citem a rozumem správně ovládat. Nechali jsme se jí unést a přestali jsme ovládat sebe a své životy, až nakonec neovládáme ani sebe, ani technologii. Ona ovládá nás. A ti, kteří to způsobili – tahají za nitky.

Všechny manipulace mají společně jedno, že člověka nějakým způsobem obírají o jeho vlastní individualitu. **Vnitřní příčinou je zmíněný „parazit v lid-**

ské myslí“. Staré tradice mluvily o démonech hmoty, kteří se pokoušely přikovat lidskou duši k materii, vytrhnout ji od duchovní podstaty a neustále odpoutávat pozornost od podstatného, aby nedošlo k jejímu probuzení. Pojednávají o tom již téměř dva tisíce let staré gnostické texty Nag Hammádí, které byly nalezeny v roce 1945 v Egyptě! Gnostičtí učenci (gnosa = poznání) nazývají parazita myslí – těchto démonů – Archonti. Jejich poznání se shoduje s mnoha učením ze starověku i ze současnosti. Nemusíte být žádný lumen, ani vědátor, abyste motiv skutečně dokázali v lidské psychice najít. Máme ho v sobě všichni. Na makro úrovni, v kolektivním nevědomí lidstva se odráží jako konzumní egoismus, materialismus sprážený s vědou, sekty, kolonialismus, nacionalismus či jiné druhy kolektivního fanatismu.

Popsané síly se spráhly, aby zahubily zrod vyššího Já v duši člověka – pravou duchovní podstatu a přeměňují nás na jistý druh strojů. Proto je pro ně důležité nás indoktrinovat již od dětství, podchytit si zejména akademickou intelektualitu tvořící veřejné mínění a vštěpovat nám falešné materiální hodnoty s mentálním programem „následuj – nemáš moc“. Jen se podívejme, jak žije většina z nás své životy: vstát – práce – oběd – práce – nakupovat – TV – večere – spát a zase: vstát – práce – oběd – práce – nakupovat – TV – večere – spát a pořád dokola, jako v krysím závodě poháněni mocným konstantním programem: PRACUJ – NAKUPUJ – KOZUMUJ – ZEMŘI. Co to má proboha znamenat?! Kam se to kreativní, inteligentní, jedinečné, božské lidstvo dostalo? My s naším neomezeným tvůrčím potenciálem jsme přece úplně někde jinde, než abychom plnili příkazy jako roboti a slepě, bezmocně následovali otrocký systém! Co se to našemu Nekonečnému Vědomí přihodilo? Vždyť drtivá většina z nás jsou obyčejné kopie. Předali jsme svou moc do rukou někomu jinému a ten z nás vytvořil KLONY. Spící zautomatizované reakční teritoriální chladné klony, které nežijí, ale bojují o přežití! Upadli jsme do kómatu – do hypnotického transu, kde si z nás udělali reaktivní stroje či baterie, z nichž lze vysát energii. Tyto entity se krmí naším strachem a nízkými pudy, čímž nás drží v omezení, v úzkém frekvenčním rámci, ze kterého vnímáme pouze miniaturní zlomek skutečnosti. Naprogramovanou iluzi reality nejtrefněji vylíčil kultovní film Matrix.

Vštěpili nám přesvědčení, že jsme pouze maličké já, jedinec bez moci, jen pěšák ve hře, na kterou nemáme žádný vliv.

Tento vězeňský systém je tak „dokonale“ navrženy, že jsme v něm navíc sami sobě dozorcem! Každý kdo nenásleduje masu, kdo prokoukne falešnou povahu systému, kdo projeví svou vnitřní moc a kdo vyčnívá z řady, je automa-

ticky označován za blázna či šílence, je zesměšňován a vykázán na okraj. Při nejlepším... Pokud verbální diskreditace nezabírá, je v horším případě umlčen fyzickou likvidací. Jen si vzpomeňme na zavražděné posly zpráv, kteří šířili mír, lásku, dobro a duchovní rozměr člověka. Pouze v novodobé historii jich je nepočítaně, zejména mezi umělci. Nemluvě o politických vraždách, kdy vrcholný představitel státu odmítl vydat přírodní zdroje své země zahraničním korporacím a byl tak odstraněn. (Kennedy pro změnu v USA odmítl přijmout zákon o zločinecké centrální bance a byl ihned zavražděn). V Latinské Americe v minulém století lehlo pod zem několik prezidentů. Tu skutečnost přiznává ve své knize jeden z bývalých ekonomických nájemníků John Perkins. Vzpomíná v ní na konkrétní politiky s přesným scénářem „agendy likvidace“. Každý prezident, který se odmítl podvolit zahraničnímu diktátu, byl odstraněn. A co nám o tom naservírují média? „Jejich vraždy a úmrtí jsou opředené záhadami.“ Šlo přitom jen o ochranu přírodního bohatství jejich země před nenasytnými supy ze západu. Ti, kteří „nechtěli s vlky výt“ – zaplatili svým životem. Na opravdu chorobnou a zvrácenou povahu systému poukazuje i fakt, že negativní společenské jevy jako nemoci, ekologické katastrofy a podobně se dokonce staly výnosné a přející! Utrpení člověka a ničení přírody se stává obchodní příležitostí a výhodným artiklem. Zájem o skutečné řešení a řešení problémů, snaha o udržitelnost či ochranu životního prostředí je v hlubokém rozporu se samotným ekonomickým systémem a jeho udržením. Není nastaven na nic jiného než na zisk a vše ostatní se mu musí klidit z cesty. Nenasytost, chamtivost a rivalita skrze mrtvolu je přímo zabudovaná v systému. Komu vyhovuje obludné ekonomické monstrum?

„Přemýšleli jste někdy nad všemi těmi lidmi, které zabíjíme? Zabíjíme vždy ty lidi, kteří nám říkají, abychom spolu žili v harmonii a pokoušeli se milovat navzájem ... Gandhi, Lincoln, J. Kennedy, B. Kennedy, Medgar Evers, Malcolm X, Martin Luther King, John Lennon. Všichni říkali: ‚Zkusme spolu žít v míru ...‘ A najednou PRÁSK! Kulka přímo do hlavy. Zřejmě na to ještě nejsme připraveni.“ **GEORGE CARLIN**

Já do seznamu ještě přidám Boba Marleyho, Michaela Jacksona, Jimiho Hendrix a upozorním, že na to jsme připraveni, avšak síly, které námi manipulují, nechtějí, abychom kýženého stavu dosáhli. Mohou sice zabít šířitele ideje, ale nemohou zabít ideu!

Kdo jsou ony temné síly, které to zapřičiňují a nadále udržují, jsem již po-

psal. Ti, na vrcholu hierarchie řídicího systému, takzvaná „elita světa“ svou chamtivostí a bezohledností ztělesňují na fyzické úrovni parazita lidské mysli, který je pak kolektivním projevem démonické síly Archontů – podle výrazu z gnostických textů. Jinými slovy, za nitky systému táhnou neuvěřitelně nemocní lidé, bezcharakterní sociopati s amputovanou schopností empatie – vcítění se do druhých. Jejich drogou je moc. Je dokázáno, že chorobná patologická touha po moci je jedna z nejvážnějších psychických poruch. Tak jako narkoman udělá vše proto, aby získal další dávku drogy – elitáři – vnější projev parazita ve světě, běsní po moci a posedlé touze ovládat druhé, přesně jako přeprnutí toxikomani. Kdyby byli zmínění „lidé za oponou“ obviněni z trestné činnosti, museli by se mnohokrát reinkarnovat, aby si stihli vyslechnout celou obžalobou a odpykat svůj trest.

V celé naší historii se v každé jednotlivé etapě mezi vládci i těmi „za trůnem“ najde ukrutná stvůra, která extrémním způsobem manifestuje vnitřní posedlost mocí. Chci tím říct, že za tím vším stojí zmíněný démonický virus v lidské psychice. Nicméně ten parazit není přirozený, nerodíme se s ním. O jeho původu se možná jednou rozepíšeme v samostatné knize.

Tak jako lidstvo spirálovitě prochází vývojovými cykly, tak se vždy v jisté fázi ocitá v dočasném úpadku, který se projevuje krizí lidského vědomí a v jednotlivých odvětvích se pak zrcadlí i samostatně. Kapitoulou samou o sobě je umělé vyvolávání krizí ve finančním sektoru – stažením peněz z oběhu centrální bankou, záměrným vytvářením nedostatku s cílem zvednutí ceny komodity, plánované zastarávání výrobků a množství dalších nástrojů systémové manipulace. Nejdůležitějším odvětvím je však energetický sektor. Zásadní dopad na chod celé planety má právě tato oblast, a proto je logické, že si bezcharakterní elita prahnoucí po moci brousí své zuby právě na ni.

„Jen se na nás podívejte! Všechno je naopak. Vše je vzhůru nohama. Doktoři ničí zdraví. Právníci ničí spravedlnost, univerzity ničí poznání, vlády ničí svobodu, většina médií ničí informace a náboženství ničí duchovnost.“

MICHAEL ELLNER

KONČÍ ROPNÁ PÁRTY

Jistě jste mnozí postřehli, že se v poslední době interesuji v energetické oblasti.

Vydal jsem skladbu s videoklipem na podporu elektromobility a otevření společenského diskurzu s cílem postupného přechodu od ropy na čistší zdroje energie. Je totiž zářející, že v roce 2015, v tak pokročilém stadiu v oblasti technologií a obnovitelných zdrojů, stále vysávají ropu, důležitou mízu naší planety. Skutečnost, že nám posloužila v přechodném období, dokud se ne naučíme získávat energii z obnovitelných zdrojů, je v pořádku. Alarmující je ale závislost celého světa na této tekutině, i přes známý ekologický, environmentální a sociální dopad. Ropa byla a stále je něco jako záchranné lano moderní globální ekonomiky. Dvacáté století bylo mimo jiné stoletím „velké ropné párty“ – jediné v historii lidstva. Ropa totiž vznikla před 90 až 150 miliony lety a my jsme tuto obrovskou zásobu koncentrovaného paliva téměř vyčerpali za pouhých 200 let! Její kapacita totiž do konce tohoto století rozhodně dojde. 200 let spotřeby oproti 150 milionům let vzniku! To je až neuvěřitelné...

Rok 2010 byl údajně rokem „ropného zlomu“, kdy světová těžba dosáhla maxima a zásoby budou vzhledem k nedostupnosti terénu již jen klesat. Ropný osud lidstva je nezvratný. Naše vnoučata se budou o této etapě učit jako o éře „před ropným zlomem“ a „po ropném zlomu“. Klesající křivka po vrcholu nabírá na drastické obrátky. Celková krize Vědomí, o níž jsem psal – se v té oblasti našeho života projevuje jako krize energetická. A protože je zemědělství provázané s ropným průmyslem, vyplývá z něj i krize potravinová. My však stále na kolektivní úrovni nechápeme vážnost této nepřijemné situace. Ekologické dopady procesu jsou enormní. Jsme příliš zahleděni do přepychu vlastního ega, než abychom se tím konečně začali vážně zabývat? Vůbec si neuvědomujeme závažný problém, který ovlivňuje naše každodenní životy? Drtivá většina lidí totiž žije v domněnání, že pokud by nám hrozilo nějaké nebezpečí, podle kterého dochází obnovitelný zdroj energie, slepě tak důvěřuje lidem, které si zvolila. „Vždyť chytří politici to dají do pořádku a postarají se o to, a o nás...“ Bohužel tak smýšlí, minimálně na podvědomé úrovni, většina lidí.

Spoléhají se na to, že to někdo celé řídí rozumem. Slepá víra je však mnohdy velmi daleko od pravdy. Mnoho chamtivců u koryta má totiž vedlejší úmysl a vůbec je nezajímá budoucnost našich potomků. Jejich bezedná nenasytlost se soustředí pouze na naplnění tužeb v rámci délky trvání jejich života. Poli-

tici světa si to zase jako horký brambor podávají z jednoho volebního období do druhého, jen aby to nedej bože „neruplo“ během jejich úřadu.

Všichni předstírají, že věk ropy potrvá věčně a že ekonomický růst nemá konce. Předstírají, že lidé žijící v toxickém pekle blízko rafinérií neexistují. V celoplošném měřítku všichni předstíráme, že je v pořádku zničit planetu a zároveň v ní žít. Nechceme slyšet pravdu... Je totiž mnohem snazší lhát lidem, kteří jsou šťastím bez sebe, když jim lžete. Což dělají přesně ti, kteří zastávají mocenské postavení, ale lhostejně ignorují čísla a fakta.

Jsme udržováni v hypnotickém transu, že to má být přesně tak a ne jinak. Když jsem psal o potápějícím se Titaniku, měl jsem na mysli zejména tuto situaci. Řítíme se šílenou rychlostí do propasti a vlak řídí hrstka vyšinutých parazitických elitářů, kteří se dočista zbláznili. Buď jsou natolik nemocní, že ani netuší, kde mají koleje začátek a kde konec, nebo jsou natolik přespekulovaní a zároveň narušení, že ten vražedný samovolný směr záměrně nastavili a podporují.

Ropná lobby s jejich postranním úmyslem se skutečně projevuje jako globální parazit, o kterém jsem psal. Alternativní pohony, kterých je nepočítané, jsou systematicky potlačovány prostřednictvím oblundné propagandy založené na zastrahování a skupování politiků na strategických místech.

Nové pohony silně ohrožují jejich pevně etablované zájmy. Energie dostupná prakticky zdarma (Nikola Tesla ji prezentoval vládě USA už v 1902!) je noční můrou pro „velká ziskuchtivá zvířata“. Mělo by to ohromný dopad na všechny strany. Když se začne používat nová technologie, bývá vůči ní značný odpor, protože může ovlivnit množství ekonomických faktorů. V USA platí 200 miliard dolarů ročně za zahraniční ropu. Je zcela očividné, že Arabové by byli ochotni zaplatit 200 miliard dolarů, aby udrželi tuto technologii mimo ekonomiku. Mimo hru – out of game! Soukromým individuálním konstruktérům alternativních pohonů nabízejí ohromné částky peněz, aby jim svou práci prodali nebo s ní přestali. Podle mnoha svědectví soukromých vynálezců, jsou to miliardy dolarů, které jim nabízeli, aby své vynálezy pustili k ledu a aby s výzkumem úplně přestali! Mnohokrát je přitom ohrožen jejich život. Byly případy usmrcení, únosů a násilných propadů soukromých laboratoří s cílem uloupit a zamknout do trezoru nové vynálezy, jelikož by po jejich představení široké veřejnosti ropné korporace zbankrotovaly. Etablovaná energetická lobby zkrátka nechce odejít ze scény tak snadno a její praktiky jsou exemplárním příkladem posedlosti mocí a nemocí zhoubného ega, které ovládají temné síly. Právě tato elitní skupina reprezentuje v globálním rozsá-

hu parazita kolektivní lidské mysli a zároveň je příčinou zdánlivé stagnace, že se věci nehýbou ve prospěch zdravého rozumu, přírody a udržitelnosti zdrojů.

„Potřebujeme podstatně nový způsob myšlení, pokud má lidstvo přežít.“

ALBERT EINSTEIN

Každá krize je zároveň příležitost k růstu. Minulost už ukázala, že se jako lidstvo neumíme krizím příliš dobře vyhýbat a preventivně jim předcházet. Naučili jsme se však, jak na ně reagovat, i když celý proces nebývá jednoduchý. Přechod z fosilních paliv na obnovitelné zdroje energie bude nesrovnatelně náročnější, než jsme na ropu a fosilní paliva „naskočili“. Náročnost spočívá zejména ve změně lidského chování, celkového životního stylu a přístupu k životu jako takovému. Naše návyky se natolik zautomatizovaly, že bude obtížné je přepsat. Vše děláme ze zvyku přesně tak, jak jsme to dělali tisíckrát předtím. Změna postoje nás však nevyhnutelně čeká, protože čísla nás nepustí a přechod na obnovitelné zdroje je první na řadě, ať už naším rozhodnutím nebo dle nutnosti přírodního harmonogramu. Planeta si vždy poradí, ať už s námi, nebo bez nás. Otázka zní, zda chceme pro naše potomky uchovat planetu ve stavu, v jakém jsme ji zdědili po našich předcích nebo alespoň takovou, aby s ní bylo možné dále v symbióze kooperovat bez nutnosti dolování jejich neobnovitelných zdrojů. Pokud chceme upřímně změnit věci ve velkém, musíme změnit nejprve způsob našeho myšlení a způsob, jakým používáme energii a paliva, z nichž ji získáváme. I přes potlačení nových technologií ze strany ropné lobby, svítá stále větší naděje na lepší časy.

OBROZENÍ LIDSKÉHO DUCHA

Představte si ropnou elitu jako chobotnici, která má mnoho chapadel. Dále si představte, že nové alternativní zdroje jsou jako balónky, které se chobotnice snaží mermomocí držet tlakem pod vodou. Dokáže jich udržet mnoho, ale ne všechny. Mezitím, kdy pustí jeden balónek, aby chapadlem zatlačila druhý, tak první mezitím vystřelí nad vodu. Vztlakovou silou způsobenou protitlakem je jeho nárůst ještě mnohem pružnější.

Přesně taková situace nastává na mezinárodním poli s technologiemi v současnosti.

Touto analogií jsem vám chtěl přiblížit dnešní globální dějství z druhé, pozitivní strany mince. Stručně jsem popsal průběh společenského úpadku a jeho příčiny i následky, což mohlo místy vyznít dost odstrašující. Je však velmi

důležité si nejprve uvědomit stav a vážnost situace, ve které jsme se ocitli. Musíme jasně poukázat: „toto je problém, podívejme se na čísla a následky!“ Ve světovém měřítku existuje mnoho lídrů, kteří tuto ideu rázně uchopili a šíří ji na vlivných místech. Jsou však často umlčeni, diskreditováni nebo přinejmenším ignorováni. Každopádně se výše zmíněným tématem zabývá stále více kompetentních oblastí a my z řad běžných obyvatel planety potřebujeme tento dialog kopírovat veřejně ve velkém, aby se prohloubila celospolečenská diskuse o naší budoucnosti a my jsme konečně razili linii životního stylu s patřičným ohledem na dostupné zdroje. To znamená vytyčit si jasný směr udržitelnosti a zaměřit se v první řadě na obnovitelné zdroje energie. Solární, větrná, geotermální, přílivová – odlivová, energie vodopádů a podobně... Je jich opravdu požehnaně, jen třeba chtít. Kde je vůle – tam je cesta. Nemůžeme se už dále spoléhat na „ty nahoře“. Je totiž evidentní, že na ně není spolehnutí. Musíme myslet sami za sebe a musíme uvažovat zodpovědně s ohledem na budoucí generace. Na začátku stojí překonání lhostejnosti, zdravě se rozhořčit a pustit se do práce. V aktu „sebenasrání“ je totiž hodně energie, kterou můžeme využít ve svůj užitečný prospěch.

Při startu spalovacího motoru svého auta již několik let jen krotím hlavou a ptám se, zda je to možné. Ve 21. století skutečně používáme zaostalou technologii ve srovnání s novými funkčními patenty, které se nám naskýtají ze všech stran. Přesto máme na planetě 900 milionů spalovacích motorů! To je fakt choré. Z toho důvodu jsem se také rozhodl plně podporovat elektromobilitu, i když zatím elektrické auto nevládním. Nejbližší můj krok v oblasti dopravy bude, že si pořídím auto na elektropohon. I přes argumentování a vyzdvihování negativ ze strany odpůrců, je to zjevně nejlepší varianta přechodu k čistým a obnovitelným palivům. Moje oblíbená Tesla Model S je bezkonkurenčním vítězem na poli elektromobility. Toto je stručné vyjádření na téma obnovitelných zdrojů, které jsem zveřejnil po vydání skladby Tesla, v níž mimo jiné vzdávám úctu géniovi s velkým duchem a hlavně srdcem – Nikolovi Teslovi.

„Je třeba připomenout, že na počátku vývoje automobilů v 19. století to byla právě auta na elektrický pohon, která stála u zrodu tohoto průmyslu a jednoznačně dominovala. Objevení nových a snadno dostupných nalezišť ropy počátkem 20. století však nastartovalo éru hlučného a smradlavého spalovacího motoru. Bez ohledu na jeho následky se lidstvo přiklonilo k této, pro planetu nešetrné, ale levnější variantě, protože v současném systému postaveném na finančním profitu jde vše, co se nespojuje s okamžitou ziskovostí – stranou... Takové uvažování je velmi

krátkozraké, sebepoškozující a dlouhodobě neudržitelné. Alarmující a do očí bijící fakta si už našťástí začali uvědomovat mnozí velcí bráči na tomto poli. A tak si dovolím tvrdit, že v oblasti dopravy dochází k opětovnému návratu myšlenek, které stály na samém počátku automobilové éry. Při zohlednění všech možných dopadů pro svět je zatím elektrický pohon momentálně nejčistší a nejekologičtější varianta přesunu z bodu A do bodu B. Proto RESPEKT A UZNÁNÍ patří všem automobilkám a každému, kdo v oblasti technologie uvažuje nad budoucností našich potomků a záleží mu na tom, jaké prostředí jim po sobě zanecháme ... DĚKUJI každému člověku, který pomáhá šířit tyto jednoDuché principy a hodnoty ve svém každodenním životě. Změna je nezbytná.“

Stejně jako se oblast automobilismu rozděluje na dvě odlišné skupiny světa, tak se také jev dvojdičnosti vyskytuje v každé oblasti života. Tuto kapitolu jsem nazval „Společenská dekadence vs. spirituální renesance“, jelikož můžeme v kolektivním lidském Vědomí pozorovat neuvěřitelnou protichůdnost. Projevuje se jak v globálu, tak v každém směru zvlášť. Na jedné straně jsme svědky neuvěřitelného zotročení a manipulace, krize lidských hodnot, morálního úpadku mládeže i celé společnosti, kriminality, násilí a válek. Na straně druhé přicházíme ke globálnímu probouzení lidstva, vzestupu Vědomí a obnovení kontaktu s naší duchovní podstatou. Rodí se jakýsi nový druh člověka na Zemi a ten starý se mu zdráhá předat štafetu. Proto ten propastný rozdíl mezi dvěma světy. Proto to slovo versus v nadpisu. Jde o odvěký souboj konce starého a začátku nového. Některé tradice tomu říkají, že den porazil noc – vládce Světla svrhl vládce Temnoty. Končí „noční“ vývojová epocha lidstva a začíná epocha denní. Přečhod však nějakou dobu trvá a my se nacházíme právě ve svítání. Jak se říká, nejtemnější noc je před svítáním. Proto to šílené 20. století plné krveprolití, válek a atomových bomb. Mimořádně mezi lety 1945–1998 explodovalo na planetě Zemi 2 053 výbuchů způsobených atomovými bombami! Pánové tvorstva? Ale kdepak! Infantilní kazisvětí. Měli bychom se přejmenovat na Homo agressus a být uzavřeni do karantény v kosmickém inkubátoru, dokud „nevyrosteme“. Z vesmírného pohledu jsme malí uslintaní darebáci, kteří pálí lupou vše živé. Avšak i tato fáze je nezbytnou součástí procesu vývoje a dozrání do úrovně vyspělých bytostí. A právě současné změny způsobené infověkem a internetem mají za následek náramné obrození v oblasti myšlení, informací i spirituálního růstu. Z duchovního hlediska by se dal ten propastný rozdíl ve světě vyjádřit i analogií známého řeckého filozofa.

Herakleitos například rozděloval duše na „suché“ a „mokrě“. Mokrě jsou vázány k materiálním požitkům, suché jsou obrácené k duchovnímu světu přinášejícímu jiskření. Stupeň suchosti je stupněm připravenosti duše. Mokrě nedokážou zahořet ohněm duchovního poznání. Proto se do světa rodí duše „suché“, aby svou jiskrou zapálili plamen spirituální moudrosti, který hoří v našem Vědomí a svítí lidstvu na cestu.

Pokud ty mokré od suchých nechytí, alespoň je trochu prosušují – i to má svůj význam.

Propastný rozdíl mezi materialismem a duchovnem se odvíjí i od globálního společenského pohledu, kde západní polokoule reprezentuje hmotu a východní zas spiritualitu. Všechna nejstarší velká náboženství proto vzešla právě z východu. Západ je více zaměřen na individualitu a materialismus. Věčné nedorozumění mezi těmito dvěma polaritami vykresluje jedna metafora známá z perských mýtů. Jde o příběh, ve kterém se nemohli zakletí milenci setkat, protože ona přes den byla jestřábem a v noci ženou, zatímco on byl přes den mužem a v noci vlkem. Tento odvěký konflikt a oddělenost může a měla by sjednotit právě Evropa, která leží uprostřed, jakoby v srdci světa. Nemýlíte se, pokud jste v tom přirovnání východu a západu našli také paralelu pro nerovnováhu mezi mužským a ženským principem. Výsledkem je pak disharmonie, kterou můžeme pozorovat po celé planetě. Příroda dělá, co může, aby to uvedla do patřičné rovnováhy, a proto jsme svědky zvýšeného projevu přírodních katastrof, výkyvů počasí, prudkých změn klimatu a zmatenosti živočišných druhů. Přese všechno také dochází k roztávání lidských ledovců. Srdce lidí procitají, začínají sdílet vyšší hodnoty – mysl se zbavuje omezení a otevírá novým možnostem.

V současnosti nastává bezprecedentní příliv Vědomí na naší planetě a lidstvo se postupně probouzí z letargie. Je to však náročný proces, jako když člověk v sobě musí ráno za svítání, zmobilizovat veškerou vůli, aby překonal prvotní fázi ospalosti. Nové se rodí v bolestech. A těmi bolestmi je nevěle a útok ostatních neprobuzených jedinců. Máte rádi ty, kteří vás budí ze snu a ospalosti? V daném okamžiku určitě ne. Ten, který si sundá šátek z očí, se musí připravit na to, že ho slepí budou nenávidět.

Období svítání je obdobím vyzvánění budíčku. Našimi budíky jsou všechna učení, která nám připomínají věčné Pravdy, zákonitosti a pravé lidské hodnoty. Zapomněli jsme na ně a brzy se vytratily z naší přirozenosti. Chladnou odděleností a individualistickým egocentrismem jsme vytvořili jeden velký zhoubný nádor v zemském organizmu. Planeta trpí „rakovinou

lidstva“. Přebujelým kolektivním egem, které se cítí nadřazené a oddělené – to je příznak rakoviny.

Metastázy jsou rozšířené do všech úrovní fungování světa a tento stav začíná být neudržitelný. Musíme odstrihnout živění parazita a obnovit kontakt s naší zapomenutou podstatou, v jejímž souladu žily prastaré moudré kultury i dnešní přírodní národy. Neznamená to přesunout se do pralesů a opustit moderní svět. Je třeba spojit srdce a rozum, muže i ženu, západ i východ do jednoho vyváženého a vzájemně si pomáhajícího celku. Sladění přírodních – morálních principů se současnou technologií nás může katapultovat do neuvěřitelné sféry existence. Nejenže může, ono se to už děje. Kdo vnímá – ten vidí.

Stojíme na prahu konce staré epochy, na začátku nové. Stará cesta vede do záhuby. Nová k vytvoření trvale udržitelné společnosti postavené na ochraně a kultivaci přírodních zdrojů. Rozhodnutí je na nás všech a je nemožné jej nadále odkládat. Nadešel čas zúčtování. Tady a teď.

Lidé založení na materialismu se v období přechodu stávají oběťmi, nechávají se vtáhnout do „nepřátelského vesmíru“ a dokola mluví o katastrofách, krizích a recesi. Lidé spojení se svou duchovní podstatou vnímají toto období jako vzestup lidského vědomí a věci zdánlivě katastrofické, krizové jako nutnou očistu od starého a připravení půdy pro nové, ale také možnost jak vnitřně povyrůst.

Obě skupiny mají pravdu, liší se jen úhel pohledu. Ten, kdo se však drží starého, je předurčen s ním upadnout. Na prahu nového vědomí totiž odjakživa, po celou historii docházelo k zániku kultur, civilizací jako v případě pádu římské říše a dalších nebo celých společenských paradigmat, jako tomu bylo na počátku renesance.

Stojíme před novými velkými výzvami. Řešení každého problému nám pomáhá zlepšovat naše myšlení, schopnosti a dostává nás k podstatě věcí. Kde zakopneme, tam leží náš poklad. Pokaždé máme možnost handicap přetvořit na výhodu či ctnost. Tak k tomu vždy přistupovaly velké osobnosti celé naší kulturní historie. Povyšit svůj nedostatek na svou silnou zbraň. Moc Proměny má každá bytost.

Nedívejme se na jednotlivce jako na kapku v moři, ale jako na jiskru v kupce sena. Z duchovního hlediska je rozhodující kvalita, ne kvantita. Jeden může ovlivnit miliony dalších. Záleží na kvalitě. Tisíc slepých si nepomůže, ale jeden vidící je může vyvést ze tmy.

Tou tmou je naše zapomnění.

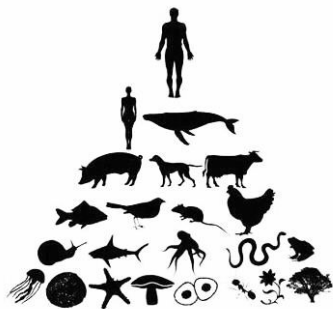
Je třeba pouze pochopit, že existuje určité historické společenské TABU proti tomu, abychom věděli, kdo SKUTEČNĚ JSME!

Můžeme to nazvat Matrixem, iluzorním vězením hmoty či zotročením světa. Můžeme tomu dát jakýkoliv název. Můžeme dokonce pojmenovat i „strážce prahu“, kteří nám brání si vzpomenout. Nicméně jedno je jisté, iluze reality má svůj význam. KOSMICKÁ HRA se zabudovaným principem zapomnění nám umožňuje učit se, růst a každému individuálně dojít k rozpomenutí si na svůj božský původ. Je mnoho defektů, mnoho překážek, které nám v tom brání – jsou však důležitou součástí scénáře. Abychom se co nejlouběji ponořili do dějství a prožívali ho naplno, musí existovat dramata života. Vzpomenete si na výborné filmy či divadelní představení, která vás dokáží vtáhnout do děje natolik, až se stanete jejich součástí, prožíváte příběh naplno a hlavní hrdina je jen prostředník? Přesně tím způsobem funguje i naše pozemské či vesmírné představení. Dramata nám pomáhají se sžít se hrou, abychom se z ní pak mohli co nejvyzývavěji vymanit. To je božská dichotomie motivu stvoření.

K vymanění se z této omezené reality zapomnění máme mnoho cest. Co všechno může pomoci k prokouknutí pravé povahy iluze jsem průběžně popisoval v jednotlivých kapitolách a ještě se dostaneme k dalším typům. Mně osobně napomohla široká škála podnětů. Od negativních zkušeností mého životního příběhu, přes samostudium a učitele, až po vnější či vnitřní cestování a mystické zážitky změněných stavů vědomí. Cesta ale nekončí a já si uvědomuji, že mě čekají další překážky a nové výzvy.

Pro můj duchovní a osobnostní růst to však vnímám přínosně. Každý problém je zkouška a život nám neposílá zkoušky, které nedokážeme zvládnout. Proto se těším na další epizody mého dobrodružství...

EGO

ECO

„Nechť ten, který tvrdí, že něco nejde, nezdržuje toho, který to dělá.“

ČÍNSKÉ PŘÍSLOVÍ

„Člověk je zodpovědný nejen za to, co dělá, ale i za to, co nedělá a měl by.“

LAO-C

KAPITOLA XIX.

V HARMONII S PŘÍRODOU

V předchozí kapitole jsem popsal problémy – jejich příčiny a nastínil jsem řešení, která se pokusím dále rozvinout. V současné kapitole navážeme na principy a hodnoty, ke kterým se lidstvo musí nutně navrátit, jinak mu hrozí pád do zmíněné propasti, nad kterou, i podle mnoha odborníků, už nějaký ten čas visí. Jak řekl Albert Einstein: „Nevím, jakými zbraněmi se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to bude holemi a kameny...“

Proto hned v úvodu přistoupím k onomu nutnému směřování lidstva., pokud chceme pro naše potomky zachovat planetu ve stavu, ve kterém je možné žít v míru, harmonii a v udržitelné kultuře. V kultuře, která bez rozumu nevyčerpá omezené přírodní zdroje, neplytvá obrovskou mírou nadprodukce a která nežije v totální nerovnováze, kdy jedna se část „topí ve zlatě“ a druhá v absolutní chudobě. Všechny možné známé způsoby, které nabízejí inovativní i efektivní řešení pro udržitelnou budoucnost lidstva, a na pár z nich vzpomenu, mají jednoho společného jmenovatele – PŘÍRODU. Během jejich postupů zohledňují v první řadě to, že jsme její konstantní součástí, nejsme od ní oddělení, nejsme jejími pány a nemůžeme se proto chovat jako rakovinní paraziti a vysávat její bohatství s téměř žádnou návratností toho, co jsme si z ní vzali. Abych na extrémním příkladu vylíčil určité rysy současné situace, jako příklad použiji film Avatar. V krásném příběhu jsou symbolicky zobrazeny dva protikladné způsoby myšlení ve vztahu k přírodě, které ztělesňují dvě zcela odlišné kultury. Lidská společnost v něm reprezentuje technokratické, chladnokrevné a teritoriální uvažování postavené na bezcítěném naplňování tužeb bez uvědomování si následků a lhostejnosti vůči absolutně všemu. Je vykreslena s cynickou bezcharakterností a chamtivostí, jež prostřednictvím násilí dobývá cizí území s jediným zjištěným cílem. Jak velké podobenství s naším drzým bezohledným válečným kolonialismem, že? Oproti pomýlené militantní civilizaci stojí kultura kmene Na'vi, která žije v míru a v harmonii se svou domovskou planetou Pandora. Je to přírodní, srdeční společnost vyššího Vědomí, která funguje na způsob hierarchické pyramidové struktury v principu kruhu, známého z indiánského pojetí komunit.

Zmiňuji právě tento konkrétní filmový námět, protože je v něm zachycena neuvěřitelně přesná analogie se současným světovým společenským děním. Režisér filmu James Cameron, o kterém se mimochodem říká, že má zkušenosti se změněnými stavy vědomí, které jsem popsal v pasáži o amazonských

šamanských ceremoniích, úžasným sci-fi způsobem zobrazil kontrast mezi dvěma základními a odlišnými způsoby přístupu k životu či k planetě. Jsem rád, že se zobrazení dostalo do celého světa a přišlo přesně ve správný čas. Souvisí totiž s našimi nativními domorodými kulturami po celém světě, které jsme během pár století téměř vyhladili. Koloniální období, které dnes vystřídal novodobý geopolitický neokolonialismus, je ve filmu zobrazeno expanzivním despotismem armády lidí vybavené těžkými zbraněmi a technologickým arzenálem. Zobrazení nastavuje zrcadlo dnešnímu ekonomickému záměru vrcholných elit. Filmová mise se totiž tváří jako vědecký experiment, ale její jediný cíl je získání nerostného bohatství. Pro posedlé zájmy jde na cizím území doslova přes mrtvolu. Přesně to se odehrává na mapě Svět se šířením takzvané „demokracie“, v současnosti a v minulosti za koloniální éry se tomu zase říkalo „objevování nových světů“.

Chci tím říct, že stejným způsobem metastazuje rakovinný nádor v lidském těle, proto jsem už nejednou zmínil právě takovou terminologii. V tomto případě je tělem planeta Země. Rakovina na duchovní úrovni znamená oddělenost od celku, ale zároveň závislost na celém organismu. Chce dobýt celý svět (tělo) a vše přizpůsobit k obrazu svému. Pobočky, filiálky (v těle metastázy) jsou agresivní jednotky, které vysílá centrála (nádor) velkých koncernů. Dá se to klidně pojmenovat i jako ego, které si není vědomo svých skutečných následků. Zatímco jednobuněčný organismus žije ve vodním světě plném nadbytku opravdu nezávisle a potenciálně nesmrtelně, rakovinná buňka nevidí, že není nesmrtelná a už vůbec ne nezávislá. Je odkázána na organismus, ve kterém žije. „Nekonečný“ hospodářský růst a šílená posedlost jeho zastánců připomíná právě rakovinné bujení. Nárůst je sice patrný, jeho konečný cíl však znamená zánik organismu, na kterém je růst rakoviny závislý. Drancování planety, které zapříčiňuje rakovinné bujení, pomalu ničí svého hostitele i sebe. Jinak řečeno, nádor směřuje střemhlav k zániku sebe sama i celého organismu, kteréhož konečným cílem je smrt.

Tak končí civilizace poháněné egem, posedlou vidinou neustálého ekonomického růstu a ignorací sociálních či ekologických dopadů svých činů. Permanentně žijí pro budoucnost, která však nikdy nepřijde. To je nemoc ega, jehož typická fráze je „až jednou...“

Moudré kultury znaly své stíny, které se nacházejí v každém z nás a dokázaly je přeměnit na vyšší hodnoty v zájmu zachování zdravého celku. Kromě domorodých šamanských kultur rozestých našťestí ještě stále po celém světě, dokonce existuje i jedna samostatná země, která se snaží žít podle těchto

principů. Jedná se o himálajské království Bhútán, které jsem už jednou zmínil. Pohádkový svět používá jeden nádherný výraz, který by si měly i ostatní země osvojit – **hrubé domácí štěstí**. Království již tisíciletí dbá o zdraví, čistotu, harmonii s přírodou a vnitřní blahobyť svých obyvatel. „Hrubé domácí štěstí je důležitější než hrubý domácí produkt,“ deklaruje král Bhútánu. Jejich základním zákonem je úcta ke všemu živému, k rostlinám i živočichům. Bhútánci si pěstují vše udržitelným organickým hospodářstvím v souladu s krajinou a cizí uměle „hnojené“ potraviny si nenechávají dovážet. Nemají sice technologii jako telefony, TV a podobně, ale evidentně jim to nechybí, mají totiž vysokou úroveň zdraví, štěstí a prosperity. Chudobu chápou jako nedostatek štěstí, nikoliv peněz. Bhútán si dává pozor, aby nezpustošil svou překrásnou krajinu, životní prostředí a kulturní bohatství kvůli ekonomickému rozmachu, tak jako to udělaly mnohé přírodně zaměřené státy. Z pohledu buddhistické filosofie znamená Hrubý domácí produkt nadvládu konzumu nad duchovností.

Je až neuvěřitelné, jak se dá ve 21. století udržet zřízení země podle duchovních principů a s velkým ohledem vůči přírodě i všemu živému.

Touto cestou nezavrhuji materialismus, ale kladu Ducha nad materii. Současný společenský úpadek je skutečným problémem, hmota ovládá duchovno a to je převrácené. Duch shora má ovládat hmotu, dolů. Životní energie tak snadno proudí přes otevřené srdce a nemůže se stát, že lidé uvíznou v nižších pudech, násilí, kriminalitě a v psychické tísní. Proto se přírodní kultury vyššího Vědomí nazývají také srdeční společnosti. Tento indiánský přístup k životu byl pěkně vykreslen i ve filmu *Avatar*, kde jsou bytosti propojeny s celým lesem, komunikují se stromy či zvířaty a hlubokou úctou přistupují ke všemu živému.

Neznamená to, že jsou tam lidé bez chyby. Občas je také popadnou typické lidské vlastnosti či emoce, ale naučili se své stíny ovládat, zpracovat a transformovat na vyšší úroveň.

POSELSTVÍ ŠAMANSKÝCH KULTUR

Základní myšlenka šamanismu je postavena na přesvědčení, že **všechno, co existuje, má svou duchovní podstatu, se kterou je možné komunikovat**. Najít však pouze jedinou definici, co znamená šamanismus, není vůbec jednoduché, protože vznikal v časných začátcích lidské kultury a stal se tak součástí mnoha tradic existujících v různých oblastech světa. Docházelo tím zákonitě k rozdílům v prožívání i v chápání této životní cesty. Představuje totiž otevřený způsob duchovního rozvíjení, který je plně založen na **osobní zkušenosti**. Šamanská cesta je způsobem života, ve kterém člověk nabývá spirituální zážitky vlastní zkušeností a tím rozvíjí celou osobnost, svého ducha a zkvalitňuje svůj život.

Šamanské učení stále mělo místo v prehistorických kulturách. Ne náhodou bylo umělecké vyjádření a rituální obřady základním kamenem každé starověké civilizace. Umění bylo individuální metodou cvičení obsahu temných stránek psychiky a jejich představení vědomé mysli. Bylo to považováno za doslova duševní terapii. Západní ignorantská civilizace vidí v prastarých rituálech pouze jakési „hugačaka hu-hu-hu“, ale ve skutečnosti je to klíčová praktika, jak čelit svým vnitřním démonům, nepotlačovat je do podvědomí a přijmout je jako svou součást – jako své stíny. Poté je nepromítali do kolektivního fyzického světa, chápeme vážení?! Proto máme celý tento šílený svět, protože lidé doslova „zvrací“ své temné nitro do vnějšího světa. Chybí nám pravidelná psychická hygiena. Šamani to znali a praktikovali odjakživa, proto žijí v klidu a míru. Udržovali tím v harmonické rovnováze celou planetu. Když k nim však dorazili hloupí bezcharakterní kolonizátoři a většinu těchto kultur vyvraždili, co myslíte, že se stalo s rovnováhou Země? I kvůli tomu máme v dnešní době tak obrovskou nerovnováhu.

„Pokud vyvrhnete ven, co je ve vašem nitru, to co vyvrhnete, vás zachrání. Pokud nevyvrhnete to, co je ve vašem nitru, to co nevyvrhnete, vás zničí.“

GNOSTICI (Svitky z Mrtvého moře)

Už tisíciletí dozadu si byli vědomi, co potlačujeme – nás může zabít! Prastaré i dnešní šamanské kultury to vědí, proto pracují při ceremoniálních obřadech se svým temným vnitřkem, představují ho vědomé mysli, čímž ho očišťují. Západní věda ráda objevuje fenomény a řadí je do příhrádek. Právě proto se jí šamanismus nepodařilo uchopit, on se totiž nedá vtěsnat do jednoho rámce.

I přestože se šamani vyskytují po celém světě, každý je úplně jiný, každý má specifické postupy a schopnosti. Každý šaman totiž kráčí po své vlastní cestě. Dalo by se zjednodušeně poeticky říci, že šamanská kultura spočívá ve zdo-konalování schopnosti vychutnávat si úžasné nevyzpytatelnou povahu života. Čím důvěrněji člověk zachází s nevyzpytatelností, překvapivostí a neočeká-váním, tím spíše dokáže běžet řekou života a rozvíjet své schopnosti či síly. Důvodem, proč se dnes šamanismus dostává opět do popředí a zažívá nové obrození, je všeobecná snaha o nastínění možnosti syntézy dvou pojetí světa: moderní západní kultury a archaického šamanismu či přírodních principů. Nastává postupný, plynulý proces integrace několika kulturních forem v jed-no funkční paradigma. Už jen v samotném přístupu léčení je zásadní, ale inspirativní rozdíl. Šamani nepovažují nemoc za nepřítel, ale za legitimní bytost, která však zabloudila a tím porušila kosmickou rovnováhu. Zatímco lékaři s nemocí bojují, šamani soucitně vyjednávají s energií, stavem či spířitem, který v pacientově těle zaujal nesprávné místo. Nemocný si musí uvědomit, že k porušení zdravé rovnováhy sám přispěl, a proto nese osobní zodpověd-nost za její obnovu. K uzdravení mohou pak napomoci i šamanské medi-cíny, které jsem již popsal. Dle názoru Stanislava Grófa, česko-amerického psychiatra a odborníka na změněné stavy vědomí (ZSV), je západní kultura skutečně jediná na světě, která se těmito stavy nezabývá! „*V tradiční psychiatrii se všechny zkušenosti se ZSV automaticky zařazují mezi psychotické jevy. Tím jsme však zpatologizovali prakticky celé spirituální dějiny lidstva. Všechny staré a předindustriální kultury chovaly tyto stavy ve velké úctě. Léčivou silou přírody si konečně začínají uvědomovat i konvenční medicínské směry a šamani pomalu, ale jistě dostávají za pravdu i mezi širokou veřejností. Korejská šamanka Hi-ah Park na jejich adresu říká: „Šamani jsou přírodní léčitelé a terapeuti, kosmologové a herci, pomatení mudrci a překračovatelé hranic. Činí neviditelné viditelným. Celý proces léčby spočívá ve vrhání světla do temnoty.“*

Díky zvýšenému zájmu o šamanismus postupně zjišťujeme, že skutečně poro-zumíme mnohým jevům současného světa, pokud na ně nahlížíme z perspek-tivy šamanských tradic. Rychlé monotónní rytmy elektronických hudebních stylů si například můžeme vyložit jako touhu po transu. Rostoucí konzumace drog zase může být projevem nesprávně pochopené spirituální cesty a touze po hlubokých, duchovno-mystických zážitcích.

Tato kultura zkrátka nabízí pouze odlišný způsob uvažování. Nemoc nechá-pou jako selhání stroje, ale příležitost ke změně. Psychická krize může otevřít cestu k duchovnímu růstu.

Holger Kalweit, kterého jsem zmiňoval v souvislosti s terapií tmou, poznamenává: „*Na této planetě neexistuje žádný člověk, který by alespoň jednou v životě nezažil ztrátu vlastního Já a s tím související paranormální fenomény. Paranormálnost neboli rozplynutí hranic vlastní osobnosti je vlastně zcela běžný jev. V naší kultuře se to jen tají a potlačuje. Musíme svou kulturu změnit, poodhrnout roušku, která nám zakrývá intelekt. Pak se ocitneme oběma nohama v šamanském světě.*“ Já bych doplnil, že dojde k užitečné integraci dvou kultur a my se ocitneme jednou nohou v šamanském přírodním pojetí světa a druhou nohou v moderní technologické civilizaci.

Spojíme tak úžasné vědění, které máme v hlavě – s moudrostí srdce! Albert Einstein to krásně vyjádřil slovy: „*Věda bez náboženství je chromá, náboženství bez vědy je slepé!*“ Pod pojmem náboženství myslel samozřejmě spiritualitu jako duchovní podstatu každého člověka. Indiánské či šamanské kultury nás k ní vedou a učí ji zejména srdcem a vyjádřením úcty či respektu ke všemu. Úcta ke světu, úcta k přírodě, úcta k druhým, úcta k sobě samému, úcta k tradicím. Svět techniky nemůže lidstvo posunout v duchovní či morální oblasti, protože je zmechanizován, odlišťen. **Řešením je spolupráce** s několika myšlenkovými směry místo soutěživosti a potlačování. Co se může západní technokratická civilizace naučit od tradičních přírodních šamanských kultur je právě spiritualita. Pomůže nám vnést světlo do temné roviny bezútesné reality, ve které jsme se ocitli. Klíčovým motivem šamanismu je proměna a zlepšování lidských duševních kvalit. Není to náboženství, ale způsob života a jeho zlepšování. Láska je přitom cílem i cestou zároveň. Projevuje se tím, že člověk přijímá život jako dar a sám sebe s úctou takového - jaký je. Udrzuje s vlastním životem milostný poměr a přes lásku v sobě objeví božský duchovní rozměr. Přesně to jsem zažíval během šamanských rituálů v Peru, když jsem se rozprostřel do celého vesmíru a sjednotil se se vším do propojeného pole lásky. Měl jsem možnost alespoň na chvíli nahlédnout do stavu, v jakém se nacházejí některé kultury či osvícené bytosti permanentně. Pochopil jsem tam, že aby se člověk a svět vyhnuli problémům a propasti, kam jako lidstvo směřujeme, musíme se navrátit k přírodě a začít čerpat z prastarých moudrých tradic. Je třeba navázat opětovný kontakt s naší duchovní božskou podstatou a propojit se se Zemí, ze které jsme vzešli a také s celým Universem. Ke komunikaci nám pomáhá rozšiřování našeho Vědomí, na podstatě, na které jsou postavena všechna šamanská učení. V této kapitole je proto stavím do popředí, aby jejich principy sehrály klíčovou roli při transformaci světa. Jsem přesvědčen o tom, že syntézou moderní technologické společnos-

ti a přírodních kultur zvrátíme současnou disharmonii a nastavíme stabilní bezpečný kurz našemu směřování. Šamanismus vychází z přírodních zákonů a mohl by tak položit základy nové etiky a nové vědy. Je totiž její prapodstatou a může se tak stát předobrazem jejího dalšího vývoje. Jsme svědky toho, jak dnešní věda rychle dohání starověkou moudrost, ve chvíli kdy si dnešní vědecké teorie nedokážou poradit s otázkou úplného původu vesmírné hmoty a energie. Jak by pak dokázala uchopit a vysvětlit fenomén Vědomí, které je důkazem v živých bytostech? Stále není schopna určit, co to je a kde sídlí. Mozek máme zmapovaný, ale není v něm Vědomí, které věda nedokáže exaktně uchopit.

Nejblíže k tomu má kvantová fyzika. Má totiž na fungování přírody velmi podobný pohled jako šamanismus. Společně metaforicky popisují duchovní prazáklad vesmíru – matérie je zhuštěná energie. Dalo by se říci, že šamanismus je věda o vědomí. Rovněž o energii, protože všechno je energie – i zhuštěná ve formě. Jak jsem již zmínil, spiritualita pracuje přes vnitřní svět prožívání vlastních zkušeností a proniká přes ně k podstatě věci. Moderní věda vyznává materialistický přístup, i když se stejným cílem – zkoumání podstaty věci. Aby věda na jedné, a spiritualita či šamanismus na straně druhé spolu mohly začít komunikovat, měly by se shodnout na tom, že obě cesty vedou ke stejnému cíli.

V tradičních kulturách se šamani věnují nejen uzdravování jednotlivců, ale i celé společnosti. Jejich metody by tak mohly být účinným lékem na všudypřítomnou společenskou nerovnováhu a krizi „lidskosti“. Jsou příkladem pro vytvoření základu udržitelné kultury. Pokud se chceme osvobodit ze sevření nefunkčního, neudržitelného systému, nemáme jinou možnost, než se přiklonit ke zkušenostem a znalostem tradičních kultur.

V současnosti tak stojíme u smrtelné postele starého systému a zároveň na svět přivádíme kulturu novou. Směřujeme od pojetí světa materialistického, mechanistického, konkurenčního zaměření na růst a zisk k pojetí světa kooperativního, partnerského a celostního s navázáním opětovného kontaktu na přírodu i na vzájemné propojení se vším. Je potřeba se soustředit na hloubkovou transformaci našeho Vědomí, našich hodnot a vnímání světa. Od sebe pak můžeme proměnu rozšiřovat „kruhovou vibrací“ směrem k proměně okolí, kultury i celé společnosti. Důležité je odklonit se od bezduché honby za ziskem a zaměřit se na ono „hrubé domácí štěstí“. To je cesta k uzdravení sebe i světa.

PŘÍRODĚ OPĚT SVÍTÍ ZELENÁ (PERMAKULTURA, BIOMIMETIKA A ZELENÉ ŽIVOTNÍ SMĚRY)

Se stoupajícím vědomím po světě přibývá alternativních směrů, věd, učení, způsobů žití, komunit či hnutí, jejichž společným leitmotivem je jednoDuše - „soulad s přírodou“. Bývalý hromadný přesun rodin z venkova do města se poslední roky otáčí opačným směrem a lidé se postupně přesouvají zpět do přírodního prostředí. Mluvím ze své zkušenosti, ze zkušenosti mého okolí i ze všeobecného pozorování či sociologických studií. Původně pocházím z úzkého centra Bratislavy, později jsem bydlel v panelových sídlištích, ale jak jste se mohli dozvědět z mého příběhu, součástí mé osobní proměny bylo přestěhování se blíž k přírodě – směrem na venkov. Vyplynulo to přirozeně s postupnou osobní transformací a naskytnutými příležitostmi. Dnes vím, že to byla nejlepší volba pro mé zdraví, štěstí, vnitřní klid a především tvořivost. Životní prostředí působí enormní měrou na naše životy, proto je klíčové, abychom se v něm cítili v pohodě, zdraví, šťastní a byli také produktivní. Svůj kontakt s přírodou jsem kromě pravidelných vycházek a trávení času venku prohloubil i prací na zahradě, která pro mě má nesmírně velký význam. Nazval bych to spíš aktivním odpočinkem než prací. Pracovat na zahradě je také příjemná terapie, meditace, ale samozřejmě i zábava či hravá spontánní kreativita. Každý, kdo má zahradu nebo si, byť jen na balkoně, něco pěstuje, ví, o čem mluvím. To je přesně ono! Prvním krokem, jak se přesunout ze šedé reality panelových stěn a z absolutní oddělenosti od přírody směrem k zamyšlení, že jsme její součástí, je začít si pěstovat byť jen drobné bylinky doma na balkoně. I takový malý podnět začne dělat zázraky s naším vnímáním všeho živého a zejména toho, co jíme. Obrovsky kvitují také komunitní zahrady, které vznikají na sídlištích a přeměňují je na rajské oázy uprostřed betonové pouště. Rovněž komunity, které vznikají v odlehlé přírodě na venkově za městy a směřují k soběstačnosti a zdravému harmonickému soužití s přírodou. Touto cestou zdravím úžasné lidi z překrásné Zaježové na středním Slovensku! Nových způsobů fungování na principech koexistence a harmonie s přírodou je skutečně požehnaně a kdybych se o nich rozepsal, nevešly by se mi ani do jedné celé knihy. Podstatný je fakt, že se to konečně hýbe správným směrem a počet probouzejících lidí den za dnem neuvěřitelně přibývá. Každý, kdo skutečně upřímně cítí a vnímá tyto věci či jemné rozdíly – dělá ve svém životě velké aktivní změny. Kde je vůle – tam je vždy cesta. Tlučte a bude vám otevřeno. Že se není potřeba na nic vymlouvat, ale hlavně jednat, potvrzuje i novodobý pěstební projekt v New Yorku a v dalších velkoměstech světa –

„rooftop farms“. Nedostatek místa na lokální pěstování plodin v zalidněných a zastavěných Megalopolisech vyřešili lokálními farmami na střechách mrakodrapů či výškových budov! Tento důmyslný systém domácí produkce zeleniny či ovoce dokáže spolehlivě nasytit množství rodin a vypěstované plodiny ještě dokonce prodávají na místních trzích. Ani urbanizace není překážkou! Novou vlnu spirituálního probuzení, které provází i pěstování, zkrátka nic nezastaví – nanejvýš zpomalí. Mohl by vám o tom vyprávět můj výborný kamarád a dvorní DJ Tager. Za několik let si na dvoře svého městského domu dokázal zrealizovat opravdu úrodnou, plodnou zásobárnu zeleniny a ovoce díky principům **PERMAKULTURY**.

Tento efektivní systém udržitelného zemědělství postavený na důmyslné ekologické práci s koloběhem přírody umožňuje opravdu snadno a efektivně pořídit si svou obživu i na celý rok. Na podporu cirkulace celoročního procesu si Tager ve sklepech pěstuje dokonce i „californské dešťovky“, které pak využívá jako své organické pomocníky na zahradě. Kdo by to byl řekl, že tento dýdžejský bonviván a „club crusher“ (rozbíječ klubů) bude jednou chovat červíky a pěstovat si vlastní jídlo ve velkém podle principů permakultury?! Hehe... Tento příběh napsal prostě sám život a takovou sílu má také transformace Vědomí!

Často se tím spolu bavíme a filozofujeme na ono téma během našich dlouhých putování za koncerty po mapě Československa. Je to opravdu skvělý pocit se někdy poohlédnout za sebe do minulosti a vidět úžasný rozdíl, kterým člověk prošel na své cestě Proměny. To je pravá oslava! Milým zadostiučiněním je, když to ocení i naše okolí. Tehdy nás skutečně hřeje u srdce a tiší naše rány způsobené náročným, ale vzrušujícím procesem.

Na cestě k osobní svobodě a soběstačnosti potkávám množství lidí, kteří místo výmluv hledají způsoby, jak se to dá. Ve městech je nově vidět nárůst uvědomělé alternativy, na venkově zas vzniká mikrogenerační „novolazníků“, kteří zde svůj domov nachází i díky rostoucí městské poptávce po venkovských produktech či službách. Někteří se rozhodli pro farmaření v komunitách, další nabízejí služby a produkty přes internet, jiní zase organizují různé aktivity spirituálního rozvoje či ekologického zaměření. Všechny spojuje respekt k přírodě, touha po zdravých lidských hodnotách a cesta k osobnímu naplnění štěstí a svobody. Je to návrat ke kořenům, k tradičním prioritám a k symbiotickému přístupu k Zemi. Tento princip myšlení se jeví jako velmi vhodná a naléhavá cesta do budoucna, jako udržitelný způsob naplňování lidských

potřeb. Geoff Lawton, slavný zastánce permakultury, který dokázal proměnit nejednu pouštní oblast na úrodnou oázu, říká: „*Všechny problémy lidstva se dají vyřešit v zahradě.*“ Opravdu má pravdu, z přírody totiž pocházíme a do ní se také vrátíme, jen jsme mezitím jaksi pozapomněli na svůj původ.

V technologické oblasti přístupu k životu podle vzoru inteligence přírody řeší pro změnu **biomimetika**. Vědecký obor, který zkoumá zajímavá konstrukční řešení u živých organismů a snaží se je napodobit a využít k vývoji nových technických řešení, a jejich široké využití pro pokrok. Pracuje s dokonalým funkčním designem, který nám přináší již miliardy let příroda a tento obor biologie se snaží transformovat principy do efektivních lidských vynálezů, které nám zlepší život, čistotu prostředí či krásu – vše podle vzoru té nejlepší architektky Matky Přírody.

Permakultura, biomimetika, hlubinná ekologie, environmentální směry, ochránářská hnutí, soběstačné komunity, veganské způsoby života, přírodní architektura, medicína, naturální výživa, barterový obchod, alternativní společenské systémy – to vše dnes postupně vzkvétá díky nové vlně celosvětového probouzení a rozšiřování lidského Vědomí. Označení jako eko – bio – enviro – natural – veggie jsou prvními vlašťovkami v novodobé kultuře lidstva, které mají jednoho společného jmenovatele – planetu Zemi. S rostoucím vědomím se lidé postupně navracejí k přírodním hodnotám, protože začínají chápat, že organismus je ve válce sám se sebou odsouzen k záhubě. Planeta coby matka svému neposlušnému lidstvu vzkazuje: „Podívej, můžeš si vybrat. Vše, co jsi napáchalo, můžeš napravit samo nebo to dám do pořádku já! A když to dám do pořádku já, nebude se ti to líbit, protože všechno vyhodím...“

Znamená to většinu z nás, i s naším pozlátkem. Naštěstí si to mnoho z nás konečně začíná uvědomovat, proto je najednou tak velký zájem o láskyplný návrat k přírodě. Pomalu nám dochází, že jsme se k ní poslední dobu chovali jako drzý rozmazlený malý padouch, který neví, co se sebou – neví co od dobroty...

Postupně napravujeme chyby, které jsme jí způsobili a snažíme se o upřímnou změnu.

Po celou dobu toho děje indiáni, šamanské či domorodé kultury ztělesňující staršího rozumnějšího bratra moderního lidstva vše jen pozorují a zcela chápou. Občas se usmívají, ale většinou smutní nad počínáním svého mladšího bratra, který zapomněl na svou rodinu a odklonil se od ní natolik, až ji téměř nevědomky vyhladil.

INSPIRATIVNÍ POSELSTVÍ INDIÁNŮ:

„Když sem Evropané poprvé přišli s Kolumbem, mohli jsme pít z jakékoliv řeky. Kdyby Evropané po svém příchodu žili indiánským způsobem života, nadále bychom pili svou vodu, protože voda je posvátná. Vzduch je posvátný. Naše DNA má stejný základ jako DNA stromu. Strom dýchá to, co my vydechujeme. Potřebujeme to, co strom vydechuje. Máme se stromem společný osud. Všichni jsme ze Země. A když jsou Země, voda či atmosféra narušené, příroda zareaguje. Matka zareaguje. Svět se stal položkou na trhu. A s tímto trhem se musíme nyní nějak vyrovnat. S představou neomezených zdrojů. A když říkáte ‚zdroje‘, mluvíte o našich příbuzných. Mluvíte o naší rodině. Ryby jsou naše rodina, není to zdroj, je to rodina. Vyžadují veškerou naši úctu. Svět je uspořádán tak, že funguje podle přírodního zákona. Přírodní zákon je velmi silným regeneračním procesem. Je to regenerační proces, který pokračuje, roste a je nekonečný, absolutně nekonečný, pokud všichni s tímto zákonem soubhlasí a řídí se jím. Ale když zákon zpochybníte a myslíte si, že ho změňte, jste odsouzeni k nezdaru. A při tom nezdaru bude hodně bolesti, protože přírodní zákon nezná slitování. Je to jen zákon. Země je všemocná. Kvůli lidským bytostem nevznikla. Jsme pouze její součástí. Nemusíme tu ale být, protože Země prochází vlastním procesem. A pokud to dojde tak daleko, že se jako lidské bytosti zničíte, zničíte život a tuto Zemi opustíte, ale Země sama nezmizí. Nebude to konec světa. To je pro nás velmi zajímavý koncept. Ne, svět neskončí. Lidské životy na něm skončí. Nemluvíme tedy o konci světa, ale o konci nás lidí. A svět se zotaví, bez ohledu na škody, které jsme mu způsobili, zazelená a znovu vytvoří vše, co už tu jednou bylo. Až na to, že tu už nebudou žádní lidé. Protože má na to tolik času, kolik potřebuje. A jak vstupujete do cílové rovinky a ubíháte k cíli, máte před sebou kamennou zeď, svého koně ale nezastaví, ve skutečnosti ještě zrychlujete. Takto vidím využívání toho, čemu říkáte zdroje. Využíváte je rychleji, než se stačí obnovovat. Říttíte se ke katastrofě, ale nikdo svého koně nezastavuje. A každý den, kdy neuděláte, co je správné, ztrácíte možnost volby. Každý den ztrácíte svou možnost volby. Žádný strom neroste sám od sebe. Strom je společenství. Určité stromy a rostliny se shromažďují kolem určitých stromů. A kolem těchto rostlin se seskupují určité léčivé síly, a tak když zabijete všechny stromy, když všechny stromy vykáčíte – zničíte celé společenství. Nezničíte jen strom, ale celé společenství, které ho obklopuje a je na něm závislé. Můžete tak přijít o velmi důležitou léčivou sílu, kterou

lidé nebo zvířata potřebují. Ztrácíte tedy společenství, a pokud vykácíte celý les, jak se to dnes děje v Americe, Kanadě, a myslím, že po celém světě, jste opravdu velmi destruktivní silou. Vysazením nových stromů toto společenství znovu nezískáte. Hodně v tomto procesu ztrácíte. Zatím tomu nerozumíte, ale jednou budete. Pochopení přijde velmi obtížným způsobem. Ze sta nejdominantnějších ekonomických jednotek v dnešním světě, ze sta největších jednotek, říká se tomu 'jednotky', 49 jsou země a 51 je obchodních společností. Chvilku se nad tím zamyslete. Co to znamená? Znamená to, že obchodní společnosti jsou dnes hnací silou, která rozhoduje. A obchodní společnost se nezajímá o lidská práva, o život, ani ji nezajímá, zda lidé, kteří pro ni pracují, dostávají patřičnou mzdu. Jaká rozhodnutí za nás tato ekonomická moc asi učiní? Tyto „korporátní státy“ jak jim říkám? Co se nyní děje, odneseme všichni. Myslím, že lidé musí začít být bdělí a probudit se. Moc vždy leží v rukou lidí, jen se potřebují shodnout a zpochybnit hodnoty, které jim jsou dnes vtoukávány, protože se z nich stala konzumní společnost řízena ekonomikou a ne zdravým rozumem. Nemá smysl jen tak někoho následovat. Proč? Nevíte, proč ho následujete? Šli byste za ním, kdyby chtěl skočit ze skály? Následovaly byste ho? Používejte zdravý rozum. Každý by měl být sám sobě vůdcem. Jinými slovy, sami si vždy vše promyslete. Rozhlížíme se po spojencích, přátelích, lidech, kteří porozumí a budou souhlasit s těmito mandáty míru. Nyní do vašich rukou dáváme veškerý život. Je vaší odpovědností a povinností starat se o veškerý život. Nemluvíím zde o svých tetičkách a strýcích, o svých bratrancích a sestřenicích, o svých otcích a matkách. Hovoříme o veškerém životě. Hovoříme o stromech, rybách, zvířatech, o všem co roste, o všem živém, protože to je RODINA.“

Dokážete si vzpomenout na legendární indiánské „vinnetouvky“ a na jednotlivé dialogy, v nichž o sobě **indiáni mluví ve 3. osobě**? Po souvislostech, o kterých jsem se rozepsal, nám rétorika zbavená ega začne dávat mnohem větší smysl. Přístup komunikace postavený na odosobnění je opravdu kouzelný. Občas ho jen tak z touhy po změně použiji a situace najednou nabere zcela jiný rozměr... Suve se náhle ocitá v nové lepší perspektivě, v níž není tak vtažen do děje a příliš ztotožněn se sebou. Nebere si věci moc osobně a dokáže proto s větší lehkostí a nezaujatostí vnímat celkový pohled na dění kolem něj. Proto bych vám touto cestou ze srdce doporučil, abyste ten nový rozměr občas vyzkoušeli i vy.

Na závěr této kapitoly, vám Suve posouvá už jen jeden krátký, ale krásný příběh:

„Jednoho večera, po dlouhém dni v práci, odpočíval otec malého dítěte při čtení novin. Jeho syn, který si chtěl hrát, do něj neustále dorážel. Když toho měl otec už dost, vytrhl z novin obrázek zeměkoule a roztrhal ho na sto malých kousků. „Tady máš synu, zkus to poskládat dohromady.“ řekl a doufal, že to jeho syna zaměstná alespoň do té doby, dokud si nedočte noviny. K jeho překvapení se však za minutu syn vrátil s perfektně poskládanou zeměkoulí. Když se ho jeho užaslý otec zeptal, jak mohl něco takového dokázat, syn se usmál a odpověděl: „Na druhé straně byl obrázek nějaké lidské tváře, tati, a když jsem ji poskládal – Země byla také v pořádku...“

KAPITOLA XX.

NOVÝ ZAČÁTEK SVĚTA – SPOLUTVŮRNCI BUDOUCNOSTI

„Kdyby ze světa zmizel všechen hmyz, život na planetě by do 50 let zanikl. Kdyby ze světa zmizeli lidé, do 50 let by všechny ostatní formy života vzkvétaly.“

JOHN SALK

„Ted, když jsme se naučili létat v povětří jako ptáci a potápět se jako ryby – zbývá už jen jediné – naučit se žít na Zemi jako lidé.“ **GEORGE BERNARD SHAW**

V mrtvém bodě velkého vývojového cyklu je na čase si začít klást velké otázky. Stejně jako život – příroda věci vyrábí? Na jakých principech funguje již tak nekonečně dlouho udržitelným způsobem tato Inteligence?

Skutečnost, že na otázky dokážeme odpovědět, ale odpovědi jaksi nedokážeme implementovat do praxe nespočívá v našem nedostatku informace, ale v nedostatku integrace. Nedokážeme totiž znalosti spojovat do komplexního, navzájem propojeného celku. To je ta levohemisférová analytická patriarchální společnost, vážení! Chybí nám ženský pravohemisférový princip na uvedení do rovnováhy. Celá staletí potlačování žen nám ho doslova amputovalo. Chybí nám více pokory a schopnosti přijímat. **Namísto UČIT SE O PŘÍRODĚ bychom se měli UČIT OD PŘÍRODY!** To je ten zázračný knoflík – pomyslný switch, kterým spustíme Proměnu. Vnímejte chvílku ten jemný rozdíl...

Cítíte v tom prvním oddělení a ve druhém to propojení...? Vězte, že samotná změna úhlu pohledu vytváří neuvěřitelný posun ve vědomí.

Proto je třeba pochopit, že nic neprochází evolučním procesem odděleně a o samotě, bez přímého přínosu pro CELEK.

Problémem však je, že lidé nechtějí vidět své propojení s celkem. Máme zde dokonalý, funkční přírodní systém, který se vyvíjí miliardy let a je naprosto bezchybný! Přesto jsme se, my pyšní polobozi, od něj oddělili a hybaj si udělat za tisíc let vlastní a vyplácejme ten přírodní, aby ten „nás“ mohl „nekonečně“ růst. To není ekonomické, to je EGOnomické! Jaká ironie... Stalo se z toho dokonce ortodoxní „finanční náboženství“. A tak si tu bujme a metastázujeme jako drzá rakovina v těle planety. Dokonce ani náš systém není efektivní, jak se za něj mnozí bijí. V kapitole o financích jsem zmiňoval akronym

S.Y.S.T.E.M. (Save Your Self Time Energy Money) – kde správně nastavený systém šetří náš čas, energii, peníze. Opravdu? Šetří náš společenský systém čas? Neznatelné, téměř každý nestíhá. Šetří energii? To už vůbec ne, naopak plýtvá! A šetří peníze? Komu proboha, v době ultimátního hyperkonzumu? Akorát těm u koryta a těm až příliš, protože si nastavili Matrix ve svůj prospěch. Takže systém šetří čas, peníze, energii pouze jim. My jsme však jeho otroci! Hrom aby do něj udeřil. Právě hrom symbolizuje sjednocení, úžasnou koncentrací energie na jednom místě, kterým je planeta Země. A lidstvo je tím hromem. Nebo by mělo být. Jenže my jsme roztržštěni na bílé, černé, křesťany, muslimy, staré, mladé, hetero a gaye, muže a ženy, levičáky a pravičáky, republikány a demokraty – a tak nám uniká podstata síly jednoty. „Rozděl a panuj“ funguje již tisíciletí dokonale. Že to není zjevné? Je to příliš okaté, ale my máme hlavu v písku. Aby jsi mohl mít hlavu v písku – musíš být na kolenou. Tím se kruh uzavírá.

Již velmi dlouhou dobu v sobě nosím myšlenku, kvůli které jsem se občas cítil vinen sám před sebou... nemohu si zkrátka pomoci, možná to vyzní zvláště až cynicky, ale přeji si jakoukoli formu potenciální katastrofy! Jistě se ptáte, kde se ve mně vzaly takové nehumánní sklony. Velmi jednoduchá odpověď – protože v sobě nese zároveň nezbytnou druhou stranu mince. Přeji si jakoukoliv formu potenciální katastrofy, protože pouze hrozba ohrožující lidstvo jako celek nás dokáže SPOJIT. Všimli jste si, že si lidé navzájem pomáhají, až když jsou doslova ohroženi na životě či zdraví? Kolik úžasné nezištné humanitární pomoci se vždy zmobilizuje, když nastane katastrofa nebo tragédie? Kde se v nás najednou bere ta neuvěřitelná lidskost, soucitnost a nápomocná spolupráce? Je opravdu nutné zajít tak daleko k neštěstí, abychom se jako bratři – sestry dokázali spojit? Říká se, že když je koze veselo, jde se na led klouzat. Naše konzumní, ropou opilá párty na tenkém ledě však pomalu končí... Led taje spolu s tím, jak se topí ekonomiky světa v dluzech. Začala after-party, ve které se nevyhneme bolestivé kocovině. Jsem však přesvědčen, že střízlivíme do nového uvědomělejšího stavu. Každá krize nebo problém je zároveň příležitost ke změně. V první řadě změnu sebe a tím i celého světa. Když proměníš své vnímání – proměníš tak celý svět. Nejen opticky, ale doslova fyzicky – takovou sílu má naše Vědomí. Díky němu dokážeme přetvářet hmotu na cokoliv, co si usmyslíme. **Přetvořme společně starý ospalý svět – na svět nový, svěží, ve kterém soutěživost nahradí spolupráce.**

Zdravá rivalita vůči druhé osobě neexistuje. Soutěživost vede k ješitnosti a oddělenosti, ta vede ke strachu a chamtivosti, chamtivost vede k podvodu

a nemorálnosti, ta je živnou půdou pro nemoc, která vede válku proti naší Zemi.

Jediný zdravý konkurenční princip je snažit se překonat sebe sama – abych byl každým dnem lepší verze svého Já! To je jediná zdravá soutěživost, která existuje. Všechny ostatní jsou zárodky nemocného, nepochopeného ega, které nakonec mohou vyústit až ve válečnou sebedestrukci. Tím postojem nepopírám žádný sport, sám jsem totiž aktivní sportovec. Jen poukazuji na správný přístup vůči sportu. Když Jan Železný překonal všechny na světě a hodil oštěpem světový rekord, šel druhý den znovu trénovat. Když se ho ptali, proč to dělá, když už se nemusí s nikým srovnávat, tak jim odpověděl: „Nesrovnávám se s druhými, ale sám se sebou...“ To je cesta šampiona! Být lepší než včera – protože skutečný šampion si uvědomuje, že cesta znamená neustálý proces nepřerušovaného vývoje a práce na sobě. Mohlo by to být takovou první mantrou pro lidi nového vědomého vnímání světa, kterou si zopakují každé ráno, když se probudí do nového dne. Dělají si plány a začnou ihned tím prvním: BÝT LEPŠÍ NEŽ VČERA! Zní to sice jako malé klišé, ale je to opravdu zázračná životní výzva, kterou jsem při proměně sebe sama začal. Sebemistrovství nemá konce. Vnímám ho jako nepřetržitý proces zlepšování, kde se mi každou chvíli nabízejí tisíce možných cest realizace samotného Bytí – a to mě na tom baví nejvíce. Mít na výběr si v této „božské cukrárně“ zvolit cokoliv, přesně podle své chuti.

*„...pozorujem v tichu všetko
nedám sa strhnúť davom, idem svojou cestou,
na nej snažím sa najlepšou verziou mňa,
každý deň lepšie Ja znamená lepší svet,
prítom nezabúdám, že všetko toto je len hra,
v ktorej láska je voda, čo uhasí môj smäd...“*

skladba JEDNODUCHO KRÁSA (album JednoDucho, 2014)

SPOLUTVOŘÍME NOVOU KULTURU

Svou knihou, která pojednává o osobní Proměně v návaznosti na Proměnu světa, se snažím přispět k systematickému spoluvytváření NOVÉHO KULTURNÍHO PARADIGMA. Spolu – protože jsem jen jeden z obrovské plejády novodobých spolutvůrců.

Ten postoj je základním stavebním pilířem nové komunitní platformy a občanského sdružení, které jsem založil se svými přáteli a která má název SPO-LUTVORCOVIA.

SÍLA ~ MOUDROST ~ HUMOR ~ LÁSKA jsou 4 „zbraně“ hromadného tvoření, kterými SPOLU-TVOŘÍME nový druh člověka na Zemi a nové společenské paradigma postavené na přirozených lidských hodnotách, jakými jsou úcta, respekt, spolupráce, soucit, vděčnost, tvořivost atd.

CÍLE čili CESTA?

~ probouzení lidstva z letargie, ze záměrné masové hypnózy formou osvětové činnosti,

~ pomoc a ochrana tam, kde to potřebují, nastolení spravedlnosti – pokud je konaný opak,

~ štěstí – smysl Bytí všech živých tvorů – přinášet návod na šťastný harmonický život,

~ každý dnem – vylepšovat své Já, protože svou transformací napomáháme transformaci planety,

~ jít dobrým příkladem pro druhé, jednoDuše žít!

Název jsem rozložil na heslovitá slova s významem:

SPOLU – táhneme za jeden provaz,

TVOR – jsme tvorové, kteří sem přišli tvořit a rozvíjet svůj potenciál,

CO – company – jedno společenství této krásné Země,

VIA – cesta, po které kráčíme je zároveň cílem.

Máme za sebou už pár projektů a množství nových cílů a nápadů postupně realizujeme v praxi – na poli ochranném, ekologickém, permakulturním, osvětovém nebo dokonce máme rozpracovaný zajímavý originální sociální experiment, který souvisí s lidskou proměnou.

V první řadě se však zaměřujeme na pozvednutí Vědomí a posílení všech úrovní člověka včetně tělesné i mentální. Proto je důležité se rozvíjet, abychom dokázali řešit jakýkoliv problém. V angličtině je na to trefný výraz „evolve to solve“ (rozvíjet se, abychom dokázali řešit). Každý problém uchopit

jako výzvu a proměnit jej ve svou výhodu. Přesně tak funguje příroda a podle toho principu také permakultura či biomimetika. Spojujeme naše aktivity s ostatními komunitami spoluvůrců na Slovensku i v Čechách a navzájem se podporujeme, protože spolupráce a sdílení jsou při tvoření nového krásnějšího světa rozhodující. Budeme rádi, pokud se přidají další spoluvůrci z celého světa, protože jak zjišťuji, je nás neuvěřitelně velké množství, jen nejsme propojení. Média totiž vytvářejí iluzi jednostranně založené společnosti, ale v praxi života, když se pohybujete mezi lidmi, si uvědomíte, že tvůrčích uvědomělých bojovníků se záměrem „měnit sebe – měnit svět“ je ve skutečnosti enormní počet! Přibývají každým dnem a strhávají s sebou i ty „náměsíčné“, kteří dosud spali v hypnotickém bdělém kómatu. Mám z toho opravdu radost. Jediné, co nám může stát v cestě, je skrytý strach. Jak totiž jednou kdosi moudrý poznamenal: „Nemáme se čeho bát, jen samotného strachu.“ Možná se někteří brání, protože cítí, že vstupujeme do „generálky lidstva“, kde musíme v první řadě přijmout zodpovědnost za svou vlastní minulost. Není se však čeho bát, protože to neznámá brát na sebe vinu, ale jde o to, abychom nad ní získali kontrolu a poučili se z dosavadních chyb. Na této křižovatce dvou epoch jsme se setkali s nepřítelem a zjistili jsme, že jsme to my. Nicméně pokud jsme součástí problému, musíme být zároveň součástí řešení. Je třeba se proto rozhodnout, zda je život něčím, co se nám děje nebo něčím, co se děje skrze nás. Odmítněme doktrínu nemožnosti cokoliv ovlivnit a začněme vnímat naši skutečnou moc! Moc věci měnit, tvořit, přetvářet – to je naše božská podstata.

„Nikdy nepochybuje, že malá skupina myslících lidí dokáže změnit svět. Nic jiného totiž svět nikdy nezměnilo.“ **MARGARET MEAD**

Nádherná praktická ukázka probouzejícího se světa pochází z Německa, kde osm ze sedmnácti jaderných elektráren, které byly dočasně odstaveny, zůstane mimo provoz už navždy. Provoz dalších devíti bude podle vládního prohlášení postupně ukončen do roku 2022. I v politických kruzích se najdou bojovníci za uzdravení světa. V Evropském parlamentu je to například Nigel Farage, v americkém kongresu zase Ron Paul, který již léta prosazuje zrušení loupežnické centrální banky FED. Tu se mimochodem rozhodl odstavit prezident J.F.Kennedy, za což zaplatil životem. Čest jeho památce. Ledy se hýbou, chce to jen vytrvalost a nevzdávat se po prvních nezdarech. Opět je za tím strach – strach ze selhání, který lidem brání změnit sebe a změnit věci. Zůstávají raději

v bezpečné komfortní zóně iluze, ignorace a nevědomosti. Pokud víte o těch, kteří se rozhodli přeplavat z oné bezpečné, ale otrocké pevniny na svůj „ostrov svobody“, pomozte jim s překonáním rozbouřené hladiny cizích přesvědčení. Nakonec vám za to budou vděční. Vše ale v rámci zachování svobodné vůle. Člověk se musí sám chtít vydat na svou cestu za svobodou.

Všichni máme tu čest podílet se na společenské evoluci našeho druhu, proto jsme se tady a teď, v tomto konkrétním okamžiku dějin, narodili! Je to především velká příležitost pozdvižení svého potenciálu v této nevědní zkoušce na Univerzitě života. Naše účast v evoluci druhu se uskutečňuje tím, že pracujeme na vlastní duši. A nejen to, zároveň také pomáháme a staráme se o duše ostatní. Všechny jsou totiž Jedním. Jeden ze způsobů jak na cestě pomoci sobě i druhým je kladení otázek. Upřímné a zvědavé tázání se nás posouvá vpřed. Začněme si klást elementární otázky Bytí: „Kdo jsem?, Kde jsem?, Jaké je poslání mého života?, Jaký má život smysl?“ a tak dále. Jedna z nezáhadnějších otázek, která však stojí za to, aby byla na veřejnosti neustále kladena je: **„Jak je možné, že 7 miliard lidí chce mír a lásku, a přesto se po celém světě vedou permanentně války?“** Něco tu totiž nefunguje správně. Někdo tu nehraje fér. Během tří tisíc let člověk bojoval v pěti tisících válkách – vypadá to, jako bychom nedělali nic jiného. To je šílené! Nerodíme se přece s militantními sklony, dokonce ani sami vojáci netouží po válkách, jenomže nemocná sociopatická elita v rukavičkách se z VIP lóže pouze využívá v „gladiátorských zápasech“ na světovém bojišti až dodnes. Na pomoc chudým zemím v oblasti jídla, léků a vzdělání jde v průměru necelá desetina z výdajů, které putují na ozbrojení světa! Pár zvrácených individuí z vládnoucích pokrevních linií zde jménem sedmi miliardového lidstva páchá globální sebevraždu. Stále více z nás však zná příčinu dění a také zná svou moc. Moc individuální i moc lidu v dějinách zvrátila nejednu rozpínavou uzurpátorskou mašinérii. Věřím v dobro lidí, věřím v naši sílu. Legie světla, která se formuje s novou epochou vzestupu lidského Vědomí bojuje PRO život na planetě, ne proti někomu a je svobodná PRO vznešené záměry, ne svobodná od něčeho. Lidstvo je jako kouzelník, který zapomněl svá kouzla a znovu se rozpomíná na své mocné schopnosti. Nadešel správný čas magické síly opět použít – každý ve prospěch sebe, své rodiny, země i celé planety. A společně vytvořit naši nepřemožitelnou síť dobra. Tak praví každý čaroděj-dobroděj.

„Síla nevychází z fyzické zdatnosti. Síla vychází z nezlomné vůle.“

MAHATMA GÁNDHÍ

ŽENSKÝ PRINCIP HRAJE ROVNOCENNOU ROLI

Velmi důležité je si vyjasnit a připomenout zásadní rozdíly mezi společnostmi patriarchálního a matriarchálního typu. Moderní svět totiž bohužel matriarchát chybně interpretuje jako převrácený patriarchát, tedy jako vládu žen, což je naprosto nesprávné. Zatímco mužský model společnosti znamená „vládnutí jedněch nad druhými“, ženský model je o spolupráci, bez vlády. Mnozí kulturologové objasňují, že matriarchální kultury nám mohou poskytnout významné podněty pro naši budoucnost, jelikož disponují a řídí se inteligentními sociálními pravidly: rovnoprávnost pohlaví, ale zároveň respekt k přirozenému mezipohlavnímu rozdílu. Rozdíly neslouží ke zvýhodňování jedněch a znevýhodňování druhých, ale k vyvažování protikladů. Dalším důležitým principem je úcta ke všemu živému. V matriarchálních společnostech lidé nevykořisťují, ani nezabíjejí živé tvory a nedrancují biosféru. Přírodu považují za božský výtvar včetně lidských bytostí. Proto ji uctívají, berou si z ní jen to, co potřebují, dokonce ji sami obdarovávají. Matriarcháty namísto hromadění majetku v rukou nejmocnějších razí společnost ekonomické rovnováhy. Na základě tohoto principu úspěšní lidé nehromadí majetky, ale chovají se prosociálně, kdy navýšené zisky přerozdělují do rovnováhy společnosti. Jejich cílem není kumulace bohatství na úkor druhých lidí, ale žít s nimi ve vzájemné harmonii. Obecně platí, že jakékoliv rozhodnutí může vstoupit v platnost až v okamžiku, kdy s ním vyjádří souhlas všichni členové společnosti. Připomíná to indiánské jednání, kdy řada starších někdy i několik dní v kuse diskutuje, dokud nedojdou k jednotnému společnému závěru. Nazývám to „princip kruhu“ a používáme ho v praxi s několikerými „spolutvůrci“, když v kolektivu řešíme důležitá rozhodnutí. Musí nastat společná shoda, což je skutečně pravý opak toho, co známe ze společností patriarchálních. Zde je krátké definování:

PATRIARCHÁT

- Levá hemisféra
- Technokratická dominance
- Lineární čas a analytická logika
- Maskulinní lídři ve společnosti a v politice
- Struktura, hierarchie, teritorialita
- Hromadění majetku – monarchie, oligarchie, kapitalismus, centralizace, globalizace (stále stejný princip kumulace!)
- Důraz na zisk a růst (sociální třídění + kontrolní mechanismy)

- Promilitantní sklony, soutěživost
- Smysl pro detail, zkoumání a kontrolu

MATRIARCHÁT

- Pravá hemisféra
- Harmonie s přírodou
- Časové cykly
- Syntéza – spojování, spolupráce
- „Princip kruhu“, prosociální chování, bezhraničnost
- Politický konsensus – jednotná dohoda
- Ekonomická rovnováha, rovnostářství
- Důraz na rovnoprávnost, harmonii, celek
- Umělecké cítění, smysl pro krásu, estetiku, přírodu
- Smysl pro celistvost

Hádejte, ke kterým patřili kovbojové a ke kterým indiáni? Velmi vypovídající, že?

Tím chci zdůraznit neodvratitelný návrat potlačeného ženského principu „na scénu“.

Můžeme to pozorovat již na několika polích života. Je nezbytnou součástí ozdravného procesu planety Země při napravení ztracené rovnováhy. Více než dva tisíce let dlouhá represe ženství ze strany patriarchálních náboženství, zejména křesťanského, židovského, islámu, ale také buddhismu, hinduismu i dalších, totiž způsobila obrovskou disharmonii našeho světa i společnosti a je jednou z příčin, proč jsme se ocitli jako lidstvo v tak závažném stavu. Nicméně věřím a vím, že v tomto směru svítá na lepší časy, protože vše spolu navzájem souvisí a potlačovaný ženský princip se tak vrací zpět, aby v nové epoše lidstva sehrál důležitou roli. Co se týká celospolečenského patriarchátu v současnosti, ten zůstává z dlouhodobého hlediska u moci, jelikož svět stále trpí obrovskou sociální a ekonomickou nerovnováhou, což by znamenalo krkolomný skok do zcela opačného pojetí. Matriarchát však nabízí řešení, východisko ze současné situace a stojí rozhodně za inspiraci, převzetí a osvojení si některých jeho principů. Jsem optimistický realista. Čas ukáže, jak dlouho potrvá proces vyvážení těchto dvou polarit. Jedno je však jisté, přemrštěná dominantní patriarchálnost přivedla lidstvo na okraj propasti, kde slepé pokračování znamená zánik a proto jediná záchrana je pro nás reintegrace expanzivního mužského principu se submisivním ženským.

Sladění se ve prospěch celku. Celku, který je PRO život. Sebepoškozování světa, oddělenost jeho buněk a dominance pár „vyvolených“ jsou totiž neslučitelné se životem...

FUTURISMUS – NIKOLA TESLA, JAQUES FRESCO, PROJECT VENUS A DALŠÍ

„Když vykáčíte více stromů, než kolik jich vysadíte, jednou Vám stromy dojdou. Pokud budete do vodního systému dodávat nadbytečný dusík, změníte druh i množství života, který může voda vyživovat. Pokud zesílíte peřinu oxidu uhličitého, do které je naše planeta zabalena, oteplí se. A pokud uděláte tohle všechno a ještě celou řadu dalších věcí zároveň, změníte fungování celého pozemského ekosystému, což bude mít vážný dopad na společenský i hospodářský systém i na udržitelnost života jako takového. To není spekulace, to je látka středních škol.“

PAUL GILDING

Snaze o napravení globálních chyb a zhmotnění ideálů o čistší budoucnosti svědčí i fakt, že mnozí z nás nezůstávají pouze u prázdných slov, ale vytrvalou prací na futuristických vizích krok za krokem přibližují lidstvo k lepším zítřkům. Za poslední dekády a zejména za poslední roky se urodilo neuvěřitelné množství funkčních alternativních systémů – celospolečenských, ekonomických, obchodních, sociálních a hlavně, co je nejdůležitější, energetických. Vše se totiž odvíjí od naší schopnosti produkovat energii, která pohání celý svět. Jistě víte, na jakých energetických zdrojích stále fungujeme. I přesto se však stále více dostávají do popředí energie solární, větrná, geotermální, energie vodopádů, přílivová – odlivová. Korunu těmto všem zdrojů nasazuje „volná energie“, ze které funkčním patentem přišel již před více než sto lety (!) velikán Nikola Tesla. Ten princip znamenal doslova generování a distribuci energie pro celý svět téměř zdarma! Samozřejmě se s bezohledným světem průmyslu a financí jeho velká humanita a idealismus neslučovaly. Nemohlo to zůstat mimo dosah kontroly zájmových skupin a „strážců pravdy“. A tak, po smrti Tesly v roce 1943, jeho laboratoř „záhadně“ shořela, cenné dokumenty o vynálezech ihned zabavila FBI a Tesla zemřel v zapomnění. Na celou věc se začalo nahlížet jako na „zabavení nepřátelského majetku“, protože pocházel z Jugoslávie a probíhala právě druhá světová válka. Každopádně Tesla je největší génius, který kdy žil. Americký patentový úřad registruje pod jeho jménem 1 200 patentů a odhaduje se, že by si klidně mohl dát zapsat

dalších tisíc jen tak z hlavy! Zapisoval si a navrhoval své vynálezy totiž přímo ve své mysli.

Přístroje, které vymyslel a sestrojil, předběhly svou dobu tak mocně, že ho tehdejší nejlepší vědci považovali za snílka. Dnes mu dává svět za pravdu. Kromě střídavého obousměrného proudu, který dnes používá celá planeta, dalších desítek vynálezů, které známe z našich domácností či průmyslu, vyvinul také následující futuristické systémy:

- přenos bezdrátové energie po povrchu celé planety,
- aparát na využívání radiační energie (tzv. Volná energie),
- automobil fungující na magnetický motor připojený k diferenciálu,
- zavlažování pouští pomocí umělého deště,
- neonová světla a žárovky (bez vláken),
- rentgenové záření a motor na kosmické paprsky,
- přístroj umožňující meziplanetární komunikaci,
- aparát na kontrolu počasí a mozku,
- jeho vize byly také: energie produkovaná přírodními jevy jako zachycování energie blesků či vodopádů, využití energie magnetismu a gravitace, motor poháněný zemským teplem, energie z vápence (motory poháněné uhličitanem uvolněným kyselinou sírovou), perpetuum mobile – stroj vytvářející si svou vlastní hnací energii.

Tento génius s velkým srdcem položil základy toho, co dnes nazýváme vědeckou filantropií. Byl skutečným dobrodějem a „elektrickým čarodějem“, jak ho mnozí nazývali, a nad jeho nadčasovými vynálezy žasnou vědci dodnes. Mnoho z takzvaných „freelancerů“ si sestrojilo svůj vlastní „generátor volné energie“, přišli tím do velkých problémů a někteří z nich jako obvykle „záhadně“ zahynuli. „Osamostatňovat se zde zdarma nebude nikdo. Pěkně se napojit na veřejnou síť a poslušně platit za energii, kterou vám dodáváme my.“ Jako by znělo z úst gigantů a korporací na poli energií. Každopádně doporučuji si přečíst některou knihu o Nikolovi Teslovi nebo ještě lépe od Nikoly Tesly. Z jeho přímých slov lze totiž jasně cítit, za kterou část lidstva „kope“. Posuďte sami, zda je náš...

„Jak to, že dnes ještě někdo pochybuje, že všechny ty miliardy jedinců, nespočetné typy lidí a charakterů netvoří jednu entitu, jeden celek? I když máme svobodu myšlení a pohybu, tvoříme jeden celek, jsme drženi pohromadě jako hvězdy v souhvězdích.“

Pouta, která nás drží pohromadě, nejsou vidět, ale můžeme je cítit. Když si pořežu prst, bolí mě to, protože je ten prst mojí součástí. Rovněž když vidím zraněného přítele, cítím jeho bolest, protože on a já jsme součástí jednoho celku. A i když vidím zničeného nepřítele, ten kus hmoty, na kterém mi z celého vesmíru záleží nejméně, cítím zármutek. Cožpak není toto všechno důkazem, že jsme my všichni jen součástí jednoho celku? Každé náboženství to vyjadřuje svým způsobem, ale v podstatě tvrdí totéž: my všichni jsme jedním jediným...“

PROJEKT VENUS, FLOATING CITY, BITCOIN, FUREAI KIPPU, ISLANDSKÁ BANKOVNÍ REFORMA, SOBĚSTAČNÉ KOMUNITNÍ SYSTÉMY a mnoho dalších důkazů probouzejícího se světa, konkrétních činů a aktivizace lidí na cestě proměny jsou všude kolem nás. Stačí otevřít oči, mysl i srdce. Mohl bych jimi popsat půlku knihy, a proto je jen velmi stručně nastíním a každý, kdo upřímně pracuje na změně, si pak může sám vyhledat podrobnější informace o celospolečenských, ekonomických, energetických a jiných alternativách, z nichž se pomalu, ale jistě stává více než jen „alter“. Stává se z nich „nativa“ – přirozenost.

The Venus Project je organizace, která navrhuje reálný akční plán pro sociální změny, plán, který směřuje k mírové a udržitelné globální civilizaci. Zakladatelem je futurista, sociální inženýr a architekt Jaques Fresco, kterému je rovných sto let. Celý svůj dlouhý život zasvětil průmyslovému industriálnímu designu, přežil obě světové války, několik krachů a pádů ekonomik, a je proto nanejvýš oprávněn promlouvat k lidstvu ohledně udržitelné společnosti a nového kulturního paradigmatu.

Project Venus je nezisková organizace, která navrhuje zásadní společenskou změnu založenou na tzv. zdrojovém tj. bezpečném hospodářství (resource-based economy). Nabízí plán, který směřuje k vytvoření celosvětové mírumilovné a ekologicky udržitelné civilizace, která dokáže zajistit dostatek zdrojů pro důstojný život všech obyvatel naší planety.

Další projekt s názvem „Floating city“ je futuristický design „plovoucího“ města na moři, které má být dokonale soběstačné v oblasti zemědělství, bydlení, průmyslu i sektoru služeb, s vlastní elektrárnou, která by dodávala/prodávala energii a čistou vodu hostitelské zemi. Jedním z hlavních cílů osidlování mořských plošin je snaha o vytvoření nové formy s minimální rolí vlády, která bude lépe odpovídat požadavkům moderního světa. Plovoucí mořské město

má být prvním krokem ke splnění nejdůležitějších morálních zásad pro vyřešení světových krizí – vyvinutí udržitelných zdrojů čisté energie, nakrmění hladových, vyléčení nemocných, vyčištění atmosféry nebo život v rovnováze s přírodou. Kontrolovaný lov ryb v omezeném množství podle tvůrců zamezí hynutí podvodních druhů a znovu pomůže oživit mořskou faunu i flóru.

Zmínil jsem jen zlomek z mnoha projektů pro zdravější a čistší budoucnost. Samotné kroky se podstupují postupně v praxi v rámci dlouhodobého procesu přechodu. Málokdo ví, protože o tom média samozřejmě mlčí, ale Island je země, která po bankovní krizi z roku 2008 udělala velké změny a vytvořila alternativu ke kapitalistickému modelu frakčního bankovníctví. Ten totiž stojí za hlavní příčinou krachu ekonomik a finančních kolapsů. Islandská bankovní reforma tomu má zabránit a vytvořili si vlastní nezávislý systém s názvem „Sovereign monetary system“ – Suverénní monetární systém. Já to samozřejmě SUVERénně kvituji ☺ Funkce tvorby peněz a jejich přerozdělování by se tak měla přesunout na vládu. Stát by se konečně stal monopolem na tvorbu nových peněz. To je ono! Vzít moc tvorby peněz z rukou bezpáteřních bankovních banditů (bbb) a vložit ji zpět do rukou státu, blíže k lidem. To je skutečně důležitým následujícím krokem a Island je pro celý svět opravdovým inspirujícím příkladem!

ARTHUR C. CLARKE (futurista):

„Nacházíme se ve zlomovém okamžiku historie. Probíhá neoddiskutovatelná revoluce v dějinách lidstva, s objevováním zcela nových energetických zdrojů. Mnozí lidé jsou v tomto směru značně skeptičtí, ale při každém revolučním rozvoji procházíme 4 fázemi.

- 1.) *Je to nesmysl a ztráta času.*
- 2.) *Je to zajímavé, ale není to důležité ...*
- 3.) *Vždy jsem říkal, že je to dobrý nápad!*
- 4.) *Mě to napadlo prvního!“*

ÚSVIT NOVÉ LIDSKÉ BYTOSTI NAD HORIZONTEM

Rodí se nové Vědomí. Do existence přichází nová lidská Bytost. Její paprsky jsou již nad horizontem – úsvit východu nové vývojové epochy. Staňme se hostiteli a přijměme s otevřenou náručí ono „dítě světla“ – staňme se jím. Z pohledu vesmíru nejsme až tak dospělí. Popravdě, teprve nedávno jsme přišli na svět, na světlo světa. Je jen na nás, zda dovolíme světlu, aby se skrze

naše lůno znovu rodilo a přetvářelo. Je mu však bráněno přijít na svět – tak jako chtěl Herodes zabránit zrodu Krista. Staré myšlení je jako šílenec, který se rozhodl skoncovat se vším včetně sebe... Má nohu na plynu, ruku na smartphonu a místo kontroly řízení sleduje stav svého účtu na displeji telefonu, zatímco se plnou parou blíží k útesu.

Starý svět je nabitá zbraň, která míří na hlavu naší planety. Tento způsob (ne) života je západem slunce – úpadkem světa, který vyčerpal své možnosti a nevyspělou infantilní destruktivností přivedl lidstvo na pokraj smrtonosné propasti – chystá se spáchat globální sebevraždu. Starý svět bojuje za mrtvé – my bojujeme za nenarozené, proto vezme, že existence stojí vždy na straně života.

*„Tento svět je západ slunce – my jsme východ,
A mezi námi je propast celé noci
Světlo ohlašuje svůj příchod
Moc lásky, překonává lásku k moci...“*

Dítě světla...

... nekráčí s davem. Jde svou vlastní cestou, protože SVOBODA duše je jeho nejvyšší hodnotou. Žítí je pro něj UMĚNÍ a svým příkladem tak chce inspirovat i lidi kolem. Je si VĚDOMÉ své síly, kterou v sobě nosí, proto ho žádná temnota nemůže zastavit ... maximálně tak zpomalit, jenže ENERGIE lásky vyvěrající z jeho srdce je tou odpovědí, která má kouzelnou moc věci měnit! Cítím, že na této nádherné planetě začínají ve velkém přibývat Děti světla. A pokud o některých ještě není tak slyšet, je to kvůli strachu, kterým byly naočkováni. Chce to jen nabrat ODVAHU a prolomit ten moment. Prostě

se nebát být lepším člověkem a šířit světlo do našeho chorého světa, který tak velmi potřebuje PROSVÍTIT.

Pokud cítíš totéž a už se nebojíš naplno projevit to, co vnímáš srdcem jako správné... **DEJ O SOBĚ VĚDĚT, AŽ NÁS JE STÁLE VÍCE!** ... protože rozdělení padneme a **SPOJENÍ VSTANEME**, a to je přesně to, co dnešní doba naléhavě potřebuje.

Vyjdí konečně z ulity a připoj se k obrovské světové **REVOLUCI!**

Svítá na lepší časy, ale bude to ještě náročný proces, protože se nové rodí v bolestech.

Volba je na každém z nás a začíná každé ráno s tím člověkem v zrcadle.

Podléháme proměně, ať chceme, nebo nechceme. Jedinou neměnnou věcí na světě je totiž změna sama. My jsme zodpovědní za to, jak s ní naložíme, protože máme obrovskou moc věci měnit. Až do takové míry, že dokážeme měnit celý svět! Stovky těch „obyčejných lidí“, kteří změnili svět, jsou toho jasným důkazem... Kdybyste si s nimi osobně povídali, vůbec vám nepřijdou odlišní jako z jiné planety, spíše byste měli pocit, že když to dokázali oni – dokážete to i vy!

Proto se neďíváme na jednotlivce jako na kapku v moři, ale jako na jiskru v kupce sena. Jeden může ovlivnit miliony dalších. Záleží na kvalitě jeho skutků. Tisíc slepých si nepomůže, ale jeden vidící je může vyvést ze tmy. Stojí za to změnit sebe a tím šířit zprávu, která mění svět...

To je ona změna světa, přesně podle obrazu sebe. To, co chcete vidět tam venku, je třeba doslova vytvořit nejprve v sobě! Někomu se to může zdát jako nějaké odepírání si. Vůbec to není tak, že nové pojetí života znamená odřikání světa. Nejsem pro odřikání – jsem pro proměnu a obnovení světa na lepší, vznešenější úroveň. Z pozorování přírody je zjevné, že „život vytváří podmínky prospěšné pro život“. Čistí, zabezpečuje, produkuje, přetváří, a přesto si hraje a miluje navzájem! **PRÁCE** a **OSLAVA** se spolu vůbec nevyklučují. Právě naopak, navzájem se dokonale doplňují. JednoDuše jsou sehraný tým, tak jako slovo a rým, tak jako otec a syn, tak jako oheň a dým... Práce, odpočinek, oslava je klíčový princip, kterým vzniká veškerý harmonický život na naší planetě. Můžeme skrze něj najít způsob, jak zajistit naše potřeby a zároveň vytvořit z tohoto místa jeden – pozemský eden.

„Pokud chceš to nejlepší, co ti může svět nabídnout, nabídni světu to nejlepší ze sebe.“ **NEALE DONALD WALSCH**

„Buďte v tomto světě, ale nebuďte z něj. Žijte v tomto světě, ale nedovolte, aby tento svět žil ve vás...“ **OSHO**

KAPITOLA XXI.

LÁSKA JAKO STAV BYTÍ

„Člověk nežije tolik z lásky, kterou přijímá, ale mnohem více z té, kterou daruje.“

MATKA TEREZA

Srdce generuje největší elektromagnetické pole produkované v těle. Vědci studovali spektrum analýz magnetického pole, které je produkováno srdcem, a výsledky ukázaly, že emoční informace je zakódována do tohoto EL-MG pole. To jest přeměnou – zvratem našich emocí měníme informaci, která je vyzářená srdcem. Tohle poznání má velký dopad na naše životy. V praxi totiž znamená, že když pocítujeme emoce lásky, soucitu, vděčnosti či pochopení, naše srdce sdílí velmi odlišnou „mesidž“. A hádejte, kdo je šéfem všech emocí? Přece naše Vědomí, naše vyšší vůle. Tedy pouze v případě, že vás neovládají pudy nebo samotné nekontrolované emoce. Vědomím totiž řídíme naše pocity, a když se jím rozhodneme pro vznešené emoce – má to enormní dopad na naše okolí. Otevřené srdce proto není pouze okrasný květnatý pojem. Je to elektromagnetický jev, který nám umožňuje napojit se na „Flow“ – Proud života a prožívat z něj to nejlepší, co si jen usmyslíme a pro jakou realitu se vědomě rozhodneme. Zda budeme žít v přátelském nebo v nepřátelském vesmíru.

Naše Vědomí tím pádem hraje vrcholně důležitou roli v Proměně planety. Zabývání se podobnými myšlenkami značně přispívá k masovému posunu v lidském Vědomí a ke globálnímu probouzení, které právě probíhá. Vědomou změnou svých emocí ve prospěch lásky, úcty nebo vděčnosti se stáváme významnými spoluvůrci naší planety. Tak důležití jsme! Stačí „být láskou“ – zcela to postačuje na celoživotní poslání a záměr stvořit něco pěkného na této planetě.

V minulosti se věřilo, že „newtonovský“ vesmír byl základem naší fyzické materiální reality. „Tuhé“ chápání se změnilo, když vědci začali rozpoznávat, že ve Vesmíru je vše stvořeno z energie. Kvantoví fyzici objevili, že fyzikální atomy jsou tvořeny víry energie, které se konstantně točí a vibrují. Hmota na její nejtenčí pozorovací úrovni je energií. A lidské Vědomí je s ní spojeno natolik, že dokáže ovlivnit její chování, a dokonce jí restrukturovat – přetvořit.

„Žádný problém nemůže být vyřešen ze stejné úrovně vědomí, ve které vznikl.

ALBERT EINSTEIN

To je ta pointa! Vědomí je velkým faktorem, hraje klíčovou roli v přetváření naší planety. Můžeme totiž vědomě volit naše emoce a nebýt jejich otroky. Nemusíš podlehnout každému pocitu, který tě chytne – pouze ho pozoruj. A jak rychle přišel – tak rychle odejde. Láska však setrvává, mám to vyzkoušené. Láska totiž nemůže odejít, my sami jsme jí. Můžeme na ni pouze zapomenout, když nás ovládá strach. Strach je jen nepřítomnost lásky, tak jako tma je pouze nepřítomností světla. Můžeme přijít do tmavé místnosti se svíčkou a rozsvítit ji, ale nemůžeme přijít do světlé místnosti se tmou. Krásný zenový příběh o nepřítomnosti světla, nepřítomnosti lásky dokresluje skutečnost, že tma ani strach vlastně neexistují:

Tma přistoupila k Bobu a promluvila k němu: „Tak a dost! Tvé slunce mě neustále pronásleduje a honí. Nemůžu si ani na chvíli odpočinout, kamkoliv jdu, je stále za mnou a já musím zase utíkat. Nic špatného jsem mu neudělala a je to nespravedlivé. Přišla jsem za tebou, abys tomu učinil přítrž.“

Měla úplnou pravdu a její stížnost byla oprávněná. Bůh si k sobě proto zavolal slunce a zeptal se: „Proč neustále probáháš tu chudinku tmu? Co ti vlastně udělala?“ Slunce odpovědělo: „Já ji vůbec neznám. Nikdy jsem ji nevidělo! Přiveď ji ke mně a pak k tomu něco řeknu. Nevzpomínám si, že bych jí nějak ublížilo, protože ji neznám, vůbec netuším, o koho jde. Nebyli jsme si představeni, nijak se neznáme. O té ženě, tmě, slyším teď poprvé. Přiveď ji!“

Záležitost uvízla na mrtvém bodě, protože Bůh nemohl přivést tmu ke slunci. Nemohou existovat dobromady, nemohou se setkat. Kde je tma, nemůže být slunce a kde je slunce, nemůže být tma.

A přesně to samé platí i o lásce a strachu. Kde je láska, nemůže být strach a kde je strach, tam chybí láska. Láska a strach jsou dvě nejzákladnější lidské emoce, od nichž jsou všechny ostatní emoce odvozené. Empatie, soucit, pochopení, ocenění, srdnatost, laskavost, péče, pokora, odpuštění – to vše je jen jiným projevem lásky. Hněv, vztek, nenávisť, závist, chamtivost, agresivita, smutek, deprese – to vše jsou jen jakési deriváty strachu. Každá tato negativní emoce vychází ze strachu. Láska spojuje, strach odděluje. Láska vyjadřuje samu sebe, strach je zapomenutí na lásku. Nebo pokud chcete, prosba o lásku – volání o pomoc.

VDĚČNOST

Praktikujte VDĚČNOST a do vašeho života vstoupí kouzelná moc! Začít si všímat dobrého a děkovat za něj, znamená měnit zároveň špatné v náš prospěch. Miliardy lidí po celém světě nežijí ani zdaleka tak jako my. Ale jsme to právě my – moderní civilizace, které se neustále mračíme a stěžujeme si. Ze všeho, co jsem zatím viděl ze světa, mohu říci, že v našem pásmu si tu žijeme doslova jako buržui! Jsme obklopeni pohádkovým přepychem. Pro většinu lidstva není samozřejmostí čistá a teplá voda, důstojné bydlení, a to nemluvíme o internetu a technických vymoženostech. Přesto jsou tito lidé milí a usměvaví, jen tak ... nezištně. Prostě jsou rádi za to, že žijí! Víte, jak poznám, že jsem přicestoval domů? Ohlédnu se a všude vidím nasrané obličej. Nepříjemné kyselé ksichty, které tě bodají pohledem za to, že ses na ně usmál. Znervózní a mapují situaci, zda se nesměju nějakému jejich nezdaru. Pak pro změnu otočí pozornost na mě a skenují, jestli náhodou nejsem retard nebo zdrogovaný. Jen proto, že se na ně člověk od srdce usmál! Jen tak, bez příčiny... Vlastně příčina je zřejmá. Je to přece radost ze života. Máme na ni patřičný důvod, jen na to jaksi stále zapomínáme. Nemusíš chodit na druhý konec světa, abys pochopil rozdíl a také velký význam vděčnosti za šťastný život. Začni DĚKOVAT za možnost žít, za zdraví, za své blízké, za teplou vodu, za hojnost jídla, za mír v zemi, za čistotu, za nádhernou přírodu, za technologii, která nám úžasně zjednodušuje život, za zrak, za sluch, za krásu, za možnost milovat a být milován... Protože všechno je samozřejmé, dokud o to nepřejdeme. Všimli jste si? Je milion věcí, za které můžeme a máme být vděční. Je potřeba si to jen neustále připomínat a právě rituál vděčnosti pro nás najednou bude mít tak zázračnou moc. Uvědomíme si hodnotu skutečně hodnotných věcí, které k nám pak zákonitě začnou v ještě větší míře proudit. Negativní věci rovněž proměníme na pozitivní, protože **umět poděkovat i za to zdánlivě špatné, znamená DŮVĚŘOVAT ŽIVOTU**. Znamená to vyzářovat přesvědčení, že cokoliv, co se nám děje, se děje pro náš růst. Vděčnost je vakcínou i protijedem na naší cestě. Pomáhá nám zpracovávat povahu života a pochopit tajemství štěstí. Je to vlastně brána k trvalému životnímu štěstí. A pokud nenacházíš důvod k díku, pak hledej chybu sám v sobě. Je přece tolik důvodů, za co být vděčný...

Ja osobně – ať se děje, co se děje, za úplně všechno dobré i zlé, co mi přichází do cesty, ze srdce DĚKUJI! Když se totiž člověk zamiluje do života, je to láska na celý život. Je to něco, o co již nemůžeme přijít. Dotknout se své podstaty, dotknout se pramene věčné Lásky Božské – stavu Bytí – to je vděčnost sama o sobě.

POSELSTVÍ LÁSKY

*„Ked Prúd jej rieky naplní tvoj stred – staneš sa horským jazerom,
už nikdy nepocítiš smäd, začne pretekať skrz tvoje telo
A zaplaví ťa nevycerpatelný Zdroj – otvoríš Božskú bránu
Takisto jak tok každej rieky, ktorý sa raz stane súčasťou Oceánu
Tam, kde začína všetko aj končí, ako Slnko okolo ktorého sa Zem točí,
ktoré nás učí – životné umenie: nie je podstatné mať krásne oči, ale krásne videnie
a pomáha nám otvoriť sa tomu, že svet pred očami je krajší než vidíme my
až keď pozveme to Svetlo domu, všetko okolo zmení sa v Raj na Zemi...“
(skladba Posolstvo lásky, 2011)*

Láska je poezie, je to hudba večnosti – hudba kosmu. Nelze ji vyjádřit lépe než emocií hudby nebo poeticky. Přes to všechno je vyjádření lásky značně omezeno na ohraničenost slov. Samotná láska a milování je totiž nespoutané, nekonečně neomezené létání. Mluvit o něm je však jako snažit se vtěsnat celou oblohu do příliš malého prostoru. Je to jako milovat jen malou část z obrovského celku, jako bychom si vybírali, co milovat a co ne. Jenže skutečná Láska si nevybírání, je totiž neadresná, nemajetnická a neklade žádné podmínky. **Skutečná Láska je stav Bytí, univerzální jazyk Vesmíru. Je to Božská Láska – alfa a omega všeho, Nekonečný Proud řeky života. Je to harmonické spojení mezi všemi živými bytostmi. Je to jazyk, kterému všichni rozumíme.**

Jakmile se staneme Láskou samotnou, milujeme všechno, všechny nepodmíněně, jen tak. Zkrátka jen proto, že jsme. Je to naše přirozenost, naše odvěká řeč, na kterou jsme pouze zapomněli. Když si na ni rozpamatujeme, najednou milujeme sebe, milujeme život, milujeme všechny lidi, dokonce i své nepřátele. Milujeme stromy, oblohu, duhu i bouři, úplně všechno. To vše je totiž vyjádřením Lásky. Bytí ve stavu Lásky je naší odpovědí na toto veškerenstvo. Láska se stane dýcháním naší duše, dechem samotného Boha. Krásné na tom je, že čím více jí ze sebe dáváme ven, tím více Lásky je v nás. Je to nejkrásnější zákon Existence. Čím více jí dáváme – tím více jí dostáváme. Nemůžeme ji hromadit, tím bychom ji udusili. Je to sladký nektar, který se kumuluje bezbřehým dáváním. Musíme ji naplno rozdávat všude okolo a ona vyletí svobodně do výšin. Nemůžeme ji spoutat – je jako pták letící k nekonečné obloze. Když ji spoutáme, už to není láska. Z ptáka se stane netvor. Můžeme ho zavřít do zlaté klece, ale už to nebude stejný pták. Bytost v kleci je totiž mrtvá. Zdá se nám, že je naživu, ale jeho duše krvácí. Vzali jsme mu volnost

a tím jsme ho zabili. Spoutání je ničení Lásky, je projevem strachu, zapomnění a oddělení. Láska totiž znamená nejvyšší vyjádření svobody. A svoboda je Nekonečno. Je to samotný Bůh v zárodku, který prostřednictvím Lásky vyjadřuje nekonečnou svobodu Bytí. Láska jako stav Bytí tedy znamená svobodu, což je opakem lásky majetnické, zjištné a lásky jako potřeby, lásky vlastnické. Božská Bytostná Láska není adresná, nesměruje k nikomu, není konkrétní, protože je všeobjímající. Neklade podmínky, neočekává, nedoufá, neobává se. Raději rozdává, než přijímá. Má tendenci se rozšiřovat, neomezeně expandovat k vytvoření vzájemné Jednoty. Láska je totiž síť – síť dobra, jednotné Božské pole, ve kterém je navzájem vše propojeno vláknem Lásky. Tuto bytostní Nejvyšší Lásku musíme používat ne k tomu, abychom svazovali či vlastnili svět, ale k tomu, abychom osvobodili a rozšířili své vlastní Vědomí a kolektivní Vědomí světa. Společně se propojili v Jedno skrze naše srdce. Tehdy můžeme říci: „láska je v mém srdci“. Nicméně by ještě mnohem blíže k pravdě bylo, kdybychom řekli: „jsem v srdci lásky“. Protože tehdy jsme propojení s Celkem. A Celek je utkán z vlákna Lásky.

„Láska nedává nic než sebe a nebere nic, co sama nemá. Lásce nic nepatří, ale ani ona nikomu nepatří. Lásce totiž stačí samotná láska.“ **KAHLIL GIBRAN**

Velmi krásné pojetí „všejednoty“ má indiánský kmen starých Lakotů. Podle nich se naše tělo nachází uvnitř naší duše, spíš než že by naše duše byla oddělena od všeho ostatního. Pokud si uvědomujeme, že je naše tělo v naší duši, jsme mnohem propojenější s Vyšší mocí! Za tu moc jsme zodpovědní tím, že se staráme o vše živé, nejen o lidi...

Harmonickou sounáležitost všeho živého se vším živým dokonce můžeme vyjádřit i vědecky. Erwin Schrödinger, kvantový fyzik a držitel Nobelovy ceny jednou prohlásil, že: „Počet všech myslí ve vesmíru je jedna.“ Jsme totiž propojení v jednu síť a já bych k tomu ještě dodal, že i počet srdcí ve vesmíru je Jedno. A my všichni jsme to Jedno jediné Srdce vesmíru – Srdce Boha, avšak individualizované na miliardy dílů.

„Jsme jako ostrovy v moři, na povrchu oddělené, ale spojené v hlubinách.“

WILLIAM JAMES

Víte, na čem na sklonku života podle mě nejvíce záleží? Jakou otázku si klade člověk sám sobě při onom přechodu na druhý svět? Jakým zpytováním bude-

me na závěr našeho života soudit sami sebe?

Jak intenzivně jsme milovali? Kolik lidí jsme naší láskou obdařili? Kolikrát jsme přinesli druhým štěstí? Cítili se v naší přítomnosti dobře, povznášeli jsme je naším láskyplným bytím? **Kolik lásky jsme tedy dokázali za celý život rozdat?**

To je ono nejvíce rozhodující poznání po skončení jedné etapy Existence zvané Život.

Jak moc jsme dokázali milovat a otevřít svá srdce našemu světu. To je ono podstatné, na čem skutečně záleží. Být šťastný a milovat se, dělat šťastné a milovat druhé.

Proto je prvním krokem začít milovat sebe sama, to je základ. Když chceme milovat druhé a všechno ostatní, musíme nejprve milovat sami sebe. Nemůžeme dát druhému to, co sami nemáme! Pouze to, co v nás pramení, můžeme sdílet s ostatními.

Dalším krokem je pochopení následujícího:

LÁSKA = vědomí, vědomost, poznání, svoboda

STRACH = nevědomost, zapomenutí, nepřítomnost lásky, volání o pomoc

Pokud milujeme, budeme nacházet tolik důvodů k milování. Když se strachujeme, budeme nacházet tolik důvodů, proč se strachovat. A to jen proto, že ten, kdo miluje, VÍ, protože poznal. Ten, co se strachuje, NEVÍ, protože zapomněl.

Naplnio milovat, stát se Láskou tedy znamená poznávat, vědomě přetvářet sama sebe stále a znovu... V každíčkém přítomném okamžiku, v nejvznešenější verzi své nejúžasnější vize toho, kým SKUTEČNĚ JSME – Nekonečným vědomím, Nekonečnou Svobodou, Nekonečnou Láskou.

Jak to vím? JednoDuše. Nic jiného neexistuje...

„Prosím jeden lístek do ‚všude‘“.

„Promiňte pane, vy jít nemůžete, protože tam už jste...“

„Ti, kteří hledají, klepou na bránu. Ti, kteří milují, ji mají otevřenou.“

RABÍDRANÁTH THÁKUR

„Není důležité, kam jdeš. Není důležité, proč jdeš. Důležité je, zda jdeš s radostí, protože tehdy nemůžeš jít špatně...“ **OSHO**

BONUS

PRAKTICKÉ SHRNUTÍ

UŽITEČNÉ TIPY K PROMĚNĚ, K OSOBNÍ SVOBODĚ A KE ZLEPŠENÍ KVALITY ŽIVOTA

1. ZDRAVÍ – HARMONIE

Jednotlivé rady z mé každodenní praxe v této oblasti života jsem rozepsal ve čtvrté kapitole části druhé (kapitola 11). Zahrnuje to především následující pilíře:

- Pravidelné pití čisté vody (2–3 litry denně).
- Zdravá výživná organická strava (hlavně rostlinná, zásaditá, co nejméně zpracovaná, nejlepší lokální a sezonní).
- Pravidelný pohyb – fyzické cvičení, ideálně na čerstvém vzduchu (běh, work-out, jóga, tai-či a cokoliv prováděno s radostí a dobrým pocitem).
- Meditace a psychohygienu (klidná a silná mysl je základ).
- Očišťování a posilování imunity, samoléčebné procesy těla (patří sem půsty, detox, odšťavňování, otužování apod.).
- Vyhýbání se toxickému jídlu, prostředí a lidem.
- Zaměření se spíše na přírodní produkty namísto chemických (jídlo, pití, kosmetika) a zaměření se také na přírodní prostředí – místo toho stresového, toxického (lesy a parky jsou mnohem výživnější než nákupní centra či zakouřené podniky).
- Podporování drobných domácích zemědělců a místních farmářů, kteří jsou nejbližší ke zdravým organickým potravinám. Od těchto lidí se můžeme hodně naučit, svou činnost provozují už po mnohé generace, dělají to s láskou, poctivě a čestně. Jaký význam má kupovat si rajčata dovezená přes půl světa, která k nám přijdou ještě zelená, když je zde doma pěstují naši lidé a plody pocházejí z naší části krásné zdravé země?

2. FINANCE, NAKUPOVÁNÍ, PRÁCE

Jednotlivé tipy v oblasti financí, nakupování a práce jsem rozepsal ve třetí kapitole části druhé (kapitola 10).

Zde je menší shrnutí:

- Vedení vlastního účetnictví (přehled o příjmech – výdajích, o toku svých peněz, o pasivech i aktivech – hospodaření s financemi je podobné tomu s časem, či energií).

- Získání kontroly nad našimi penězi.
- Na prvním místě je placení sobě samému (z každého příjmu vyčlenit první část pro sebe, až potom platit ostatní výdaje).
- Nepůjčovat si (úvěrová – úroková past je nejmocnější nástroj k nesvobodě).
- Vědomé plánované nakupování (kupovat potřebné věci, předem zapsané, v nejlepším případě online, zamýšlet se nad jejich původem i dopadem – složení, výroba, fair trade apod. – POZNEJME, CO KUPUJEME), vyvarovat se impulzivního sugestivního prodeje, který nás podněcuje si koupit věci, které ve skutečnosti nepotřebujeme (v tomto případě zákazník = oběť).
- Nakupovat šetrně a s rozumem, kupovat v malém a myslet ve velkém!
- Je důležité si uvědomit, že všechno, co si vložíme do nákupního košíku je doslova politický akt; nějakým způsobem se tím podílíme na chodu společnosti a na tom, jak celý systém funguje.
- Investovat svůj čas, peníze i energii do vzdělání (do práce na osobním rozvoji).
- Pracovat totiž 8–10 hodin pro cizí společnost – pro druhé a pak přijít domů a nepracovat na sobě a na svém lepším životě – to mi nedává smysl! Naše Vědomí je naším nejlepším bankovním účtem. Pokud do něj vložím hodnotné myšlenky, dostaneme bohaté úroky. Vědění je moc a kontrola nad naším životem. Pracujme na něm, pracujme na sobě, pracujme PRO SEBE!
- Vypni TV! (Ne nadarmo se říká: „chudí mají televizor – bohatí knihovnu“).

3. PRODUKTIVITA, TVOŘIVOST, INFORMACE

- Namísto televizoru používat k přístupu k informacím internet či knihovny, zjišťovat a ověřovat si poznatky z více zdrojů, aplikovat teorii v praxi.
- Zavést si svůj vlastní efektivní S.Y.S.T.E.M (save your self time energy money) – rozumné hospodaření s časem, penězi a energií nám toho může hodně ušetřit.
- „Single – tasking“ – pracovat pouze na jedné věci v jednom čase a nenechat se ničím rušit – žádným zvoněním nebo maily, doporučuji striktní offline – člověk tak zvýší svou produktivitu o více než polovinu!
- Podobné úkoly vyřizují najednou a v jednom čase (např. e-maily).
- Každou činnost lze provádět tvořivě, hravě i meditativně (záleží na naší

schopnosti soustředění a přístupu, s jakým emočním nábojem se rozhodneme ji provádět) mytí nádobí či úklid bytu je zároveň „čištěním či úklidem“ ve svém nitru, je to určité zrcadlení v mysli – jak navenek – tak i dovnitř, člověk se pak cítí „lehčí“ a uhlazenější. Úklidem prostoru, zároveň uklízíme ve své hlavě.

- Napojit se na kreativní flow a tvořit je ten nejvíce povznášející okamžik pro lidského ducha, ať už je to cokoliv. Jsme tvorové, tak tvořme! Nenechme se při tvůrčí činnosti nikým a ničím rušit, ani svým egem. Ať se vytratí hudebník – a zůstane pouze jeho hudba. Ať se vytratí tanečník – a zůstane jen tanec. Ať se vytratí malíř – zůstane pouze jeho štětec a barva volně v pohybu. Mysl nám nesmí stát v cestě, musí proudit s Celkem. Tvoření je smyslem života!

4. DUŠE, VŮLE, EMOCE

- **Být -> dělat -> mít** (něco vlastnit nebo něco dělat se nachází až za bytím, obecně totiž existuje mylná domněnka „mít-> dělat -> být“, podle níž si lidé myslí, že budou mít nejprve peníze, pak začnou dělat to či ono, a pak se stanou někým, což je omyl! Funguje to přesně naopak... Nejprve se tím musí člověk stát ve svém nitru, ať už chce být bohatcem, mudrcem, sportovním šampionem, doplňte si tam cokoliv, až pak provádí jisté věci a nakonec vlastní...).
- Dále si ujasnit, vypsát na papír a **ukotvit v srdci své životní hodnoty** (když je má člověk zadefinovány a seřazeny podle priorit, snadněji se pak rozhoduje).
- Vytvořit si vlastní „**vision-board**“ – nástěnku snů, plánů, cílů a vizí, které nám každodenní vizualizací podporuje dosažení našich záměrů.
- Navázat **dialog se svou duší**, se svým hlasem srdce. Proniknout k duši neznamena přestat používat mysl, ale naopak svou mysl začít používat tak, aby nás spojila s naší duší. Pokud spojíme mysl a duši v jedno, bude to velmi mocná kombinace! (Důležitý je soulad, celistvé sjednocení všech vrstev bytosti).
- Procvičovat **bdělost** – vědomá chůze, vědomé dýchání, vědomé jedení, vědomé oblékání atd. ... Znamená to učit se kotvit v přítomném okamžiku, v jediném okamžiku, který existuje. Když jsme bdělí, nemůžeme totiž nikdy jít špatně! Pouze v nevědomí a v nepozornosti děláme chyby a zamotáváme se do pavučin.
- Uvědomovat si vsudypřítomný „**princip radiofrekvence**“, znamená to,

že žijeme, tvoříme a dějí se nám věci přesně podle našeho naladění. Naše vlnová délka přitahuje všechno stejnorodé. A my máme tu moc ovlivnit rezonanci naším vědomým záměrem. Když zjistím, že přitahuji v jeden čas negativní lidi, nehody, úrazy a podobně, okamžitě zbystrím pozornost a začínám pracovat na svém vyzařování, abych ho přeladil do pozitivnějších vibrací. Začnou mi tak proudit do života požadované situace, lidé a věci. To znamená, že jsem dostal svou frekvenci pod vědomou kontrolu, ovládl jsem své vyzařování.

- Proměnit STRACH ve své PALIVO, v energii, která nás pohání vpřed. To, čeho se nejvíce obáváme, je obvykle tím, co potřebujeme udělat ze všeho nejvíc.
- Nezapomínejme, že **štěstí je návyk** a spočívá v pouze v našem vědomém rozhodnutí.

5. ZEM, SVĚT A NAŠE OKOLÍ

- Co se týče naší vnější interakce se světem, v první řadě striktně odmítněme doktrínu, že nic nemůžeme změnit – nic udělat, že nemáme žádnou moc, že jsme příliš bezvýznamní hráči v této hře, že jsme jen malinké já, **REZOLUTNĚ TO ODMÍTNĚME**, jednou a navždy!!!
- Dále přestat poslouchat zákony, které nás oslabují a být si vědomi našich přirozených práv, se kterými jsme se již narodili. Falešným názorem je, že nám ústava národa dává naše práva. **Ústava není nic jiného než soupis práv, která již máme.** Rodíme se s nezcizitelnými právy, která nám darovala Existence. Nejsou nám dávány a nemohou nám být odebrány! Člověk si nanejvýš může vybrat, zda své právo uplatní nebo ne.
- **Přestat podporovat války a ty, kteří podporují války!** Odmítněme nekonečnou militantní agendu a zájmy vlivných skupin s cílem zatahovat lidstvo neustále do válek, protože z nich prší zisk. Válka je jejich mocný, strategický nástroj na oslabení mas i jednotlivců. Odmítněme to jednou provždy. Ať si političtí lídři vezmou zbraně a postřílejí se pro mě za mě třeba i navzájem, ale ať nezatahují nevinné lidi do svých psychopatických choutek a žabo-myších válek. Podívejme se na planetu z Vesmíru, vidíte tam nějaké hranice? Já tedy ne... všechny války vám odtud přijdou tak malicherné a úzkoprsé. Pamatujme, že války vedou nemocní lidé, kteří se jich však aktivně nezúčastňují, ale zatahují do nich nevinné lidi.
- Slepě nevěřte žádným tvrzením, ani těm mým, věřte pouze sobě. Přesvědčujte se na vlastní kůži o správnosti tvrzení a vytvářejte si svou

vlastní mozaiku pravdy či poznání... Rozhodující je pouze vaše vlastní zkušenost. Neustále si pokládejte základní otázku: Cui bono? **Komu to prospívá?** Who benefits?

- Sdílet a informovat lidi kolem sebe (pokud mají otevřenou mysl), pomáhat si navzájem, spolupracovat místo soutěžení, je nás totiž mnohem víc než si myslíme, nedat se rozeštvat proti sobě, protože všude, kde je oddělení – někdo vládne. Princip „rozděl a panuj“ funguje už od nepaměti. Chtějí nás mít poštvané mezi sebou, protože se tak masy snadněji ovládají. Neskákejme jim neustále na lep. Všichni jsme Jedním kolektivním vědomím, které se individualizovalo na miliardy částic. Vnímejme a soustředme se na to, co máme společné. Rozdělení padneme – spojení vstaneme.
- Nezůstat při slovech, ale dát se do akce. Překlenout strach a začít jednat. To, co děláš, by mělo mluvit samo za sebe tak hlasitě, že to, co říkáš, už ani nebude potřeba slyšet! Jinak řečeno: žij to, co hlásáš, nebo zavři hubu! (Walk your talk or shut the fuck-up!)
Tento poslední odkaz směřuji všem alibistům, kteří by něco rádi změnili: „...ale no víš, co na to řekne moje okolí, moje kariéra, nemohu riskovat svou pověst, jsem známá osobnost, nemohu si dovolit to šířit tak ve velkém, co by na to lidé řekli...“
Ano? Ale co... FUCK YOU!

Volba je na každém z nás, kdo jak přispěje. Kdo skutečně žije to, co hlásá a hlásá to, co žije. Kdo má opravdu odvahu začít tím nejtěžším, ale zároveň nejdůležitějším rozhodnutím v životě – rozhodnutím změnit toho člověka v zrcadle a převzít za něj plnou odpovědnost.

Já jsem si už dávno zvolil PROMĚNU SEBE, čímž zároveň přispívám k PROMĚNĚ SVĚTA, v rámci svých možností a schopností. Uvědomuji si však, že je to běh na dlouhou trať, který se skládá z malých, každodenních krůčků. Zvládnutím každého menšího úkonu se tak posunuji stále blíž a blíž k celkovému obrazu, který mám neustále před očima.

SEDM JEDNODUCHÝCH PRINCIPŮ PROMĚNY NA KAŽDÝ DEN

OBKLOPIT SE SPRÁVNÝMI LIDMI

Prostředí formuje člověka více než cokoli jiného. Vybrat si společnost lidí, která nám přináší vnitřní klid, ve které se cítíme uvolněně a sami sebou, je základem pro náš osobní rozvoj. Prostředí, ve kterém jeden druhého navzájem obohacujeme a podporujeme se, je výživnou půdou pro vznik zdravých, hodnotných lidských kvalit. Naše okolí nám může dopomoci k osobnímu růstu, ale i naopak, může z nás udělat i trosky, podle toho, kým se obklopíme. Správní lidé dokáží akcelarovat náš vývoj. Proto se obklopujme pozitivními, moudrými, odvážnými i humornými lidmi, jejichž přítomnost nás může povznést. Vyhybejme se negativním toxickým lidem, kteří nás zbytečně stahují. Společnost, v jaké se pohybujeme, na nás má obrovský vliv. Jsme průměrem deseti lidí, se kterými se nejčastěji setkáváme. Dbejme o to, aby pro nás byli ti správní. Pamatujte, že jste ve vašem životě na prvním místě vy! Přišli jsme žít svůj vlastní život, nikoliv život či představu o životě někoho jiného. Cíťte se svobodní při rozhodování, koho vpustíte do své bezprostřední blízkosti. Vytvářejte kolem sebe kruhy, do kterých vejdou lidé podle vašich vlastních, v srdci ukotvených životních hodnot a priorit.

MYŠLENKY A SLOVA MAJÍ MOC, DBEJME NA TO, KAM JI NASMĚŘUJEME

Myšlenka nebo slova jsou energie, kterou vyzařujeme do prostředí. Ta má sílu tvořit, ale i ničit. Naše pozornost je nejmocnějším nástrojem, kterým disponujeme. Kumuluje totiž životní energii, kterou pak naším záměrem posíláme ven „do světa“. Správně nasměrovaná pozornost dokáže proměnit naše cíle, záměry či sny na živou realitu. Nicméně pozornost věnovaná nechtěným věcem nebo pozornost zaujatá naším nevědomým přístupem může přitáhnout věci nepříjemné a napáchat více škody než užítku. Na počátku je vždy holá myšlenka. Klíčem k sebemistrovství a jakémukoliv typu úspěchu je naše schopnost bdělé kontroly myšlenek. Myšlenky poletují sem – tam, to je jejich přirozená činnost, na tom není nic neobvyklého. Je podstatné je ovládnout mentální sebedisciplínu a kázeň, aby nám sloužily. Nebyt jejich otrokem, ale pánem. Šéfem celého procesu je naše bdělé Vědomí ve spolupráci s pevnou vůlí. Platí to zejména o slovech, což jsou vlastně myšlenky v podobě zvukové vlny. Mají o to větší sílu, a proto bychom měli pečlivě dohlížet, jaká slova z našich úst vyjdou. Vytváříme jimi totiž naši každodenní realitu. Jak řekl Ježíš: „Není až tak důležité, co do úst vejde, ale co z nich vyjde.“

DO KAŽDÉ ČINNOSTI VLOŽIT SVÉ VŠECHNO

Věci dělané „na půl plynu“ jsou horší, než kdyby se neprovedly vůbec. Je zbytečné pouštět se do činnosti, pokud ji neděláme na maximum. Pouze tak mrháme naším časem a energií. Cokoliv, co člověk dělá, včetně zdánlivě malých bezvýznamných činností, by měl provádět naplno a s tvůrčím přístupem. Symbol pyramidy nám připomíná, že každá velká stavba se skládá z milionů malých úkonů, malých dílců. Každý menší krůček nás posouvá stále blíž a blíž k vytyčenému cíli. Často zapomínáme, jakou má domino efekt vlastně moc. Jednou malinkou kostkou vždy dokážeme shodit několiknásobně větší, až se řetězovou reakcí nakonec vezeme na samovolném proudu k velkému impaktu, o kterém se nám na začátku ani nezdálo. Proto je důležité se

každým dnem krok za krokem věnovat malým činnostem, z nichž je složen celek. Maximální úsilí soustředěné na jednotlivé úseky nás nakonec dovede k vytouženému cíli. Je pouze potřeba, jak se říká „rozkouskovat slona“, to znamená rozdělit si velký projekt na jednotlivé malé části a ty postupně zpracovávat. Tím také rozvíjíme naši kreativitu. V každém z nás totiž dřímá tvůrčí génius a jediný způsob, jak ho probudit, je provádět vše tvořivě a na maximum. Radost a hravost nevyjímaje. S takovým procesem se nevyklučuji, právě naopak. Hravá radostná spontaneita podporuje naše maximální úsilí a uvádí ho do rovnováhy, abychom příliš „netlačili na pilu“. Věci se tak hýbou jedno-Duše a s větší lehkostí.

ŽIVOT A SVĚT SE MĚNÍ V KAŽDODENNÍCH ROZHODNUTÍCH

Každým rozhodnutím ovlivňujeme svůj život, ale i životy ostatních a tím i chod celého okolního světa. Naše možnost volby a schopnost se vědomě rozhodovat hraje klíčovou roli v utváření naší budoucnosti. Pokud s čímkoliv nesouhlasíme, máme možnost to změnit právě tím, že začneme oním člověkem v zrcadle. Je to jediná osoba, která v našem životě může provést změnu k lepšímu. Nikdo jiný ji zas nás neudělá. Žádná zkratka neexistuje. Musíme to podstoupit jen my sami. Odměnou nám však bude silný pocit zadostiučinění, jelikož s proměnou sebe budeme postupně vnímat i proměnu okolí či světa, kterou jsme původně zamýšleli. Jak uvnitř – tak i venku. Nemůže být jinak. Jednoduchými každodenními rozhodnutími máme moc utvářet celý náš vesmír. Kam nasměrujeme pozornost, co si přečteme, co podpoříme svým nákupem – vše rozhoduje o tom, jakým způsobem se bude vyvíjet náš život i chod celé společnosti. Nedejme si namluvit, že nemáme žádnou moc cokoliv změnit, že jsme jen malinké já. Nenechejme si vzít jedinečnou individuální sílu přetvářet v živou skutečnost na náš obraz cokoliv, co si jen usmyslíme. Vše kolem nás je energie a je jen na nás samotných, jak ji využijeme. Každá věc může být lékem, ale i jedem. A my rozhodujeme o tom, který efekt jí připíšeme. Jsme mocní čarodějové osudu... V každé vteřině si volíme mezi bílou a černou. Nepromarněme příležitost, vědomě se rozhodnout.

SMÍŘIT SE S TÍM, ŽE PROBLÉMY TU BUDOU VŽDY – NEDOUFEJME, ŽE JEDNOU SKONČÍ

Nikdy se tak nestane! Mohu vás ujistit. Je mylné se domnívat, že jednou bude po všem a člověk si bude užívat bezproblémový zbytek života, to je pouze iluze. Pokud slovo problém zaměníme za slovo zkouška, prohlášení začne dávat ještě větší význam. Problémy totiž jsou při správném pochopení zkoušky a ty na nás číhají po celou věčnost. Na Univerzitě života je skládáme každou chvíli. Možná se bude na čas zdát, že problémy – zkoušky načisto pominuly, ale to člověk pouze dostal pravděpodobně na krátkou dobu jakési „prázdniny“. V nové oktávě životního cyklu přijdou další, které bude muset složit, aby se tak posunul ve svém vývoji. Proto je zásadní náš přístup, jak se k nim postavíme. Zda se budeme chtít z každé lekce něčemu novému přiučit a obohatit tak svůj repertoár životních zkušeností, nebo se rozhodneme tvrdohlavě vzdorovat. V takovém případě přichází reparát a my zkoušku skládáme, dokud ji nepochopíme. Proto od problémů neutíkejme, neboť čím dál od nich utečeme, tím déle bude návrat trvat, abychom je mohli nakonec i tak vyřešit. Život nás testuje a my se před jeho výzvami neskrýváme. Testy můžeme akorát pochopit, zpracovat, projít jimi a poučit se. Pokud to zvládneme, už se více nebudou opakovat. Jak je však z podnadpisu zřejmé, opět přijdou další nové zkoušky... Není proto důvod se z nich vzrušovat. Prostě je přijmout jako fakt, těšit se z jejich přínosných lekcí a také z dobrého pocitu, že jsme je zvládli. Čeká nás vždy vyšší level a my netušíme, co si pro nás „profesor Život“ opět nachystal. Celé to je jedno velké, záhadné, nikdy nekončící, dobrodružství, ve kterém je cesta samotným cílem.

NAPLNO PROŽÍVAT TU JEDINOU GARANCI, KTEROU MÁME – PŘÍTOMNÝ MOMENT

Na základě faktu, že problémy – zkoušky nikdy neskončí, nám nezbyvá nic jiného, než si užívat každý dar přítomnosti, který nám Existence nabízí. Protože minulost je mrtvá, budoucnost je nejistá – jedinou garanci, kterou máme

je TADY A TED. Což je jediný skutečný moment, který existuje, vše ostatní je jen sen. Být vděčný za tu cenu a naplno se z ní těšit – je největším revanšem, jaký jí můžeme opětovat. Angličtina má pěkné slovo pro přítomnost, které znamená zároveň i dar. Dar natolik křehký a zranitelný, že o něj můžeme přijít doslova „úderem blesku“. Zbývá nám se jen těšit z každé maličkosti, která nám vejde do života. Zdánlivě obyčejné věci bývají ty nejneobyčejnější. Když k nám dorazí – buďme při-tom. Buďme při-tom-nost. Nepromeškejme její přímý přenos. Obdarovává nás, tak si toho važme. Naše malé symboly díky tvoří velký celek Vděčnosti a Hojnosti. Vážít si každého momentu, který mi Život nabízí a být za ten dar vděčný, je základním stavebním kamenem lidského štěstí.

Na otázku: „Jaký je čas?“ Odpovídám: „Ted!“ „Ted“ totiž nepodléhá žádnému posunu času. Navzdory změnám časových pásem, vždy když procestuji půlku světa a přistanu v jiné zemi, pokaždé tam je Ted. To je krásné zjištění. Zjištění, že žiji, že mám možnost žít. Slibuji, že ji využiji a budu se snažit být lepším. Namaste.

STÁT SE LÁSKOU

Láska je univerzální jazyk Vesmíru. Alfa a omega všeho, protože je z ní vše stvořené. Láska je Bůh a Bůh je láska. Porozhlédněte se kolem sebe a ve všem živém i zdánlivě neživém přebývá Láska. Je bezpodmínečná, neadresná, nemajetnická, je to Bytí samo o sobě. Má však i svou opačnou stránku. Jejím protikladem je strach. Je to vlastně nepřítomnost Lásky. Neznámá to, že v jistém okamžiku není. Znamená to spíše zapomenutí na Lásku. Tehdy nastupuje emoce, které říkáme strach. Všechny ostatní negativní emoce jsou od něj odvozené. Všechny pozitivní emoce jsou zase deriváty Lásky. A tak jsou Láska a strach jako světlo a tma, nikdy se nesetkají. Tma ve skutečnosti neexistuje, nemůžete ji nijak uchopit, nijak polapit. Je to jen nepřítomnost světla. Je možné přijít do tmavé místnosti se svíčkou a prosvítit ji, ale je nemožné přijít s tmou do světlé místnosti. Tak je to i se strachem, který je jen nepřítomností nebo spíše zapomenutím na Lásku. Žít Lásku znamená neustále si ji připomínat. Volit si ji každodenně natolik, až se jí na konec stane. A Být Láskou je vším, čeho zde můžeme dosáhnout. Lidé, kteří leželi na smrtelné posteli, pár minut před posledním výdechem říkali, že jediné

na čem po celý život záleželo, byla Láska. Vše ostatní je zanedbatelné. Jediné na čem skutečně záleží je, zda milujeme a jsme milováni. Bezpodmínečně milovat život, Zemi, sebe i všechny lidi, prostě úplně všechno bez rozdílu. Protože Láska si nevybírá. Láska Je... Jak to vím? JednoDuše. Nic jiného totiž neexistuje.

EPILOG

POZVÁNKA K DIALOGU

Chci vám upřímně poděkovat za to, že jste setrvali až sem a prošli jste si tak společně se mnou všechny vrstvy Proměny. Na závěr knihy mi dovoluňte naposledy připomenout a zdůraznit naši individuální i kolektivní moc. Upřímně věřím, že jste po přečtení knihy změnili v první řadě vnímání sebe sama a také svůj přístup k (bez)moci jednotlivce i celého lidstva. Budu nesmírně rád, pokud vás některé pasáže přiměly k tomu, abyste pečlivě přezkoumali, jaká skutečná síla se v nás všech vlastně skrývá. Tak jako pták v horách dokáže vyvolat velkou lavinu, či mávnutí motýlích křídel může způsobit změnu počasí na celém kontinentu, tak jeden člověk nebo malá skupinka lidí dokáže přinést rozsáhlou kolektivní proměnu, pouze silou své mysli!

Podle výzkumů sociologů se zjistilo, že pokud jste průměrný člověk, tak za celý svůj život ovlivníte v průměru 10 000 lidí. To je skutečně velký zásah! Takovou moc ovlivňovat své okolí má každý z nás. **Proto už nikdy nepochybujte o tom, že měníme svět, že každý z nás v sobě má tu moc ho měnit!** O tom není žádných pochyb. Stačí se k tomu probudit.

Svět je totiž naším zrcadlem, naším vyjádřením. Pokud tedy proměníme naše vyjádření, proměníme zároveň i svět, který je naším vyjádřením. Je to tak snadné a přitom tak těžké...

Navzdory všem překážkám, nástrahám či defektům, které na nás v džungli světa číhají, by naše nová mise mohla a měla znít: „Pojďme společně dále probouzet to ospalé lidské Vědomí a přičiňme se o šíření poselství svobody, lásky a hojnosti – do celého širého světa, kam až naše náruč v mysli dokáže obsáhnout.“ A proto, dříve, než budeme konat, naslouchejme. Dříve než budeme reagovat – zamysleme se, vnímejme a pozorujme. Dříve, než budeme kritizovat, se podívejme prvně na sebe. Dříve, než to vzdáme, vyzkoušejme to přeci jen ještě jednou. Vězte, že se vyplatí vstát a dát tomu vždy šanci. Vím, o čem hovořím. Těžko to však vyjádřit slovy, musíte to procítnout na vlastní kůži. „Mluvíti stříbro a mlčeti zlato,“ je přímo diamantová řada.

Za stříbro bychom mohli dosadit naše prožité zkušenosti, které jsme sem přišli nabírat a zlatem je tím pádem být si vědom toho poznání, užívání jeho plodů a zralé odpovědné disponování se znovuzískanou mocí. Poznejme tedy, že naše poznání a jednání je stříbrem, ale účinek našeho poznání a jednání je zlatem samotným.

Osobně si to neustále připomínám, protože díky poznání je moje představa o životě a o světě jasnější a zároveň pružnější. Právě poznání mi totiž napomáhá žít svůj život naplno, být tak dobrý a milující, jak jen mohu být a zařídit, aby po mně zůstal lepší svět.

Proto je má kniha mimo jiné i pozvánkou na setkání lidí dobré vůle, kterým záleží na budoucnosti našich dětí, celé planety i lidstva. Je zároveň pozvánkou k přemýšlení o jiných formách, způsobech a možnostech fungování společnosti, celého systému i jeho jednotlivých částí. Je to výzva k hledání řešení a způsobů, jak to jen jde – místo výmluv a důvodů proč to nejde. Základ je přejít k akci a vědomě vytvářet svou novou realitu. Pokud tímto přístupem člověk začne v první řadě od sebe, v těsném závesu se přičiňuje o spoluvytvoření nového lepšího světa. Musíme se prostě stát tou změnou, kterou chceme vidět ve světě. Víím, chce to hodně odvahy a hodně vnitřních sil v prostředí, které dělá vše proto, aby nám v tom zamezilo. Je třeba se o to každodenně alespoň pokoušet. Po čase jsou výsledky opravdu enormní.

Snaha „temných sil“ o ovládnání lidské mysli je díra do našeho vědomí. Pokud se jí však dokážeme dostat na druhou stranu, vše vypadá najednou úplně jinak! Prvním krokem, jak se dostat z područí ven je rozhodnutí, že už nechci být tam, kde jsem teď. Nemějte proto strach se probouzet. Stojí to za to, překonat ho – to vám garantuji! Vaše zvědavost vás bude pohánět a bude vám velmi nápomocná, následujte ji a zjistíte, že „králičí nora“ skryté pravdy je řádně tmavá a hluboká. Pokračujte však dále v bádání, protože tento proces vás osvobodí. Nepřijdete o nic, o co by jste neměli přijít. Právě naopak, na své cestě potkáte stejné jako vy a najednou zjistíte, že nás je mnohem více, než jsme se původně domnívali. Ve skutečnosti jsme všichni na jedné lodi, mnoho lidí na ní však bohužel stále ještě spí. Proto je ke globálnímu probuzení potřebný celospolečenský dialog, podnětná diskuse o vytvoření nového kulturního paradigmatu postaveném na přirozených lidských hodnotách, jako jsou soucit, láska, spolupráce, empatie, vděčnost a podobně... Dosavadní společenský systém je neudržitelný a řítí se střežhlav do propasti. K tempu spotřeby, ke které svět momentálně vede, totiž potřebujeme více než jen jednu planetu! To je vážně nemocný disharmonický a kritický stav, ve kterém jsme se ocitli a proto je prvním akutním východiskem změna myšlení, změna úhlu pohledu – paradigmatu. Přestěhovat půlku světa na jinou planetu nebo zredukovat světovou populaci, jsou nereálné a zvrácené představy. Mnohem jednodušší je změnit způsob uvažování a nazírání na Celek. Jako lidstvo i jednotlivci

musíme přehodnotit naše dosavadní smýšlení a nastavit na kompasu nový zdravější kurz. Přesunout se od šílené spotřeby k reálné potřebě a k poznání, že opravdu skutečné věci nejsou věci, ale hodnoty.

Děkuji, že přemýšlíte sami za sebe a děkuji také, že o tom mluvíte ve svém okolí. Vy máte totiž moc měnit svět! Máme ji každý, tak ji využijme naplno. Pokračujme trpělivě dále, s důvěrou v proces, v probouzení a přičiňme se spolu o rozšíření lidského Vědomí. Inspirujme druhé a přejděme společně k akci a činům. Pochybnosti, že nás není dostatek, nejsou vůbec na místě. Už nyní nás je dostatečné množství, vím to. Něco velkého se nestane, něco velkého se už děje!

Poznejme to, prociťme to a dejme to najevo. Přejděme z hlavy směrem do srdce a odtud ven do celého světa. Naše odvážná lidská srdnatost a houževnatost nám otevírá bránu k realizování těch nejvznešenějších záměrů. Námi otevřené srdce i mysl nás ladí na hudbu vesmíru, hudbu věčnosti. Tam sídlí naše nekonečná božská podstata.

Nejsme lidské bytosti prožívající spirituální zkušenost. Jsme spirituální bytosti prožívající lidskou zkušenost. Jsme motýli zachyceni v pavučině zapomnění. A tak umíráme a znovu se rodíme, abychom si vzpomněli, kdo vlastně jsme a jaké jsou naše věčné schopnosti. Tvůrčí proces Proměny pokračuje podstupujeme, abychom naše Vědomí rozšířili natolik, až se samo vymotá z pavučiny a vzletne svobodně k nekonečnému nebi. To je účelem odvěké kosmické hry. Naučit se, jak se z ní vymanit, a tento proces si užívat. Cílem není hru opustit, ale uvědomovat si, že to je jen iluze. Nemusíme z ní proto utíkat, můžeme pokračovat v čarování, pamatujme ale vždy na to, že jsme to my, kdo čaruje! Buďme tedy v tomto světě, ale nebuďme z tohoto světa. V tom je ten malý, ale klíčový rozdíl.

Nechť se tato kniha stane jakýmsi ostrovem s ohnivým majákem uprostřed rozbouřeného studeného světa, kde můžete pokaždé zakotvit a načerpat, co potřebujete na vaší vědomé duchovní Cestě. Cestě, na níž proměňujete sami sebe, a tímto pohybem proměňujete celý svět – posouváte ho vpřed!

Posouváme ho tak společně výše, stupeň po stupni jako jakýsi sladký božský dort s úmyslem dotknout se nedotknutelného. Vše níže se tím pádem stává produktem toho vyššího, ke kterému se to níže touží připodobnit. Z Božského zdroje totiž všechno vyzařuje, vše jím protéká. A to vše je Lásky. Plné, vědomé užívání si života pak znamená ustavičné ochutnávání sladkého božského korpusu Lásky.

Radujme se, těšme se a užívejme si velkou Jízdu. Projděme jí naplno, ale přesto si stále připomínejme, že je to jen Jízda, že je to pouze Hra.

To je tajemství, jak ji se vším přijmout a zároveň se s ní neztotožnit, nespoutat se jí, protože my jsme mnohem více.

A co přesně jsme? To už přece velmi dobře víte... I bez těchto ohraničených slov.

Nekonečná Láska, svoboda a štěstí, ať se stanou námi.

Ať jsme jimi, moji milí, na naší Cestě požehnání.

Na samý závěr přidávám už jen verše z jedné starší pamětní skladby, kterou mnozí z vás dobře znají.

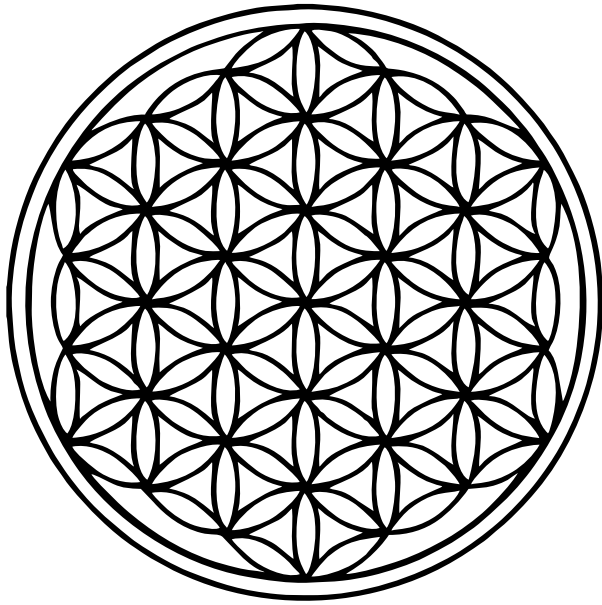
Jeden řádek se však doplněním tohoto díla nadobro proměnil...

Já vám ze srdce děkuji, že jste toho součástí ♥

*Nech každý jeden deň stojí za to, daj na to!
Nech sa stále cítim mladšie ako Benjamin Button,
Na betón je môj sen dožiť ako matuzalem
Ničť svoje zdravie, tak na to som už antitalent
Radšej celý deň sa kúpem v prítomnom okamihu
A pozorujem vtáky, cítim sa byť jedným z nich
O Premene som práve dopísal prvú knihu,
Ako mních, čo predal ferrari a chytil druhý dych
Nehľadám poklady – ja ich nachádzam
Vo všetkom, čo dennodenne stretávam
Jednota so životom, kde Cesta je cieľom
Som umelec – môj život je umelecké dielo...*

„Moc sdělila světu ‚Jsi můj.‘ Láska řekla světu ‚Jsem tvá.‘ Láska zvítězila.“

RABÍDRANÁTH THÁKUR

DISKOGRAFIE

2H POZITIV
Taktomalobyřatakobude (2005)

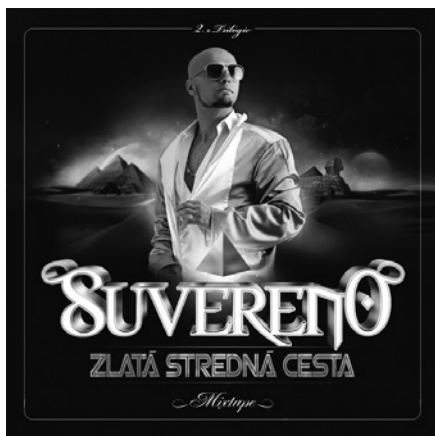
2H POZITIV
Bar Element EP (2006)

2H+
Premium (2007)

SUVERENO
Král vs Joker (2010)

SUVERENO
Zlatá stredná cesta Mixtape (2011)

SUVERENO
Alchymista (2012)

SUVERENO
Trilógia (2013) 3 PACK CDs

SUVERENO
JednoDucho (2014)

SÍŤĚ

<http://www.suvereno.sk/>

<https://www.facebook.com/SUVERENO.2hplus>

<https://www.youtube.com/user/Horovooko>

<https://instagram.com/SUVERENO.OFFICIAL>

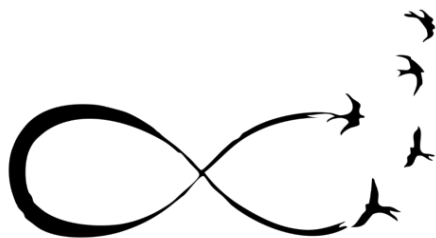
<https://twitter.com/SUVEalchymista>

Komplexný osobnostný rozvoj vo všetkých 3 rovinách ducha, duše a tela formou - prednášok, kurzov, workshopov, relaxačno-vzdelávacích a terapeutických dovoleník pri mori, osobných konzultácií a terapií, ako aj prostredníctvom relaxačno-meditačných a rozvojových CD

Aktuálny program, audio ukážky z CD s možnosťou objednávky, video ukážky z prednášok a videoclipy z kurzov na:

www.pyramidaosobnosti.sk

Spolutvorcovia

www.spolutvorcovia.sk

Tato kniha vznikla na popud Vás, mých fanoušků, protože ta nejčastější otázka, se kterou jsem se poslední roky stýkal, zněla: „Suve, co se stalo, že jsi se změnil?!“ Mnozí, kteří důvěrně znají moji tvorbu, si v ní nemohli nevšimnout výrazného zvratu, a proto jsem se Vám rozhodl detailně přiblížit, co se vlastně stalo v procesu mé životní sebeproměny, která se zároveň odrazila i v mé hudbě.

Kniha je rozdělena na tři ucelené a navzájem propojené části: na chronologickou, tematickou a transcendentální. Postupným průběhem čtení skrze dějovou gradaci čtenář zdvihá své uvědomění a vyostřuje vnímání spolu s vývojem samotné knihy. Tímto vzestupným charakterem je kniha specifická, je totiž rozdělena na tři stupňovité úrovně vědomí! V první chronologické části je popsána Proměna z pohledu časové osy od narození až po současnost, kde jsou formou příběhu popsány zajímavé zážitky a situace, které vyústily v nečekaný zlom a procitnutí. Ve druhé tematické části je rozebraný průřez Proměny v jednotlivých oblastech života: vzdělávání, finance, stravování, vztahy, tvořivost i náboženství, k jakému poznání autor dospěl při těchto samostatných aspektech života a jak je propojuje do jednotného fungujícího harmonického celku. A třetí transcendentální část pojímá o nejvýraznějších zážitcích mezi „nebem a zemí“, které způsobily klíčovou životní Proměnu autora, nejvíce ho posunuly na cestě osobního rozvoje a změnily jeho celkové vnímání světa. Na závěr je sumarizované shrnutí jednotlivých praktických principů, které jsou zmíněny v celé knize a autor zve k celospolečenskému kulturnímu dialogu na současné, velmi zásadní až alarmující otázky. Prostor pro odpovědi poskytuje právě otevřený konec, protože Proměna jako taková stále pokračuje, děje se po celou věčnost a je vlastně stálou životní konstantou:

Proměna je jediná neměnná věc, která existuje...

OBSAHUJE BONUS CD PROMĚNA 🎵

